

Giới thiệu Thái Cực Biến

Truyện Thái Cực Biến của tác giả Ts2J xoay quanh nhân vật Huy Tân.

Sinh ra trong một gia tộc hùng mạnh giàu có nổi tiếng trong thế giới tu tiên, đời đời đều có anh hùng quật khởi, Huy Tân lại là một hài tử mười tuổi quái thai phạm nhân không có linh căn. Sau này gia tộc bị kẻ thù hãm hại, cả nhà phải chạy trốn hết.

Làm sao một phạm nhân cực kỳ bình thường không có chí bảo nghịch thiên như Hàn Lập, Lâm Hiên, Vương Lâm, Tần Vũ(Khuông Lan tháp). Không có linh hồn sư phụ như Lâm Lôi, Tiêu Viêm. Không trọng sinh, không linh căn mà chỉ có dòng máu Lạc Hồng của Thần Long-Lạc Long Quân chảy trong người.

Làm sao một phạm nhân Việt tộc vượt qua mọi thử thách từng bước một chinh phục thế giới?

Đọc những chương đầu tiên của bộ truyện thuộc thể loại khoa huyền này và đoán xem liệu một nhân vật bình thường như vậy sẽ có sự đột phá như thế nào trong những chương tiếp theo của truyện.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Phượng Hoàng Lửa?

"Enn. . . ."

"Enn. . . ."

"Enn. . . ."

"zzzxyyy!"

Huy Tân vừa chửi vừa vương tay bực tức đập tắt cái đồng hồ báo thức chết tiệt ở ngay trên tủ đầu giường đi.

Tối qua hần thức tới hai giờ sáng để chơi game online, thành thử bây giờ đầu óc rất uể oải, thực sự không muốn phải rời khỏi chiếc giường rộng ấm êm của mình.

Cuộn người trong chăn Huy Tân ước được ngũ nường thêm dù chỉ là một chút, thì chợt nhớ hôm nay là ngày khai giảng, nếu đến trường muộn thì quả là mất mặt. Hần ráng lê lêch vào phòng tắm rửa mặt cho tỉnh táo một chút.

Trong gương là hình ảnh phản chiếu của một tiểu hài tử cỡ 10-11 tuổi, mặc bộ đồ ngủ giống kiểu Pajama, khuôn mặt xanh xao hốc hác, đặc biệt nhất là hai hốc mắt thâm quầng.

Mười lăm phút sau trong sân cỏ trước cửa, Huy Tân đã chuẩn bị gọn gàng tươm tất trong bộ đồng phục mới dành cho học sinh trung học và sẵn sàng bước lên chiếc phi thuyền cá nhân đưa đón hần tới trường.

Phi thuyền này có hình dáng của một con chim ưng, hai cánh dang rộng, toàn thân màu đỏ đen. Đây là món quà hần nhận được vào dịp sinh nhật lần thứ mười vừa qua từ ông cố nội. Trong cả hệ Phong Dương này những chiếc phi thuyền cấp C-9 như vậy chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Khi phi thuyền cất cánh bỏ lại phía sau nó là một tòa lâu đài xây bằng gạch bạch ngọc có nhiều đỉnh tháp trắng lệt theo kiểu cổ.

Trên đỉnh tháp cao lớn nhất của lâu đài là lá cờ nền xanh biếc viền vàng chính giữa là một con vua sư tử trắng đánh nhe nanh múa vuốt, đây chính là ký hiệu đặc trưng của gia tộc Trần.

Huy Tân cũng chỉ mới dọn tới ở ngôi biệt thự này được một tháng. Mọi thứ vẫn còn rất mới mẻ đối với hần.

"Mời thiếu gia dùng bữa sáng" Truyền vào tai là một giọng nói trong trẻo, dịu dàng, cùng pha chút triu mến. Trước mặt Huy Tân là một cô gái trẻ xinh đẹp, mặc váy hầu gái, đầu đội mũ vải thô trắng. Cô ta có thân hình tương đối, cao hơn Huy Tân hần một cái đầu.

Huy Tân mỉm cười thân thiện trả lời. "Cảm ơn chị Julian! ăn chung với em nhé".

Bởi vì công việc làm ăn của dòng họ, mẹ hần luôn bận rộn đến nỗi không có đủ thời gian đoàn tụ với gia đình nhiều. Còn cha hần phải mạo hiểm vào các

cắm vực để tu luyện và chạy đông chạy tây kiếm đan dược cho thăng con cung.

Nhà họ Trần được huy hoàng như ngày nay là do trong gia tộc ai sinh ra cũng là thiên tài tu luyện vang danh vũ trụ.

Thế mà tới đời của hắn thì lại lòi ra một quái thai không linh căn và thân thể lại còn yếu ớt.

Quan trọng nhất là mỗi đời họ Trần chỉ có thể sinh ra một hoặc hai người nối dõi tông đường mà thôi, dẫn đến mọi người trong gia tộc rất chán nản thất vọng.

Julian đã bắt đầu công việc người hầu từ khi Huy Tân lên năm và cũng là người bạn duy nhất hắn có.

Đầu là hiểu được cha mẹ luôn bận rộn vì gia tộc nhưng phải luôn ăn sáng một mình với cô bạn hầu gái này hắn cũng cảm thấy chút hụt hẫng.

Ăn qua loa cho xong bữa điểm tâm hắn bấy giờ tranh thủ làm thêm một giấc trước khi tới trường. Từ đây tới trường rất xa ngay cả khi phi thuyền bay với vận tốc gấp đôi âm thanh thì cũng phải mất đến 30 phút.

Phải nói có một chiếc phi thuyền này thật là tiện lợi, với chức năng phản trọng lực, khi bay hay đáp người bên trong không có cảm giác gì đặc biệt cả. Cứ như là đang trong một căn phòng bình thường với bốn phía và trên dưới được làm bằng kính có thể nhìn rõ ngoại cảnh mà thôi.

Sherwood High là trường trung học lớn và tân tiến nhất ở Phong Linh, dù vậy trên hành tinh này nó không tiếng tăm gì.

Nguyên nhân đơn giản là vì học sinh của trường chủ yếu đến từ những gia tộc giàu có khét tiếng trên các hành tinh lân cận, và chủ của cả dãy ngân hà này đương nhiên là gia tộc Trần của ông cố nội hắn. Thành ra cái tên Sherwood chỉ được nhắc đến giữa những gia đình quyền quý. Còn dân đen lo miếng ăn tròn ở đã khó, thời gian đâu rảnh rồi tìm hiểu cái trường học của những tên phá gia chi tử này.

Hôm nay là buổi khai học đầu tiên cho học kỳ mới. Khi phi thuyền tới nơi cũng là 7:30, lúc này Huy Tân đang đánh giá trường học mới của hắn. Từ trên cao nhìn xuống ngôi trường rộng lớn như là một thành phố thu nhỏ vậy.

Khu vực xung quanh là những tòa nhà chọc trời với nhiều kiểu hình dáng đa dạng, có cái hình tháp, có cái hình ống, nhưng nhiều nhất là kiến trúc hình khối vuông. Khu vực trung tâm là một sân vận động rộng lớn hình bầu dục chiếm phân nửa diện tích cái trường này.

Nếu gọi cái sân vận động là một cái đấu trường cũng không sai, nguyên căn đây chính là chiến trường đẫm máu giữa các thiên tài mới nổi trong giới tu tiên. Chỉ có người còn đứng ở giây phút cuối cùng trên khán đài mới được tôn trọng.

Còn phía trên không trung của sân vận động lơ lửng một cung điện vàng rực, lấp lánh phản chiếu những tia nắng ban mai đầu tiên của buổi sáng như một viên ngọc báu.

Nghe kể đó là học viện pháp thuật, cái nôi của nhiều truyền kỳ xuất hiện được kể trong sách sử. Tuy thế chỉ những người có linh căn và sống sót trên chiến đài thì mới được chấp nhận và được truyền thụ công pháp.

Trong ánh mắt cậu bé lóe ra những tia sáng cuồng nhiệt và hăm mộ phát ra từ tận linh hồn. Trong gia tộc hắn bất cứ một thời đại anh hùng quật khởi nào cũng đều được bắt đầu từ nơi này.

Chẳng bao lâu thì niềm tự hào đó bị thay thế bởi nỗi đau đớn, tự trách, và thất vọng một cách tràn trề với cuộc sống.

"Thiếu gia! Nếu ngài không nhanh chân sẽ bị trễ học đó" Thanh âm của Julian kéo hắn về với thực tại.

"Xiêu. . ." Cánh cửa phi thuyền mở ra, chào đón cậu bé là những ánh mắt tò mò và hăm mộ của những cô gái, còn đám con trai thì lại ghen ghét hoặc giả bộ thờ ơ. . .

"Trong mắt thế giới người thường thì mình thật may mắn cao sang, nhưng trong mắt thế giới tu tiên thì mình chỉ là đồ rác rưởi giá áo túi cơm cùng lắm chỉ hưởng thụ vinh hoa được vài chục năm rồi cũng biến thành một đồng xương khô." Huy Tân hơi cười lạnh tự giễu. "Thế này thì đã là gì nếu so với khi còn ở trường tiểu học, chẳng đáng mình phải bận tâm."

Huy Tân thông thả tiến vào cổng trường trong lòng tràn đầy mong đợi một năm học mới bình yên...

Ngoài không gian bao la cách Phong Dương hệ vài ngày ánh sáng, một chiến hạm thuyền không một dấu hiệu báo trước nào đột nhiên hiện ra giữa không gian trống rỗng.

Nó là một chiến mẫu hạm cấp B-9 hiếm thấy màu đen đỏ trên thành có ký hiệu vua sư tử trắng và đang nhanh chóng giảm tốc độ xuống từ vận tốc ánh sáng. Khi đã ở một tốc độ ổn định, dưới đáy chiến hạm có một cánh cửa thép đang từ từ mở ra rồi từ bên trong có ba phi thuyền con bay vụt ra ngoài.

Nếu Huy Tân có mặt ở đây thế nào hắn cũng vui mừng hét lên khi nhận ra chiếc phi thuyền dẫn đầu trong ba chiếc phi thuyền đó có màu sắc, hình dáng và cấp độ giống như cái phi thuyền của hắn vậy.

Ba chiếc phi thuyền bắt đầu gia tốc tiến thẳng về phía Phong Linh tinh thuộc Phong Dương hệ.

10:35 sáng, Huy Tân đang ngồi trong lớp toán hình, mắt hắn đang chớp chồm nặng trĩu, con buồn ngủ cứ như sóng triều, hết đợt này đến đợt khác thì

nhau đến kéo mí mắt hấn xuống. Không bao lâu hấn đã bắt đầu gật gù gật gù, mơ mơ màng màng rơi vào trong thế giới Counter-Strike Space giả lập.

"Trần Huy Tân!"

Hấn giật mình bàng hoàng tí xúu nữa là đã rơi cả xuống đất. Có vài tiếng khúc khích thì thào xung quanh, nhưng ông thầy không cho hấn có thời gian lo mấy cái việc này.

"Có người cần gặp em" Thầy giáo toán tiếp.

Đầu tiên là Huy Tân vô cùng ngạc nhiên rồi kể đó là hớn hờ vui mừng. Trước khi đi ra hấn không quên vô luôn mấy thứ trên bàn học vào cặp rồi xách theo chạy ra ngoài cửa lớp luôn. Vừa chạy vừa cười một cách thơ ngây và hạnh phúc, cứ như thể đây là chuyện thường tình hay xảy ra với hấn vậy.

"Cha! Người tới đón con đi chơi phải không? Ông thầy Thomas này giảng chán lắm, làm con sém ngủ gật luôn đây này. Mà sao chỉ có mình cha thôi vậy? Ông. . ."

Đúng lúc này Huy Tân cảm thấy có cái gì đó không được đúng lắm. Bản năng bảo hấn giờ này im lặng là vàng.

"Đi thôi" Trần Chính chán nản khàn khàn nói.

Một lớn một nhỏ vội đi trên hành lang bỏ lại ông thầy toán Thomas thoáng mặt trắng thoáng mặt xanh.

"Phù. . . !" Ông Thomas thăm thò dài nhẹ nhõm khi bóng của hai người đã khuất xa.

"Mẹ kiếp! Chính đại nhân lờ như tin thắng ôn con đó thật thì mình chỉ có nước về quê cuốc đất mất. Càng nghĩ càng tức thẳng khôn có bao giờ nghe mình giảng đâu mà biết là dở hay là hay"

Trên cả đường đi hai người không nói gì. Huy Tân nhận ra được hôm nay cha hấn có gì đó khác lạ thất thường, khuôn mặt ông luôn trầm ngâm lo lắng như thể bị một đám khí đen che phủ.

Tới tận khi vào trong phi thuyền ông ta mới quay lại nhìn cậu bé một cách âu lo như đang phân vân trước khi đưa ra một quyết định trọng đại nào đó. Thấy ông cứ như thế lại càng làm hấn hoảng hơn.

"Cha, mẹ con đâu, con muốn mẹ" Huy Tân hấp tấp hỏi.

"Tân, con phải bình tĩnh nghe rõ những điều cha sắp nói ra đây. Gia tộc lần này bị kẻ thù hãm hại, ông cố nội đã thất lạc bây giờ không biết sống chết thế nào. Tất cả mọi người đang chạy trốn tìm nơi để ẩn thân, kể cả mẹ con cũng đang ở một nơi rất an toàn. Chúng ta phải tạm thời cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người để tránh bị kẻ thù thăm dò ra vị trí của họ" Sau khi thò dài Trần Chính vừa nhìn vào mắt cậu bé vừa giải thích.

"Con cầm lấy cái này, đây là di vật của gia tộc Trần do ông nội để lại cho ta, giờ đây nó thuộc về con. Huy Tân, con phải nhớ lấy bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không thể để nó rơi vào tay người ngoài" Nói rồi ông đưa cho hấn một tấm kim bài màu bạc.

"Nhưng. . ." Huy Tân khóc lóc kinh hoàng không biết phải tiếp nhận cái tin tức động trời này như thế nào, hai tay vô thức đưa ra tiếp lấy.

"Tân! đây là lúc gia tộc gặp khó khăn nhất. Người mang họ Trần thì phải mạnh mẽ và anh dũng. Cha biết thể chất con kém lại không có linh căn, nên cha không yêu cầu con phải trả thù hay phục hồi lại huy hoàng cho gia tộc. Tuy vậy phải kiên cường vượt qua tất cả mà sống sót."

"Chỉ có sống sót thì mới còn cơ hội trả thù. Con không làm được thì con của con làm. Nếu con của con không thể tu luyện thì cháu nội của con" Nói tới đây ông nghẹn ngào ôm lấy đứa con trai duy nhất vào lòng.

"Nhớ lấy giờ đây trọng trách trên vai con là phải truyền lại tấm kim bài này cho con cháu họ Trần chúng ta sau này, và người đó sẽ phải tru diệt hết tất cả kẻ có họ Lỗ trong vũ trụ để rửa mối hận này cho gia tộc họ Trần ta" Trần Chính sát khí đằng đằng vừa nói vừa nghiêng răng.

"Tân, chúng ta rất yêu con. Kể từ bây giờ con phải tự bước đi con đường riêng bằng chính đôi chân của mình. Luôn phải có sự tự hào vì gia. . ."

"Tít. . . Tít. . . Tít, đại nhân có phát hiện mới, một đội 10 chiến hạm nặc danh vừa được tìm thấy ở khu vực ngoài 2 năm ánh sáng" m thanh êm ả phát ra từ hình ảnh giả lập 3D của một người con gái mặc giáp đen xuất hiện trên vòng tay của Trần Chiến.

"Nhanh thật!" Trần Chính sau khi than thở một tiếng mới bình tĩnh ra lệnh. "Cấp bậc?"

"Mỗi chiến hạm gồm có 1 vòng trái năng lượng cấp B-5, vòng trái lượng tử cấp B-5, giáp kim loại hỗn hợp huyền thiếc cấp B-5, 1 pháo vô lượng tử B-9, 10 pháo laser cấp B-1; 50 súng điện tử tầm ngắn cấp C-1; Số lượng, thể loại của tên lửa và ngư lôi không biết..." Lại là giọng phụ nữ lúc này đều đều đáp lại.

"Tân nhi, con phải đi ngay, cha đã thiết lập một tọa độ mới trên phi thuyền. Nếu đi với tốc độ tối đa của phi thuyền vào 6 tháng sau con sẽ đến một nơi gọi là Thần Thủ đại lục của Tuyệt Nữ Vương. Bà ấy đã có lần chịu ân của Tổ phụ nên sẽ không gây khó dễ gì cho con" Nói xong ông xoa đầu hấn lần cuối rồi vội vã bước đi ra ngoài không để hấn kịp hỏi đáp nói lời tạm biệt nào.

Khoang cửa lại một lần nữa khép lại, hấn cúi xuống nhìn vào tấm kim bài màu bạc trong tay, bên trên có khắc một con vua sư tử trắng đang gào thét.

Hắn đồ sập xuống sàn phi thuyền lạnh lẽo cũng bắt đầu gào thét theo trong sự cô đơn.

Xuyên qua khói mịt ướt hắt có thể nhìn thấy hình bóng càng lúc càng xa của một trung niên nam tử mặc thanh bào giản đơn đang bước vào phi thuyền đối diện vẫy tay với mình.

Từ ngoài vũ trụ bao la nhìn xuống Phong Linh tinh là một hành tinh sinh mạng cực kỳ bình thường, mặc dù vậy màu xanh của nước hòa chung với màu xanh lá cây tạo nên một bức tranh giản dị lại mang cho người xem cảm giác tràn trề sức sống và tâm hồn bình yên. Đột nhiên có bốn chấm đen như bốn con chim én nhỏ đang phóng thẳng tới, sau khi thoát khỏi trọng lực của Phong Linh tinh, ba chim én bỏ lại con kia và bay đi hướng khác. Điều này tô điểm cho bức tranh có thêm phần cô đơn buồn bã.

Huy Tân cứ nằm yên cuộn tròn co rút trên sàn nhà từ từ nhớ lại những điều cha đã nói, cố gắng tưởng tượng tình huống gia tộc sẽ gặp phải khi gia chủ, người mạnh nhất trong gia tộc là ông cố nội hắn, đã biến mất.

"Thế mười chiến hạm lúc này chắc chắn là gia tộc kẻ thù cho người tới truy sát. Người ta nói "hai đánh một không chột cũng bị què". Cha sẽ phải một mình đấu với lại mười tên sao?"

Hắn thầm tưởng, nếu một mình hắn mặc nội giáp đen F-9 điều khiển một Meka E-3 đấu với mười tên cướp có Meka E-1 trong một trận Counter-Strike Space thì sẽ có kết quả thế nào. Thành linh một nỗi sợ hãi mãnh liệt nổi lên trong lòng. Nội tâm đang kim nén một lần nữa lại bị đánh tan, nước mắt cuộn trào như đê vỡ bờ.

Không biết qua bao lâu, thân thể Huy Tân bất chợt cảm thấy nóng dần lên. Đầu đó, thoang thoang một mùi hương dưa chanh êm dịu, khiến người ta cảm thấy thật dễ chịu. Đồng thời có hai vật gì đó vừa tròn tròn vừa mềm mại lại ấm áp dựa vào lưng cậu bé.

"Thiếu gia đừng buồn nữa, chị sẽ nấu bánh brownie cookie dưa cho em ăn nha! không phải thường ngày em hay năn nỉ chị làm cho em đó sao? Thiếu gia ngoan, chị sẽ làm Dimple chanh nè rồi pha hot chocolate. . ." Julian ôm ấp vỗ về, cố gắng xoa bớt nỗi đau trong lòng hắn.

Huy Tân nói, "Lấy đâu ra nhiều đồ thế cho chị làm? Chưa nói phải tiết kiệm để dành, không biết sáu tháng sắp tới phải ăn gì đây?" Cô hầu nữ luyện thuyên mãi, khiến hắn vừa ngại ngùng vừa bực mình.

"A, thiếu gia, đằng kia!" Đúng lúc này Julian ngoài dự đoán một tay thì kéo kéo áo hắn, tay còn lại đang chỉ chỉ về một hướng không gian hắc ám xa xa.

Huy Tân ngồi bật dậy quét nhìn bốn phương tám hướng. Có lẽ do khóc quá nhiều nên mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo, mắt không nhìn được rõ ràng thứ gì cả. Sau một lúc hắn cũng nhận ra có những vòng sáng trắng, vàng, và đỏ thay nhau nổ ra y như là đom đóm giữa trời đêm vậy.

Khi vòng sáng trắng chớp lên thì đáp trả lại nó là chín vòng sáng vàng. Còn vòng sáng đỏ thì sáng bùng bùng càng lúc càng lớn đang lao thẳng về phía vòng sáng trắng, rồi cuối cùng là vòng sáng đỏ nổ ra ôm trọn mười vòng sáng còn lại. Để lại sau đó là một mảnh không gian đen tối hư vô đầy rẫy sự chết chóc.

---o0o---

Ầm . .

Rầm . .

Sấm rung chớp giạt cuồng phong gào thét, mây đen cuồng cuộn thành một con lốc xoáy khổng lồ mọi thứ như muốn xé rách màn trời ra từng mảnh, một điểm giờ báo cho một ngày không nắng tốt lành.

Trên núi Thái Hiền có một ngôi miếu khá lớn nhưng đa số kiến trúc đã bị đổ nát, chỉ còn lác đác vài nơi còn có thể che nắng che mưa, một tiểu sư phụ mặc áo xám tro rộng thùng thình đang bụng một chậu nước chạy loạng choạng vào chính điện.

Sau khi cuối chào tượng phật màu vàng to lớn ngồi trên bàn thờ, chú tiểu liền chạy thẳng đến trước một cây cột gỗ đen to cỡ hai người ôm, rồi đặt chậu nước xuống đất. Kế đến tập trung tinh thần đứng ngược nhìn chằm chằm vào mái nhà trên đầu như đang chờ đợi cái gì đó rất quan trọng.

Chờ mãi một tiếng sau khi hai chân của chú tiểu đã run rẩy sắp ngã ra đất vì quá mỏi mệt, đang khi nó muốn bỏ cuộc ra đi thì. "Tách. . ." Một giọt nước rơi từ trên mái nhà xuống ngay trên trán nó. Tiểu sư phụ chớp chớp hai mắt ngạc nhiên hồi lâu rồi mới lấy tay lau lau cái đầu trọc của mình.

Nó buồn bã xê dịch vị trí chậu nước lại một lần nữa rồi thần thờ cất bước ra ngoài. Nó ngồi bệt bên cánh cửa ngược nhìn bầu trời u ám suy nghĩ miên man.

Giờ này ngoài trời mưa đang rơi như trút nước, chính giữa sân chùa có một cái đỉnh bằng sắt rỉ đen khá to cỡ năm người ôm ngay cả như vậy nước mưa chứa trong đỉnh giờ này cũng đã đầy tràn ra ngoài. Đây là cơn mưa đầu mùa sau đợt hạn hán oi bức mùa hè vừa rồi nên mới dữ dội như thế.

"Ồ. . . Ah. . ." Bỗng nhiên chú tiểu kinh hoàng la lớn như là đang gặp ma vậy. Toàn thân nó cứng đờ tủa ra đầy mồ hôi lạnh, hơi thở gấp gáp, đôi môi mấp máy nhưng không thể phát ra được âm thanh nào.

Nơi cậu bé đang nhìn là ở phía tận chân trời mây đen dày đặc, đang có một đốm chấm đỏ đậm xuyên xuống qua đám mây để lại một vệt khói đen kéo dài theo phía sau đuôi.

Chớp mắt vài cái đốm chấm đỏ đã to lớn dần lên rồi biến thành một con vật thân hình to lớn có hai cánh sải rộng, toàn thân là lửa đỏ rực. Điều kinh khủng hơn nữa đó là nó đang lao thẳng về phía ngôi miếu này.

"Một con phượng hoàng! ?"

Giây phút này đây trong tâm trí cậu bé, duy nhất chỉ có một cái ý niệm này.

Trong mắt chú tiểu hình ảnh con phượng hoàng đó càng lúc càng to lớn dần lên, bất kể có mưa to gió lớn thế nào vẫn không cách gì mây mảy ảnh hưởng một chút đến ngọn lửa đỏ trên thân nó. Chỉ vài lần hít thở qua đi thì con chim đó đã bay gần đến trên không trung ngôi miếu rồi.

"Vèo. . ."

"Rầm . . . ầm . . . ầm"

Cuồng phong do nó bay vụt qua mà tạo ra, ép cho những ngôi nhà hoang đang cố gắng dùng chút hơi tàn để cố thủ chống chọi lại mưa nắng của tháng năm phải ầm ầm sụp đổ theo.

Không lâu sau đó lại có một vụ nổ kinh thiên động địa hơn cả trăm lần trước đó, chấn động cả ngọn núi rung chuyển như muốn sập lở đến nơi vậy.

Đến khi chú tiểu hoàn hồn bình tĩnh trở lại từ trong khiếp sợ thì mọi thứ đã trở lại bình thường, chỉ còn có mỗi tiếng mưa rơi rào rào. Cứ như thể mọi chuyện vừa xảy ra chỉ là ảo giác.

Kế bên đại điện, cánh cửa gỗ của phòng sư phụ của chú tiểu tự động mở ra. Một đại sư đang thông thả bước ra ngoài ngược đầu nhìn trời.

Khuôn mặt ông ta đã có nhiều nếp nhăn của năm tháng dẫu vậy lông mày vẫn xanh đen, còn đầu thì cạo trọc bóng loáng. Trên người đại sư chỉ khoác một tấm áo bào xám đơn sơ, chân trần, tay trái đang lần chuỗi hạt, tay phải dựng thẳng trước ngực, một lần nữa cúi đầu mắt nhắm nghiền nói.

"A đi đã phạt, Tiểu Lục, lần này ngươi lại gây ra họa gì nữa rồi? Lần trước là phóng hỏa, trước đó nữa thì hãm hiếp con gái người ta. Kỳ này ngươi muốn san bằng luôn cái miếu này luôn chứ gì?" Đại sư không nhanh không chậm đều đều nói.

Tiểu Lục càng nghe càng kinh hoảng, "Không. . . không phải. . . a, phượng hoàng bay, phượng hoàng lửa, rất. . . rất to" Nó gấp quá không biết phải nói như thế nào cho rõ, chỉ biết chỉ trỏ về phía sau miếu.

"Phượng hoàng lửa?" Đại sư thì thầm nhắc lại, rồi liếc xéo đánh giá lời nói của chú tiểu. Sau khi cân nhắc kỹ càng một lúc bấy giờ mới bảo Tiểu Lục cùng đi lên núi một chuyến với ông ta để điều tra việc phượng hoàng lửa thực hư ra sao.

Hai người lần theo một cầu thang đá to lớn kéo dài lên đến đỉnh núi mà đi.

Cách đây rất lâu nơi đây đã từng là một ngôi chùa cũng khá nổi tiếng, dân chúng trên hơn phân nửa Triệu quốc thường đến đây cúng bái, và đền thờ trên đỉnh núi được coi là linh thiêng nhất. Có lời đồn chỉ cần cò lông thành tâm cầu khẩn ở trên đó khi được thần tiên nghe thấy thì mọi sự sẽ như ý.

Được khoảng năm trăm bậc thang thì chú tiểu bắt đầu thở dốc tốc độ chậm hẳn xuống.

Đại sư thấy vậy liền ôm lấy nó rồi lại phóng thẳng lên núi, mỗi một bước chân đại sư đặt xuống là đi được 20 bậc thang.

Nước mưa và gió tấp thẳng vào mắt mũi khiến tiểu Lục cảm thấy khó thở, cây cối xung quanh lao qua vùn vụt. Chẳng mấy chốc đã sắp tới đỉnh núi.

Đột nhiên đại sư đề khí đạp chân mạnh một cái bay lên đỉnh một cây thông kế bên. Dừng lại xem xét bốn bề xung quanh một chút, kế đó đạp lên những ngọn cây gần đó đi thẳng về phía bên trái.

Từ xa chú tiểu có thể thấy loáng thoáng một hang động có ánh lửa đỏ tỏa ra và từ bên trong khói đen mịt mù cuồn cuộn bốc lên cao.

Kinh biến một lần nữa nổi lên, một đốm trắng bắn xẹt ra từ hang động tạo ra tiếng rít trong không khí nghe như tiếng còi thổi.

Nhưng một giây kế đến đốm trắng lại tắt lịm hào quang rồi rơi thẳng xuống khu rừng phía dưới.

Đại sư thấy vậy đầu tiên là giật mình hoảng hốt tính quay đầu bỏ chạy, nhưng sau đó không biết suy nghĩ làm sao lại kiên định tiếp tục đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Hoán Kiếp Đại Pháp

Đến nơi hai thầy trò đại sư mới phát hiện trên gốc một cây thông non mới lớn đã bị hai người lạ mặt đè gãy giập lẹp không còn ra hình dáng gì nữa.

Khi nhìn kỹ lại thì ra chỉ là một nhóc con khoảng mười hai tuổi mặc đồng phục sang trọng khá là lạ mắt, hần đang ôm một cô bé cỡ mười lăm tuổi vận đồng phục của người hầu và trên đầu đội nón vải trắng. Cô hầu có khuôn mặt trái xoan xinh xắn, mũi cao, miệng hơi rộng trắng nhợt ốm yếu.

Đây không phải chủ tớ Huy Tân đang hôn mê thì là ai?

Không biết là vô tình hay cố ý tình cảnh lúc này có chút quỷ dị, Huy Tân khi này đang nằm đè lên Julian, còn tay hai người lại đang ôm nhau khít chặt, tội tệ hơn nữa là mặt của thằng nhóc úp vào bộ ngực nảy nở của cô hầu. Làm hai sư đồ tiểu Lục bốn mắt trở ra nhìn nhau không biết phải nói gì cho phải.

Ánh mắt đại sư tinh quang đột lóe, khi tới gần ông chợt thấy xung quanh người thằng nhóc kia có chút ánh sáng trắng nhàn nhạt đang nhanh chóng dần phai mờ đi.

“Là nguyên lực!” Đại sư thất thanh hô lên. Tuy nhiên ngay sau đó ông ta liền lấy lại bình tĩnh mà suy nghĩ một chút, rồi ra lệnh cho tiểu Lục giúp vác hai người lạ mặt kia về.

Hai tháng trước, chủ tớ Huy Tân đột ngột bị truy binh phục kích bao vây. Cũng may dẫn đầu của phi đội này chỉ là một phi thuyền chiến đấu cấp D-9 theo sau là 50 chiếc cấp D-1, hai bên phần đầu của loại phi thuyền này tách ra làm đôi chia ra trước như một còng cua, hai cánh cũng hơi cong về đằng phía đầu tạo thành một vòng cung bán nguyệt bần xanh lục. Bọn chúng cực kỳ bất ngờ khi phát hiện ra tình báo bên mình lần này lại có một sai sót nghiêm trọng. Một thằng người thường không có linh lực thì làm sao lại có phi thuyền đẳng cấp C-9 cơ chứ.

Với hệ thống trí năng tự động phòng thủ được trang bị trên thuyền, Huy Tân dễ dàng đánh giết mở đường thoát khỏi vòng vây, tưởng như là đang chơi game điện tử ở nhà vậy. Nhưng cũng vì vậy mà hần đã lạm dụng gần hết năng lượng dự trữ để duy trì hoạt động của phi thuyền cho cả 12 tháng.

Không những thế chủ tớ hần còn bị lâm vào tình trạng thiếu lương thực trầm trọng, may là nước uống thì vẫn còn dư dả.

Vào tháng đầu tiên Julian cứ khăng khăng đòi nấu cho bằng được những món ăn cô vừa mới học được cho hần thưởng thức. Thấy vật liệu tồn kho còn rất nhiều, dư để sống sót trong một năm, thành ra Huy Tân cũng không ngăn cản gì, và hậu quả là trong vòng hai tuần họ đã dùng hết một phần ba lương thực dự trữ.

Khi phi thuyền còn cách Thần Thú đại lục không xa, thì lại đúng lúc bị mất năng lượng, cho nên chỉ có cách thả tự do từ trời giạt tiến vào đại lục.

Tới tận hai tháng sau bọn họ mới bị trọng lực tác dụng kéo vào đến mặt đất. Trong suốt thời gian này nhiệt độ trong phi thuyền mỗi lúc lại càng thấp đi, ngoài phải đối đầu với cái lạnh giá rét chết người của vũ trụ đen tối hai người thậm chí còn phải ăn bánh mì đông lạnh và uống nước đá mà sống. Để sinh tồn họ bất đắc dĩ chỉ còn cách ôm nhau đắp chăn bạc giữ nhiệt mà ngủ đông như những con gấu bắc cực.

Khi biết sắp được đáp xuống mặt đất, hai người vui mừng quá đến nỗi quên mất là trọng lực cũng có thể giết người. Cả hai chẳng ai thèm đội nón bảo hiểm và thắt dây an toàn, tận cho đến khi phi thuyền tiến vào vùng khí quyển của đại lục.

Trong trạng thái rơi tự do với tốc độ cao, một sức ép cực lớn dồn nén một lượng không khí nóng khổng lồ ở phía trước thành phi thuyền. Do các sóng chấn động và lực ma sát gây nên dẫn đến vỏ giáp phi thuyền bốc cháy, và mọi thứ xung quanh hai người bắt đầu nóng dần lên. Vận tốc không ngừng tăng lên một cách chóng mặt, thân thể hai người bị ép sát lại phía cuối đuôi phi thuyền. Trước thời khắc sinh tử này, Huy Tân mới ngờ ra rằng nếu mọi thứ cứ tiếp tục thế này thì cái đang chờ đợi họ dưới kia chính là tử thần.

Nhìn qua Julian đang nằm kề bên, lúc này cô bé cũng đang nhìn hần với ánh mắt vô cùng hối hận, tràn đầy tiếc nuối và tự trách nhưng ẩn sâu bên trong lại là vẻ triu mến ngọt ngào miên man khó tả.

“Chúng Minh phải chết thật sao? Không, còn cha, mẹ, gia tộc và cả nhiệm vụ của mình nữa! Cha đã nói bằng mọi cách phải sinh tồn. Phải sống sót, làm gì? Phải làm gì bây giờ? Dây an toàn! Còn kịp không?” Hàng loạt các ý nghĩ chợt xẹt qua trong não Huy Tân.

“Àm” Đầu óc hần bỗng nhiên trở nên trống rỗng tê liệt, khi Julian không một dấu hiệu báo trước nào vô lý ép môi hần với nàng lại với nhau ngay trước khi phi thuyền tiếp xúc với bề mặt sườn núi Thái Hiền.

Một luồng năng lượng màu trắng thần bí giấu sâu trong linh hồn Huy Tân đứng vào giây phút này điên cuồng tuôn ra bao bọc lấy hai người.

Huy Tân hôn mê suốt bảy ngày bảy đêm, chào đón hần khi tỉnh dậy là một cái ôm thân thiết tràn đầy niềm hạnh phúc không thể tả của Julian.

Cô nàng vừa khóc lóc vừa kể lể rằng hần hôn mê lâu quá làm cô kinh hoàng lo sợ suốt cả thời gian qua, rồi thuật lại suốt bảy ngày qua cô đã làm chuyện gì, kể đó thắc mắc làm sao họ có thể còn sống sót sau tai nạn đó.

Khi nói đến đây má cô nàng hơi đỏ hồng, còn hần thì cứ tỉnh bơ bình thường như không có gì.

Cô nàng thấy có gì đó không được tự nhiên nên bèn lên bụng hần ra ngồi lại xuống ghế. Nói một hai câu rồi kiểm có đang nấu cháo cho hần nên chuẩn đi mất, bỏ lại hần một mình nằm trên giường nhìn mái nhà suy tư.

Bây giờ trong đầu Huy Tân rất rối bời. Hần không biết bản thân mình là ai nữa.

Không biết là do nộ hôn đầu đời hay vì trước thời khắc sinh tử đã kích thích nguồn năng lượng đó đi ra ngoài mà cứu được mạng của hai người.

Hơn thế nữa sau khi nguồn năng lượng này được kích phát ra thì có hành triệu ký tự và hình ảnh như nước vỡ bờ đồng thời tuôn trào vào đầu Huy Tân. Việc này kéo dài đến bảy ngày, đây cũng là nguyên nhân chính khiến hán phải bất tỉnh lâu như vậy.

Bây giờ suy nghĩ lại Huy Tân mới hiểu được, căn nguyên nguồn năng lượng đã cứu hai người chính là đến từ phong ấn ký ức của kiếp trước được niêm phong lại trong linh hồn hán.

Trước đây hán đã từng là đỉnh phong Độ Kiếp kỳ tu sĩ danh trấn toàn giới, bá vương một cõi. Mặc dù hán không phải là người mạnh nhất trong vũ trụ, nhưng những tu sĩ đồng giai gặp mặt cũng phải cho hán vài phần thể diện.

Đơn giản là vì hán là trận pháp tông sư và công pháp hán tu luyện chuyên dùng để bói toán, được mọi người phong hiệu là Thiên Vận chân nhân.

Mà vấn đề cũng là phát xuất từ ở chỗ này, khi đại nạn thiên kiếp sắp phủ xuống, hán phát giác ra với thân thể yếu nhược mà pháp thuật lại không mạnh mẽ này. Thì cơ hội sinh tồn thành công vượt qua thiên kiếp là rất thấp hầu như là chết chắc. Hán đã vận dụng hết khả năng bói toán và suy diễn của mình cũng không tìm được một lối thoát nào.

Cho tới thời khắc nguy cấp nhất linh quang chợt lóe, Thiên Vận may mắn sáng tạo ra một công pháp, có thể phong ấn toàn bộ ký ức của mình lại hy vọng có thể trọng sinh, gọi là Hoán Kiếp Đại Pháp. Để tăng thêm phần an toàn hán bắt buộc phải dùng hết tài sản cả đời gom góp mà mời tám vị đỉnh phong độ kiếp tu sĩ tới kích phát trận pháp đưa linh hồn hán đi đầu thai.

Đúng là người tính không bằng trời tính, đến lúc sắp đại công cáo thành thì thiên kiếp đột nhiên ầm ầm phủ xuống đánh vào phong ấn dấu trong linh hồn Thiên vận chân nhân. Tám đại tu sĩ dốc hết sức bình sinh ra mới tranh thủ được một đường sinh cơ đưa nửa phần còn lại của phong ấn chưa bị đánh tan đi chuyển thể.

Do đó Huy Tân chỉ nhận được truyền thừa về trận pháp, công pháp và kinh nghiệm mà kiếp trước tích lũy được mà thôi. Còn những người thân, hồng nhan tri kỷ, hay là kẻ thù truyền kiếp của Thiên Vận chân nhân thì lại không có chút cảm giác nào. Cứ như thể mọi thứ chỉ là một câu chuyện truyền thuyết xa xưa mà hán đã đọc hay một bộ phim nhiều tập mà hán hay coi mà thôi.

Muru sự tại nhân thành sự tại thiên, Thiên Vận chân nhân cũng nào có ngờ được kiếp sau của hán lại là một người thường. Không có linh căn thì cho dù có thể bảo toàn đầy đủ phong ấn và hán hồi sinh thành công thì cũng là lực bất tòng tâm, an phận một kiếp người phàm mà thôi.

Sau khi xác định được bản thân mình. Huy Tân bắt đầu suy ngẫm lại những chuyện mình đã gặp phải gần đây.

Trải qua đại nạn lần này hán đã bắt đầu trở nên cẩn thận nhiều hơn. Dẫn chứng những kinh nghiệm xương máu của kiếp trước và hiện tại của kiếp này, Huy Tân phát hiện ra sinh mạng con người không ngờ lại mỏng manh đến thế.

Lần này, hán đã quá ngu ngốc đần độn. Nếu không phải phong ấn đã kịp thời giải phóng vào lúc nguy cấp nhất thì bây giờ hán và Julian chỉ còn lại hai đồng thệ nát.

Huy Tân cứ như vậy nằm trên giường nhắm mắt từ từ tiếp thu truyền thừa của kiếp trước.

Lần này khác với bảy ngày qua là chỉ tiếp nhận truyền thừa một cách bị động như là bị nhồi nhét một đồng sách vở vào đầu, còn bây giờ là hán đang lật từng trang sách ra để nghiền ngẫm hấp thu.

So sánh với những điều Huy Tân đã được học về lịch sử vũ trụ, thì thể giới của Thiên Vận chân nhân rõ ràng là một vũ trụ hoàn toàn khác biệt với nơi này.

Trong vũ trụ đó tộc nhân loại là tộc đoàn duy nhất đã tìm được cách sáng tạo ra Hoại Linh Thạch, một loại vật cần thiết cho [Không Gian Chi Môn], và quan trọng nhất là [Tinh Không Lộ] vượt thời gian di chuyển từ một tinh hà đến tinh hà khác.

Với những phát triển vượt bậc về Thời-Không như thế con người đã từng bước tiến lên chiếm thế thượng phong và thống nhất vũ trụ.

Còn trong cái thế giới này Hoại Linh Thạch hầu như đã tuyệt tích, mỗi lần nó xuất hiện là một lần vũ trụ chỉ chiến xảy ra.

Không gian và Thời gian là hai lực lượng pháp tắc huyền bí Và sâu xa nhất mà chưa từng có một chủng tộc nào có thể nắm bắt được, ngoại trừ hai loại bí thuật không gian nổi tiếng.

Thứ nhất dùng để di chuyển trong vũ trụ, con người cũng như bao tộc đàn khác chỉ có một bí thuật duy nhất [Uốn Khúc Không Gian].

Thứ nhì dùng để tạo không gian giới chỉ, bí thuật [Ngũ Hành Tu Du]. Đây là một loại bí thuật mà không phải bí thuật vì nó khá được phổ biến rộng rãi.

Thuật này được phát hiện bằng một cách rất tình cờ. Khi các nhà nghiên cứu trận pháp phối hợp ngũ hành trận pháp đồng cấp lại thành một vòng kính theo một thứ tự nhất định thì sẽ sinh ra một không gian nhỏ và nó được gọi là Tu Du Giới.

Nhưng không ai lý giải được vì sao hai bí thuật này nó lại hoạt động như vậy.

...

“Cốc, cốc!” Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của Huy Tân. Sau đó có tiếng người già ồn ồn từ bên ngoài hỏi vọng vào. “A di đà phật, bản tăng là chủ trì của Thái Hiền tự. Xin hỏi tiểu thí chủ đã khỏe lại chưa?”.

“Con xin mời đại sư vào trong nói chuyện.” Huy Tân vội đáp.

Đại sư mở cửa bước vào, bên trong là một căn phòng đơn sơ, kế bên cửa sổ có một cái bàn gỗ trưng hai cây kiểng nhỏ, ngoài ra còn một bộ ấm trà. Đối diện có một cậu bé gương mặt hồng hào, trên người mặc áo sọc xanh hơi rộng, đang ngồi trên giường, ánh mắt trong sáng đang không ngừng đánh giá ông ta.

“A di đà phật, thật là thất lễ, đã quấy rầy tiểu thí chủ nghỉ ngơi” Đại sư cúi đầu chào nói một cách vô cùng khách sáo.

“Sao đại sư lại nói thế, chúng con đáng ra phải tự mình qua diện kiến và cảm ơn ân cứu mạng của đại sư mới phải. Mời đại sư ngồi.” Huy Tân đứng dậy rót hai ly trà bắt chước ông khách sáo theo, rồi mới ngồi xuống chiếc ghế đối diện thăm liếc ông ta. “Ông đại sư này dù già mà mắt lại sáng quắc, khi đi đứng nhẹ nhàng, nếu mình đoán không sai thì hẳn ông ta chính là một cao thủ võ lâm.”

“A di đà phật, phật nói cứu một mạng người...”

“Còn hơn xây bảy bậc phù đồ phải không?, con biết đối với đại sư mạng chúng con chỉ bằng cái tháp bảy tầng kia, nhưng dù sao đại ân này chúng con sẽ mãi ghi nhớ trong lòng” Cái đoạn đối thoại này hẳn nghe trong phim chương quá nhiều kết cuộc là không học cũng thuộc lòng. Mở miệng ra là bắt chước nói được ngay.

“A di là phật, thì ra thí chủ còn trẻ mà cũng có nhiều nghiên cứu về phật pháp, bản tăng thật là bội phục, bội phục” Nói tới đây ông ta thấy mắt phải Huy Tân giật giật liên hồi mép miệng hơi run rẩy như đang cố gắng kiềm nén khỏi phải bật cười. Đại sư không khỏi có chút nghi hoặc, sau khi nghĩ tới nghĩ lui nhiều lần không thấy mình có chỗ nào sai cả, mới cấp tốc đổi đề tài.

“Bản tăng có vài điều không rõ muốn được tiểu thí chủ chỉ giáo cho”

“Hi hi, con còn trẻ thế này lấy cái gì mà chỉ giáo ông đây?” Huy Tân vừa chỉ vào bản thân mình vừa nói.

“Dám hỏi có phải tiểu thí chủ là tiên nhân?” Đại sư hỏi với vẻ đầy mong đợi.

Sau một hồi trở mặt ngạc nhiên Huy Tân mới buồn rầu thành thật trả lời. “Không phải, con chỉ là một người bình thường”

“Người thường?” Ông ta ngờ ngàng lặp lại. “Thế còn phượng hoàng lửa, rồi nguyên lực?”

“Hả? Cái gì phượng hoàng lửa? Nguyên lực?” Hẳn khó hiểu hỏi lại.

“Không phải tiểu thí chủ cười phượng hoàng lửa từ trên trời bay xuống đây sao? Còn có vòng sáng trắng bảo vệ xung quanh nữa?”

Ý nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, trong nháy mắt Huy Tân đã hiểu ra, phượng hoàng và nguyên lực mà ông ta nói đến chính là phi thuyền và phong ấn của mình. “Chà trách ông ta lại khách sáo như thế, hóa ra vì cho rằng mình là thần tiên!”

Sắp xếp lại lời nói một chút, hẳn bắt đầu ba hoa kể qua loa về oai phong huy hoàng của gia tộc một chút. Còn sự việc xảy ra như vừa rồi là bởi trong một lần du hành, phi thuyền hẳn va phải thiên thạch bị trục trặc mới rơi xuống Thần Thủ đại lục này, nguyên lực thì là bùa hộ mạng của người cha quá cố của hắn để lại, khi gặp nạn có thể bảo vệ hắn một mạng.

Kể xong nội tâm Huy Tân bấy giờ đột nhiên máy động. Bất ngờ hắn gào thét bi thảm, nhào tới quỳ ôm đùi ông lão trụ trì. Khóc lóc than trách số phận không có linh căn mô côi bị gia tộc ghét bỏ, một khi rơi xuống đây thì coi như đã chết không ai đến cứu hắn.

Huy Tân vừa nói vừa nghĩ đến gia tộc và cha mẹ mình, sau đại nạn lần này không biết có bao nhiêu người có thể an toàn thoát khỏi móng vuốt kẻ thù. Thành thử lời nói thì là giả còn nước mắt lại là thật.

Dựa vào kinh nghiệm kiếp trước, Huy Tân hiểu lòng người hiểm ác như thế nào. Mà bây giờ hắn còn quá yếu, phải kiếm một chỗ để nương thân. Không nghĩ cho bản thân thì cũng phải lo cho Julian.

Một điểm nữa là trải qua hai kiếp người, hẳn ngộ ra rằng: danh, lợi, tiền bạc chỉ là phù vân hư vô, tìm kiếm sức mạnh mới là chính đạo. Dẫu có là phạm nhân hẳn cũng phải là một phạm nhân mạnh mẽ nhất, thể ra hắn mới dày mặt đánh chiêu này.

Lúc đầu đại sư cứu hắn mạng về thật ra là có chút dụng ý riêng. Ông tưởng nó là con cháu yêu quý của một thần tiên nào đó gặp nạn, cứu về thế nào cũng được người ta báo đáp, lộc hưởng mấy đời không hết. Có khi còn có thể chấn hưng lại được ngôi chùa này cũng nên.

Đúng là người tính không bằng trời tính, ai mà ngờ như không lại đi rước một cục nợ này về đây. Nhìn thấy nó còn nhỏ mà bị nhà bỏ rơi giống mình hồi đó bởi vậy ông cũng chạnh lòng.

“Thôi được rồi đừng khóc nữa, tạm thời hai con cứ ở lại đây. Trong tự cũng chỉ có tiểu Lục và ta. Hằng ngày con cùng tiểu Lục sáng sớm lên núi đốn củi, chiều xuống thôn làng gánh nước và quá chay. Còn cô bé kia chỉ cần phụ trách dọn dẹp nấu ăn là được rồi.” Nói đến đây ông không cần biết nó có đồng ý hay không mà đứng dậy phất tay bỏ đi một mạch ra ngoài.

Lúc nghe câu đầu tiên thì Huy Tân hí hửng liền hết khóc, đến khi phần sau cùng lọt vào tai thì mắt chữ A miệng chữ O cứng đờ ra, tí xíu nữa là cảm muốn rụng đến sàn nhà.

Julian vừa mới nấu cháo xong, đang bung vào phòng thì không thấy hần còn nằm trên giường nữa, mà lại đang quỳ gối đôi mắt mở to trừng một cách vô hồn, còn miệng thì há to như đang muốn nói gì đó.

Cô sững sốt tưởng rằng sau khi gia tộc tiêu tan, liên tiếp gặp nạn, đặc biệt là lần sau cùng. Vừa mới bị hôn mê bảy ngày bảy đêm quá sức chịu đựng của hần mà lên cơn động kinh. Cô liền quăng luôn tô cháo nóng đi, chạy vào lại lay tỉnh hần.

“Thiếu gia! Thiếu gia, tỉnh lại đi thiếu gia...”

Sau bảy ngày hôn mê, bao tử trống rỗng đang đói cồn cào, mà giờ lại nhìn thấy tô cháo vỡ nát dưới đất. Hần không kiềm chế được cơn tức giận mà trợn mắt xiu luôn tại chỗ.

...

Sáng sớm hôm sau mặt trời vừa ló dạng tiểu Lục đã lôi kéo Huy Tân dậy lên núi đón củi rồi.

“Sur phụ nói nếu cậu không dậy đúng giờ sẽ đuổi xuống núi.” Tiểu Lục hồi thúc.

“Biết rồi, biết rồi. Tới ngay đây.” Huy Tân mắt nhắm mắt mở đạp cửa bước ra. Hần khi này quần áo xốc xếch, đầu tóc bù xù, khoác bên ngoài một cái áo xám củ rộng thùng thình so với thân người.

Ngáp dài một cái, Huy Tân mới phát tay nói với giọng thần côn “Dẫn đường!”

Tiểu lục không nói gì quay lưng chạy trước một mạch về phía bậc thang đá rồi đứng chờ Huy Tân chạy theo. Khi hần đến nơi tiểu Lục mới chỉ lên đỉnh núi nói “Cứ leo lên đến bậc thứ 800 là đến nơi lấy củi”.

“Tại sao phải leo cao như vậy?” Huy Tân nhăn mặt khó chịu hỏi. “Xung quanh đây cũng có nhiều cây khô mà?”

“Sur phụ đã dặn không đến đúng bậc thang sẽ bị đuổi xuống núi” Tiểu Lục máy móc đáp.

“Ok, 800 bậc thì 800 bậc” Vừa dứt lời Huy Tân đã lao lên trước.

Lúc đầu thì tiểu lục còn có thể bắt kịp hần, thế mà khi gần được 500 bậc thì nó bắt đầu có dấu hiệu chậm lại, hơi thở gấp gấp hơn. Còn Huy Tân thì chạy một hơi liền lên tới 800 bậc mà không thấy mất sức gì cả.

Bây giờ khi chú ý kỹ lại Huy Tân mới phát hiện thân thể có cảm giác khác lạ. Hình như là thoải mái và nhanh nhẹn hơn trước đây mấy ngày rất nhiều. Hần thử nắm mạnh hai bàn tay lại lập tức cảm thụ được cơ thể tràn đầy sức mạnh và sinh lực, tựa như lúc này có thể vật ngã được cả một con voi.

Nhắm mắt hít một hơi không khí trong lành của bình minh lẫn chút ẩm ướt của sương sớm, làm cả người thư thái bay bổng lạ kỳ. Khi mở mắt ra thế giới xung quanh trở nên khác hẳn với trước kia. Huy Tân bây giờ có thể nhìn rõ được từng đồng hoang tàn ở khu phế tích của ngôi miếu bên dưới núi, nghe được tiếng nước suối chảy róc rách sâu trong rừng.

Đại nạn không chết tất gặp đại phúc, Huy Tân đoán rất có thể tất cả là do phong ấn đã có ảnh hưởng nhất định với thân thể mình, dù sao đây cũng là chuyện tốt do vậy hần không bận tâm nhiều về sự thay đổi này nữa.

Sau khi lấy củi khô về, được một khoảng thời gian rảnh rỗi trước khi ăn cơm trưa, Huy Tân tính là về lại phòng của mình tiếp thu nốt phần còn lại của truyền thừa. Khi hần đi ngang qua sân chính điện thì vô tình nhìn thấy tiểu lục đang đứng đầm đá loạn xạ vào một cây cột gỗ có nhiều nhánh tỏa ra. Hần hứng thú chạy lại hỏi.

“Ê đang làm gì đó?”

“Đánh mộc nhân!” Tiểu Lục vừa đánh vừa trả lời.

“Đề làm gì?” Huy Tân truy tiếp.

“Tập võ!”

“Võ gì?”

“La Hán quyền” Tiểu Lục kiên nhẫn đáp lại.

Nghe chú tiểu nói vậy Huy Tân bấy giờ ngồi xuống nghiên đầu cố gắng tra xét lại trong truyền thừa thì cái gì cũng có chỉ có đánh mộc nhân để tập võ thì không thấy nhắc đến.

“Không lẽ đây là võ công hiếm có nào đó nên kiếp trước không sưu tầm được?” Huy Tân khê lăm bầm rồi vỗ tay nhảy cẫng lên.

“Mình cũng muốn học La Hán Quyền, tiểu Lục chỉ cho vài chiêu được không?” Lời vừa nói ra khỏi miệng Huy Tân cũng cảm nhận được máu nóng dồn lên cả mặt, nóng ran.

“Sư phụ nói...không được dạy cho người ngoài.” Tiểu Lục dừng lại hơi bối rối từ chối.

“Ông ta kêu mày đi ăn c*ứ*t mày cũng ăn àh?” Hấn bực mình thầm nghĩ trong lòng thế mà ngoài miệng lại nói khác. “Mình đâu phải người ngoài, chúng mình không phải cùng ở chung một chỗ, cùng ăn cơm, cùng đi lên núi kiếm củi khô đó sao?”

Tiểu Lục gãi gãi đầu suy nghĩ một phút bấy giờ mới nói, “Ồ ha, vậy cũng đúng. Chúng ta đâu phải người ngoài?”

“Tiểu Lục năm nay mấy tuổi rồi?”

“Hết tháng này tôi tròn mười tuổi rưỡi” Bấm bấm ngón tay tính toán một hồi tiểu Lục nói.

“Vậy là phải gọi mình một tiếng Anh hai rồi!” Huy Tân đảo mắt một vòng rồi cơ trí nói.

“Vậy àh, uhm...Anh hai” Tiểu Lục không thắc mắc liền tin ngay.

“Uhm, em Lục ngoan!” Huy Tân vừa nói vừa xoa đầu tiểu Lục.

“Thế anh hai bao nhiêu tuổi?” Tiểu Lục cảm thấy có gì đó không đúng nên hỏi lại.

Huy Tân gãi gãi tai có chút xấu hổ. “Mình...Ah, nhỏ không được phép hỏi tuổi của người lớn biết không? Như vậy là bất kính. Đúng vậy, là bất kính biết không?”. Sợ tiểu Lục hỏi tiếp hấn vội thay đổi chủ đề.

“Tiểu Lục àh, một tiếng Anh hai cũng đã gọi rồi. Anh em mình không còn là người ngoài nữa. Vậy bây giờ có thể chỉ đánh quyền được chưa?”

“Ah, Được. Chỉ cần anh đánh vào mộc nhân mà không bị nó đánh lại là được” tiểu Lục thân nhiên nói.

“Chỉ vậy thôi?”

“Đúng chỉ vậy thôi”, Nó gật đầu chắc chắn.

Nhận ra hấn tỏ vẻ không tin thế là tiểu Lục đến đứng đánh biểu diễn cho hấn coi. Huy Tân chỉ thấy tiểu Lục quơ tay quơ chân loạn xạ đánh kiêu bự bự, cột gỗ thì chỉ lắc lư qua lại một chút ngoài ra tất cả trông rất bình thường. Đánh xong một bài quyền tiểu Lục bấy giờ mới lùi lại ra dẫu cho Huy Tân lên thử.

‘Thử thì thử, cái này chỉ là chuyện nhỏ với ông’, Huy Tân cười hắc hắc thầm nghĩ.

“Àm...”

“Àm...”

Chưa đầy một giây sau Huy Tân đã bị đánh bay ra xa té sầm xuống đất, miệng đầy tràn máu đỏ. Con đau buốt từ thái dương và đầu gối liên tục truyền đến thiếu chút nữa là hấn đã ngất đi. Tiểu Lục vội chạy tới đỡ hấn dậy, còn miệng thì la lớn “Sư phụ... Sư phụ...Không xong...”

Một bóng xám từ trong căn phòng gần kề bên chính điện phóng ra, chớp mắt một cái đã đứng trước mặt hai đứa.

“A đi đã phạt, tội lỗi tội lỗi. Tiểu Lục kỳ này không ngờ con lại dám sát hại mạng người. Tội nghiệt đầy trời không thể tha thứ được” Đại sư về mặt đau đớn nói.

“Không...không phải!” Tiểu Lục tức quá chỉ về phía cột gỗ gằm lên. “Là...là mộc nhân”.

Nghe thế Ông ta mới nhìn theo hướng ngón tay nó chỉ. Khi này hơn phân nửa nhánh cây của mộc nhân đã bị gãy vỡ tứ tung không còn ra hình dạng gì nữa. Linh quang bắn ra từ mắt đại sư hớn hờ như bắt được vàng, vội chạy đến kề bên Huy Tân cầm tay hấn bắt mạch một lúc rồi nói.

“Hấn không sao, chỉ bị ngất đi lát nữa sẽ tỉnh lại thôi.”

Sau khi nắn bóp gân cốt toàn thân Huy Tân, ông gật đầu hài lòng thì thầm, “Đúng là thiên tài tập võ”.

“Tiểu Lục! Con đỡ hấn vào phòng nghỉ ngơi, khi hấn tỉnh lại bảo đến phòng gặp ta, nói ta có điều cần bàn với hấn” Giao phó xong xuôi đại sư lại chui vào phòng mình chuyên chú tiếp tục tụng niệm râm ran như trước.

Mãi đến trưa hôm đó thì Huy Tân tỉnh lại, một con đau đầu buốt hấn phải rùng mình rên rĩ, không kìm được lấy tay sờ sờ thì thấy chỗ đau trên đầu đã được băng bó cẩn thận.

“Thiếu gia không được, lỡ động vào vết thương lại chảy máu thì làm sao” Một giọng nói dịu dàng đầy lo lắng khiến hấn cũng cảm thấy lâng lâng trong lòng.

“Hi hi. Đầu có sao, em bị gì đầu có chị băng bó cho mà” Huy Tân nhìn Julian tỏ vẻ cảm ơn, rồi muốn xuống giường.

“Ngồi yên để chị dứt chấu cho!” Julian ra lệnh. “Lúc nhìn thấy em toàn thân vết thương, mặt mũi toàn là máu làm chị lo sợ gần chết được”

“Vậy lần sau phải chảy nhiều máu hơn nữa mới được”

“Còn có lần sau?”, Julian giọng đầy hăm dọa, “Em điên hay sao lại thích mình bị chảy nhiều máu, không sợ chết àh?”

“Thì để được chị thương nhiều hơn chứ sao!” Hấn tỉnh nghịch cười hi hi nói.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Phật-Ma Thần Công

Sau khi đã ăn uống no nê, Huy Tân mới chịu vác cái thân tàn đến trước phòng đại sư gõ cửa.

“Vào đi!” Một giọng già nua không nóng không lạnh từ bên trong truyền ra.

Bước vào phòng rồi tiện quay người khép cửa lại, Huy Tân tiếp tục đi thẳng vào trong.

Trong phòng khòí nhanh mùi mật, một đại sư già ngồi trên một chiếc chiếu cũ kỹ đang tụng kinh gõ mõ trước tượng Phật Dương Lai rất chăm chú. Thấy vậy hấn cũng lịch sự bèn đứng một bên chờ đợi.

Ấy vậy mà ông đầu trọc này lại không biết điều gì cả, tụng một hồi nãy tiếng đồng hồ khiến vết thương ở đầu gối hấn tái phát đau đớn cả mồ hôi hột. Đến tận lúc hấn chịu hết nổi tính bỏ chuồn ra ngoài thì...

“Con có đồng ý bái ta làm sư phụ không?”

“Hả? Là sao?” Huy Tân hoàn toàn bị làm cho bất ngờ trước câu hỏi không đầu không đuôi này.

“Không phải con rất muốn học võ công sao? Nếu muốn học võ của Thái Hiến tự thì con phải làm đệ tử của Tinh Bi này.” Đại sư nói với giọng nhỏ nhẹ có ý dụ dỗ.

“Khi này ta đã có kiểm tra qua tư chất của con, dù chỉ tạm tạm nhưng nghị lực lại rất khá nên ta mới phá lệ mà thu nhận một lần.”

“Con có hay không có nghị lực, làm sao ông đoán được?” Đắn đo chốc lát, Huy Tân thận trọng dò hỏi.

“Không phải vừa này con cũng đã đứng ở đó được hai canh giờ rồi sao? Đó là chưa nói đến là trên chân con còn có thương tích chưa lành. Nếu đổi lại là một người khác thì đã bỏ đi từ lâu rồi.”

“Thật ra con cũng rất muốn học võ công, nhưng lại không thích bị cạo trọc đầu đâu” Cuối cùng Huy Tân cũng đã có chút động tâm, nhưng nhất thời chưa quyết được vì hấn rất yêu quý mái tóc bảnh trai của mình.

“Ai bảo là con phải xuống tóc bao giờ? Ta muốn thu con làm ngoại gia đệ tử. Sao có đồng ý không?”

“Oh, vậy thì được. Thế ông có võ công gì?”

“Chưa làm lễ ra mắt mà đã muốn học rồi àh?” Quay phắt đầu lại mặt đại sư trầm xuống giận dữ băng lãnh nói.

Huy Tân giật mình tức tốc quỳ xuống nói, “Sư phụ nhận đệ tử ba lạy!”, rồi khấu đầu lạy ba lạy.

“Uh, được rồi. Con ngồi xuống đây” Vuốt râu hòa ái ông vẫy tay bảo.

“Trước hết ta sẽ thuật lại lịch sử xuất xứ của Thái Hiến tự cho con nghe qua một lần. Khi xưa từ thừa khai hoang có đức Zahey từ ngoại giới hạ xuống núi này và bắt đầu truyền đạo, bản tự là do một tay ngài gây dựng nên. Được khoảng 500 năm sau, người lại phi thăng đi du ngoạn các ngôi sao khác và từ đó không trở lại đây nữa. Phật pháp, tâm pháp và võ học của người truyền lại cho chúng đệ tử vô cùng bao la và huyền ảo. Trải qua bao đời vẫn không một ai có thể thấu hiểu lý giải hết được. Cũng nhờ đó mà Thái Hiến được phát dương quang đại, mở rộng không ngừng. Nhưng đến đời ta thì bị thất truyền, haiz... huy hoàng xưa kia còn ai nhớ nữa” Nói đến đây ông lâm vào trầm tư, như lạc vào những hồi ức đẹp đẽ kia.

“Uhm, được rồi con đi theo ta. Đại Bảo Điện củ đã bị hủy nên ta đã di dời nó sang một chỗ kín đáo khác” Nét mặt ông lúc này nghiêm lại, rồi đứng dậy mở cửa đi ra ngoài.

Đại sư dẫn Huy Tân đi vòng quẹo hết trái rồi phải, băng qua vô số phòng ốc, đài điện đồ nát. Thịnh thoảng có gió lạnh thổi làm những cánh cửa chơi vơi đùn đưa kéo kẹt, nơi đây là đền chùa nhưng sao hẳn có cảm giác là mình bị lạc vào một bãi thây ma.

Qua một hồi lâu Tĩnh Bi mới đứng lại nói. “Đến rồi! Đây là nơi Đại Bảo Điện chỗ kinh phạt và chân kinh của Thái Hiền tự được cất dấu, bao lâu nay điều do chính tay ta bảo quản.”

Huy Tân ngược nhìn lên phát hiện hóa ra nơi đây là vách núi dựng thẳng đứng ở phía sau khu hoang phế đồ nát khi sáng nay lúc lên núi hẳn đã từng thấy. Nhưng khi đó hẳn cũng không để ý lắm, đầu ngơ đây lại là nơi che giấu kinh báu của Thái Hiền tự.

Đại sư dẫn đầu đi sâu vào trong, xuyên qua một bụi cây lớn, lộ ra phía sau là hai cánh cửa đá đang đóng kín, bên trên có đề hàng chữ Đại Bảo Điện.

Mở một cánh cửa ra ông nói. “Vì chỉ là một ngoại gia đệ tử nên ta không thể chân truyền y bác cả đời của mình cho con được. Bây giờ con một mình vào trong rồi tự chọn cho mình một bộ võ công lấy về mà học. Mọi chuyện phải tùy duyên thôi”.

“Tuy truyền thừa ngày nay của chúng ta không còn được một thành của thời xưa, nhưng chắc cũng đủ cho con lựa chọn”

“Nhắc nhở con một điều, không nên tham lam mà lấy cho nhiều. Học nhiều mà không chuyên thì chỉ uổng phí thời gian và tài năng, con nhớ chưa?”

“Sư phụ, thế công pháp nào là mạnh nhất vậy sư phụ?” Hẳn tỉnh ranh chớp chớp mắt hỏi.

“Võ học vốn không có bờ bến, mỗi nhà một vẻ. Khi đã đến cảnh giới phản phác quy chân thì võ học của mọi nhà sẽ trở về cội nguồn”

“Nếu có ngày con luyện đến đó có thể đánh thắng lại tiên nhân không?” Mặc dù hẳn đã biết câu trả lời nhưng không kiềm được vẫn hỏi.

“Phàm và tiên là hai thế giới khác nhau, làm sao lại gộp lại được. Ta hỏi như con kiến có cách nào đánh thắng được chúng ta không?” Thở dài một hơi rồi ông quay người đi luôn, để hẳn lại một mình.

‘Không lẽ đây là số mệnh sao? Thật không công bằng mà’ Huy Tân chán nản đá vào cánh cửa bốp một cái, rồi la “Ui da...ĐCM! Đau chết đi thôi!” nhả mặt ngồi ôm chân suýt xoa một hồi lâu.

“Đây là nơi các đời trụ trì đã ẩn thân tu hành và tọa hóa, nhà người khôn hồn thì coi chừng cái miệng, đến lúc bị hớp hồn rồi thì đừng có mà kiếm ta” Đại sư đã đi một khoảng xa nhưng vẫn quay đầu lại nhắc hẳn một câu.

‘Hắc...bây giờ là thời buổi nào rồi, còn lấy ma ra hù dọa con nít?’ Huy Tân thầm trề môi le lưỡi không cho là đúng.

Huy Tân cầm lấy cây đuốc được cắm trên vách tường rồi đi cà thọt từ từ vào con đường hầm. Bên trong tối om, bốn phía toàn là đá lạnh, trong không khí mát lạnh còn có mùi ẩm mốc lâu năm.

‘Julian tới đây mà không bị nhát cho chết khiếp mới là lạ...’ Nghĩ tới cô bé hầu không khỏi làm hẳn bật cười.

Khi đến nơi, Huy Tân thấy trước mặt là hàng chục giá sách, từng chồng sách bìa xanh được sắp xếp gọn gàng. Nhưng nhiều đây thì chỉ là một giọt nước trong biển khơi nếu đem so với truyền thừa võ học của hẳn.

Đúng vậy bí quyết võ công hẳn có rất nhiều tuy nhiên cũng vì quá nhiều mà cái nào cũng giới thiệu đều là đỉnh cấp bí công, nào di sơn hải đảo rồi thần công vô địch nên hẳn chả biết phải tập theo cái nào nữa.

Sau khi xem khắp một lượt xong, hẳn hơi thất vọng vì hầu hết các võ học ở đây đều đã có trong truyền thừa, ngoại trừ một vài bộ đã bị đổi tên hoặc là bị cất xén, hủy hoại không được đầy đủ nên không có cách nào để mà phân biệt.

Chán nản nhìn một vòng xung quanh lần cuối rồi chuẩn bị đi ra ngoài. Bất thành linh hẳn đứng chết sững tại chỗ, đầu quay phát lại về phía một góc tường bên trái, dưới kệ sách cạnh vách đá có một con chuột mất đồ nâu đang nhìn hẳn chăm chăm.

Khi Huy Tân tiến lại gần thì nó chui tọt vào cái hang phía sau mắt tích.

‘Hừmm...Chuột đào đá? Hay là ăn đá?’

Hẳn lắc đầu rồi nhìn ra cửa đá thì nó vẫn nguyên vẹn luôn đóng kín không có lấy một khe hở. Đứng gãi gãi cảm trầm ngâm hồi lâu hẳn mới đi lại thử gõ gõ vào vách đá phía sau giá sách.

“Quả nhiên!” Hẳn mừng rỡ hô.

Không ngờ là vách đá này lại làm bằng gỗ. Chỗ kỳ lạ là, bình thường khi nhìn từ xa bên ngoài trông nó vẫn như là một vách đá bình thường, không có điểm gì khác biệt.

Nếu không nhờ có con chuột đó thu hút chú ý thì sợ rằng hẳn đây cũng không tài nào phát hiện ra được.

Một khi đã làm bằng gỗ thì chắc chắn sẽ có cơ quan đầu đây.

Loay hoay một hồi Huy Tân cũng tìm thấy được dưới một giá sách đối diện có ẩn dấu một cái nút gỗ nhỏ màu đen.

“Tạch” Không chút do dự Huy Tân liền nhấn mạnh vào.

Sau một tiếng éck... cả giá sách và vách đá đó lập tức được cơ quan kéo thụt lùi vào trong lộ ra một thông đạo đi xuống dưới.

Thấy vậy hần hồi hộp bước vào, theo một cầu thang đá đèo bằng tay loảng ngoảng đi xuống phía dưới, khoảng mười phút là đến đáy của một hang động lớn.

Phía bên phải hang động là một ao nước trong suốt nhìn thông đến đáy, bên trái thì có đặt vài bức tượng phật lạ lắm có cái nhìn như ma như quỷ, có cái ba đầu sáu tay, có cái đẹp như thiên sứ. còn trước mặt thì chỉ có một vách đá lớn chằng chịt chữ viết kỳ dị cổ quái, một chữ bẻ đôi hần cũng không nhận ra.

Hần thở dài buồn bã, hy vọng cho nhiều để rồi thất vọng ê chề.

Hần không cam tâm cứ bỏ qua như vậy, cho nên lại lục lọi xung quay tìm hết các ngõ ngách rồi đến các bức tượng phật.

Không uống phí công sức sau nửa ngày lục đục cũng tìm kiếm được ở dưới chân một tượng phật nhỏ nhất trong năm bức tượng có một hốc nhỏ. Khi mở ra thì bên trong gần hần thấy một quyển sách được bọc trong tám vải vàng cũ kỹ đầy bụi đất.

Sau khi mở ra và phủ sạch bụi đập vào mắt lại là một cuốn sách vô cùng bình thường, trên bìa sách xanh có đề hàng chữ vàng Nhập Lăng-già kinh.

“Nhập Lăng-già kinh?” Hàng loạt các loại bí kiếp võ công vô thức hiện ra trong đầu Huy Tân, “Không có? Không hề thấy tên quyển sách này trong truyền thừa” Hần ngẩn người khi phát hiện ra điều này.

“Ah...ta thật ngu quá!” bỗng nhiên hần đánh vào đầu mình một cái nhét tọt luôn cuốn sách vào ngực, rồi khoanh chân ngồi xuống tra xét lại truyền thừa về tất cả văn tự và hình ảnh nào có liên quan đến những chữ viết kỳ dị trên bức tường.

Mất hơn hai tiếng sau hần chợt mở mắt vui mừng cười toét cả miệng, rồi một lần nữa ngẩng lên nhìn vách tường.

Truyền thừa thật thần kỳ, khi hần kiểm thấy được các văn tự giống trên vách đá thì lập tức hiểu được ý nghĩa của từ đó ngay.

Lúc này những văn tự trên vách đá không còn làm khó được hần nữa. Huy Tân bắt đầu dùng vẻ mặt cuồng nhiệt chưa bao giờ có chăm chú đọc từng chữ từng chữ khắc sâu trên vách đá kia.

Hoá ra đây là một loại chữ cổ thông dụng của tộc ma giới hồi xa xưa đã từng một lần tấn công giới diện của Thiên Vận chân nhân. Đây là một tộc đàn cực kỳ khủng bố nghe nói là được truyền từ thượng giới xuống. Trên vách đá viết lại một loại ma công bậc nhất tên là Phục Minh Thần Công ngay cả trong truyền thừa hần cũng không có.

Phục Minh Thần Công thật ra là một loại võ công đỉnh cấp thượng thừa lấy nội lực của người khác hoán chuyển hoàn toàn thành của mình thông qua kỳ kinh bát mạch.

Kề bên là mở các khoá của cửa các huyết đạo giúp cơ thể hấp thụ chân khí bên ngoài vào thông qua các kinh mạch trên hai tay, hai chân, và thiên linh cái ở đỉnh đầu.

Khác hẳn với công pháp bình thường khi tu luyện đều phải nhờ vào hít thở bằng mũi miệng để cung cấp thêm chân khí nên tiến triển mới chậm chạp.

Khi đọc tới đây Huy Tân rung mình sung sướng. Hần lập tức dốc hết sức lực học thuộc lòng rồi tu luyện ngay công pháp này.

Phục Minh Thần Công chia ra làm bốn giai đoạn, đã thông kinh mạch, mở khoá huyết đạo, cân bằng thân thể, phục khí.

Ngay cả đây là một công pháp nội công thượng thừa hiếm có, bước sau khó hơn bước trước vạn lần do vậy dẫn đến rất ít người có đủ tiêu chuẩn thể chất để tu tập thành công, nên cũng không được nổi tiếng lắm.

Ngay bước đầu tiên là đã thông kinh mạch đã là nan đề cho rất nhiều người. Nếu là một người có thiên phú bậc nhất thì sẽ tu luyện thành công bước đầu tiên trong vòng ba năm, còn bước thứ hai phải mất năm năm.

Đến bước thứ ba thì tùy vào thể chất của từng người, ai dễ ốm yếu bệnh tật thì càng khó thành công.

Ba bước đầu gian nan khó khăn như vậy chủ yếu là để củng cố nền tảng cơ sở cho sau này.

Bước cuối cùng thì phải đòi hỏi tinh thần lực rất cao để vận hành chân khí hóa thành một lốc xoáy.

Thế nhưng một khi đã tu luyện thành công thì Phục Minh Thần Công trong người luôn luôn vận chuyển hút chân khí bên ngoài vào một cách tự nhiên không ngừng nghỉ, chỉ có điều là khi ngủ nghỉ thì tốc độ chậm chạp không bằng khi đã tọa tập trung vận khí mà thôi.

Đây quả là một nội công tâm pháp tu luyện nhanh một cách khác thường có thể nói là có một không hai.

Ngoài ý muốn khi Huy Tân bắt đầu tu luyện thì không gặp trắc trở gì bởi ba bước đầu tiên và tiến thẳng vào phục khí luân. Mọi thứ diễn ra tự nhiên như mây trôi nước chảy.

Trước đây từ khi sinh ra cơ thể hắn luôn yếu ớt thường hay mắc các bệnh lạ. Thế nên cha hắn lúc nào cũng phải chạy đông chạy tây tìm kiếm đan dược bồi bổ cho hắn. Bao nhiêu kỳ chân dị bảo của khắp vũ trụ ăn vào không giúp được gì.

Thế mà chỉ vì khi nguyên lực tràn ra thay da hoán cốt và tẩy tủy lại cơ thể, đã đồng thời cũng vô tình xua tan tất cả mầm bệnh ẩn trong người của hắn.

Lúc này Huy Tân ngồi khoanh chân để lỏng bàn chân và tay hướng thẳng lên trên trời, mắt nhắm nghiền tập trung tinh thần vào đan điền.

Bên trong đan điền hắn bây giờ đang có một vòng xoáy xanh nhỏ mỏng manh đang từ từ hút các chân khí thông qua kỳ kinh bát mạch chạy về đan điền. Vòng xoáy này càng lúc càng lớn và tốc độ xoay cũng nhanh hơn.

Khi vòng xoáy đã bắt đầu ổn định và chắc chắn thì cũng đã là ba ngày sau, Huy Tân bây giờ mới thu công lại mở mắt ra lần nữa. Thở hắt ra một ngụm trọc khí, cảm thấy sáng khoái thư thái lạ thường đầu liền mấy ngày Huy Tân không có gì vào bụng.

Đánh giá lại cơ thể một hồi thấy không có gì lạ rồi mới yên tâm lấy cuốn sách xanh kia ra xem. Cuốn sách này được chia làm hai phần.

Phần đầu hắn đọc rất chậm và lâu vì trong phần này có rất nhiều từ tối nghĩa khó hiểu, cũng nhờ có sự lịch lãm uyên bác không gì không biết của kiếp trước hắn cũng từ từ lần mò ra được.

Khi đọc xong hơn phân nửa phần đầu tiên hắn có phần chán nản vì đây hoàn toàn chỉ là một kinh Phật không có công pháp bí quyết gì cả.

Đang phân vân không biết có nên đọc tiếp hay không thì nghĩ lại cuốn kinh này được cất giấu rất kĩ hơn cả Phục Minh Thần Công nữa thì chắc có huyền cơ nào đó.

Quả nhiên sau khi kiên trì vừa đọc xong nốt phần đầu tiên hắn cảm thấy tinh thần nhẹ nhõm, buông lỏng, suy nghĩ có phần mạch lạc hơn. Theo ký ức kiếp trước thì đây chính là một bộ kinh trừ tâm ma thượng thừa.

Bây giờ thì nhìn có vẻ không có gì nhưng một khi tu luyện cao hơn thì tâm ma sẽ trở thành con dao lúc nào cũng treo lưng lửng trên đầu có thể tùy lúc rơi xuống.

Hung phấn hắn lật ra đọc tiếp phần còn lại. Đập vào mắt hắn là bốn chữ Cửu Dương Thần Công.

Dựa vào lời giới thiệu thì đây cũng chỉ là một nội công tâm pháp bình thường giúp cường thân kiện thể, chống lại hàn khí, bách độc bất xâm.

Khi tu luyện đại thành thì sẽ sinh ra một vòng nội lực chí dương chí cương tuần hoàn xung quanh cơ thể có thể hóa giải các lực tấn công từ bên ngoài.

Người đời truyền tụng rằng ai tu luyện được thần công này sẽ được nội công thâm hậu vô địch cái thế một cách nhanh chóng.

Thật chất sự việc lại trái ngược hoàn toàn, người tu luyện Cửu Dương Thần Công nội công không hề dồi dào hay thâm hậu hơn bao nhiêu những người tập võ bình thường khác. Đặc biệt là bộ công pháp này không phải chú trọng ở lượng mà lại ở chất.

Cửu Dương Thần Công tất cả gồm có chín bước. Người tu luyện phải từng bước đã thông các huyết đạo của lục phủ và tam tiêu: Tâm, Can, Tỳ, Phế, Thận, và thượng trung hạ của Tam Tiêu. Tổng cộng là chín bộ phận trên thân thể của con người.

Một khi đã thông được chín kinh mạch thì nội lực sẽ di chuyển thành một vòng chu kỳ hoàn hảo và từ từ tinh lọc nội lực lại.

Mỗi ngày phải ngồi đả tọa hoàn thành chín vòng chu kỳ thì sẽ đạt cửu cửu quy nhất nội lực được chuyển hóa lại một cách tinh thuần hơn.

Chính vì sự tinh thuần này giúp nội lực trở nên cứng rắn, bền bỉ, và dẻo dai hơn do đó có thể bảo vệ thân thể một cách hoàn mỹ.

Không thể không nói Huy Tân bây giờ quả thật là một thiên tài tập võ. Tất cả kinh mạch đều được đã thông sẵn rồi nên hắn chỉ việc đưa nội công di chuyển theo hình vẽ trong sách là được.

Sau khi đưa chân khí theo vòng tuần hoàn của Cửu Dương Thần Công thì đám khí này bắt đầu thu nhỏ lại và màu sắc từ xanh chuyển thành xanh trắng, đến khi được chín vòng thì hoàn toàn biến thành màu trắng.

Đám chân khí trắng này khi quay trở lại đan điền liền nhập vào biến thành một phần của con ốc xoáy.

Theo thời gian dần trôi, nội lực của Huy Tân không ngừng biến đổi.

Hai nội công tâm pháp, một Phật một Ma, được cùng tu luyện trên một người chẳng những không có xung đột tiết diệt lẫn nhau mà lại tình cờ phối hợp hỗ trợ thành một chỉnh thể thống nhất.

Ma công thì điên cuồng hấp thụ chân khí bên ngoài vào để tăng cường nội công nhanh gấp mấy trăm lần công pháp khác. Chính vì lẽ đó nó lại có một sơ hở chỉ mạng đó là chân khí sẽ bị hỗn tạp không tinh thuần về sau có khả năng bị mất kiểm soát, chạy loạn trong cơ thể phá vỡ các kinh mạch dẫn đến tẩu hỏa nhập ma xuất huyết mà chết.

Phật công trái ngược với ma công, chú trọng tinh thuần khiến cho lượng của chân khí không cách nào tăng lên thậm chí còn có xu hướng suy giảm lại nữa.

Nhưng một khi cả hai kết hợp một chỗ thì sơ hở lớn nhất của Phục Minh Thần Công đã được Cửu Dương Thần Công vô tình hóa giải đồng thời điểm yếu của Phật công cũng được ma công bù đắp.

Khi Huy Tân đá cửa sắt bước ra ngoài một lần nữa đã là sáng ngày thứ tư từ khi hắn vào Đại Bảo Điện học võ. Trên mặt không giấu được vẻ hân hoan đắc ý đang chậm rãi đi về.

Lúc này nếu nhìn vào trong khu vực trung tâm đang diễn của hắn sẽ thấy có một vòng lốc xoáy màu trắng kích cỡ hơi nhỏ hơn ngày hôm trước dấu vẩy lực hút của nó lại mạnh hơn gấp mười lần trước đây và đang không ngừng nghi tạo hấp lực.

Từng ngum khí xanh nối tiếp thi nhau được hút vào đan điền, nhưng chưa kịp nhập vào vòng xoáy thì ngay lập tức bị vòng tuần hoàn của Cửu Minh Thần Công cuốn theo tới khi đã được chuyển hóa thành tinh thuần cương dương chân khí có màu trắng mới được đưa về nhập lại vào vòng xoáy.

Cứ thế nội công của hắn không ngừng được đề cao và thanh lọc một cách vô thức cả ngày lẫn đêm.

Về đến miếu chờ đợi hắn là sự tra khảo của ba người đại sư và Julian, hắn không khỏi phải đau đầu suy nghĩ tìm cách phân bua giải thích một phen.

“Chúng ta đã nhiều lần quay lại Đại Bảo Điện, thậm chí mấy lần lên núi vào trong hang động của phi thuyền tìm kiếm mà đến một cái bóng của con cũng không thấy đâu” Đại sư sầm mặt nói.

“Em có biết mấy ngày qua, ở đây ai cũng lo sợ cho em bị té núi hoặc bị thú dữ ăn thịt rồi không” Julian một tay chống hông một tay chỉ chỉ vào mọi người lên giọng người lớn dạy bảo hắn.

Chỉ có hiền đệ tiểu Lục là đứng im cúi đầu không nói năng hay có phản ứng gì cả.

“Hi hi...xin lỗi đã làm mọi người lo lắng, là con không đúng sau khi lấy được công pháp con vui mừng quá nổi lập tức muốn kiếm một chỗ kín đáo để luyện tập. Thật là xấu hổ mà...kha kha”, Hắn gãi gãi đầu nửa thật nửa giả cứ thế mà giải thích.

Thật tình Huy Tân không muốn tiết lộ về chuyện thông đạo bí mật ra ngoài. Với ký ức của Thiên Vận chân nhân chuyện cha giết con, trò giết thầy vì công pháp tu luyện cao thâm xảy ra như cơm bữa. Nên hắn hiểu, có bảo vật cũng là một tội, càng ít người biết càng tốt.

Cuộc sống luyện võ nhàm chán của hắn cứ thế mà bắt đầu, sáng đón củi, trưa luyện quyền, chiều gánh nước, tối luyện kiếm, khi ngủ thì ngồi luyện công.

Không biết có phải do bị ảnh hưởng bởi kiếp trước hay không mà vài năm sau khi lựa chọn quyền pháp và kiếm pháp Huy Tân quyết định chỉ học Thái Cực quyền và Thái Cực kiếm.

Quả thật Thiên Vận chân nhân là chuyên gia về trận pháp và bói toán nên cũng có phong phạm của đạo nho, và khi nói về ngũ hành, thái cực, và bát quái thì ông ta nói mình số hai không ai dám nhận là số một.

Khi đưa vào thực tiễn thì Huy Tân luyện tập Thái Cực quyền như mây trời nước chảy, dễ lĩnh ngộ hơn nhiều so với La Hán quyền.

Huy Tân ngày một trưởng thành trong khung cảnh bình lặng và giản dị.

---o0o---

Sáu năm sau, cách núi Thái Hiến khoảng một trăm năm mươi dặm về hướng tây bắc là khu vực thuộc tỉnh Ninh Thuận ở miền bắc của nước Triệu cách đế đô không xa lắm.

Lúc này tiết trời đã chuyển sang đông, đêm nay lại là một đêm không trăng khác. Mây đen giăng kín khắp lối, nơi nơi đều bị bóng đêm che phủ.

Thình lình có một tia sáng hồng cắt ngang bầu trời bay thẳng về phía dãy núi Hải Lân phía trước. Dưới tia sáng hồng có thể lờ mờ thấy được một con sông băng uống lượng kéo dài dọc theo khu rừng linh sam bên dưới.

Khi tia sáng hồng sắp đi tới chân núi Hải Lân thì liền đáp xuống khu rừng gần đó, lộ ra một thân ảnh khoác hồng bào là lướt. Sau tám lưng thon gầy là mái tóc dài đen bóng bị buộc hờ bởi dây băng hình nơ thả xuống sau lưng.

Sau khi thu hồi thanh kiếm dưới chân vào vòng đeo tay có khắc chằng chịt hoa văn, hai tay múa máy vài động tác rất trang nhã như những cánh hoa. Hình bóng của thân ảnh liền từ từ hòa quện làm một với bóng đêm, vô ảnh vô tung biến mất không để lại một dấu vết nào.

Vân Anh là một Nguyên Anh kỳ tu sĩ của Ngọc Linh Các trên dãy Phong Ngọc. Nàng được sư phụ giao nhiệm vụ đến nước Triệu tiêu diệt hết tất cả sơn tặc xung quanh núi Thái Hiến còn lý do vì sao thì lại không được sư phụ giải thích.

Tuy thế nàng cũng có thể đoán ra vài phần, rất có khả năng là một tên cường đồ không có mắt nào đó ở khu vực này đã đụng chạm đến gia tộc sư phụ nên mới phải một nguyên anh tu sĩ như nàng đi làm cái chuyện phạm tục này.

Nhưng khi đến đây vào thôn làng lân cận điều tra thì lại phát hiện một điều ngoài ý muốn. Là có một thế lực âm thầm trong bóng tối đã ra tay đánh tan mười hai ổ phi tặc ở khu vực này.

Hải Lân sơn tặc chính là bọn nổi tiếng ác độc và ngang tàng nhất trong thập tam Hà Thuận Đại trại chủ cũng là bọn cuối cùng còn sót lại chưa bị tiêu diệt.

Khi nàng dùng bí thuật tìm hành ẩn mình xong liền dùng tốc độ mắt người không nhìn thấy kịp tiến vào cửa sơn động.

Vừa đến gần cửa động Vân Anh đã nhíu mày lập tức thả tinh thần lực ra dò xét, nét mặt nàng liền hiện lên một tia ngần ngại khó tin. Sau khi trầm tư một hồi mới lặng lẽ tiến vào bên trong hang động.

Trong động được đốt sáng bùng bùng tiếng hò hét vang động, trên đường đi nàng thấy được rất nhiều người đang nằm lăn lóc hôn mê toàn thân vô lực, nhưng không có ai bị thương trí mạng cả.

Đi sâu bên trong nữa là một bãi đất trống có một đám mười chín - hai mươi người mặc đồ thổ phi cầm dao cầm thương đang bao vây một người áo đen bị mặt vào chính giữa.

Còn người bị bao vây thì lại cứ ung dung mà đứng khoanh tay, thần sắc rất nhàn nhả tựa như đang đi xem một vở kịch.

“Hắc Ảnh bọn tao không hề có đụng chạm gì đến mày, sao mày lại đến Hải Lân sơn này quấy rối?”, Một tên râu ria xồm xoàm có dáng vẻ của một trại chủ hét lớn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Dị Biến

“Quấy rối?”, Hắc Ảnh liếc mắt nhìn tên đại ca khinh khinh nhắc lại, rồi mới ra vẻ thần côn quát lại, “Chả làm sao cả, ta đây thấy cái ổ chó này ngứa mắt nên đến quấy rối đó”.

“Hồn Láo! Đại ca đừng phí lời với nó nữa, chúng ta cùng lên. Đệ không tin không bấm hấn ra thành trăm vạn mảnh được” Một tên thổ phi trẻ tuổi có vẻ mới gia nhập cuồng vọng hét lớn.

“Ha ha ha... được, các ngươi cứ lên đây. Ông đây chấp hết!”, Hắc Ảnh điều cốt thách thức nhưng chưa nói xong hết câu là đã xuất thủ trước. Tiên hạ thủ vi cường, hậu thủ vi tai ương.

“Bụp, bụp, bụp, bụp” Mọi người chỉ thấy một loạt bóng đen chọt lướt sang trái tung một cước, giật lùi về quét chân rồi đánh ra hai chưởng.

Nháy mắt vậy mà đã có bốn tên liên tiếp bị đánh nằm thẳng cẳng trên đất. Cả đám lúc này mới bừng tỉnh hùng hổ giờ đao múa kiếm lao vào.

Bất kể là giữa rừng biển núi đao Hắc Ảnh vẫn tả xung hữu đột đánh ngã thêm tám tên gần nhất nữa.

Tên đại ca hai mắt mở to ngưng thần chăm chú từng động tác của Hắc Ảnh cố gắng phân tích ra nguồn gốc công phu của đối phương, người ta nói “biết người biết ta trăm trận trăm thắng”.

Thân pháp của tên bị mặt này cực kỳ quỷ dị, khi di chuyển hần không những không phòng thủ hay né tránh mà còn lao thẳng vào đòn tấn công của đối phương. Cả thân người như tờ giấy phiêu lãng giữa đường đao khê kiếm rồi mượn sức đối phương đánh cản lại những người xung quanh cho mình.

Chưa nói đến khi tấn công, mỗi lần Hắc Ảnh xuất chưởng trông rất nhẹ nhàng uyển chuyển lấy nhu làm chủ, phải nói đúng hơn là lòng bàn tay hần xuất hiện một hấp lực và quai hút đối phương về phía mình. Thế mà ngay sau đó lại là một lực chí cương chí dương ồ ạt đẩy tới. Những người bị Hắc Ảnh đánh trúng lập tức bị hút hết nội lực cả người vô lực ngã đi.

Thấy vậy trại chủ không khỏi đỏ mặt hồi lạnh đầy lòng hai tay và sống lưng. Thời gian trước đây mấy năm từng có một lời đồn về một sát thủ thần bí mới xuất hiện chuyên đi hút nội lực người khác để tu luyện. Lại ở chỗ là mục tiêu của tên này luôn là những tên trộm cướp tà ác rồi tiếp đó là những băng đàn thổ phi ở khu vực này.

Theo lời kể tên sát thủ luôn hành động vào ban đêm mặc một bộ quần áo đen bị mặt, tay không tất sắt đánh giết khắp nơi nên được gọi là Hắc Ảnh.

Đến phút giây này thì trại chủ biết tất cả người ở đây không ai có thể là đối thủ của hần, nên đành phải xuất tiệc chiều cuối cùng thôi. Thầm cắn răng một

cái trại chủ không chần chờ nữa lập tức nâng tay trái lên, chò cơ hội nhắm thẳng vào lưng bóng đen rồi bấm nút cơ quan.

“Chú!”

Tích tắc một cây phi tiêu toàn thân màu bạc ở đầu mũi có hàn quang kịch độc xé gió từ trong tay áo tên đại ca phóng tới sau lưng tên bị mặt.

Lúc này Hắc Ảnh vừa mới bay lên đá vào mặt tên côn đồ thứ chín, thân hình vẫn còn ở lơ lửng trên không trung, không cách nào né tránh kịp. Mọi người thấy vậy lòng thầm cười lạnh thủ thế, tay nắm chặt vũ khí chuẩn bị bao vây chém tên bị mặt không để cho nó chạy thoát.

Tiếng rít của ám khí đã đến sát bên tai, nhưng tên áo đen lại không có phản ứng dị thường gì. Vẫn một bộ dạng bình chân như vại như không có gì xảy ra.

Chớp mắt phi tiêu đã đâm xuyên qua xé rách áo tên Hắc Ảnh lộ ra cả một phần da thịt tuy nhiên liền bị một lớp khí trong suốt mỏng manh mà dẻo dai cản nó lại bên ngoài không thể tiến thêm một phân nào nữa. Như thế là đâm vào phải một tấm thép cứng rắn. Đến khi hết đà, phi tiêu bị đẩy ra rơi xuống đất phát ra vài tiếng leng keng.

Ai nấy sững sờ đứng đực ra, lập tức trong đầu họ chỉ hiện lên bốn chữ vô cùng khủng khiếp “Kim Cương Bất Hoại thể?”. Có người hai chân bắt đầu run run thiếu chút nữa là đã quỵ xuống luôn.

Nhưng người kinh sợ nhất ở đây không ngoài ai khác lại chính là bản thân Hải Lân trại chủ. Ông ta là người biết rõ uy lực của một phi tiêu này nhất.

Cả cuộc đời Hải Lân trại chủ nhờ có phi tiêu này mà đã đánh đông dẹp bắc giết biết bao cao thủ, gây dựng được một cơ nghiệp hôm nay.

Phi tiêu này được hẩn làm từ hợp kim cứng rắn quý hiếm lấy từ một thiên thạch trên trời rơi xuống nên cứng rắn sắc bén vô bì rồi lấp vào cơ quan bắn ra. Có lý nào người áo đen lại không hề bị một vết trầy xước nào cả.

Nên biết chỉ cần đối phương dù bị thương tích dù rất nhỏ cũng đủ để chất độc phát tán dẫn đến tê liệt toàn thân rồi máu huyết đông cứng lại mà chết.

Không biết là kẻ nào dẫn đầu bỏ chạy đầu tiên, làm cả đám còn lại cũng không còn can đảm phân vân chùng chừ nữa, lục đục kéo nhau tháo chạy theo ra ngoài.

Ngay thời điểm này mắt Hắc Ảnh ánh ra một tia giễu cợt.

“Muốn chạy?” Hắn gầm lên.

“Rầm”

Khu vực mặt đất dưới chân hắn bị đập lún xuống tạo thành nhiều đường nứt nẻ lan ra tứ phía, và thân ảnh Hắc Ảnh cũng đồng thời biến mất.

“Đùng”

Một tên trong đám người bỏ chạy đầu tiên bị đánh văng ngược lại bên trong hang rồi rơi xuống đất. Minh thấy máu me không còn trông ra được hình dạng gì nữa.

Khi nhìn lại thì đã thấy Hắc Ảnh đang đứng chắn trước cửa hang động nhìn đám người băng hàn phun ra hai chữ “Chạy chết”.

Trước thủ đoạn giết gà dọa khỉ này của hắn, không người nào cả gan dám làm bậy, chỉ biết rục rịch bị dồn ép lùi từng bước về sau.

“Chúng ta chạy hay không chạy trước sau cũng sẽ bị người giết chết từng người một mà thôi.” Một tên cầm mã tấu mắt bình tĩnh bước ra hét lên.

“Ha ha...Ta nào có hứng thú lấy mạng chó của các ngươi, ai muốn sống chỉ cần đầu hàng để ta phế võ công thì sẽ được tha” Hắn nói với giọng lạnh ngắt không cho người khác ra điều kiện.

Nghe thế ai nấy đều hai mắt nhìn nhau ngơ vặc, đa số lựa chọn đứng chờ xem người khác có hành động gì.

“Ta đầu hàng”, Qua một hồi lâu trong bầu khí ngột ngạt căng thẳng mới có người chịu tiến lên.

Nhưng khi có người đi đầu thì những kẻ khác cũng nháo nhào bắt chước theo. Dù sao mọi người cũng nghe tiếng tên Hắc Ảnh này cũng không phải là một người khát máu tàn sát bừa bãi, với lại người của mười hai sơn trại khác cũng chỉ bị hắn hút hết nội lực rồi phế bỏ võ công, chứ không thấy có ai đầu hàng rồi mà lại bị hắn hãm hại cả.

Từng người một bước lên đưa tay ra kích một chương với Hắc Ảnh thì cơ thể liền lập tức vô lực bị ngất đi.

Đến khi chỉ còn mỗi một tên trại chủ hắn mới nói. “Còn ngươi thì sao?”

“Cuộc đời này sau bao nhiêu năm phong vân tranh đấu có biết bao nhiêu kẻ thù đang rình mò chờ cơ hội ném đá xuống giếng với ta. Một khi trở thành phế nhân thì sống cũng mất đi ý nghĩa. Muốn nội lực của ta? Haha... Kiếp sau đi!” Nói rồi tên trại chủ lập tức vung đao lên cổ mình.

“Muốn chết thì cũng phải xem người có bản lĩnh này không đã”

Hắc Ảnh cười khinh miệt, kẻ đó hai tay múa lên vận nội lực hùng hậu có một không hai của mình vào tay trái tích tụ tại hai đầu ngón tay trở và giữa rồi cách không điểm một chỉ thẳng vào hướng cánh tay đang cầm đao của tên đại ca, thâm hô lên. “Thái Cực Vô Ảnh kiếm!”

“Xùy...”

Một luồng kiếm khí ẩn hiện trong suốt bản thẳng ra, chớp mắt một cái đã bay đến sát bên cổ tay tên trại chủ.

Đúng lúc này một người áo hồng lặng lẽ từ bóng tối bước ra rồi dịu dàng phát tay áo một cái cuốn đi mất luồng kiếm khí sắc bén kinh người đó.

“Bụp”

Ngoài dự đoán của Hắc Ảnh kiếm khí bất chợt đã bị chặn lại. Làm chậm mất một nhịp, đầu của tên trại chủ đã rơi xuống lăn lóc trên mặt đất, cái xác không đầu phún lên một cột máu nóng tanh tưởi loạng choạng bước về sau hai bước rồi đổ ầm.

Có một vài dòng máu đỏ thẩm bắn lên trên người vừa mới xuất hiện, nhưng điều tà dị là không một giọt nào có thể vấy bẩn bào áo choàng màu hồng. Như có như không một ngoại lực vô hình gom ngọn không chỉ máu mà cả mùi hôi tanh trong không khí nữa được đẩy ra xa.

“Cô...” Tên Hắc Ảnh hùng hổ đang tính nói vài câu để phát tiết cơn giận trong lòng mình, thì ngay sát sa đó mất hân láo lia, không biết suy nghĩ ra điều gì liền lập tức ngậm miệng lại.

Như nhận ra được sự biến đổi tích tắc trong giọng điệu của hắn, thân ảnh hồng bào thối mác hỏi: “Hình như người biết ta là ai?”

Một giọng nói dịu dàng thánh thót mê người nhưng lại lạnh nhạt hững hờ mang theo chút uy nghiêm của bề trên truyền đến khiến hắn phải ngất ngưỡng nhắm hai mắt tận hưởng những dư âm còn đọng lại trong không gian.

Thân ảnh hồng bào quay người lại thấy Hắc Ảnh hai mắt đang nhắm, lỗ mũi thì không ngừng hít hít như một con chó con thèm ăn khiến nàng phải bật cười khúc khích.

Nàng không cười thì còn đỡ, khi hắn nghe được tiếng nàng cười thì phải rùng mình một cái, tâm trí điên đảo ngây ngất miệng không khống chế được há to ra, tí xíu nữa cả dải cũng nhỏ. Hiển nhiên bộ dạng hắn lúc này cũng không khác gì lắm một tên tiểu dân tộc cực kỳ háo sắc chút nào.

Nếu là một người nào khác mà không phải là Vân Anh thì sẽ không có chuyện gì để nói vì Hắc Ảnh khi này đang bịt mặt kín mít.

Đen đui thay trước một Nguyên Anh kỳ tu sĩ thì có che mặt hay không thì cũng không có gì khác nhau cả, chỉ cần nàng lướt tinh thần lực qua là thấy rõ được hết tất cả thay đổi trên khuôn mặt hắn. Vì lẽ đó khiến nàng có phần chán ghét bực bội cái tên háo sắc này.

Tức khắc Hắc Ảnh dấy lên cảm giác không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo và trầm nặng khác thường. Hắn mới từ từ hé mở hai mắt ra nhưng chỉ dám nhìn chân nàng. Vừa nhìn đôi bàn chân nhỏ nhắn ấy thì trong đầu hắn đã hiện ra đủ kiểu thân hình nào là này nọ, đến mảnh mai, rồi là lướt.

Không kiềm được tính tò mò hắn mới len lén liếc nhìn lên khuôn mặt kiều diễm kia. Ngay lập tức hắn đứng phông ra như tượng đá, ánh mắt hắn dán chặt vào khuôn mặt hoàn mỹ, trên cái cằm thon là một đôi môi đỏ mọng ướt át. Dưới đôi mày cong lại là mắt to long lánh đang ánh ra những tia sáng lạnh lẽo băng tuyết đang nhìn hắn chăm chăm. Trong lòng hắn thâm hô hồng bet vội cúi xuống nhìn đỉnh mũi giày mình.

“Hihi...bộ ta xấu xí, trông rất đáng sợ hay sao mà người không dám nhìn ta như vậy?” Vân Anh thâm đánh giá người trước mặt một chút rồi cười nói

“Không phải, tôi chỉ lo ánh mắt phạm trần của mình sẽ xúc phạm đến tiên tử”, Hắn biết rõ đối phương nhìn thì cười nói hihi bình thường nhưng thật ra đã là một lão quái vật tu luyện cả mấy trăm năm, hi nộ thất thường. Nhất là những người đẹp, càng đẹp lại càng độc ác giết người không cần lý do.

“Xem ra người hiểu biết khá nhiều về thế giới tu tiên nhì.” Quả thật nếu lúc này tên bịt mặt trước mắt có can đảm mở miệng chiều nheo hay dùng mắt nhìn nàng với khuôn mặt đậm dặt như lúc này một lần nữa, nàng sẽ không do dự phóng một ngọn lửa thiêu hắn thành tro.

“Có phải người là người đã tiêu diệt mười hai trại sơn tặc khác xung quanh đây không?” Nàng bỗng nhiên thay đổi chủ đề.

Từ khẩu khí của đối phương cho thấy như đã có điều tra trước, biết một hai về chuyện của hắn rồi, để lấy cảm tình của đối phương thành thật còn hơn. Lỡ nói một lời có sơ hở bị cô nàng nghi ngờ thì hắn có mười cái mạng cũng không đủ cho cô ta giết. Nghĩ thế hắn liền thừa nhận.

“Đúng vậy! Quả thật là tôi có làm chuyện đó.”

“Nếu thế ta sẽ niệm tình người đã có công giúp ta hoàn thành nhiệm vụ lần này sẽ không trách phạt tội người nữa.” Nói gì đi nữa hắn cũng đã giúp nàng ta chút ít trong chuyện này, dù là không cần thiết. Nên cũng không muốn truy cứu việc lúc này nữa.

Nghe giọng điệu nàng đã hòa hoãn đi, hắn khi này mới thờ phào đứng thẳng người ngẩng cao đầu, rồi kéo khăn che mặt xuống nhìn vào mắt nàng tự giới thiệu theo lối ở quê nhà hắn. “Tôi tên là Trần Huy Tân, không biết có được hân hạnh làm quen với xinh đẹp tiên tử đây?”

Vân Anh hơi bất ngờ vì sự thay đổi đột ngột của Huy Tân, đặc biệt nhất là lời chào ngộ nghĩnh của hắn.

Ngọc Linh là môn phái chỉ thu nhận nữ đệ tử, nên trong bản phái không thiếu người xinh đẹp. Ngay cả như thế vẫn phải nói Vân Anh là một bông hoa lan trong vườn hoa cúc. Đặc biệt hơn hết tố chất của nàng cũng là thuộc một trong thập đại thiên tài trẻ tuổi nhất ở Thần Thủ đại lục này. Trong vòng một trăm năm đã tu luyện tới Nguyên Anh kỳ là rất hiếm thấy nên được sư phụ nàng, Tuyết Hân Hóa Thần tu sĩ, phá lệ thu làm đệ tử. Cũng vì thế mà có khá nhiều người đeo đuổi mong được cùng song tu.

Dẫu vậy chưa có ai cả gan trực tiếp gọi nàng là xinh đẹp tiên tử cả. Nếu lời này được nói ra từ một Nguyên Anh kỳ tu sĩ khác chắc chắn nàng sẽ giận dữ chán ghét phẩy tay bỏ đi. Nhưng người trước mặt lại là một tên thiếu niên người phạm mới 15-16 tuổi vẫn còn đậm nét thơ ngây và trung trực. Nàng hơi bối rối không kiếm được lý do nào để từ chối đối phương.

“Ta...Ta là Mộc Vân Anh”, Mặt nàng hơi đỏ nói.

“Không biết nhiệm vụ lúc này Mộc tiên tử vừa nhắc đến có phải là Thập Tam đại trại chủ không?”

“Huh? Ah... chính là như vậy.” Nàng hơi nghi hoặc đáp.

“Tôi giúp xinh đẹp tiên tử hoàn thành nhiệm vụ, nàng đã thứ tội mạo phạm vừa nãy của tôi vậy chúng ta không ai nợ ai. Tôi đây xin cáo từ” Nói rồi Huy Tân dặm chân vận dụng hết "lực bú sữa mẹ" mà phóng chạy ra ngoài, nét mặt lại cực kỳ âm trầm xám xịt như vừa mới gặp quý vậy. Hắn chỉ nhúng nhảy vài lần đã biến mất sau những rừng cây cao.

Đối phương nói đi là đi căn bản không để nàng kịp có phản ứng gì cả, khiến trong lòng nàng có chút luyến tiếc khó hiểu. Liếc nhìn cái đầu lâu đầy máu me trên đất, Vân Anh phất tay thu vào vòng chữ tay rồi lặng lẽ ẩn mình vào trong bóng tối của một đêm đông giá buốt.

Khi Huy Tân về đến ngôi miếu đã là bốn giờ sáng tuy nhiên lại không thấy buồn ngủ chút nào cả, nên ngồi xếp bằng trên giường đá tọa tĩnh luyện hóa hết đám chân khí mới hút được tối nay.

Một lúc sau Huy Tân thở dài ừ ừ mở mắt ra, không hiểu vì sao hình bóng và ánh mắt của Vân Anh cứ xuất hiện lẩn quẩn trong đầu hắn.

“Tâm ma?” Huy Tân bỗng phát giác cả sống lưng mình toàn mồ hôi lạnh, vội vàng lấy Nhập Lăng-Già Kinh ra đọc lâu lâu mấy lần.

Trước đây mỗi khi tâm tình hắn không được ổn định chỉ cần đọc một hai lần thì đầu óc sẽ được thông suốt thanh thản, bất kể lần này hắn đã đọc đi đọc lại bao nhiêu lần bài kinh vẫn không tài nào tập trung tinh thần luyện công được. Huy Tân đành bỏ cuộc nằm dài ra nhìn trần nhà suy nghĩ miên man về những chuyện đã xảy ra tối nay.

‘Phạm và tiên là hai thế giới khác nhau, làm sao lại gộp vào được.’ Đột nhiên lời nói năm xưa của sư phụ lại một lần nữa hiện ra trong đầu hắn.

Lắc lắc đầu cố gắng xua tan những mơ mộng hảo huyền của mình, Huy Tân thầm nói, ‘Có lẽ cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại được cô ta nữa’.

Khi mặt trời vừa mới nhô lên khỏi đỉnh núi, hắn vội vã đá cửa bước ra ngoài, hít một hơi khí trời đông lạnh rồi tiến thẳng về phía phòng của Julian. Sau cơn bão tối qua, tất cả mọi thứ trên núi đã bị phủ lên một lớp tuyết trắng dày và lạnh lẽo.

Cách đây không lâu, rừng sâm quanh tự vẫn còn là một màu xanh biếc có nhiều thú nhỏ chạy nhảy đầy sức sống, bây giờ cánh rừng chỉ còn hai màu trắng đen tuy đẹp đó nhưng lại cho người ta có cảm giác đìu hiu và quạnh quẽ.

Một cơn gió thổi vù qua lay động những nhánh cây sâm gần đó, làm từng đống tuyết tụ lại trên cành bị hất tung bay lên. Từng mảnh bông tuyết phiêu lãng là tả theo gió tạt vào mặt hắn.

Mặc dù Huy Tân chỉ khoác một lớp áo xám mỏng của thầy tu bên ngoài, tuy thế hàn khí không cách nào xâm nhập vào nội thể được.

Năm nay thể trạng của Julian có chút khác thường khiến hắn rất lo lắng, đã mời rất nhiều thầy thuốc trong làng nhưng ai cũng lắc đầu bó tay không hiểu được căn nguyên của cơn bệnh.

“Tất cả mọi thứ đều rất bình thường, nhưng không hiểu sao sinh cơ mỗi ngày lại yếu dần đi, nếu không tìm được cách ngăn chặn chỉ e...”, Một ông thầy thuốc nổi tiếng đến từ trong Thành Lâm Địa gần bên nói.

Sư phụ và hắn cũng đã nhiều lần thử truyền công lực vào cho nàng và thật kỳ lạ là cả hai đều bị một lực cản thần bí từ bên trong ngăn lại không cách nào đưa vào nội thể của nàng được.

Mọi thứ bắt đầu cách đây một năm từ khi nàng tròn hai mươi tuổi, sinh khí trong cơ thể từ từ bị thiếu hụt dần. Lúc đầu thì cũng không có gì nghiêm trọng lắm nhưng chỉ trong vòng nửa năm sau, nàng bắt đầu có triệu chứng hay bị ngất xỉu khi làm vài việc nặng.

Thầy lang cho rằng nàng mắc chứng thiếu máu nên cần bổ dưỡng khí huyết. Huy Tân đã dùng hết số tiền cướp được từ những tên thổ phi sơn tặc khu vực này để mua thuốc tẩm bổ cho nàng.

Khi nghe nói có linh dược quý hiếm có thể trị bệnh thiếu máu mọc trên đỉnh Hùng Lạc sơn ở tận phía nam nước Triệu, hắn lập tức cuốn gói lên đường quyết tâm phải tìm kiếm thuốc về cho bằng được.

Phục dược xong bệnh tình chẳng những không giảm mà ngày càng nghiêm trọng hơn.

Trước kia Julian lúc nào cũng tự nguyện lặng lẽ quanh quẩn bên cạnh để chăm sóc, lo lắng, và luôn nuông chiều hắn không một lời than phiền hay trách móc nào. Để hắn dần biến thành một tên vô tâm từ bao giờ, ít khi chú ý, quan tâm, hay hỏi han đến nàng.

Cho đến tận bây giờ, lúc sắp mất đi nàng hắn mới hiểu nàng quan trọng với hắn thế nào. Giờ phút này hắn rất hối hận và sợ sẽ phải mất đi người thân cuối cùng này của mình. Không...có lẽ trong lòng hắn nàng còn quan trọng hơn cả người thân.

Cố gắng đẩy cửa vào thật nhẹ nhàng thận trọng, sợ gây tiếng động đánh thức nàng dậy. Huy Tân rón rén bước thật chậm về phía giường ngủ. n cần kéo chăn ngay ngắn lại rồi hắn quỳ xuống bên cạnh giường nâng đôi bàn tay xanh xao thật nhẹ nhàng như nâng một cánh hoa rồi áp vào mặt mình.

Không hiểu sao lúc này hắn mới cảm nhận được sự bình yên thanh thoi trong tâm hồn mình. Cứ thế hắn ôm tay Julian ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Không biết thời gian đã trôi qua được bao lâu, hắn trong mơ màng cảm nhận được có một bàn tay ấm áp đang nhẹ nhàng vuốt tóc mình.

"Chị dậy từ lúc nào vậy?" Huy Tân vẫn nằm yên như thế hỏi.

"Xin lỗi đã làm em thức giấc, tại chị hư quá tự nhiên lại muốn vuốt đầu em nên không kiềm chế được" Julian mỉm cười bên lên, e thẹn giải thích.

"Ừhừn, không sao cả. Em cũng thích"

"Hihi...thế thì hy vọng từ nay chị lúc nào cũng có thể sẽ vuốt đầu em cho đến lúc em già" Nói đến đây nét mặt cô hơi buồn tủi và tiếc nuối.

"Không nhất định là cho đến già chị...chị vẫn phải vuốt đầu em" Hắn ngẩng đầu lên vội ngắt lời nàng.

Hai người nhìn nhau đầy quan tâm và yêu thương. Tình cảm giữa hai người không biết khi nào đã là như vậy rồi. Trong lòng họ cũng nhận ra đối phương có cảm giác với mình ra sao, quan tâm mình như thế nào.

"Đừng quỳ ở đó nữa, ngoài trời có bão tuyết lạnh lắm. Hay là...hay là em cũng vào đắp chăn..." Càng nói về sau giọng nàng càng trở nên rất nhỏ, hai má ửng đỏ cả lên, trong thật xinh xắn.

Bình thường nàng lúc nào cũng mặc đồ hầu gái và đội chiếc mũ trắng, nên không thể thấy rõ được bộ tóc vàng óng ả suôn mượt. Kết hợp với đôi mắt xanh lá cây nhạt thì câu nghiêng nước nghiêng thành cũng không đủ để nói lên một phần vẻ đẹp của nàng.

Lúc này trong mắt hắn nàng là người đẹp nhất trên thế gian này.

Dẫu cho hắn không hề cảm thấy lạnh nhưng cũng hơi do dự trước lời mời táo bạo này.

Trước đây khi còn ở trong gia tộc, từ nhỏ hai người luôn sống chung với nhau, ăn chung, ngủ chung, thậm chí cũng đã từng tắm chung.

Nhất là thời gian trên phi thuyền trốn chạy từ nanh vuốt của kẻ thù, cả hai phải nương tựa vào nhau cùng chiến đấu và cùng sống sót. Suốt hai tháng phi thuyền bị mất điện hai người lại càng gần bó, lúc nào cũng bên nhau đắp chăn cứu hộ để giữ nhiệt một li cũng không rời.

Thế mà từ sau khi nộ hôn bất ngờ và sâu sắc đó, cả hai bắt đầu ngăn ngại rồi dần xa cách. Thay vì quan hệ bị rạn nứt mờ nhạt dần, thì tình cảm của họ thì lại tiến thêm một bước. Sự xa cách khiến họ trở nên hấp dẫn nhau, nhưng nhớ, và chú ý đối phương nhiều hơn.

Thông qua ký ức kiếp trước hắn học hỏi được một điều quan trọng đó là trong tình cảm đàn ông phải luôn biết chủ động.

Nghĩ thế hắn cắn răng leo lên giường rồi chui tọt vào chăn luôn. Lúc này tim hắn đập loạn xạ, không có gan có hành động gì nên chỉ nằm im thín thít, không nhúc nhích.

"không biết đã bao lâu rồi chúng ta mới lại thế này..." Julian thì thào nhắc hắn.

"Đã sáu năm rồi" Hắn quay đầu nhìn vào mắt nàng

"Đã sáu năm, nhớ lại thì thấy như một giấc mơ ấy nhỉ?"

"Uhmm, sáu năm nói ngắn cũng không phải, nói dài cũng không đúng"

"Mong sao cứ được như vậy mãi"

Hắn không kiềm được vòng tay ôm nàng lại nói, "Chắc chắn sẽ luôn thế này mà"

"Chị phải luôn bảo trọng nha, mai em phải lên đường tìm hoa Hỏa Huyết Xà Linh trên Phong Thiên sơn" Hắn ân cần dặn dò.

"Không, đừng đi. Em đừng đi có được không? Chị cảm thấy thời gian của mình không còn nhiều nữa" Bỗng nhiên Julian lớn tiếng nói, vì quá gấp nên hơi bị sặc ho sù sụ.

"Em đi rồi chị chết cho em coi" Sợ hắn còn chưa từ bỏ ý định nàng vội nói thêm một câu.

"Được rồi, được rồi không đi nữa là được chứ gì" Hấn thấy vậy nên đành dõ dằn.

"Em phải hứa với chị đó, em mà đi nữa chị sẽ không bao giờ gặp em nữa" Nói rồi nàng ôm hấn chặt cứng lại.

Hấn nhìn vào mắt nàng tự nhiên lại nhớ tới tình cảnh sáu năm trước hai người hôn nhau. Không biết Julian có nghĩ giống vậy không mà mặt ửng đỏ hết cả lên rồi hai mắt lim dim nhắm lại.

Nét kiều diễm kia thật khó mà từ chối được, cảm nhận được đôi môi mềm mại nhưng hơi lạnh của nàng đang áp vào miệng mình Huy Tân tưởng như họ đã vượt thời gian quay về lại kỷ xưa.

Cả hai tách ra nhìn nhau một chút như thăm dò đối phương, rồi lại cuốn lấy nhau, tận hưởng nụ hôn ngọt ngào.

Hương thơm bồ kết tỏa ra từ làn tóc mây kích thích hấn càng đắm say, không muốn dừng lại. Hai tay của hấn bắt đầu tác quái, luồn vào trong áo vuốt ve tấm lưng dài xuống cái eo thon nhỏ. Không hiểu sao hấn có dục vọng mãnh liệt cần chiếm đoạt lấy nàng.

Một khi nàng ra đi ai sẽ ở lại bầu bạn chăm sóc hấn đây. Trên thế giới này ngoài hấn ra nàng chẳng còn có ai khác được gọi là người thân thương. Suốt cuộc đời hấn là người bạn duy nhất mà nàng có được và là người duy nhất yêu nàng. Với ý niệm sắp gần đất xa trời cùng bao nhiêu yêu thương gởi gắm vào mối tình đầu vừa mới chớm nở, lúc này Julie thật vô cùng sợ hãi căn bệnh nghiệt ngã của mình. Tất cả nỗi niềm chỉ nàng biết, được cất dấu bấy lâu bị khơi trào ra khoe mát. Từng giọt lệ long lanh như pha lê thấm lạnh rơi trên chấn khi hai người như điên long đảo phượng chìm đắm trong cảm giác tiêu hồn.

Dị biến phát sinh khi cả hai hòa nhập thành một. Từ trong cơ thể nàng đột nhiên xuất hiện một sức hút mãnh liệt tác lực lên vòng xoáy trong đan điền của Huy Tân, khiến nó bắt đầu dần chậm lại rồi lại xoay theo hướng ngược lại.

Lốc xoáy càng lúc càng nhanh rồi bắt đầu đẩy bắn ra các đợt chân khí không lồ về phía hạ thân của hấn rồi chuyển sang cơ thể nàng. Chớp mắt vài cái khí lực và nội lực hùng hậu của Huy Tân tích lũy suốt cả sáu năm nay đều đã chuyển hết sang cho đối phương.

Julian lúc này cảm ứng được một luồng chân khí nóng đang tràn vào cơ thể mình rồi nhanh chóng lan tỏa ra toàn thân khiến nàng đang lơ lửng trên mây bị đưa thẳng lên chốn thần tiên. Rồi một luồng khí đen tuyền từ đan điền nàng lại bị chuyển đẩy sang cho hấn.

Luồng khí đen tuyền này khi đến đan điền Huy Tân liền bị hút vào con gió xoáy gầy guộc mỏng manh có thể bị tan vỡ bất cứ lúc nào. Lập tức con lốc như được bồi bổ trở nên to lớn và đậm đặc hơn trước đó gấp cả trăm lần.

Phát hiện ra dị biến hấn không chần chừ ngồi dậy xếp bằng đá tọa nhập định.

Từ đan điền hấn giờ đây phát ra một lực hút khổng lồ, Bất khả tư nghị, gần giống như là một hấp động. Linh khí trong phòng ồ ạt tuôn đổ vào người. Xung quanh khắp thân thể Huy Tân lúc này có một lớp sương trắng hình thành bao phủ hấn vào chính giữa.

Linh khí đang không ngừng thẩm thấu trực tiếp đi qua da thịt, cơ bắp, và gân cốt rồi chảy vào hấp động đang điên cuồng cắn xé ở trung tâm đan điền. Đối diện với hiện tượng kỳ dị này hấn vừa mừng như điên vừa đau khổ muốn chết đi sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Sơ Thành

Đây gọi là hiện tượng linh khí quán thể chỉ xảy ra khi vượt nhảy cấp độ. Trong quá trình này linh khí sẽ tu bỏ lại cơ thể hoàn toàn từ trong ra ngoài, đây là việc chỉ ngộ chứ không thể cầu.

Nhưng trọng điểm là đồng hành với nó luôn là sự đau khổ của cơ thể bị tra tấn giữa sống và chết. Huy Tân nhờ có truyền thừa biết được việc này nguy hiểm như thế nào.

Sâu thẩm trong cơ thể Huy Tân khi này, từng tế bào một đang bị linh khí dung nhập vào rồi tự nhân đôi thành hai sau đó là chính nó bị hủy diệt, rồi lại từ từ được tái sinh lại thành một tế bào hoàn toàn mới có sinh cơ, hoạt lực, và độ dẻo dai hơn hấn.

Nếu người được linh khí quán thể không chịu đựng được nỗi đau này và vượt qua, mà tan rã ý chí bị ngắt đi giữa chừng. Nhẹ thì tế bào bị biến dị dẫn đến ung thư toàn thân, nặng thì chết ngay tại chỗ. Nói tóm lại là thất bại đồng nghĩa với thân hình câu diệt.

Riêng Julian sau đêm hôm đó thì cả người cảm thấy như là được cải lão hoàn đồng như trẻ lại thời tuổi mười sáu, sinh lực dồi dào, thần sắc tươi tắn khỏe khoắn một cách lạ kỳ. Nàng thấy Huy Tân cứ ngồi im thin thít như vậy thì rất lo lắng nhưng lại sợ hại hấn luyện công bị tẩu hỏa nhập ma nên không dám đến gần chỉ vội chạy kêu đại sư đến xem xét.

"Hấn đang luyện công đến lúc quan trọng nên không thể nói chuyện được, con cũng đừng quá lo lắng" Phán xong một câu ông ta lại tiếp diễn công việc

tụng kinh niệm phật vì đại của mình.

Cũng may là việc này kéo dài mười ngày mười đêm thì bắt đầu có dấu hiệu chậm lại dần. Giờ phút này trong đan điền của Huy Tân hắc động đang từ từ giảm tốc độ lại. Phía sau hắc động là một khối khí màu trắng sữa xoay tròn không ngừng được hắc động tích tụ linh khí khắp nơi chuyển đến bồi dưỡng.

Qua đến ngày thứ mười hai thì hắc động dừng lại hẳn khi đoàn khí đen và trắng ở trạng thái cân bằng không ai chiếm lợi thế hơn ai. Ngoài ra chúng như có linh tính tự bay đến gần nhau, rồi quấn lấy nhau như hình với bóng, ngay cả như thế chúng lại tự lập riêng biệt không dung hòa thành một.

Đến tận lúc này Huy Tân mới có lại quyền không chế cơ thể và hai đoàn khí trắng đen này.

Huy Tân chậm chậm mở hai mắt ra, nếu có người xung quanh sẽ thấy được trong mắt trái hắt ánh ra hắc quang còn mắt phải tỏa ra bạch quang.

Cả người Huy Tân run rẩy kịch liệt trong sung sướng vì đã thành công vượt qua được linh khí quán thể mà còn được sống.

Huy Tân sợ đây chỉ là ảo mộng nên còn lấy tay tát bóp bóp vào mặt mình. Cứ như thế hắt cả người trần như nhộng đứng thẳng ngửa đầu lên sáng khoáy tru dài một tiếng, tiếp đến không ngừng cười haha vang vọng cả núi rừng.

Khi Julian chạy đến thấy Huy Tân như vậy cũng bị dọa sợ tái xanh mặt, lo lắng hẳn luyện công quá phát điên rồi. Nàng chỉ dám đứng từ xa khe khẽ gọi hẳn.

"Thiếu gia! Thiếu gia!"

Khi Huy Tân thấy nàng thì hơi ngẩn ra, chợt cảm nhận được hạ thân hơi mát mát liền lập tức cúi xuống thì thấy mình vẫn còn trần truồng. Máu dồn lên cả mặt đỏ chói như mồng khi, hẳn lật đặt mặc vội quần áo vào. Lúc còn đang xấu hổ vật vã kéo quần lên thì tiểu Lục đã chạy đến, gã thấy vậy liền hỏi.

"Bị táo bón à? Khi tớ bị cũng đau đến nỗi phải hét to đến như thế?" Tiểu lục ra vẻ khó hiểu hỏi.

"Khụ, khụ...đại khái cũng tương tự như vậy" Huy Tân không biết giải thích thế nào nên đành để cho tiểu Lục hiểu lầm luôn.

Nhận ra hẳn không sao cả, Julian vui mừng quá nỗi chạy lại ôm chầm lấy hẳn mà quên mất còn có người khác đang đứng ở đây.

"Tớ cũng bị táo bón nè, mới bị tức thì luôn. Julian tớ...tớ..."

"Kệ nhà người, nói chuyện đó với người ta làm gì?" Nàng vừa tức lại vừa mắc cười mắng gã.

"Khụ...khụ...A di đà phật! Tiểu Lục lần này bị bắt tại trận rồi người còn gì để nói nữa không?" Đại sư không biết khi nào đã đứng sau lưng tiểu Lục chất vấn.

"Con chỉ nói là bị táo bón thôi! Chứ có gì đâu mà bảo là bắt tại trận" Tiểu Lục uất ức lầm bầm

Huy Tân thấy không ổn nên lên tiếng giải vây cho hẳn, "Sư phụ người khỏe?".

"Lần này con tu luyện gây ra chấn động như thế phải chăng đã có thành quả" Đại sư nói tự nhiên y như là tiểu Lục không hề tồn tại ở đây vậy.

"Hà hà không dám giấu sư phụ, quả thật có chút tiến triển"

"Uhm...Julian nhìn sắc khí con có vẻ đã khá hơn rất nhiều đó, qua đây để sư phụ bắt mạch xem" Ông nhìn qua Julian rồi nói.

"Dạ vâng, nhờ sư phụ" Ngoan ngoãn gật đầu một cái rồi nàng nhẹ nhàng đi qua.

Huy Tân và Tiểu Lục yên lặng đứng chờ.

Sau một hồi chờ đợi đại sư mới gật gù nói. "Kì lạ, thật kỳ lạ sinh cơ không những phục hồi mà còn dồi dào hơn trước kia. Không biết con đã làm cách nào mà có thể chữa được chứng bệnh hiểm nghèo này vậy.

Huy Tân nghe vậy nhanh nhẹn giành trả lời, "Sau khi con lấy Hàn Tam Sắc thảo với Nhân Sâm trăm năm sắc chung cho nàng uống hai tuần liền thì bắt đầu có linh nghiệm ạ".

"Hàn Tam Sắc là vật chí âm với Nhân Sâm là chí dương, âm dương điều hòa với nhau có hiệu nghiệm như vậy là cũng hợp lý." Đại sư thông thái gật gù phân tích.

"Thôi được rồi, con cố gắng tập luyện cho tốt. Năm tới sư phụ sắp phải có việc đi xa, cần hai con ở lại giúp ta coi ngôi miếu tàn này" Nhìn hai người rồi Đại sư căn dặn.

"Sư phụ người đi đâu sao không để con theo cùng?"

"Con đi rồi thì ai ở lại trông chừng miếu, ta không yên tâm giao cái miếu tàn này cho tiểu Lục, không khéo nó lại làm chuyện động trời gì nữa. Thành ra nó sẽ đi theo sư phụ lên Kinh"

Gật đầu vâng dạ rồi hần cùng nàng tiến hai thầy trò tiểu Lục ra ngoài. Khi hai người đã đi xa. Julian mới vỗ vỗ ngực thở dài nói.

“Cũng may có em, không thì chị không biết phải làm sao!”

Động tác vô ý này khiến mắt Huy Tân không tài nào tách rời ra khỏi bộ ngực sữa đầy đặn của nàng được. Phát hiện ra sự khác lạ trong ánh mắt của hần, nàng vô ý nhớ tới cái đêm mưa gió đó đâm ra thẹn quá hóa ngại chạy vụt thẳng vào trong phòng đóng sầm cửa lại luôn.

Nhìn theo bóng dáng thon thả và cặp mông căng tròn lắc lư theo từng bước chân đầy cảm dỗ của nàng, không nhận được mấu thú trong người hần bắt đầu chạy rần rần.

Nhưng hần còn chưa bị tình tròng thượng não, trước khi tìm hiểu rõ chuyện gì đã phát sinh hôm đó hần không thể cứ nhắm mắt lao vào đề người ta ra mà không cần biết hậu quả.

Thở dài tiếc nuối Huy Tân lui thủ đi về phòng mình, đóng cửa lên giường đã tọa.

Dùng nội thị thuật thì cảm giác được hai khối khí trắng đen vẫn đang cuốn lấy nhau từ từ xoay tròn ở trung tâm đan điền, hần thử điều khiển tách chúng ra thì ở giữa chúng sinh ra một lực hút vô hình cản lại.

Phải mất khá nhiều sức mới lôi kéo cả hai ra xa nhau được. Thật bất ngờ là khi hai khối khí này cách xa nhau thì lại vô cùng ngoan ngoãn nghe lời. Thế là hần bắt đầu lao vào nghiên cứu chúng không ngừng nghỉ.

Lục soát trong truyền thừa khá lâu nhưng hần không thể tìm được bất cứ thông tin nào có thể giải thích về hai khối khí kỳ lạ này.

Theo cảm nhận của Huy Tân thì chúng không phải chân khí vì cả hai loại khí này rõ ràng mạnh mẽ và tinh thuần hơn hẳn chân khí nội lực bình thường không chỉ một cái cấp bậc. Cho dù hần dùng Cửu Dương thần công tinh lọc nội lực mấy ngàn cái đời người cũng không đạt được cấp độ tinh túy như thế này.

Mà nếu là linh khí thì căn cứ vào học thức và ký ức của kiếp trước thì trong trời đất chỉ có tám loại linh khí được phân theo phong, thủy, hỏa, thổ, kim, mộc, lôi, và cuối cùng là ánh sáng. Mỗi nguyên tố có một màu riêng biệt, phân biệt xanh biếc lơ, xanh biếc đậm, đỏ, nâu, vàng, xanh lục, tím, và trắng trong suốt.

Linh khí có màu trắng đục và đen tuyền như vậy thì may ra ở tiên giới mới có. Huy Tân cũng từng nghi ngờ khối khí đen là một loại ma khí còn khí trắng đục là tiên khí, ngay sau đó hần liền gạt bỏ ý nghĩ này ra ngoài.

Không phải Thiên Vận chân nhân chưa từng tiếp xúc qua các ma tu, dẫu dù có là ma tu độ kiếp kỳ cũng nào có loại khí đen tuyền và tinh khiết như thế này. Ma khí có đặc tính bạo loạn cuồng sát rất đậm không tài nào có thể bình lặng ôn hòa đặc biệt như nó.

Chuyện khiến Huy Tân buồn bực nhất vẫn là hần không biết bằng cách nào để sử dụng trắng đen nhị khí này. Nội lực cho dù không thể so với chúng tuy vậy vẫn còn thực dụng hơn. Nghĩ thế hần liền ngồi thử tu luyện tích tụ nội lực lại từ đầu.

Mặc dù có hơi đau lòng nhưng Huy Tân không hề hối hận về chuyện đã qua, vì ít ra thì qua dị biến lần này Julian cũng đã khôi phục lại. Chỉ cần nàng khỏe mạnh thì hần có trả giá đắt hơn nữa thì cũng là xứng đáng.

Thế nhưng Huy Tân đã quá coi thường đám trắng đen nhị khí này.

Cơ thể được linh khí quán thể cải tạo nên hấp thụ chân khí nhanh hơn vài lần. Dù thể chân khí khi được Phục Minh thần công hút vào và Cửu Dương thần công tinh lọc nội lực quay về đan điền liền lập tức bị đám hắc bạch xú khí kia cuốn vào rồi phân tán ra kỳ kinh bát mạch tiêu tan hết. Như thế chúng nó chiếm hữu hết không gian đan điền này không cho phép chân khí nào khác cùng tồn tại.

Mặt Huy Tân hơi giật giật mẩn trong lòng. ‘Đã không có tác dụng gì mà còn ăn hại nữa thì giữ lại làm gì’. Nói là làm, hần lập tức hạ quyết tâm dùng cả buổi tối hôm đó để tập trung tinh thần thực ép cái đám xú khí này ra ngoài cơ thể mình.

Mãi đến sáng hôm sau, khi không biết đã thử biết bao nhiêu cách, trải qua thất bại đến bao nhiêu lần. Chỉ thấy Huy Tân vẫn một mình ngồi trong phòng, bỗng nhiên bật dậy lên gập dừ gào thét một tiếng nhảy xuống giường phát một chưởng xuống cái bàn trà đối diện như muốn thoát tiết ra chút uất ức trong lòng ra ngoài.

“...”

Ngoài dự liệu lại không có một chút âm thanh bùng nổ kinh khủng nào truyền ra cả. Bấy giờ Huy Tân mới ngưng thần nhìn kĩ lại cái bàn trước mặt, hai mắt tức khắc mở to đến nỗi con ngươi như muốn sắp rớt ra ngoài.

‘Cái quái quỷ gì đây trời?’

Trong đầu Huy Tân bấy giờ hiện ra những câu hỏi: ‘Thật là linh khí quán thể sao? hay là...tiên khí?’, kể đó là một tràng tiếng cười haha điên cuồng.

Đại sư đang tụng kinh ở phòng gần đấy, nghe được thì giật mình lấy làm quái lạ, ‘Thằng nhỏ này mới sáng hôm qua đã có đột phá, không lẽ qua sáng hôm nay đã tẩu hỏa nhập ma mất trí rồi? Không ổn phải tới đó một chuyến’.

Chẳng mất mấy giây sau ông đã đứng trước cửa phòng Huy Tân liền không thèm gõ mà đẩy thẳng bước vào trong luôn. Trước mặt Đại sư là Huy Tân đang chống tay lên bàn, đầu ngửa ra sau cười một cách cuồng tiếu.

Mày đại sư nhìn tí lại hai chân chậm chậm xê dịch tiến lại gần hơn như là đã sẵn sàng chuẩn bị cho một trận ác đấu có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Lúc ông đến gần tầm được hai mét thì dừng lại rồi mới từ từ chuyển mắt tới cái bàn trước mặt Huy Tân.

Khi nhìn rõ lại, không khỏi một phen giật mình vì trên mặt bàn lúc này có một lỗ hồng hình dáng kích thước tương xứng với một bàn tay con người. Liếc mắt nhìn Huy Tân và dấu bàn tay trên mặt bàn vài lần rồi ông mới thả lỏng người tiến tới gần để xem cho rõ.

Đến khi nhìn được kĩ thì không khỏi thəm hít một hơi ngum khí, không ngờ chỗ vết cắt lại phẳng lì bóng loáng như được thợ thủ công cao tay nghề đeo ra vậy. Ông tự nhận mình cũng có thể đánh lên mặt bàn một dấu tay giống như vậy nhưng để đạt được đến trình độ thế này thì sợ là cho dù tu luyện suốt đời cũng không đủ.

Mà Huy Tân đã bao nhiêu tuổi, chưa tròn mười bảy mà đã có nội công ghê gớm thế này thì sau này tương lai võ công của hần sẽ còn cao đến đâu nữa. Nghĩ đến đây ông không khỏi phải bật cười ha hả.

Hai người Julian và Tiểu Lục vừa đến nơi thấy hai thầy trò Huy Tân đứng cười như vậy cũng không khỏi bị hù cho sợ sệt không kiềm được liền thụt lùi lại hai bước rồi bốn mắt liếc nhìn nhau mù mờ không biết phải làm sao.

Phát hiện ra có hai người mới tới đại sư đằng hắng vài tiếng chính đốn lại tâm trạng rồi gọi, “Vào cả đi, đừng sợ. Hần do quá vui mừng nên mới ra thế này”.

“Dạ vâng!” Cả hai cùng nhau trả lời, rồi bước vào trong phòng.

“Hai con cũng lại coi đi!”

“Wa... từ khi nào...cái bàn lại như vậy rồi?” Tiểu Lục chạy tới bên cạnh cái bàn khó hiểu hỏi.

“Làm sao em làm được vậy?” Julian nhìn ra được đây là do Huy Tân làm ra.

“Là như thế này này!” Huy Tân nói rồi đánh ra một chưởng nữa, một chưởng này thuần túy là dùng cơ bắp không có một tí xúu nội lực nào được xử ra. Lại thêm một dấu bàn tay xuyên qua mặt bàn.

Thấy vậy đại sư chạy đến cạnh nắm chặt cánh tay hần, vừa nắn bóp vừa xuýt xoa. “Thật cứng rắn như là bằng sắt thép vậy, làm sao mới có thân thể thế này?”

“Tớ cũng muốn, Tớ muốn luyện được như thế này? Chỉ tớ với Đại ca” Tiểu Lục hăm hở chạy tới hỏi.

“Thật ngại quá, là do anh lên núi tìm thuốc sơ ý ăn phải trái cây lạ, nên mới được thế này” Huy Tân không chớp mắt nói cứ như đó là nó thật sự xảy ra vậy.

“Hảizz, thật đáng tiếc...”

“Thôi được rồi dù sao đây cũng là chuyện đánh ăn mừng. Hôm nay chúng ta sẽ ăn cháo trắng” Đại sư vui vẻ tuyên bố.

Nghe xong cả đám đều muốn bật ngửa ra.

Sau khi com nước no nê hần mới ra sân tập võ thử sức mạnh mới của mình. Đầu tiên là thử chạy nhanh, rồi đến gia tốc biến hướng chạy, rồi đến bật cao.

Phải nói hần bây giờ thuần túy là một siêu nhân, tất cả mọi mặt đều có tiến triển gấp mười lần trước đây khi hần ở trại thái đình phong sử dụng nội lực và tuyệt kỹ kết hợp.

Đó là mặt tốt, còn mặt xấu là hần không thể sử dụng những đòn tấn công từ xa như Thái Cực Vô Ảnh kiếm được nữa. Nên hần phải tìm cách bù đắp vào những khuyết điểm như vậy. Mà cách thực dụng nhất là dùng vũ khí như kiếm và phi tiêu để phát huy sức mạnh tối đa ở tầm xa một cách nhanh chóng nhất.

Ý tưởng buồn bỏ nội lực lóe lên tích tắc bị hần ném ra khỏi đầu, dù sao thì cũng đã sử dụng nội lực trong thời gian khá dài nói bỏ là bỏ liền được sao. Hần bây giờ cũng đã rất thỏa mãn với kết quả này vì đây mới chỉ là lần đầu tiên hần được tiên khí quán thể mà thôi.

Nếu cứ tiếp tục được thêm vài lần như thế hần quả thật không dám tưởng tượng cơ thể hần sẽ biến thành cái dạng gì. Còn nguyên căn tại sao hần lại nghĩ đến tiên khí là bởi linh khí không có khả năng nào chỉ trong lần đầu tiên quán thể lại cải tạo, biến cơ thể hần thành mạnh mẽ đến như thế.

--oOo--

Thời gian thấm thoát thoi đưa đã hơn chín tháng trôi qua từ cái hôm điên đảo giữa hần và Julian. Vào những tháng đầu tiên hần hơi bị chăm chỉ cày cấy nhưng dần dần hần nhận ra dị biến trên cơ thể giữa hai người chỉ xuất hiện vào những đêm trăng tròn của mỗi tháng.

Bên cạnh đó trừ lần đầu tiên ra những lần sau đó hắn không hề nhận được tiền khí quản thể nữa.

Tệ hơn thế nữa cho dù Huy Tân đã cực khổ tập luyện ngoại công nào là nâng đá, ngồi dưới thác nước, rồi đeo chì sắt chạy bộ. Nói chung hắn đã thử tất cả những cách mà hắn có thể nghĩ ra, vậy mà võ công của hắn vẫn dậm chân tại chỗ.

Nội lực thì càng ngày càng bị cơ thể bài xích do lượng hắc bạch lưỡng khí gia tăng nhanh chóng. Lúc đầu chúng chỉ lớn cỡ một nắm tay, sau tám lần đi biển thì đã phát triển bằng một cái đầu người rồi khiến hắn cũng bắt đầu chán nản có cảm giác đã đi đến cực hạn của bản thân.

Một điểm khác biệt nữa là lần thứ hai đi biển phát sinh khi Huy Tân nhận được luồng khí đen từ Julian thì cơ thể hắn bắt đầu hấp thụ linh khí trắng đục từ bên ngoài vào được một ngày. Lúc đó trong lòng hắn bất ngờ nảy ra một ý nghĩ, nếu ra ngoài trời thì rất có khả năng sẽ nâng cao tốc độ hút linh khí trắng vào cơ thể.

Nghĩ là làm, hắn lập tức chạy ra ngoài phòng kiểm một chỗ trống trải nào đó ngồi xuống điều tức tĩnh tọa, quả nhiên đúng như hắn đoán vách tường và cửa căn phòng đã ngăn cản lại linh khí trong trời đất.

Những lần sau đó hắn bắt đầu thay đổi địa điểm nhằm tìm ra nơi có nhiều linh khí nhất. Kết quả không ngạc nhiên lắm vì nơi đó chính là ở tận trên đỉnh của ngọn núi.

Đêm nay cũng chính là đêm trăng tròn, hắn đã lên kế hoạch và hẹn với Julian ở đỉnh núi từ mấy tuần trước. Vì chuẩn bị cho đêm nay hắn đã cất công xây một căn lều nhỏ trong khu rừng gần bên tế đàn, cũng là nơi cao nhất của ngọn núi. Trong lều có đầy đủ bàn ghế, rượu, nến đỏ và quan trọng nhất là một chiếc giường êm với chăn ấm.

Xung quanh lều hắn có tình đem những khóm hoa đẹp nhất trên núi đến để tạo nên một không gian thơ mộng và lãng mạn. Khi ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ chiếu xuống có thể thấy trên giường có những cánh hoa hồng còn tươi được rắc lên xung quanh tạo thành một hình trái tim để lại một mùi hương quyến rũ trong không khí.

Khi Julian đến cô nàng chỉ khoác một tấm áo choàng mỏng bên ngoài, bên trong là bộ đồ ngủ thường ngày, nàng ngây ngất vì bất ngờ và cảm động trước tâm ý của hắn. Nào có ai ngờ để đêm trăng tròn này mỹ nhân hắn đã bỏ ra ba tháng trời và vô số tiền của.

Hai người trò chuyện thân mật, trêu đùa, và uống một chút rượu nhẹ rồi đi thẳng vào chuyện chính. Tóm lại một câu là mây mưa bão tố gần sập liều, tiếng gào thét bắt cho hổ báo cũng phải chịu thua chạy xa.

Bỏ qua những việc đó thì điều đặc biệt đầu tiên phải nhắc đến là Huy Tân dần dần chỉ có thể tách ra 90% bạch khí chuyển qua cho nàng vì 10% còn lại bị hắc khí hút lấy như dùng keo dính chuột dán dính vào nhau không tài nào phân ra được.

Ngoài dự tính của Huy Tân là đột hắc khí từ nàng kỳ này đẩy sang nhiều gấp mười mấy lần trước đây, phải nói là không khác gì một dòng thác cuồng cuộn đổ vào đàn điền hắn. Khi tụ tập tại trung tâm ở đàn điền khí đen bắt đầu cuốn lại thành một vòng xoáy theo chiều kim đồng hồ. Khác biệt những lần trước đây là không hề có lực hút linh khí nào mà hắc khí đang không ngừng tự dồn nén lại.

Dòng xoáy càng lúc càng mãnh liệt và bắt đầu nhỏ đi dần, khi áp suất ở trung tâm đến đỉnh điểm thì nó tự động biết mất để lộ ra một khối tròn chất lỏng đen óng ánh nhỏ bằng một viên ngọc trai đang xoay nhanh.

Bất ngờ là khi hắc thủy tốc độ xoay tròn giảm xuống dần đến lúc dừng hẳn thì lại quay theo hướng ngược lại chiều kim đồng hồ và gia tốc rất nhanh. Ngay sau đó là từng tia từng tia hắc dịch bị bắn ra khắp bốn phương tám hướng, rồi thâm thấu xuyên qua cơ thể đi ra bên ngoài.

Nếu giờ này đứng gần Huy Tân sẽ thấy từ cơ thể hắn không ngừng có những hạt bé li ti màu đen bay ra rồi uốn lượn xung quanh tạo thành một con lốc xoáy khổng lồ bao bọc hắn vào trong. Trong không khí xung quanh xuất hiện những tia khí trắng điên cuồng bị cuốn hút vào. Khi những hạt màu đen cuốn lấy được một hạt trắng thì lại chui vào cơ thể hắn quay về lại đàn điền.

Cả trong quá trình các hạt đi qua cơ thể hắn cũng làm cho da thịt, cơ bắp, gân tủy đang dần dần lột xác. Nếu chú ý kỹ càng nhìn xuyên qua con lốc, có thể thấy con đau rút gân hút tủy này biến khuôn mặt Huy Tân thành nhăn nhúm, nghiến chặt răng phát ra tiếng keng keng.

Trên mặt, trên tay, và toàn thân Huy Tân từng thớ cơ bắp không ngừng run rẩy tủa ra từng đợt mồ hôi đỏ tía, thành thử cả người lúc này hắn ướt nhem như chuột lột.

Nếu đem so với tất cả nỗi thống khổ mà hắn đã từng chịu đựng trước đây trong cuộc đời với lần này thì chỉ như là đi dạo phố hóng gió mà thôi.

'Đã qua bao lâu rồi? Một ngày? Một giây? Hay là một năm? Huy Tân không còn biết mình đang ở nơi nào, vào lúc nào nữa. Mọi thứ cứ như dừng lại, trong thế giới này chỉ còn mình hắn với đau đớn.

Đau đớn khiến tâm thần hắn muốn vỡ vụn, chỉ muốn tìm mọi cách ngưng lại cái cảm giác bị từng xẻo, bị luyện hình như thế này. Muốn hắn làm gì cũng được dù là phải chết đi. Đúng vậy, chết là hết, chết là không còn cảm giác gì nữa, không còn phải đối diện với những nỗi khổ này.

'Ahh...' Linh hồn Huy Tân đang gào thét đang vật lộn với khổ đau, và với chính mình. 'Còn bao lâu nữa? Mình còn phải ở lại đây đến khi nào? Da thịt mình đang tan rã ra chỉ còn lại một bộ xương khô như bị axit ăn mòn, nhưng mình vẫn sống vẫn cảm giác được. Không! Xương chân bị mục nát, mình đi một bước thì lập tức bẽ ra, từ trái sang phải, từ dưới mắt cá đến đầu gối, cứ thế lan dần lên ngực rồi đỉnh đầu. Ahh... Lần này lại là hỏa thiêu...'

Trong thế giới âm u và cô độc đó cứ một giây qua đi hẳn phải trải qua một cực hình tàn ác khác.

Khi những lúc ý chí sắp đến cực hạn chịu đựng đau đớn, tinh thần muốn ngất đi, Huy Tân liền nghĩ đến nụ cười của Julian, cha, mẹ rồi ông cố nội, rồi ánh mắt thất vọng của mọi người trong gia tộc khi nhìn mình.

Bên cạnh những cảm tình dào dạt đó chính là nỗi sợ hãi khủng bố khi đứng trước bờ vực của cái chết. Con người ai cũng biết sẽ đến một ngày rồi mình cũng như mọi sinh vật phải chết đi. Nhưng nếu có lựa chọn ai lại không muốn được tiếp tục sống, được thấy nụ cười của người thân, thực hiện những mơ ước những hoài bão chứ.

Chính hẳn là người đã mong đợi điều này rờn rã cả chín tháng nay. Lúc này là giây phút quyết định vận mệnh cuộc đời nên hẳn không cho phép mình có chút buồn lòng nào, và nếu như thất bại thì chờ đợi hẳn chính là cái chết.

Huy Tân liền mình chống cự tự cắn đứt lưỡi để thức tỉnh mình. Một sức mạnh vô hình được sinh ra giúp hẳn bám trụ lấy một chút sinh cơ cuối cùng.

Cũng may tiên khí quán thể lần này chỉ kéo dài ba ngày. Khi Huy Tân mở mắt ra lần nữa đã là sáng ngày thứ tư, nhưng hẳn lại tưởng rằng mình đã ngồi đây cả trăm năm rồi. Nhìn xuống thân thể mình thì thấy toàn là chất nhót đen sền sệt hôi hám vô cùng, dù thể hẳn cũng không chú ý lắm.

Đầu tiên là Nội Thị thuật kiểm tra đan điền. Trước đây hai loại khí trắng đen này là ở dạng khí thô sơ, như linh lực của người tu tiên ở cấp độ Luyện Khí kỳ. Trải qua chín lần dị biến đám khí trắng đen đã thăng cấp thành hắc bạch lưỡng dịch, đồng dạng với việc một tiên nhân tiến vào Trúc Cơ kỳ.

Trong vũ trụ bao la, tất cả sinh mạng để thoát ly khỏi sinh tử, song tồn cùng thiên địa phải bước lên con đường cường giả, con đường nghịch thiên từng bước thăng tiến qua Thập Đại cấp bậc.

Từ Luyện Khí đến Độ Kiếp kỳ.

Mỗi cấp bậc có chín tầng!

- Từ tầng một đến tầng ba gọi là sơ kỳ.

- Từ tầng bốn đến tầng sáu gọi là trung kỳ.

- Từ tầng bảy đến tầng chín gọi là hậu kỳ.

Riêng tu luyện đến cuối của tầng thứ chín được gọi là tồn tại đỉnh phong trong cùng cấp.

Cho nên có thể nói Huy Tân đã là một Trúc Cơ sơ kỳ tồn tại, chỉ có điều là hẳn không có một chút linh lực nào để mà thi pháp.

Trong nội thể Huy Tân ngoại trừ một khối hắc thủy thì bây giờ đã có thêm bạch thủy. Cả hai như trước đây cuốn quýt lấy nhau như một cặp uyên ương không muốn xa rời.

Thể tích chúng nó nhỏ hơn nhiều so với trước đây, cả hai gộp lại chỉ bằng đầu ngón tay cái người lớn. Nhưng rõ ràng là tiên lực đã thâm hậu hơn rất nhiều.

Huy Tân từ từ thở dài một hơi rồi đứng dậy nắm chặt bàn tay đánh ra thử một quyền vào không khí xuyên qua cửa sổ trước mặt.

“Ầm”

Một tiếng nổ vang ép không khí xung quanh chấn động tạo nên một làn sóng vô hình lan ra bốn phía xung quanh, trấn cho cả căn lầu ngã nghiêng. Cảm ứng được sức mạnh mới của mình hẳn hoan hỉ gạt đầu hải lòng, không ngờ lần này thân thể đã lột xác mạnh hơn lúc trước cả trăm lần.

Kiểm tra lại không thấy chỗ nào không ổn, nên Huy Tân chạy đến con suối gần đó muốn tắm rửa sạch sẽ một hồi rồi mới quay về căn lầu mặc lại quần áo.

Đột nhiên Huy Tân ngừng đầu khi nghe được có tiếng bước chân ai đó đang chạy lên núi, một khắc sau thì hình ảnh rừng núi bên ngoài căn lầu, rồi hình ảnh một thiếu nữ hai tay rách vấy đang vội vã chạy lên đây hiện rõ mồn một trong đầu hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Lôi Lực

Huy Tân sững sờ ra một lát rồi không thèm mặc nốt cái áo mà đứng im nhắm mắt tận hưởng cảm giác mới mẻ và thú vị này.

Tinh thần lực là một thần bí lực lượng mà sinh mạng được ban tặng khi thành công tu luyện linh lực. Nó là một tồn tại không màu không chất chẳng phải ở dạng khí mà cũng chẳng phải lỏng.

Người tu tiên có thể điều khiển nó như một rada quét môi trường và những vật xung quanh. Hay biến nó như một mạng nhện thăm thẳm vào mặt đất hay một vật để tìm hiểu cấu tạo của nó ở dạng vi mô.

Không kéo dài được bao lâu thì Huy Tân đã hơi thất vọng khi phát hiện tinh thần lực của mình tối đa chỉ có thể quét nhìn phạm vi mười mét xung quanh mà thôi.

Sợ Julian bị một nên hấn cũng nhanh nhẹn chỉnh lại quần áo rồi bay thẳng xuống núi.

Khi Julian thấy một bóng xám âm âm lao đến làm nàng phải kinh hoàng mà thét hoảng cả lên.

“Ha ha ha...là anh đây, cục cưng đừng la hét nữa không chừng sư phụ tưởng anh đang ăn hiếp em mất” Hấn đều cẳng chọc cho nàng mắc cỡ.

“Hừ, làm người ta cả ba ngày ba đêm nay lo lắng gần chết, đến lúc gặp rồi trả có lấy một câu an ủi, thôi về đây.” Nàng tỏ ra vẻ oán trách đòi về.

Huy Tân là ai chứ! Nàng đã dẫn xác đến đây nào có thể ra đi dễ dàng vậy được. Sau khi ba hoa một hồi hấn mới hỏi.

“Julian, Em muốn cảm giác thử khi bay ra sao không?”

“Huh? muốn thì ai mà không muốn nhưng làm sao được cơ chứ?”

“Lên đây, bé yêu!” Hấn quay lại khum người thấp xuống làm tư thế muốn công nàng, hai tay vẫy vẫy mời gọi.

“Em...em hơi sợ...” nàng hơi ngại ngần sợ có người nhìn thấy.

“Đừng lo, nhớ bám chặt vào nha. Cát cánh!” Hấn hét to một tiếng.

“Rầm”

Hai chân co lại búng mạnh một cái, cả hai bay thẳng lên trời cao cả mười mét rồi mới từ từ rơi xuống chân núi. Sau vài cái nhún nhảy cả hai đã đi hơn cả cây số.

Mấy lần đầu Huy Tân còn lo nàng sợ độ cao hay là bị gió tấp vào mà khó chịu, ai dè cô nàng vừa khoái chí la hét vừa thúc giục hấn chạy nhanh hơn nữa. Hấn lập tức tăng tốc mỗi lần nhảy cũng phải bay cao cả hai mươi mét.

Cũng không được bao lâu thì Julian đã run cầm cập vì sương sớm lạnh thấm vào người. Thế là hai người lại từ từ dắt tay nhau đi đến thôn làng gần đó dạo chơi một vòng.

Khi đến thôn Hà trấn, hai người Huy Tân song song đi dạo một vòng trên con đường lớn, nhưng cả ngày không mưa được gì. Phải nói ở Thú Thần đại lục này cuộc sống con người quá lạc hậu, so với những trang sức và quần áo mà hai người đã từng tiếp xúc qua, nơi này không có gì có thể gây hứng thú cho họ được.

Đến khi hơi đói hai người bèn đến một tửu điểm lớn, chọn một chỗ trên lầu trên rồi kêu vài món ăn mặn.

Huy Tân và nàng cũng thường xuyên lên núi săn thú nướng thịt hoặc xuống thôn trấn kiếm vài món mặn, tìm lại lạc thú ăn uống của cuộc sống sau những ngày ăn chay đạm bạc trên chùa.

Tên tiểu nhị nơi này cũng khá quen thuộc với sở thích của hai người. Không bao lâu đồ ăn đã được bày lên. Hôm nay Huy Tân hơi được vui nên kêu thêm hai lít rượu để uống cho sáng khoái tinh thần sau ba ngày vật lộn giữa sống chết.

Khi rượu qua được hai tuần, một nhóm ba người trong đó có hai nam một nữ. Nam thì một tên mặt đỏ, một tên trên tai trái có vết sẹo bỏng đi đằng sau. Nữ thì đi chính giữa hai mặt trong suốt láo lia có vẻ là người dẫn đầu trong nhóm này.

Cả ba đi tay không và mặc chung một kiểu trang phục màu xanh đang bước lên cầu thang tiến lên lầu hai. Sau khi nhìn quanh kiểm chỗ, rồi chọn một bàn ngồi đối diện khá xa với bọn Huy Tân.

Người khác nhìn vào là biết cả ba cùng chung một bè phái nào đó đang đi làm nhiệm vụ.

Huy Tân không hấp tấp dùng tinh thần lực quét sơ qua ba người, không ngờ là tới khi quét lên cô gái thì lại bị một lực lượng quý dị cản lại.

Nét mặt cô gái đi trước hơi xám lại dời mắt phốt lờ ngang qua chỗ bàn của Huy Tân nhưng không hề dừng lại, mà tiếp tục ngồi xuống rồi miệng không ngừng thì thảo luận bầm gi đó.

Việc này sao có thể qua mắt Huy Tân được, rõ ràng đối phương sử dụng một loại nhãn pháp nào đó đã phát hiện ra sự tồn tại của hấn và đang báo động với hai kẻ đồng bọn.

“Hừ, hai luyện khí kỳ đến lúc đánh không biết hưu chết về tay ai. Còn cô gái đi giữa có thể là trúc cơ kỳ hoặc có thể trên người cô ta có bảo vật đặc biệt gì chăng?”

Huy Tân còn đang suy nghĩ miên man làm sao để ứng phó nếu có xung đột xảy ra, thì cả ba đã đứng dậy tiếng đến trước bàn hai người cuối người chào, cô gái đi giữa nói.

“Văn bối là Lâm Tâm, và cùng hai sư đệ Vô Khắc và Họa Phi đệ tử của Thanh Dương môn. Tham kiến tiền bối”

“Tham kiến hai vị tiền bối” hai gã kia cùng đồng thanh cúi đầu cung kính chào hỏi.

“Uhm, không cần đa lễ” Huy Tân không tránh được có phần ngạc nhiên nhưng vẫn tỏ ra vẻ đạo mạo đáp lại.

“Không biết tiền bối có điều chi sai khiến, chúng văn bối tuy pháp lực yếu kém nhưng quyết không từ nan” Cô gái ân cần hỏi.

“Ha, ha... Cũng không có gì đặc biệt, ta chỉ tình cờ đi ngang qua nơi đây. Uhm... đạo này ta luôn bế quan tu luyện không biết tiền giới lâu nay thế nào, có tin tức gì mới đáng phải chú ý không?” Hắn hỏi bằng giọng bề trên một cách rất tự nhiên.

Cô gái tên Lâm Tâm ra phân vân ra điều suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng cung kính trả lời. “Dạ bẩm báo tiền bối, văn bối tình cờ biết được Liên minh cửu phái đang kiệt lực chống cự triều thủ ở phương bắc đang trong tình trạng rất nguy ngập, đã ra sức kêu gọi tán tu, gia tộc và các bang phái chính đạo phía nam tham gia hỗ trợ chiến lực. Thế nhưng vẫn chưa thấy phe nào đứng lên hưởng ứng vì lo sợ ma đạo có thể lợi dụng cơ hội ném đá xuống giếng đánh vào khiến chính phái hai mặt đều gặp rắc rối. Ngoài ra ở Hắc Huyền thành sắp sửa tổ chức đấu giá hội vào hai năm tới, nghe nói có khả năng tiền bối hóa thân kỳ tham gia. Đặc biệt nhất là hội đấu trường để chọn ra mười thiên tài trẻ tuổi nhất của Thần Thủ đại lục cũng sẽ được tổ chức sau đó. Nghe nói sẽ có Phân thân kỳ tiền bối từ Thánh điện tới quan giám, ai may mắn được lọt vào mắt xanh của lão nhân gia sẽ có cơ hội được thu làm đệ tử.”

“Dựa theo những lời đối phương vừa nói thì có thể kết luận Lâm Tâm cũng chỉ là một Luyện Khí kỳ tu sĩ” Nghĩ đến đây không khỏi khiến Huy Tân thầm thờ phào một hơi. “Nhưng làm sao đối phương phát hiện tinh thần lực của mình được?”

Huy Tân tỏ ra ngạc nhiên rồi nghiêm nghị hỏi. “Làm sao một Luyện Khí tu sĩ như ngươi có thể biết được nhiều việc như vậy?”

“Không dám giấu giếm tiền bối, văn bối một lần theo sư phụ giao dịch với các Trưởng lão Nguyên anh của bốn phái mà vô tình biết được” Lâm Tâm có trấn tĩnh giải thích.

“Ah, không biết sư phụ ngươi là vị đạo hữu nào rất có thể ta đã từng gặp qua” Hắn tỏ ra là người thông thái truy tới.

“Danh hiệu của gia sư là Nghiêm Hoàn, không biết tiền bối có từng nghe qua?” Nàng nói rồi liếc mắt nhìn Huy Tân muốn tìm ra vẻ ngạc nhiên trong đó.

Huy Tân ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới nói. “Có lẽ ta đã bế quan quá lâu nên không biết có vị đạo hữu nào mới tiến giai gần đây”

Lâm Tâm thần sắc cổ quái nói. “Gia sư đã tiến giai Kim Đan kỳ được 120 năm trước rồi”.

Hắn giật mình sợ bị lộ sơ hở nên liền nói. “Thì ra là tiền bối Kim Đan kỳ thật đáng tiếc ta chưa có được điểm phúc bái kiến người”

“Uhm, được rồi các ngươi cứ làm việc của mình đi không có việc gì thì cứ mặc kệ ta.”

“Dạ vâng, chúng văn bối xin cáo lui.” Cả ba ngoan ngoãn vâng dạ rồi quay về chỗ của mình.

Huy Tân không muốn ở lại lâu, nên sau khi uống cạn rượu liền thấy tiền lên bàn đi thẳng ra ngoài.

Sau khi xác định hai người đã đi xa, tên nam mặt đỏ mới trẻ mới nói. “Sư tỷ nói nhiều thế mà hần trả thưởng cho một tinh thạch, thật là keo kiệt.”

“Im ngay cho ta!” Lâm Tâm chột hàm hàm quát một tiếng khiến tên tai sẹo còn lại cũng tính mở miệng phụ họa theo nhưng thấy sư tỷ giận dữ như vậy nên ngậm miệng luôn.

Khi đi ra khỏi trấn khoảng vài cây số thì Huy Tân mới đưa Julian cùng phi thăng về núi Thái Hiến.

Qua chuyện lần này hắn cũng hiểu được vài phần về thế giới tu tiên ở đại lục Thần Thủ. Cũng may là không có đụng phải trúc cơ tu sĩ nào, nên không bị bại lộ thân phận.

Còn cô gái Lâm Tâm kia hẳn là nhờ có bảo vật bảo động đối phương có tinh thần lực cực mạnh, nhưng lại phát hiện trên người Huy Tân không hề có chút linh lực nào.

Nên mới khép hần vào hàng ngũ trúc cơ kỳ tiền bối. Nếu không thì không biết giờ hai người đã bị đuổi giết đến phương nào rồi. Nghĩ thế Huy Tân càng tăng lực vào hai chân cấp tốc chạy về.

Không phải Huy Tân không có lực đấu một trận với ba người này, mà là vì an nguy của Julian nên hắn đành phải tránh gây chuyện.

Thời gian thấm thoát trôi qua một đêm trăng khuyết của ba tháng sau, như mọi ngày Huy Tân lại ngồi trên giường đá tọa tu luyện nội lực.

Đầu biết là không có tác dụng gì nhưng nó đã thành thói quen thường ngày của hắn suốt hơn sáu năm qua, nên nhất thời chưa bỏ được.

Chẳng được bao lâu hơi thở Huy Tân đã đều đều nhịp nhàng đi vào giấc mộng.

Trong mơ hắn đang cảm huyệt sủng chĩa thẳng vào hạ thân của Julian, nhưng lạ là cho dù có cố gắng thế nào đi nữa cũng không trúng mục tiêu.

Huy Tân toàn thân đổ mồ hôi mệt mỏi rồi nhưng vẫn không bỏ cuộc tiếp tục kiên trì đâm vào cái khe vũ trụ đó.

Đồng thời lúc này trong đan điền chân khí theo tinh thần hắn khoáy động cũng đang cố gắng đâm sâu vào chính giữa cái khe của hai khối dịch trắng và đen. Chân Khí chen vào giữa cố gắng phân tách chúng ra làm hai, từng chút từng chút một tiến thẳng sâu vào.

“Đi Đùng!”

Một tiếng sét đánh rầm vang chói tai truyền từ đan điền ra. Huy Tân cả người mồ hôi lạnh giật giật tỉnh lại, mắt nhắm một hồi lâu mới hoàn hồn lại.

Khi dùng nội thị thuật coi lại đan điền thì hắn ngỡ ngàng phát hiện ra một tia lôi điện màu tím đang chạy xung quanh hắc bạch lưỡng dịch.

Huy Tân vội thử điều khiển tia lôi điện này, không ngờ nó không có chút phản kháng mà còn reo hò vui sướng khi phát hiện ra tinh thần của Huy Tân bao bọc lấy nó, như một em bé thơ ngây mới ra đời gặp được người mẹ hiền của mình vậy.

Khi hồi tưởng lại chuyện gì đã phát sinh, Huy Tân hít một hơi ngậm khí để lý trí kiềm chế lại nỗi sung sướng trong lòng xuống. Rồi mới thử lặp lại một lần nữa hấp thụ chân khí vào đan điền rồi thôi thúc chúng chui qua khe hở giữa hai khối dung dịch trắng đen.

Khi chân khí đi thông qua đến bên đầu bên kia của cái khe thì màu sắc đã đổi thành tím và nhảy nhót chớp giật, có linh tính như lôi điện vậy.

Đầu óc có chút choáng váng, Hắn rung mình đa gà nổi đầy cả người, miệng cười toét đến cả mạng tai. Nhưng không hú hò như trước đây nữa.

Huy Tân nhắm mắt thâm hít thở đều nên nổi vui xuống rồi bắt đầu suy nghĩ cẩn thận, không hiểu sao hắn có cảm giác mình mới chỉ là mù mò tới cánh cửa mà thôi phía sau đây còn nhiều thứ đang chờ đợi tự hắn khám phá.

Trước hết Huy Tân xác định là tia lôi điện màu tím này chính là linh lực thuộc hệ lôi, nhưng hắn chỉ là phạm nhân không có linh căn làm sao có thể tu luyện ra được linh lực thế này được.

Linh Căn là gì? theo Thiên Vận chân nhân hiểu thì người có linh căn là trong cơ thể người đó kinh mạch, huyết khí, cốt tủy, và da thịt mọi thứ tổ hợp lại thành một hệ thống hoàn hảo có thể hấp thụ linh khí của trời đất vào rồi theo công pháp tu luyện chuyển hóa thành một dạng linh lực của tám nguyên tố phong, thủy, hỏa, thổ, lôi, kim, mộc, và ánh sáng.

Người có linh căn tốt có thể chuyển hóa linh khí thành ba, bốn thậm chí năm loại thuộc tính khác nhau. Những người đó gọi là đa linh căn, còn người chỉ có thể chuyển hóa thành hai hoặc một thuộc tính thì là chuyên linh căn. Chuyên và Đa linh căn đều có hại và lợi khác nhau.

Nếu người có chuyên linh căn thì khi tu luyện ở cấp thấp từ Luyện khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hợp Thần, đến Hóa Thần tốc độ hấp thụ linh khí rất nhanh và ít bị gặp bình cảnh khi tiến giai nên tu vi tăng tiến thần tốc, nhưng khi muốn lên Phân Thần kỳ thì cực kỳ khó khăn. Con đường tu tiên càng về sau càng hẹp lại.

Còn người có đa linh căn thì ngược lại, khi tu luyện ở cấp thấp thì rất chậm chạp gặp nhiều trắc trở và bình cảnh cần phải có nhiều linh dược để thắng cấp, càng có nhiều thuộc tính linh căn càng khó khăn. Nhưng một khi đã đến Hóa Thần thì con đường tu luyện rộng mở dễ đi hơn nhiều. Đặc biệt là những người có nhiều thuộc tính linh căn thì dễ tiến vào Phân Thần kỳ hơn.

Đây cũng có thể nói là thiên nhiên tạo hóa tự có công bằng càng cực khổ lúc đầu thì sau này con đường tu luyện càng thênh thang.

Người phạm không có linh căn thì không thể chuyển hóa linh khí thành linh lực, mà khi hấp thụ linh khí vào trong người được tồn tại ở một dạng thấp hơn gọi là chân khí nội lực. Nội lực chỉ giúp người phạm cường thân kiện thể không thể gia tăng tuổi thọ. Đó cũng chính là ranh giới phân biệt giữa tiên và phạm.

Thế nhưng bây giờ hắn có thể thông qua hắc bạch lưỡng dịch để chuyển hóa linh khí thành linh lực.

“Hắc Bạch lưỡng khí? Hắc...Bạch” Bỗng nhiên hắn lầm bầm một mình.

“Àm”

Một tia sét đánh vào tâm thần, mắt Huy Tân tỏa ra ánh sáng chớp động. Như đã ngộ ra được một điều gì đó kinh thiên động địa.

“Vô cực sinh Thái cực, Thái cực sinh Lưỡng nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ tượng, Tứ tượng sinh Bát quái, Bát Quái sinh vô lượng”

“Vô cực sinh Thái cực. Ta là người phạm nghĩa là vô cực không có linh căn, không có linh lực, nhờ có Ma-Phật công pháp cùng tồn tại nên thái cực sinh”

“Thái cực sinh Lưỡng nghi. Vô cực cũng là ta mà thái cực cũng là ta. Lưỡng nghi chính là âm dương nhị khí, hắc bạch lưỡng khí. Thế nên khi âm khí sinh

ra thì dương khí cũng được sinh”

“Ha...ha...kha...kha...!”

Hắn khùng điên tự nói tự cười, thân thể không chủ động được nhảy bật dậy khỏi giường đi qua đi lại trong phòng.

“Lưỡng Nghi sinh Tứ tượng, Tứ tượng sinh Bát quái.”

“Tứ tượng theo nghĩa gốc là tứ thánh thú hoặc là...nghĩa là sao? Cái nào mới đúng đây?” Hắn đứng phát lại tự hỏi một câu, lắc đầu rồi lại đi vòng vòng tốc độ nhanh hơn lúc nãy.

Qua một lúc không nghĩ ra được, Huy Tân cảm thấy hơi khát nước nên ngồi xuống ghé định rót một ly trà thì ánh mắt vô tình liếc qua hai đầu tay trên mặt bàn, hắn vô thức đưa hai tay mình lên nhìn.

“Hai tay? Tứ tượng? Từ khi có thái cực và lưỡng nghi thì hai tay hai chân sinh ra sức mạnh! Tứ tượng nghĩa là hai tay hai chân.”

“Bát quái? còn bát quái là gì?” Quên mất cả cơn khát nước Huy Tân lại đứng dậy đi vòng vòng.

“Bát quái? Tám phương hướng? Tám...Tám...”

Đột nhiên hắn đá cửa rầm một cái bước ra ngoài, hít một ngụm khí đêm, rồi thở phào ra. Đôi mắt bỗng toát ra tia sáng thông thái khác thường.

“Là tám nguyên tố, Bát quái nghĩa là tám nguyên tố của vũ trụ. Bát Quái sinh vô lượng, tám nguyên tố hoá chuyển sinh ra thế giới. Thì ra là như thế...haizz” Sau khi giải được các vướng mắc trong lòng hắn thở dài một cách thư thái.

“Nhưng mình mới chỉ có thể chuyển hóa được lõi linh lực còn bảy thứ khác phải làm sao đây?” Hắn ngồi xuống bên thềm cửa trầm tư, trán hắn càng ngày càng nhăn tít lại.

Thời gian từ từ trôi qua chẳng mấy chốc mặt trời đã nhô lên khỏi đỉnh núi phía đông chiếu lên mặt hắn.

“Thật nhanh, mới đây mặt trời đã mọc rồi. Mặt trời mọc...mặt trời...” Nhìn thấy được cảnh bình minh hắn càng chìm đắm trong suy tư hơn.

Huy Tân cảm giác được mình sắp nắm bắt được cái gì đó, lúc thì nó gần ngay trước mắt nhưng đến khi sắp thành công thì lại nhận ra nó ở xa tít tận chân trời.

Điều này khiến Huy Tân rất bức tức nhưng không nghĩ ra được hắn cũng không có cách nào khác là phải tuân theo tự nhiên.

Nhiều khi quá cường cầu có thể có tác dụng ngược lại vì thế Huy Tân vứt bỏ mọi chuyện ra phía sau óc mà quay lại vào phòng tiếp tục tu luyện lõi linh lực.

(Nhiều năm sau này khi nhớ về lại cái đêm định mệnh này, Huy Tân không khỏi cười khổ lắc đầu cho sự ngu mị của mình.

Thái cực là gì chứ? Thiên Vận chân nhân một Độ Kiếp kỳ còn không hiểu, mà hắn một tên mới chập chững trên con đường tu luyện mà đã đòi ngộ ra. Chẳng khác gì kiểu một con kiến đi học hăng đẳng thức. Nói đúng hơn là bắt một con vi trùng tìm hiểu chế tạo phi thuyền có thể bay ra ngoài không gian.)

Dù sao thì những điều phát sinh gần đây cũng quá kinh thế hãi tục, không biết cái tin tức một người phạm có thể tu luyện bị truyền ra ngoài sẽ chấn động vũ trụ đến thế nào nữa.

Không chỉ nhân tộc mà toàn vũ trụ thừa nhận rằng, sinh mạng không có linh căn không thể tu luyện bước lên con đường cường giả. Nó hầu như là một loại pháp tắc bất di bất dịch từ thừa ban đầu khi vũ trụ mới sinh ra.

Một sinh mạng không có linh căn có thể do có ý chí kiên cường hay có kỳ ngộ nghịch thiên nào đó, mà tu luyện cơ thể đến đỉnh cao thì cũng chỉ miễn cưỡng ngang bằng với một Luyện Khí hậu kỳ mà thôi. Với sức mạnh đó hắn có thể nhất thống gian hồ, hô mây gọi nắng thay đổi cả một triều đại, nhưng rồi đến một trăm năm sau cũng phải ngậm ngùi nằm xuống về với đất bụi mà thôi.

Tâm trạng Huy Tân không vui mừng được bao lâu thì lại phát hiện tốc độ chuyển hóa linh lực của thái cực quá ư là rùa bò. Có thể nói là không bằng một tên phế vật luyện khí kỳ có tư chất kém cỏi nhất. Với tốc độ thế này không biết tháng nào năm nào hắn mới có được linh lực của một Trúc Cơ đầu.

Như thế càng khiến Huy Tân chờ mong cho lần trăng tròn sắp tới. Hắn đoán khi thái cực được tu bỏ thì tốc độ tu luyện của hắn cũng sẽ được đề thăng.

Trong thời gian chờ đợi Huy Tân quyết định trước hết nên tự vạch ra con đường tu luyện cho bản thân sau này.

Đầu tiên Huy Tân cần hiểu rõ điểm mạnh và yếu của mình và tìm một công pháp tu luyện thuộc tính. Với cơ thể cứng rắn mạnh mẽ hơn cả Yêu thú Trúc Cơ hậu kỳ, Tinh thần thì ở Trúc Cơ sơ kỳ, còn linh lực lại là Luyện khí kỳ tầng 0.

Điểm yếu của hắn rõ ràng là linh lực, mà thân thể lại mạnh mẽ nhất. Nên tu luyện thì phải tập trung vào thân thể nhưng sau chuyện đụng chạm với đám tu tiên hôm qua hắn phát hiện có một tinh thần lực cường đại cũng rất hữu dụng.

Mà Lôi linh lực không những có đặc tính sát thương mạnh mẽ, độn thuật tinh diệu mà tu luyện tinh thần lực cũng là thích hợp nhất.

Tinh thần lực thực ra chính là linh hồn lực, hay còn gọi là ý chí, nhờ xuyên qua sóng não mà phát ra ngoài cơ thể. Một khi có tinh thần lực cực mạnh có thể đánh vào ý chí đối thủ để gây ra ảo giác, tê liệt, nếu đủ mạnh có thể điều khiển hoặc trực tiếp đánh tan linh hồn.

Để nâng cao tinh thần lực thì có hai cách, một là tu luyện ý chí và hai là tu luyện sóng não. Đa số các công pháp là tu luyện sóng não nhưng đạo gia và phật gia thì tu luyện ý chí.

Cả hai đều có lợi và hại, ý chí là vô còn sóng não là vũ khí. Do vậy hiển nhiên tu luyện ý chí là tốt hơn nhưng tốc độ lại rất chậm chạp, sóng não thì lại rất dễ dàng và nhanh chóng có đột phá.

Một Trúc cơ kỳ tu sĩ có thể trong vòng vài năm tu luyện sóng não làm cho thần thức mạnh hơn gấp đôi người cùng cấp.

Nhưng khi tiến đến giai Kim đan kỳ thì chỉ còn mạnh hơn phân nửa người cùng giai, và tiến thêm một giai nữa là Nguyên anh thì không còn tác dụng gì nữa. Do đó công pháp cho giai cấp càng cao thì càng hiếm thấy và tu luyện càng khó khăn hơn.

Khi Huy Tân tìm kiếm công pháp tu luyện sóng não hệ lôi thì chỉ thấy có mười hai công pháp để lựa chọn, nhưng chỉ có Thất Thần Tử quyết là có bảy cấp bậc có thể tu luyện đến Chân thần kỳ. Còn những cái còn lại cao nhất là đến Hợp thể hay Hoá thần kỳ mà thôi. Còn công pháp tu luyện cho Hư Thần và Độ Kiếp hầu như là tuyệt tích.

Qua đó cũng thấy được giá trị của công pháp tu luyện tinh thần lực quý hiếm đến như thế nào.

Huy Tân cũng không dám có ý nghĩ mình sẽ tu luyện đến cao như thế hoặc cao hơn nữa, vì vậy có Thất Thần Tử quyết thì hắn cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Tại sao lôi linh lực lại thích hợp cho tu luyện sóng não nhất? Bởi vì ngoại trừ lôi hệ ra không nguyên tố linh lực nào khác có thể tạo ra từ trường lực, và nó là thứ duy nhất có thể trực tiếp tác động đến sóng não. Những hệ khác phải tìm một con đường vòng để tiếp xúc với sóng não vì thế hiệu quả và uy lực cũng giảm đi nhiều.

Thất Thần Tử quyết không chỉ có tu luyện làm thần thức mạnh lên mà còn có các bí quyết và pháp thuật để tấn công và phòng thủ dành cho các trận chiến vượt cấp hoặc giữa các cao thủ tinh thần lực. Như Ân hành thuật, Vô Nặc thuật dùng để che giấu vị trí và khí tức của bản thân. Ngoài ra còn có Huyền Ma Cảnh có tác dụng thôi niệm và Lục Bát Giác gây tê liệt năm giác quan (thính, khứu, thị, vị, và xúc giác), và cả linh giác cho đối thủ trong vài giây.

Linh giác là giác quan thứ sáu kỳ bí người tu tiên có được từ khi có tinh thần lực, Hiển nhiên tinh thần lực càng mạnh thì công năng của Linh giác càng nhạy bén và chính xác.

Linh giác được chia ra làm nhiều nhánh gồm có:

- Dự cảm ra nguy hiểm hay có điều bất lợi sắp phát sinh
- Dự cảm được kỳ ngộ sắp đến
- Dự cảm được người hoặc vật nào có quan hệ tới vận mệnh của mình
- Dự cảm người thân gặp nguy hiểm
- Dự cảm được sát ý xung quanh mình.

...

Lại nói về Thất Thần Tử quyết, tất cả đây chỉ là những Pháp thuật bậc hạ cấp cho tầng thứ nhất nhưng cũng đủ để tranh thủ vài giây cho Huy Tân phân sinh tử trong đấu pháp.

Thất Thần Tử quyết gồm có bảy tầng mà cấp thấp nhất đã yêu cầu phải có thần thức của Trúc cơ kỳ mới có thể bắt đầu, vừa may mắn cho Huy Tân có tinh thần lực của Trúc cơ kỳ nên dù với Luyện khí linh lực cũng vừa đủ miễn cưỡng có thể tu luyện công pháp này.

Thấm thoát Huy Tân đã điên cuồng tu luyện được ba tháng. Sau khi được ba lần âm khí nhập thể thái cực ở đan điền đã phát triển lớn hơn lúc trước một chút, đồng thời tốc độ hoán chuyển linh lực được tăng lên rất nhiều.

Chi tiết hơn có thể nói tốc độ tu luyện được tăng lên từ thể chất cấp bậc phế vật tăng lên mức bình thường. Huy Tân tin rằng nếu sự việc thuận lợi như vậy trong vài tháng sắp tới lôi lực của hắn sẽ có động thành dịch thể và thăng cấp trúc cơ.

Đến lúc đó hắn vừa vận đủ linh lực để tu luyện thành công tầng đầu tiên của khẩu quyết Thất Thần Tử, và tinh thần lực có thể ngang bằng Kim Đan sơ kỳ tu sĩ.

Thất Thần Tử quả nhiên không phải công pháp tu luyện tinh thần lực bình thường có thể so sánh được.

Nhưng chưa được mấy ngày yên ổn tu luyện thì Huy Tân đã phải vào kinh với sư phụ.

Do tiểu lục một lần gần đây lên núi lấy củi gặp phải một con hắc hùng con. Sau đó hai bên phải đại chiến một hồi gấu con mới nhận thua chạy bỏ đi, dù vậy tiểu Lục cũng bị thương nặng ở tay thế nên không thể đi cùng với sư phụ lên kinh được.

Trước lúc chia tay Julian cũng dặn dò hắc phải cẩn thận bảo trọng rồi sụt sùi nước mắt luyến tiếc hồi lâu mới bằng lòng tiễn hai người lên đường.

Phải nói nhờ có ông sư phụ keo kiệt của hắc không dám bỏ tiền ra thuê xe ngựa thế nên hắc phải chạy bộ cả đoạn đường, không kể trời đang có bão tuyết.

Thật ra thì đại sư đi rất chậm thông thả vừa đi vừa ngắm cảnh mùa đông, không hề hối thúc, nhưng cũng vì thế mà hắc phải chạy một mạch mấy chục km rồi kiếm chỗ ngồi xuống tranh thủ đã tọa tu luyện, đến khi đại sư sắp đuổi tới nơi thì hắc lại đứng lên chạy.

Cứ như thế một đi một chạy được mười ngày đường thì đến kinh đô.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ác Đấu

Đế đô được xây dựng ở một vị trí rất hiểm ác dễ thủ khó công. Xung quanh tường thành dày cao được bao bọc bởi một con sông Hà Thanh rộng lớn, vì giờ gió đông rét lạnh đã bắt đầu thổi trên mặt bị đóng một lớp băng trắng mỏng. Với địa hình như vậy cho dù là cao thủ giang hồ khinh công cái thế có muốn vào thành cũng chỉ có cách đi qua một cây cầu gỗ dài mới tới cổng thành. Trước cổng thành luôn có một hàng người đông nghịt đang đứng chờ kiểm duyệt để được thông qua.

Cũng phải mất nửa ngày trời sau hai thầy trò mới an toàn vào được thành rồi đi kiếm một khách điểm mướn ở tạm lại.

Đây là lần đầu tiên Huy Tân được đến nơi đông đúc và nhộn nhịp như thế này từ khi đến Thần Thủ đại lục. Trên đường phố lúc nào cũng chật kín người, đầy đủ loại quầy quán thi nhau hò hét mời gọi khách. Đồ ăn ở đây cũng đa dạng hơn và đương nhiên là giá cả cũng cao hơn rất nhiều so với thôn Hà trấn quê mùa.

Tuy vậy sau khi đại sư dặn dò vài câu rồi bỏ đi lên Minh Đường tự để kiếm một người bạn thân, Huy Tân luôn tự nhốt mình trong phòng bế quan tu luyện bí thuật.

Mặt khác từ khi tu luyện theo Thất Thần Tử quyết...không, đúng hơn là từ khi hắc phát hiện ra cách chuyển hóa lôi linh lực, Huy Tân gần như là trở thành một con người khác.

Từ sáng sớm cho đến tối, rồi từ đêm cho đến ngày hắc không lúc nào không ngồi đã tọa hoá chuyển linh lực.

Một ngày của hai tháng trước đây Huy Tân cũng nhận ra bao tử mình không còn hay kêu la om sòm như thường ngày nữa.

Chẳng những thế theo công pháp tu luyện tinh thần lực được đề tăng rất nhiều và bên cạnh đó Huy Tân không còn có cảm giác buồn ngủ. Từng chút từng chút một hắc đang biến đổi thành một cái gì khác không còn là một người thường nữa.

“Đây là cảm giác của tiên nhân hay sao?” Hắc có chút sợ hãi tương lai và luyến tiếc cuộc sống trước kia. Gần đây tu luyện đã chiếm hết thời gian nên Huy Tân cũng không giao tiếp được nhiều với mọi người.

Một bức tường vô hình đang từ từ xen giữa bọn họ. Chỉ có Julian vẫn luôn cam lòng ngày ngày bên cạnh nhìn hắc nhàm chán ngồi yên nhập định mà không có một chút phản nản nào.

“Thật sự phải cắt đứt nhân duyên thì mới chứng đạo sao?” Huy Tân khó hiểu lắm bầm một mình. Nghĩ về tương lai của hắc và nàng thật rồi rấm chằng biết phải giải quyết thế nào.

Julian là một cô bé mồ côi được mẹ hắc nhận nuôi từ nhỏ về sau được ủy thác đến chăm sóc hắc. Mười bảy năm qua nàng luôn luôn bên cạnh hắc, nhưng bây giờ hắc phải bước lên một con đường khác đầy hung hiểm và gian nan. Mang nàng theo bên mình nhiều khi lại hại nàng thêm.

Huy Tân thấy canh cánh trong lòng không còn tâm tình mà tu luyện nữa. Nếu cứ ép buộc không khéo lại gặp họa tẩu hỏa nhập ma. Dục tốc bất đạt, nên hắc tính đi ra ngoài cho khuây khoả một lát.

Nhớ lại sư phụ cũng đã đi ra ngoài ba ngày rồi mà không về nên phải lên Minh Đường tự một chuyến hỏi thăm xem sao.

Minh Đường tự nằm phía tây nam ngoài kinh thành trên đỉnh núi Thái Sơn cao bốn ngàn km quanh năm được bao bọc trong sương mù. Khi hắc đến nơi

lập tức được người đưa vào Thanh Khách điện để chờ Tâm Hư đại sư là người bạn mà sư phụ hắn nói cần gặp.

“Chào đại sư!” Khi thấy một ông lão già đầu trọc khoát áo cà sa đỏ hần vội đứng dậy chào hỏi.

“A di đà phật, thật là thất lễ đã phiền thí chủ đã phải chờ lâu” Tâm Hư cuối chào đáp lễ.

“Quý rầy thanh tu của đại sư thật là có lỗi, hôm nay ta đến cũng là vì sự tình sư phụ ta, Tinh Bi đại sư. Không biết người đã từng gặp qua ông ấy chưa?” Huy Tân khách sáo một câu rồi lập tức nói ra lý do mình đến đây.

“Thì ra thí chủ là đệ tử của Tinh Bi sư đệ, Ta quả thật đã có gặp qua ông ấy một lần...Thí chủ đến đây là vì...?” Tâm Hư đại sư thẳng thắn thừa nhận rồi dò hỏi lại một câu.

“Sư phụ đã đi ra ngoài mà ba ngày ba đêm chưa về, ta có chút lo lắng nên mới mạo muội đến đây làm phiền dò hỏi tin tức, mong đại sư chỉ giúp” Hần khom mình kính nhờ.

Sau khi niệm một câu phật tự đại sư Tâm Hư mới bắt đầu kể lại đầu đuôi sự việc. Ngày hôm qua sư phụ hắn thật có đến đây tìm gặp lão nhưng hai người chỉ nói vài câu, hàn huyên chuyện xưa. Được khoảng một lúc lâu Tinh Bi đại sư mới vội đứng dậy cáo lỗi ra về, nói vì còn có hẹn với một người bạn ở thượng nguồn sông Hà Thanh phía bắc cách kinh thành năm mươi lăm km.

Huy Tân vừa nghe xong đã thấy ngờ ngợ, sư phụ hắn nào phải người ăn không ngồi rồi chạy lên kinh thành xa xôi chỉ để đi kiếm người đàm đạo. Chỉ sợ bên trong còn có huyền cơ gì đó mà lão đầu trọc này không chịu nói ra.

Dù sao đây cũng là đầu mối cuối cùng nếu như lão đuôi mù chán sống dám lừa gạt mình, thì quay lại tính sổ sau cũng không muộn.

Nghĩ thế hắn liền quay qua nói. “Đa tạ đại sư đã chỉ điểm, tại hạ nhất định sẽ quay lại hậu tạ sau.”

Nói như thế cho dù ông ta có là thằng ngu, cũng phải nghe ra được một hai ý hàm dọa của hắn bên trong đó.

Dứt lời hắn không lý gì đến lão mà đi thẳng xuống núi, nhắm hướng bắc chạy thẳng một mạch đến thượng nguồn sông Hà Thanh.

Khi đến nơi, Huy Tân ngược nhìn về phía tây, một bầu trời đỏ rực đang từ từ khuất bóng sau những rặng núi. Hắn hấp tấp bắt đầu tìm kiếm, định trước khi trời tối phải lục soát hết khu vực xung quanh đây.

Lục đục cả nửa tiếng không được gì, Huy Tân đành bỏ đi qua bờ bên kia hy vọng sẽ có manh mối khác. Trong lúc đang nhảy qua bên bờ sông đối diện thì lại nghe loáng thoáng có tiếng nổ ì ầm vang dội cả góc trời ở trong khu rừng phía trước.

Tính tò mò nổi lên, Huy Tân hai tay bắt pháp quyết dùng bí thuật lấy thần thức bao phủ khắp người rồi mới vô thanh vô thức tiến lại gần.

Bây giờ thần thức của hắn đã là Trúc cơ đỉnh phong, hắn tin tưởng chỉ cần đối phương không phải Kim đan kỳ thì sẽ không tài nào phát hiện ra được sự hiện diện của mình.

Đi sâu vào rừng thêm khoảng vài km thì trước mắt là một đồng cây cối hoang tàn đã bị đám người đầu pháp kịch liệt phía trước đánh nát thành từng mảnh nhỏ văng tứ tung tạo thành một khu vực tròn trỗng trải.

Huy Tân cẩn thận núp vào một gốc cây cổ thụ đã bị chém ngã rồi mới từ từ đưa mắt ra nhìn.

“Các ngươi chống cự vô ích làm gì? Mau đưa tằm bảo đồ ra đây ta sẽ bỏ qua chuyện này, sẽ lập tức rời đi” Giọng của một lão ông mặc bào đen tu vi thâm sâu Huy Tân không tài nào dò ra khàn khàn quát lên. Xung quanh lão ông cũng không phát hiện ra có pháp khí pháp bảo nào cả mà chỉ thấy một vòng sáng vàng bao bọc lấy toàn thân.

“Bạch Phong, Nghiêm Hoàn sư tỷ đã nhận được tin và đang cấp tốc lên đường đến đây tìm chúng ta, trong Triệu quốc này nếu chúng ta tự nhiên biến mất cùng một lúc thì Liệt Huyền môn sẽ là người đầu tiên bị nghi ngờ. Lão có giỏi thì giết hết chúng ta đi, rồi cứ chờ con giận dữ trả thù của Thanh Dương môn” Một trung niên nam tử tu vi Trúc cơ hậu kỳ cười giễu cợt. Hắn đang đứng chắn phía trước bảo vệ cho một cô gái cả hai cùng mặc thanh bào có hoa văn giống nhau.

Nhìn kĩ lại thì ra là đám người Lâm Tâm chỉ có điều hai tên sư đệ đi chung với nàng giờ đây đang nằm dài trên đất phía xa đằng sau.

“Tán tiền bôi, cho dù chúng ta có đầu hàng giao bảo đồ ra cũng sẽ bị người truy sát bịt miệng thôi” Lâm Tâm bình tĩnh nói hoạch toạc ra mưu đồ của lão.

“Haha...con bé này có ý tứ, Tán mỗ rất thích người thông minh thẳng thắn. Thôi được rồi chỉ cần Lý đệ ngươi giao bảo đồ và để con bé này cho ta lấy về làm thiếp là được. Chuyện này ta đã nhượng bộ lắm rồi, mau một lời quyết định. Nhắc đề một chuyện ta cũng không phải là người có thừa kiên nhẫn đâu” Thăng già nói một cách vô cùng tự tin y như là đang bố thí cơ hội cuối cùng mở con đường sống cho người nam tử kia vậy.

Nghe thế vẻ mặt Lâm Tâm trở nên xanh lè không cầm lòng được dòi mắt lo lắng nhìn sang, dò xét thần thái trung niên tử.

“Lão sẽ giữ lời sao? Làm sao ta tin lời ngươi được?” Hần tử trung niên ra điều suy nghĩ rồi đoán đo hỏi lại.

“Thúc thúc, người...?” Lâm Tâm thấy vậy thì kinh hô một tiếng, chân vô thức lùi lại hai bước cố tạo ra một khoảng cách nhất định với tên trung niên tử.

Lão Tán bên kia thấy đối phương có vẻ đã động lòng thì vui mừng hết sức, tức khắc ngắt lời Lâm Tâm, ra sức khuyên nhủ trao đổi điều kiện.

Họ Lý này tuy chỉ có tu vi trúc cơ hậu kỳ nhưng lại có mối quan hệ sâu xa với một lão quái vật sư tổ nguyên anh kỳ của Thanh Dương môn.

Còn bản thân lão Tán trước đây thân là tán tu, chỉ vì một lần tình cờ có kỳ ngộ lấy được lọ linh đan quý hiếm trong một cổ động phủ, mà nhờ đó tu luyện được một thân tu vi đến ngày nay. Sau đó lại được nhận vào làm trưởng lão của Liệt Huyền môn.

Tuy vậy tính tình lão tự cao tự đại, hành sự kỳ quái luôn độc thân độc hành nên không có nhiều bè phái. Thân cô thế đơn vì vậy cũng có vài phần e ngại sẽ bị lão quái Nguyên Anh truy sát. Nhất thời cũng chỉ còn cách ký mình ước để giải quyết việc này một cách yên ổn.

"Lý huynh đệ yên tâm ta sẽ phát thệ tâm ma trên tờ mình ước này. Nhưng Lý huynh đệ cũng phải lập thệ bảo đảm chuyện ngày hôm nay không bị tiết lộ ra ngoài mới được." Như đã có chuẩn bị sẵn lão vừa nói vừa lấy ra một tờ giấy vàng đầy những huyết văn nhỏ chính giữa có họa một cánh cửa kỳ dị.

"Được! Một lời đã định." Đã thấy không còn sơ hở nào gã họ Lý liền hào sảng đáp ứng. Nên biết một khi hai bên đã ký ước. Nếu không muốn cả đời chịu tâm ma quấy nhiễu hay tu vi không cách nào tiến cấp thì tuyệt đối phải luôn tuân thủ giao ước.

Cho dầu sau này có cao nhân trợ giúp hay dựa vào đan dược để cường chế tiến giai, cũng sẽ bị tâm ma phản hệ lâm vào tình trạng cuồng loạn tự bạo mà chết.

Hai người cứ vậy mà bàn bạc quyết định không lý gì đến sắc mặt xám xanh của cô gái đang đứng kề bên, coi nàng không hơn không kém như một món đồ để giao dịch.

Lâm Tâm biết lúc này có nói gì cũng đã quá trễ vãn đã đóng thuyền, trước mắt phải tìm cách thoát thân, nhưng đánh thì đánh không lại chạy thì chạy không thoát.

Nếu có sư phụ nàng ở đây thì may ra mới có thể thay đổi tình thế. Bất quá nước xa không thể cứu được lửa gần, cho dù tin tức có truyền về tới thì nhanh nhất cũng mất hai ngày sau sư phụ nàng mới đến kịp.

Sự việc tiếp diễn như vậy cũng là do nàng đã quá ngạo mạn nhất thời kích động, không chờ tiếp viện mà đã cùng thúc thúc và hai sư đệ đi vào hang động thần bí đó tầm bảo trước.

Đến lúc sắp thành công thì bị Liệt Huyền môn Tán Bạch Phong đi ngang qua phát hiện. Kết quả là các nàng vừa đánh vừa chạy đến nơi đây thì hai sư đệ trúng phải sát chiêu của lão mà chịu cảnh hồn lìa khỏi xác.

Trong khi Lâm Tâm đang lo sợ và hối hận thì Lý Tán hai người đã đạt thành điều kiện, sau đó không chần chừ phát thệ rồi cười ha hả xưng huynh gọi đệ như hai anh em thân thiết lâu năm gặp lại.

Một màn này diễn ra ngay trước mắt nhưng Huy Tân vẫn bàng quang đứng yên bất động, không hề có ý định làm cái việc ngu xuẩn gì như anh hùng cứu mỹ nhân.

Giả như tên già dê biến thái kia chỉ là một trúc cơ kỳ thì hẳn cũng không ngại cấp cho cô nàng Lâm Tâm một cái ân tình đền đáp lại việc hôm ở túu lâu cô đã nói khá nhiều tin tức của tu tiên giới cho hắn biết.

Ý trời trêu người, tu vi lão Tán kia quá ư thâm sâu ngay cả hắn cũng không nhìn ra được thì tám chín phần là Kim đan kỳ tu sĩ.

Sợ rằng đối phương đã cảm ứng được khí tức của hắn từ lâu và đang âm thầm tính kế giết người diệt khẩu. Trong lúc Huy Tân đang tính toán làm sao để toàn mạng rút lui, thì âm thanh của lão Tán lại quát lên.

"Lý đệ, để tránh đêm dài lắm mộng, mau lấy bảo đồ cho ta xem thật giả thế nào đã!" Lão Tán không chờ được vội thúc giục.

"Haha...Tán huynh đừng gấp sớm muộn gì nó cũng thuộc về huynh mà." Nói xong họ Lý phát cổ tay áo, một hộp ngọc xuất hiện rồi được đẩy bay sang tới trước mặt lão Tán.

Khi thấy hộp ngọc này Lâm Tâm cảm thấy choáng váng trời đất quay cuồng như bị rơi vào hố băng vạn trượng.

Nàng nhận ra đây là hộp ngọc họ Lý đã đem bảo đồ tìm thấy được trong hang động cổ đó cất vào. Vốn nàng còn chút hy vọng Lý thúc thúc sẽ đưa ra một vật gì đó lừa gạt lão rồi tìm cách chạy thoát nhưng vạn vạn lần nàng cũng không ngờ thúc thúc sẽ thật sự đồng ý trao đổi điều kiện với đối phương.

Thu hết biến đổi trên nét mặt Lâm Tâm vào tầm mắt, lão Tán cũng cảm thấy yên tâm thêm một phần.

Tuy thế lão vẫn cẩn cẩn thận thận sau khi lấy thần thức đảo qua nhiều lần không phát hiện có gì cổ quái, rồi điều ra một vòng linh lực bảo vệ bàn tay đang cầm hộp, mới ung dung mở nắp hộp ra.

Nhưng khi nhìn vào, bảo đồ thì không thấy đâu cả, mà chỉ có một viên thủy tinh màu đỏ đang tỏa ra ánh sáng đỏ hồng lấp lánh càng lúc càng chói mắt. Trong lòng lão thầm hét lớn ba tiếng "Hỏa Ngục Châu!" rồi tức khắc ném hộp ngọc ra xa đồng thời bay ngược lại gọi ra một tấm thuẫn tỏa ra linh quang trắng vàng lấp lánh chắn lấy trước người.

Chưa thôi lão còn muốn làm vài động tác khác nữa. Rất tiếc mọi chuyện đã quá muộn, khi hộp ngọc bay ra cách lão bốn năm mét thì từ bên trong nó phát ra ánh sáng đỏ đại thịnh.

Không biết là do vô tình hay cố ý mà lúc Tân Bạch Phong ném Hòa Ngục châu ra lại đúng ngay vào hướng chỗ Huy Tân đang ẩn nấp từ nãy giờ. Khiến hắn thối chí bới um sùm, dùng hết sức bình sinh mà nhảy xa ra né tránh.

"Oành...!"

Một tiếng nổ rung trời chuyển đất truyền vào làm điếc tai, sóng gió nổi lên cuốn ra bốn phía tạo thành cuồng phong chém cho cây rừng xung quanh đổ ầm ầm, trong vòng mười mét đầu đầu cũng toàn là lửa đỏ rực bạo liệt nổ ra hủy diệt mọi thứ.

Mất một lúc lâu một đám khói đen hình nấm mới bốc lên cao tán mát đi, để lại một mảnh phế tích hình tròn trũng sâu xuống dưới. Vài chỗ còn có đất đá bị tan chảy thành nham thạch nóng đỏ.

Gần trung tâm vụ nổ thân ảnh Tân Bạch Phong vẫn đang đứng thẳng, phía trước có tấm lá chắn cản lại một phần uy lực của vụ nổ, nhưng mình mấy lão toàn máu me, bốc khói nghi ngút, da thịt và lông tóc cháy đen tỏa ra mùi thịt khét trông thật đáng sợ

Cách đó cả một khoảng xa có thể thấy đám người Lâm Tâm đang lơ lửng trên không trung nghiêm nghị nhìn xuống khu vực này.

“Rắc...”

Tấm lá chắn của lão Tân bỗng vỡ tung ra thành từng mảnh vụn, rơi lộp bộp trên mặt đất. Mặt lão đỏ ửng không nhìn được khụy xuống hai tay chống đất, nôn ra một đồng máu tươi có lẫn nhiều vật lộn cận nhô nhỏ không thể phân biệt.

“Quả nhiên Kim đan kỳ tu sĩ thật lợi hại, ăn phải một Hòa ngục châu mà vẫn cầm cự được đến bây giờ. Chúng ta hãy giúp lão giảm bớt đau đớn lên đường sớm một chút” Sau khi đáp xuống tới gần thấy rõ mọi thứ, trung niên họ Lý không kiềm được than thở một câu rồi hối thúc Lâm Tâm phát động tấn công.

Hai người đích thật rất quyết đoán nói giết là giết không nhân nhượng gì cả. Lâm Tâm tế ra một pháp khí hình quạt ba tiêu ẩn ẩn bí lục linh quang hai tay nắm lấy cán truyền hết linh lực vào rồi quạt một quạt xuống phía dưới tức thì vọt ra mười đạo đao phong.

Không hổ là tấn công phong thuộc tính nhanh như chớp giật sắc bén vô cùng, nháy mắt vài cái đã đến trên đầu lão Tân.

Còn Lý thúc thúc thì gọi ra bảy thanh phi kiếm có ánh sáng đen miên man quanh lượn kiếm theo nhiều góc độ khác nhau xé gió phóng đi khí thế ngợp trời.

Lão Tân sau khi thổ huyết ra về mặt trở lại trắng bệnh nhưng đã có thể cử động lại. Liếc nhìn căm hận hai người họ Lý, lão mới triệu hồi ra mấy tấm phù lục rồi dán lên người mình.

Lập tức xung quanh người lão lại có một vòng hộ trảo màu vàng khác hiện ra đang không ngừng cảm máu thúc giục cơ bắp tự khép các miệng vết thương lại.

Kể đến lão há miệng phun ra một đàn phi đao nhỏ màu đỏ vàng khoản hơn trăm cái chi chít bay xung quanh bao bọc lão vào trong không chừa lại một khe hở nào.

Chớp nhoáng phong đao và phi kiếm đã đến trước mặt nhưng lão Tân không hề nao núng, lật tay liền có một bình ngọc bị gọi ra. Trục ngược bình ra tay rồi cầm lấy một viên đan dược màu hồng, lão hơi tỏ vẻ đau khổ tiếc nuối nhưng vẫn kiên định bỏ vào miệng, rồi ngồi xuống tay bắt pháp quyết hấp thụ được lực không coi tấn công của hai người Lâm Tâm vào đâu cả.

Quả nhiên sau một tràng nổ đùng đùng tất cả phi kiếm phong đao đều bị chặn lại bên ngoài không gây khó khăn gì cho Tân Bạch Phong, nhưng linh khí trên pháp bảo của lão cũng âm ỉ chậm lại hơn trước rất nhiều.

Thấy thế, nháy mắt hai người Lâm Tâm hiểu ra lão Tân đã bị thương nặng nguy ngập. Tu vi có thể sẽ bị rút xuống một cảnh giới, nên phải nhập định tiêu hóa được lực trong vài khắc không thể phân tâm. Nếu để vượt mất cơ hội lợi thế này, cho lão thời gian hồi phục lại thì hai người chết là cái chắc.

Lý thúc thúc khoanh khắc này thần sắc bỗng dưng tỏ ra dữ tợn hung ác hét lên một tiếng. “Bạo!”

“Đùng...”

Bảy phi kiếm pháp khí đang tấn công dồn dập đồng thời tập trung lại một điểm rồi cùng bùng nổ trực tiếp đánh cho các phi đao bay tán loạn, tạo thành một lỗ hồng lớn.

Ngay thời khắc này mười phong đao của Lâm Tâm đột nhiên hợp lại thành một cây đao to lớn ngưng thành thật chất nhắm chém thẳng vào cổ Tân Bạch Phong.

Sắp đến giai đoạn thành công thì bị ngăn trở phá hỏng làm cho Lão Tân tức phát điên. Nếu tu vi đã không thể cứu vãn vậy đành phải liều cái mạng già với bọn bi ôi kia một phen. Đang xếp bằng đã tọa hấp thụ được lực, lão Tân bị ép phải ngừng lại mở trừng mắt ra phun một ngụm máu đỏ vào pháp bảo phi đao trước mặt mình.

Lão trợn mắt một bụng uất ức hét một tiếng điem ra một chỉ vào không trung liền hơn một trăm thanh phi đao phát ra linh quang đại thịnh tầng tầng lớp lớp chém nát phong đao nhưng không dừng lại ở đó mà tiếp tục chia binh hai đường phóng tới đám người họ Lý.

Việc đã như vậy Lão không cần biết sau này sẽ ra sao cho dù có bị phế kinh mạch, trước mắt nhất định giết cho bằng được hai tên tiện nhân này trước.

Lâm Tâm chưa kịp vui mừng vì đã thành công cản lão Tán hóa giải được lực, đã phải hãi hùng cực độ trước cảnh phi đao bay rợp trời không chừa một khe hở để hai người họ né tránh.

Nhưng chỉ cần Nàng liều mạng chống đỡ thêm chút nữa thì lão Tán chắc chắn sẽ bị được lực phản hệ mất hết linh lực, đến lúc đó chỉ có mà ngoan ngoãn chịu trời.

Trong thời khắc nguy cấp này cô ta cố gắng liều mạng tung hết thủ đoạn phòng ngự của mình ra.

Hít một hơi khí lãnh vào Lâm Tâm bình tĩnh vội đánh pháp quyết gọi ra một pháp khí hình chiếc khăn tạo thành vòng bảo hộ màu hồng. Chưa hết Lâm Tâm đặt hai tay lên màng hào quang truyền hết pháp lực trong người vào, nhưng cũng không chống cự được mấy giây thì đã bị loạn đao phân thân ngàn vạn mảnh.

Bên kia, họ Lý khu sử ra một tấm lá chắn hình tháp trên nhỏ dưới to che hết thân mình vào trong. Chưa hết nam tử cũng bắt chước lão Tán cản lưới phun một ngụm máu vào tấm lá chắn với hy vọng thêm một chút chân nguyên có thể chống đỡ kéo dài được chút hơi tàn.

Đúng giờ phút này Huy Tân đang ở trong rừng núp gần đó lại vận hết linh lực trong người thi triển ra lôi điện thuật, lập tức cả người hắn được bao phủ một tầng từ khi có lôi điện chớp giết liền hồi. Đồng thời dậm hai chân xuống làm tốc độ tăng lên gấp ba bình thường bay thẳng vào lão Tán đang tập trung vào tấn công gã họ Lý.

Kịch biến xảy ra nhưng lão Tán như đã đoán được trước không hề khản trương rung cổ tay té ra một pháp bảo phi kiếm màu xanh biếc phát ra linh khí kinh người chĩa thẳng vào đan điền Huy Tân bắn ra.

“Kiến hôi, không biết sống chết, đi chết đi!” Khóe miệng lão cười giễu ánh mắt băng lãnh châm biếm.

Huy Tân cũng không ngạc nhiên lắm khi thấy lão phản ứng nhanh như vậy, do khi lão Tán ném Hỏa Ngục châu vào chỗ hắn ẩn núp, thì chắc chắn rằng đối phương đã phát hiện ra vị khách không mời mà đến này.

Mà lão không nói ra cho hai người Lâm Tâm biết sự hiện hữu của hắn có lẽ là sợ hắn sẽ hội đồng với họ gây bất lợi cho lão, và Huy Tân cũng chỉ có linh lực của một Luyện khí kỳ chờ sau khi giải quyết họ Lý xong thì hắn cũng chỉ là con kiến hôi chờ lão dẫm đạp mà thôi.

Huy Tân cũng không ngu, không nhân lúc này lão vừa bị thương nặng lại phải phân tâm chống địch mà gián một đòn đánh lén thì còn chờ tới khi nào nữa.

Xanh biếc phi kiếm đã bắn đến trước mặt, nhưng Huy Tân không hề hoảng loạn, lập tức biến đổi Bát Phi vân bộ làm thân mình hơi trầm xuống đất tránh khỏi chỗ yếu hại để phi kiếm đâm vào vai trái của mình.

"Phập!" một tiếng, máu nóng bắn ra làm áo hắn ướt đầm rít chặt, cơn đau từ vai chuyển lên não nhưng không những làm hắn nao núng mà tinh thần lại càng tỉnh táo hơn. Hai chân chạy ầm ầm cắm sâu xuống mặt đất ào ào lao vào lão Tán như thiên binh vạn mã không gì cản nổi.

“Không thể nào!” Con người lão Tán co rút lại sợ ngây ngốc không dám tin vào sự việc xảy ra trước mắt. Với khoảng cách gần như vậy mà tên kiến hôi kia có thể tránh sát chiêu của lão ra khỏi chỗ yếu hại, chưa hết đáng lẽ cho dù chỉ có bị phi kiếm đâm vào vai thì với kinh lực và độ sắc bén của nó thì thân thể tu sĩ bình thường cũng sẽ bị xé rách đến hơn nửa người.

Tuy vậy phi kiếm lần này chỉ đâm xuyên qua vai trái Huy Tân được phân nửa rồi dừng lại không tiến lên được một phân nào nữa. Thấy được thân pháp và độ cứng cỏi thân thể của Huy Tân khiến miệng lão lắp bắp phát ra những từ vô nghĩa. “Yêu...yêu tu...?”.

“Àm...Àm...Rắc...”

Nhưng đã không có ai có thể nghe được hết câu nói cuối cùng của lão nữa. Hai quyền đầu tiên của Huy Tân đập vỡ tan vòng bảo hộ rồi tới quyền thứ ba trực tiếp đánh gãy nát cổ, tách đầu và thân lão ra làm hai phần.

Thế mà Hắn chưa chịu dừng lại, tiếp tục sử ra một trảo cầu vào đan điền của cái xác không hồn móc ra một viên đan màu vàng nhạt bên ngoài có vài vết xước nhỏ.

"Không...xin tha cho lão một mạng, lão hứa sẽ..."

Bỏ mặt những lời cầu xin đang truyền từ trong viên đan, Huy Tân vận linh lực vào tay xiết nhẹ vào kim đan, liền có một tiếng rên thảm mạng theo nỗi căm hận khó tin của nguyên thân lão Tán.

Khi này Huy Tân mới thờ phò ra một hơi yên tâm bỏ kim đan vào trong ngực. Nghiêng đầu rút cây kiếm đang ghim trên vai trái ra, tiện tay điểm lên vài huyết đạo quanh vết thương để cầm máu lại.

Quay người nhìn về phía đám người Lâm Tâm thì thấy gã Lý thúc thúc đang gian nan dùng lá chắn đứng chống đỡ lại các phi đao của lão Tán. Còn cô gái Lâm Tâm thì chỉ còn là một đồng thịt vụn đỏ trên đất không còn ra hình dạng gì.

Trăm lẻ tám phi đao đang tấn công liên miên vào lá chắn không có lỗ Tán điều khiển tức thời thì nhau rơi xuống đất lụp bụp...

Lý nam tử hơi bờ ngõ không hiểu chuyện gì lại có thể làm cho lão Tán ngừng tấn công. Đến khi phát hiện đầu và xác lão Tán bị xé ra làm hai lần lóc trên đất, gã mới nhìn về phía Huy Tân với ánh mắt đầy kiêng kỵ.

Vốn gã đang tính dùng cái lưỡi không xương của mình nói vài câu lung lạc đối phương, nhưng đến khi thấy ánh mắt lạnh lẽo đàng đàng sát khí của Huy Tân, thì biết rằng ngay sau đây hai người sẽ không chết không thôi.

Huy Tân thật ra cũng không muốn liều mạng với gã họ Lý này nhưng sự việc về bảo đồ đã bị mình nghe lén làm sao đối phương có thể buông tha cho được. Lão Tán là Kim Đan kỳ tu sĩ còn bị trúng độc kếp. Điều này chứng tỏ đối phương là một người thâm trầm âm mưu gian xảo nếu có đảm phán chắc chắn cũng sẽ bị tính toán không khéo lại biến thành một lão Tán thứ hai.

Nghĩ đến đây, Huy Tân không nói tiếng nào tay cầm phi kiếm chân đạp mạnh xuống đất lao về phía trước càng lúc càng nhanh.

Thấy tốc độ tiến lên của Huy Tân, họ Lý nội tâm cực kỳ hoảng loạn. Gã không ngờ Luyện Khí kỳ lại có thân thể và tốc độ quý dị như vậy.

Nhưng đối phương không có chút nhân nhượng nào cho mình cơ hội chạy thoát. Nên gã đành móc ra một xấp phù làm bả niệm thần chú rồi ném ra về phía Huy Tân.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tinh Tạn

Phù lục là một loại bảo vật do tu sĩ tế luyện dung nhập một loại pháp thuật vào, trong có uy lực không thua gì một tu sĩ bình thường thi pháp mà tốc độ lại nhanh hơn gấp ba lần.

Vì thế trong tranh đấu giữa các tu sĩ, phù lục rất tiện lợi, họ chỉ việc kích phát một tấm phù là như có thêm một người đồng cấp thi triển pháp thuật cho mình.

Họ Lý một hơi phóng ra cả hơn chục tấm phù lục, chẳng khác gì gã có thêm hơn chục người giúp thi pháp cho.

Trong tức thời có mấy chục khối cầu lửa và băng chùy phô thiên cái địa bay đến. Buộc Huy Tân không thể không đổi hướng chạy vòng qua tránh né.

Nhưng không ngờ họ Lý lại lấy ra một xấp khác ném ra chặn lại không cho Huy Tân có cơ hội tiến lên được bước nào nữa.

Hai người lại rơi vào thế giằng co nhất thời không ai làm gì được ai, một người thì vừa ném phù lục vừa chạy lùi một người thì chạy đông chạy tây né tránh, chân tay luống cuống chậm lại không tiến lên được.

Bề ngoài nhìn vào Huy Tân có vẻ chật vật hơn, nhưng sự thật thì họ Lý nếu cứ đốt tiền ném phù lục như vậy sớm muộn gì cũng sẽ hết, đến lúc đó thắng bại đã định.

Thấy họ Lý chuẩn bị sắp ném phù lục ra một lần nữa, Huy Tân liền trầm thân mình, đổi trọng tâm dồn hết vào bên phải rồi phóng phi kiếm trong tay ra.

Thế kiếm bay vùn vụt đâm đến dọa cho gã họ Lý sợ vỡ mật không dám chắn chừ mà ném phù ra nữa, gã cấp tốc lấy tấm thuẫn hình tháp lúc nãy ra chắn trước thân mình không ngừng truyền hết linh lực vào.

Một màn kế tiếp khiến họ Lý giật mình kinh hoàng, tấm khiên của gã đã chống đỡ được tất cả phi đao của lão Tán vậy mà lần này lại bị phi kiếm đâm xuyên suốt qua, phốc một tiếng rồi vỡ nát ra. Theo đà phi kiếm tiếp tục đâm vào vòng hộ thể đánh gã bay ra xa máu tràn đầy miệng nằm im trên đất.

Sự việc phát triển thuận lợi y như Huy Tân đã dự liệu, dù sao thì sức tấn công của cơ thể hần ngang bằng yêu thú Trúc Cơ hậu kỳ. Thêm với độ cứng rắn của phi kiếm pháp bảo của Kim Đan thì tu sĩ Trúc Cơ bình thường sao mà tiếp nổi một kiếm này.

Dẫu trên lý thuyết là như vậy, Huy Tân vẫn sáng suốt bình tĩnh không vội truy kích mà chạy tới nhặt đám phi đao pháp bảo của lão Tán rơi lung tung đầy trên mặt đất rồi mới từ từ tiến lại gần.

Khi tới gần thấy gã không còn động đậy, trên người cũng không còn chút sinh khí nào sót lại hần mới thả lỏng thở phào một cái, nhưng ngay sát na đó lại bất giác ném hết phi đao trong tay đi.

Thân thể họ Lý bất ngờ cứ như cương thi tự động lăn mấy vòng trên đất tích tắc tránh thoát tất cả phi đao rồi bật đứng dậy từ xa nhìn Huy Tân với thần tình đầy vẻ không thể tin nổi.

“Làm sao một Luyện Khí kỳ như ngươi có thể phát hiện ra?” Họ Lý không biết mình đã lộ sơ hở ở đâu nên không nên được nghỉ vãn trong lòng mờ miêng chất vấn.

Do công pháp hần tu luyện là Quy Nguyên công thổ thuộc tính chuyên về phòng ngự nhưng tinh thần lực lại yếu. Đánh lễ vừa rồi phối hợp với tám khiên đúng là họ Lý đủ sức để đỡ một kiếm kia, nhưng thay vì như thế gã đã vận dụng bí thuật tương kế tựu kế để phi kiếm đánh văng đi bị nội thương ọc máu giả bộ chết, chờ đợi thời cơ khi Huy Tân buông lỏng mà xuất kỳ bất ý ra sát chiêu đánh lên.

Nhưng thật đáng tiếc cho gã là Huy Tân tính vốn luôn cẩn thận bên cạnh đó tinh thần lực của hắn không hề kém họ Lý nên mới có thể thấy một hai điểm khả nghi.

“Xuống âm ti mà hỏi đi!” Huy Tân buông lời tàn nhẫn nói.

Khi chưa dứt câu Huy Tân đã đá liên hồi ba bốn hòn đá lớn dưới chân bay vèo tới tập kích, khiến gã họ Lý buồn bực không thôi nhưng cũng chỉ biết đứng chống đỡ hấp tấp hết lên.

“Khoan đã, ngươi coi đây là vật gì?”

Khi nhận ra vật gã đang cầm trong tay không khỏi buộc Huy Tân thầm hít một hơi ngưng khí mà đứng sững lại tại chỗ không dám tiếp tục truy kích.

Lúc này trong tay họ Lý đang cầm là một hộp ngọc có hình dáng hoa văn, và kích thước tất cả giống y như hộp ngọc có chứa Hóa Ngục châu vừa nãy gã đã đưa cho lão Tấn.

“Ngươi không sợ chết thì cứ tiến lên, đến nước này ta cũng không ngại làm lưới rách cá chết cùng ngươi đồng quy vu tận tại đây!” Giọng điệu họ Lý đầy đe dọa, mắt kéo ra những tia điện cuồng tàn bạo.

Giữa lúc không khí đang căng thẳng đầy mùi vị chết chóc, ngàn cân treo sợi tóc này, thì khóe miệng Huy Tân lại hé ra một nụ cười khinh bỉ lắc đầu.

Biểu hiện của Huy Tân làm Họ Lý cảm giác nao nao có gì không đúng nhưng lại không hiểu được là không ổn ở chỗ nào. Cũng may là không để gã chờ đợi lâu thì kinh biến lại một lần nữa phát sinh.

“Rầm!”

Hoàn cảnh xung quanh bỗng nhiên bị thay đổi và mọi thứ xung quanh lại nhìn rất quen thuộc với gã họ Lý. Nháy mắt gã nhận ra đây là Nghị sự điện nơi sự phụ, các trưởng lão, và chương môn thường hội họp giải quyết sự vụ trong tông môn.

“Con làm tốt lắm, Vinh nhi! có bảo đồ này sẽ giúp phái ta tìm được nguồn tài nguyên mới để phát triển trong tương lai”

“Đúng vậy, Dương huynh nói rất đúng. Lý sư diệt lần này đã lập được đại công lớn cho bốn phái...”

Đang lúc Lý Vinh vui sướng nhất tâm tình hoàn toàn buông lỏng thì thỉnh thoảng đầu hắn đau như bị búa tạ bổ trúng. Tâm thần gã lại bị rơi vào một thế giới tâm tối đen như mực không thấy được gì cả, thậm chí không cảm giác được tay chân và thân thể của mình nữa.

Họ lý lập tức phóng thần thức ra tìm hiểu thì phát hiện không gian xung quanh không trống rỗng ngay cả thân thể mình cũng không tồn tại.

Gã hoảng sợ muốn gào thét sinh tha mạng nhưng đến miệng lưỡi cũng không có đề mà kêu la. Tuy nhiên cảm giác tê liệt khủng bố này chỉ duy trì được hai giây thì cơ thể Lý Vinh đã lấy lại linh tính như trước.

Đến khi họ Lý tỉnh táo trở lại nguy cấp mờ mắt ra lần nữa thì che phủ hết cả trời đất này chỉ còn một đôi mắt đen lay lay vô cảm đang nhìn gã như nhìn một xác chết không hồn.

Chỉ nghe hai tiếng “phanh” rồi “bụp!”, liền một quyền của Huy Tân đã đánh xuyên qua vòng bảo hộ rồi tiếp tục bắt đắc kỳ tử chấn nát tim Lý Vinh phản phất như thủy tinh bị búa đập vào bề nát ra từng mảnh nhỏ.

Xác gã họ Lý lần này thật sự đã xụi lơ theo quán tính của một quyền đó bay ra một quãng xa mới đổ rầm xuống. Máu đỏ phun ra từ vết thương tràn lan cả mặt đất.

‘Giây phút ngươi lộ ra điểm mạnh của mình là chuyên phòng ngự thì đã là giờ chết của ngươi rồi’ Huy Tân hơi cười khổ tự đắc.

Một tu sĩ bình thường khác thì chắc không phát hiện ra có gì lạ. Nhưng Huy Tân không phải tu sĩ bình thường, hắn có truyền thừa của một Độ Kiếp kỳ cường giả. Kinh nghiệm chiến đấu phong phú đến đâu cơ chứ.

Công pháp chuyên về phòng ngự và bền bỉ thì chỉ có thổ thuộc tính, mà đã là thổ thuộc tính thì tốc độ và tinh thần lực lại yếu hơn đồng giai rất nhiều. Đây cũng là một trong thiên địa pháp tắc, không có công pháp hay thuộc tính nguyên tố nào là toàn năng hoàn hảo cả. Có điểm mạnh ắt sẽ có điểm yếu.

Ví như Thất Thần Tử quyết hệ lôi của Huy Tân. Do lôi và thổ khắc nhau, nên điểm yếu của thổ sẽ là điểm mạnh của lôi, và điểm mạnh của Huy Tân chính là tốc độ và tinh thần lực. Và bền bỉ lẫn phòng ngự đều là điểm yếu của lôi sẽ là điểm mạnh của thổ. Hai bên như nước với lửa tương sinh tương khắc.

Thật ra ngoài thổ, lỗi còn khắc với ma khí. Đó là do lỗi không thuộc ngũ hành. Nói về ngũ hành và tám nguyên tố thì phải gộp luôn cả nguyên tố cuối cùng là ma khí hay còn gọi là hắc ám.

Thời kỳ đầu trong vũ trụ có tất cả chín nguyên tố không phân biệt thiện ác. Nhưng vì người có hắc ám linh căn tu luyện quá tàn bạo ác độc, nên người ta dần không coi nó như là một nguyên tố.

Thậm chí nếu phát hiện người có hắc ám linh căn sẽ cấm tuyệt đường tu luyện.

Sét cho cùng thì cũng vì tính chất ma khí quá hung hãn, nó có thể thôn phệ hầu hết các nguyên tố khác để mà tiến cấp. Thành thử người tu luyện ma khí phải theo đường ma đạo giết người ăn kim đan nuốt nguyên anh để mà tu luyện.

Con đường tu luyện bình thường quá gian nan, người tư chất không tốt thì mỗi lần muốn tiến cấp luôn cần phải có đan dược chân quý. Nếu chỉ cần chém giết kẻ yếu hút lấy linh lực là tiến cấp, con đường bằng phẳng như thế ai lại không đi.

Nếu quả thật như thế thì vũ trụ không phải chỉ do tám nguyên tố hóa thành mà là do chín nguyên tố dựng nên. Khác hẳn với những gì Huy Tân tưởng tượng trước đây. Nguyên lý về thái cực vận hành trong người hắn lại một lần nữa bị một bức màn huyền bí phủ lên.

Nhìn quanh chiến trường không phát hiện điều gì lạ Huy Tân lần này mới đích thật thở phào một hơi nhẹ nhõm. Sau khi thu thập hết các túi trữ vật và giới chi, hắn phóng một ngọn lửa hủy xác diệt tích, dọn dẹp lại hiện trường.

Mất một chút công phu mới giải quyết xong mọi việc, Huy Tân vội đi ra bờ sông rửa sạch vết máu trên người chỉnh đốn lại quần áo.

Đứng lên xem xét lại vết thương ở bờ vai đang tự khép lành lại. Thấy không có gì đáng ngại Huy Tân mới tức giận chạy về Minh Đường tự, tìm tính sổ tên trọc lừa Tâm Hư.

Vừa đi Huy Tân vừa buồn bực thầm chửi rủa. Phải nói là nhờ phúc của thằng già trọc mà mình chút nữa phải bỏ mạng nhỏ dưới tay kim đan kỳ tu sĩ.

Nếu không phải ông trời thương tiếc khiến lão Tân khinh thường không coi hắn một Luyện Khí kỳ vào đâu rồi lại trùng kế của Lý Vinh bị thương nặng không còn bao nhiêu pháp lực, không thì chỉ sợ bây giờ người phải nằm lại đó chính là hắn.

Để giải quyết Lý Vinh gọn lẹ như vậy Huy Tân cũng đã phải xuất ra hết tuyệt chiêu của mình là Huyền Ma Cảnh và Lục Bất Giác để tranh thủ vài giây mà một quyền kịp thời đánh chết đối phương trước khi Hòa Ngục châu bị kích phát.

Trải qua chuyện này Huy Tân càng thêm quyết tâm tu luyện thành công tăng công pháp đầu tiên của Thất Thần Tử quyết. Đến lúc đó thì cho dù là tu sĩ kim đan kỳ bình thường cũng không thể làm hắn chật vật đến như vậy.

Trời đã bắt đầu chập tối khi Huy Tân đến được trước cổng chùa, lần này hắn không đường đột đâm đầu lao vào cửa chính như lần đầu nữa.

Mặc dù biết trong tự cao thủ nhiều như mây, thế nhưng Huy Tân rất tin tưởng với Ân Hành thuật vừa mới luyện thành gần đây. Nếu hắn muốn thì ngay cả là vào hoàng cung của nhà vua hay đi dạo phố không người cũng không có nhiều khác biệt lắm.

Tâm Hư đại sư chính là một tay cao thủ hạng hai hạng ba trong chùa, nên cũng có thể nói là một người đức cao vọng trọng trong tự.

Nên không bao lâu sau thì Huy Tân đã điều tra ra được chỗ ở của Tâm Hư đại sư. Hắn chỉ tùy tiện bắt một tên đệ tử rồi dùng Huyền Ma Cảnh đại pháp, để mê hoặc là biết rõ hết phân bố trong Minh Đường tự.

Khi còn cách chỗ tu hành của Tâm Hư đại sư không xa, Huy Tân đã có thể loáng thoáng nghe vài tiếng tranh cãi rì rầm của hai người nam tử truyền ra từ bên trong phòng, nhưng khi vào đến tai hắn thì rõ mồn một không khác gì là tiếng sấm giữa đêm đông.

Xác định trong phòng không có sự tồn tại của tu sĩ nào khác, Huy Tân thân nhiên mở cửa tiến vào.

Trước khi cả hai kịp phản ứng, muốn hét lên gây náo động hoặc có ý định bỏ chốn thì hắn đã phóng tặc cho mỗi tên một tia điện làm tê liệt cơ thể họ lại.

Thấy cả hai co giật ngã sấp ra nền nhà, Huy Tân mới thông thả tiến lại gần xem xét. Hiển nhiên một người trong hai tên chính là Tâm Hư đại sư, kẻ còn lại là một trung niên tử mặt trắng có khí chất nhà quyền quý, toàn thân khoác bào đen.

Lúc này Huy Tân mới chuyển mắt nhìn xung quanh đánh giá căn phòng, ngoài một cái bàn thờ và hai cái bồ đoàn dưới đất thì không có gì đáng ngờ. Hắn phát ông tay áo cuốn cánh cửa đóng sầm lại, đi tới khụy xuống đặt tay lên đỉnh đầu lão lừa trọc, đang tính thử dùng Suru Hồn thuật để đọc ký ức của lão.

Đây là lần đầu tiên Huy Tân dùng đến thuật này nên cũng hơi e dè, sợ lỡ nếu có sai sót gì thì tâm thần của người bị khu thuật chắc chắn sẽ bị rối loạn dẫn đến mất trí thậm chí có thể phát điên.

Đương nhiên không phải Huy Tân đại phát lòng từ bi mà thương hại lão ta, mà vì nếu thật sự thất bại sẽ không cách nào thu được trọn vẹn manh mối về việc sư phụ mất tích.

Dời mắt đến chỗ tên áo đen đang nằm co ro trên sàng, tâm niệm Huy Tân nhanh chóng xoay chuyển, liền thay đổi ý định suru hồn tên áo đen này trước để tranh thủ tập luyện cho thuận tay một chút.

Nửa giờ sau, trong một khu rừng rậm gần chân núi Minh Đường sơn, một bóng người áo xám tro có nét giống thầy tu thành linh xuất hiện giữa đêm tối. Dưới ánh trăng khuya có thể thấy rõ đó là một thanh niên cỡ 17-18 tuổi tóc đen ngắn, ngũ quan hài hoà khuôn mặt góc cạnh có chút thanh tú khỏe mạnh. Đây không phải là Huy Tân vừa nãy còn ở trên núi sao. Tuy nhiên vành trán hắc khí này đang hơi cau lại ra điều khó xử.

Lúc ở trên núi, nhờ vào có thần thức mạnh mẽ nên khi tiến hành sư hồn thuật không hề gặp trắc trở gì. Thông qua ký ức của tên trọc lừa và gã áo đen Huy Tân thu được khá nhiều tin tức về sư phụ hắc và nơi ông ta đã đến. Ngoài dự liệu hắc còn biết được bí mật về một đấng tiên nhân đang ra sức do thám tin tức của một con phượng hoàng bảy năm trước đã từng xuất hiện trong Triệu quốc. Việc này không khỏi làm cho hắc có chút đau đầu.

Huy Tân còn nhớ như in vào bảy năm trước khi hắc và Julian lái phi thuyền rơi xuống Thần Thú đại lục, tiểu Lục và sư phụ cũng từng làm tương nó với một con phượng hoàng lửa.

Hắc cúi đầu trầm chiêu. “Tại sao phải chờ tới bảy năm sau mới có người biết đến mà đi truy tìm?”

Có khả năng đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên nhưng Huy Tân thà tin là có nguy hiểm, còn hơn chờ đến lúc bị người ta kè dao cận cổ mới hối hận thì cũng đã muộn. Dù chỉ là có một phần trăm khả năng, hắc cũng không thể coi thường mà bàng quan không chuẩn bị gì.

Sau khi vạch ra những điều cần làm để đối phó với đấng tiên nhân, Huy Tân dậm chân nhắm phía hạ nguồn sông Hà Thanh mà chạy, vừa đi hắc vừa nhớ đến nguyên căn lần này sư phụ bị mất tích.

Thật ra chuyện này nói cho cùng, cũng chỉ là ân oán giang hồ của đời trước để lại cho đời sau.

Cách đây bốn mươi năm, khi sư phụ hắc pháp danh còn là Tinh Tận. Thời thanh niên trẻ tuổi nhưng đã mang một thân tuyệt kỹ công phu cao cường trong người. Được trụ trì bấy giờ, Hối Từ đại sư, điều ra bên ngoài đi làm nhiệm vụ.

Khi hoàn thành nhiệm vụ trở về thì chỉ thấy cửa chùa đã bị phá tan hoang, trong tự mầu tanh lênh láng, đâu đâu cũng toàn là thầy xác nằm chồng chất thành đống, không còn một ai sống sót.

Trong đêm thống khổ đau thương đó, Tinh Tận đã thay đổi pháp danh thành Tinh Bi thì phải trả mỗi huyết hải thâm thù này.

Suốt bốn mươi năm thăm dò và tra xét, trời không phụ lòng người rút cuộc để ông truy ra được đầu mối của đêm huyết án năm đó.

Xung Khiếu khi trước là bạn tri kỷ với trụ trì của Thái Hiền tự, vào thời bấy giờ nơi đây được coi là ngôi sao Bắc Đẩu lãnh tụ của võ lâm.

Một lần Xung Khiếu tình cờ bắt gặp tại trận tên đại đệ tử của Hối Từ đang phạm phải dâm giới.

Sau đó ông ta hăm dọa sẽ khai báo lại với trụ trì, Hối Từ sợ hãi mới tiết lộ trong sử sách của Thái Hiền tự viết lại rằng, trong chùa có cất dấu hai bộ thượng thừa nội công tâm pháp là Phục Ma thần công và Cửu Dương chân kinh. Người thường chỉ cần tu luyện được một trong hai công pháp này sẽ có thần công cái thể thiên hạ vô địch.

Nghĩ đến đây Huy Tân không khỏi cười khẩy, rõ ràng là Phục Minh thần công và Cửu Dương thần công lại bị đổi thành Phục Ma thần công với Cửu Dương chân kinh.

Không lâu sau đó tin tức này được Xung Khiếu truyền đồn ra ngoài, gây một hồi chấn động giang hồ. Các chính tà đại phái hô hào lũ lượt tập trung kéo đến Thái Hiền tự đòi kinh.

Lạ là Hối Từ trụ trì lại không biết gì về chuyện của bộ kinh này, khẳng khái phủ nhận. Hai bên xảy ra tranh chấp ẩu đả, rồi dẫn đến một trận huyết chiến tử thương vô số.

Đệ tử trên dưới Thái Hiền tự một lòng phòng hộ bảo vệ chùa, nhưng nhân phái võ lâm quả thật là đông như kiến cỏ. Không bao lâu đã chém giết vào đến tận hậu sơn, rồi chia nhau tìm kiếm chân kinh.

Mặc kệ là họ dùng bao nhiêu người, lực soát bao lâu, dỡ tung bao nhiêu căn miếu, lục tung cả cái chùa này lên, cũng không thấy một tờ chân kinh đâu.

Qua ba ngày trời công phu đào móc không được gì, cả đám đành thất vọng phát tay ra về. Để lại một đống hoang tàn, phế tích đầy xác chết. Sau sự việc này cũng không còn ai nhắc đến cái tên Thái Hiền tự nữa, y như nó đã bị xóa sổ khỏi võ lâm vậy.

Khi Tinh Bi biết được đầu sỏ của kịch biến năm đó liền hẹn gặp Xung Khiếu ở hạ nguồn sông Hà Thanh để quyết chiến phân sinh tử. Trước khi đi, ông đến nhờ Tâm Hư đại sư nếu như lần này ông ta không về được, thì hãy nhắn lại với tên đệ tử đi cùng là ông ta có chuyện cần làm trong thời gian dài nhất thời không thể trở về.

Ông trời thật trớ trêu sư phụ hắc nào ngờ được tên trọc lừa Tâm Hư lại là đồng bọn của Đại Hùng bang do Xung Khiếu cai quản.

Khi Huy Tân tìm tới thì sư phụ hắc cũng vừa rời đi không được bao lâu. Lão trọc lừa sợ có thêm Huy Tân đi cùng Tinh Bi, sẽ sinh biến gây bất lợi cho Xung Khiếu nên muốn lừa hắc đi đến thượng nguồn.

Nếu là một người thường thì phải đi mất một ngày đường, lão nào có ngờ được Huy Tân chỉ nhúng nhảy vài cái thì đã đến nơi. Tâm Hư cũng không hề biết trong lúc vô ý đã sém tí nữa đẩy Huy Tân vào chỗ chết dưới tay kim đan kỳ tu sĩ.

Khi Huy Tân một lần nữa quay trở lại vừa lúc Tâm Hư và tên áo đen đang trong phòng bàn kế để hãm hại hắn.

Tên mặc áo đen đó không chỉ có quan hệ huyết thống với Xung Khiếu đại bang chủ Đại Hùng bang, một trong năm bang phái có thế lực nhất trên giang hồ ngày nay, mà còn là một bộ thượng thư trong triều đình nước Triệu.

Lại nói đến, nhờ có hắn mà Huy Tân mới vô tình biết được chuyện tiên nhân đang thông qua triều đình truy tìm tung tích một con phượng hoàng.

Một khi hiểu rõ nội tình Huy Tân không e ngại gì mà phóng một ngọn lửa thiêu hai tên này ra thành đồng tro tàn.

Từ đây đến hạ nguồn sông cũng không xa lắm, nếu Huy Tân chạy với tốc độ trung bình gần gấp bốn lần người bình thường là 24 m/s, thì phải mất nửa tiếng. Nhưng một khi sử Bát Phi Văn Bộ dốc sức toàn lực có thể đạt tới tốc độ 48 m/s thì chỉ mất khoảng mười lăm phút là tới nơi.

Huy Tân thả thần thức tìm kiếm xung quanh nhưng không thấy ai, bèn lần theo dấu ấn của sư phụ hắn để lại, đi được bốn mươi phút thì tìm đến được một hang động trên sườn núi nhỏ hoang vắng. Bước vào bên trong liền phát hiện Tinh Bi đang thụ trọng thương, thoi thóp sắp chết.

"Là do Xung Khiếu làm?" Hắn lật đật lấy một viên Hồi Nguyên đan chuyên trị nội thương trong giới chỉ của Lý Vinh ra cho ông ta uống.

"Uhm! Đại sư phải cố hết sức mới nuốt được viên thuốc xuống cổ họng rồi gật đầu nói.

Thuốc tiên vô cùng hiệu nghiệm, Tinh Bi đại sư ngồi vận công một hồi thần sắc đã có tiến triển tốt. Thấy vậy Huy Tân yên tâm bảo ông ở lại trị thương, còn hắn đi kiểm vài thứ để ăn tối.

Nghe thế Tinh Bi đại sư giựt mình mở mắt muốn mở miệng ngăn lại nhưng chỉ kịp thấy một bóng đen nhoáng lên rồi biến mất vào đêm tối.

Gần nửa tiếng sau Huy Tân trở lại, trên tay còn đang xách một túi vải tròn có chất dịch nhầy đỏ rơi lộp bộp. Một cảnh kinh người như vậy không khỏi dọa Tinh Bi sững sờ một lúc, lắp bắp không biết nói thế nào cho phải.

Sau khi lấy lại bình tĩnh ông mới đi tới kiểm tra coi hắn có bị thương tích gì không. Bất quá chỉ phát hiện trên vai trái tay áo của Huy Tân bị rách một lỗ như vết kiếm đâm thủng nhưng lại không hề có dấu vết trầy xước nào.

Cảm nhận được sự quan tâm của sư phụ làm Huy Tân có chút cảm động. "Con không việc gì! Sư phụ đừng lo."

"Nếu có bị nội thương thì đừng cố gắng, mau qua đây ngồi xuống vận công trị thương." Đại sư ân cần dặn dò.

"Được rồi mà, sư phụ coi đây là ai?" Nói rồi hắn đưa cái túi đến trước mặt ông.

"Cái này... Là sự thật sao?" Mặc dù đã mơ hồ đoán ra nhưng vẫn không dám tin, tay ông run run khi đón nhận cái bọc tanh tưởi đó.

Bên trong lộ ra một cái đầu người, tóc rối bù xù, máu me bết, nhưng cho dù tên này có hóa thành tro bụi đi nữa thì Tinh Bi cũng có thể nhận ra được, hắn chính là Xung Khiếu. Người đã khiến ông hao hơi tổn sức, đánh mấy trăm hiệp mà không chiếm được chút lợi thế nào.

"Sư phụ! Trụ trì! Các huynh đệ! Mọi người rút cuộc có thể nhắm mắt yên nghỉ nơi chín suối rồi! Nợ máu năm xưa cuối cùng đã đòi lại được..." Đại sư bất chợt quý xuống nhìn lên trời vừa bị thống khốc vừa gọi to.

--oOo--

Trên cả Thú Thần đại lục này nhất lưu tu tiên tông phái không có bao nhiêu nhưng lại chia thành ba phe như vạc chân đĩnh kiếm chế lẫn nhau. Đường nhiên không thể không tính đến yêu thú, nhưng tình hình của bọn chúng trong Hồng Hoàng còn loạn hơn cả bên ngoài. Thành ra chỉ có liên minh cứu đại phái ở phía bắc gần Hồng Hoàng mới thỉnh thoảng có chiến đấu qua lại với yêu thú. Còn hai bên chính ma tuy là thực lực mạnh nhưng luôn có tranh đấu không ngừng nên không còn sức mà lo việc của liên minh cứu phái. Mà Ngọc Linh Các lại là một trong liên minh cứu phái.

Phía bắc Triệu quốc là một vùng sa mạc rộng lớn chết chóc nổi tiếng gọi là Xích Viêm Hải, nếu từ đây đi về phía tây bắc sẽ đến một vùng đất màu mỡ sông núi liên miên, linh khí sung túc làm người dân sinh sống ở đây tuổi thọ hơn hẳn những nơi khác. Khu vực rộng lớn này gọi là Kim quốc.

Không như Triệu quốc bé nhỏ căn cứ chỉ có hai môn phái tu tiên tam lưu, ở đây môn phái nhỏ như Thanh Dương môn và Liệt Huyền môn có đến hàng chục, chưa nói đến các gia tộc tu tiên. Nhị lưu phái thì có tới bảy đại môn phái nhưng tất cả tu tiên giới của Kim quốc phải cúi đầu quy thuận dãy Phong Ngọc sơn của Ngọc Linh Các.

Trên đỉnh chủ Phong của Phong Ngọc sơn cao chót vót. Bên trọng đại điện to lớn có treo nhiều đèn lồng và lụa hồng, trang trí hoa tươi đủ màu sắc sờ trông không khác một chốn khuê các là mấy. Một thiếu nữ mặt phủ một lớp khăn trắng mỏng, ngồi trên ghế cao dành cho các chủ, bên trái còn có một mỹ thiếu phụ bảo xanh biếc đứng cạnh, cả hai đang nhìn xuống một thân ảnh áo hồng mảnh mai cung kính quý gối dưới điện.

Hồi lâu thiếu phụ mới chịu mở môi mọng. "Một năm nay Bảo Họa Mai công pháp con đã luyện đến tầng thứ mấy rồi?"

"Dạ, bẩm sư phụ... Con đã cố gắng chuyên tâm tu luyện cả năm nay, nhưng công pháp vẫn kẹt ở tầng thứ ba, Nguyên Anh sơ kỳ bình cảnh"

Nếu Huy Tân có thể ở đây nghe được giọng nói dịu dàng khó quên này sẽ lập tức nhận ra thân ảnh áo hồng chính là Mộc Văn Anh, một năm trước đã

từng đụng chạm phải.

Còn người vừa mới tra hỏi nàng là Tuyết Hân, sư phụ nàng, Hoá thân sơ kỳ.

"Có phải sự việc bắt đầu từ khi con từ Triệu quốc trở về?" Cô gái mặt phủ khăn trắng bất chợt cất giọng vàng anh nghi vấn.

"Vâng, các chủ" Vân Anh không phân vân thừa nhận.

"Sư tỷ như vậy có phải là Anh nhi đã..."

"Được rồi!" Các chủ bỗng nhiên cất tay ngọc ngắt lời Tuyết Hân rồi tiếp tục phân phó. "Anh nhi, con nên hiểu rằng mặc dù với sự trợ giúp của Ta và sư phụ con, cộng với số đan dược chúng ta tích góp được thì việc đánh xâu vào Nguyên Anh hậu kỳ là không có gì khó khăn. Nhưng để tiến giai Hợp Thần thì chỉ có thể tự dựa vào chính bản thân con mà thôi, chúng ta không giúp gì được hơn."

"Tháng sau liên minh cửu phái chúng ta sẽ phái ra một nhóm tinh anh tu sĩ đi thực luyện ở Triệu quốc, để truy xét việc hư thực Phượng Hoàng Lửa. Đến lúc đó ta sẽ phái con tiếp nhận nhiệm vụ này đến Triệu quốc một lần nữa và giết hết những người con đã gặp một năm trước đây. Con hiểu ý ta chứ?"

Những câu cuối các chủ giọng nói băng lãnh đầy sát ý khiến Vân Anh hơi rùng mình, đầu vậy vẫn khuôn khếp trả lời. "Dạ vâng, các chủ"

...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bảo Giáp

Thái Hiến Sơn, sau khi diệt sát Xung Khiếu, hai thầy trò Tinh Bi lập tức lên đường trở về. Nhân dịp này Huy Tân kể rõ về việc một nhóm tu tiên giả có thể đang tìm kiếm phi thuyền của hắn và hắn đã tu luyện ra lõi linh lực.

Khi nghe được sự thật, đại sư mới vỡ lẽ vì sao Huy Tân lại có thể lấy mạng Xung Khiếu một cao thủ võ lâm dễ dàng như vậy. Rồi Ông cũng nhận thức được mức độ nguy hiểm của vấn đề lần này, khi sự việc có dính líu đến tu tiên giả, nên quyết định đồng ý làm theo kế hoạch đã định sẵn của Huy Tân.

Hai Người dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy về núi báo động với Julian và tiểu Lục chuẩn bị bỏ chạy.

Huy Tân cũng không dồng dãi, chỉ giải thích ngắn gọn. "Địch nhân giết tới không chạy thì chết".

Nói rồi hắn bỏ về phòng mình đóng cửa lại, lấy ba cái túi chữ vật và hai gói chỉ ra kiểm kê chiến lợi phẩm của cuộc chiến bên sông vừa qua.

Ba túi chữ vật thì không có gì đặc biệt chỉ có một mảnh ngọc bài dùng để bảo hộ tránh bị người khác dùng tinh thần lực do sét của Lâm Tâm, và vài chai lọ đan dược. Pháp khí thì chỉ có một cái quạt ba tiêu, còn lại là mười một linh phù và ba mươi tinh thạch hạ phẩm.

Hai gói chỉ thì yêu cầu Huy Tân phải trích máu nhận chủ mới có thể đem đồ vật bên trong ra ngoài.

Gói chỉ của Lý Vinh ngoài đồng chai lọ và năm mươi tinh thạch hạ phẩm ra thì còn có hai hộp gỗ. Thấy vậy Huy Tân cũng không thất vọng lắm vì cái hắn mong chờ nhất là gói chỉ cuối cùng này.

Có chút hồi hộp hắn đồ hết đồ trong gói chỉ ra đất. Một đồng tài liệu linh tinh nào hộp gỗ, pháp bảo, tinh thạch lấp ló đập vào mắt. Phải mất nửa tiếng sau Huy Tân mới phân loại được hết tất cả.

Trước hết Huy Tân kiểm tra đồng chai lọ. Linh dược chữa thương được hắn để một bên, đan dược tăng tiến pháp lực riêng một bên.

Kế tiếp là những hộp gỗ. Một viên Hóa Ngục Châu đủ biến một trúc cơ kỳ thành khói đen, vài gốc linh dược. Ngọc gĩa chứa bản đồ và công pháp. Ba tấm hồn thú phù lục, sau cùng nhưng làm hắn vui mừng nhất là một bộ trận kỳ và trận bàn.

Phải nói gia thân lão Tán rất thâm hậu, bên cạnh những thứ trên còn một đồng tinh thạch, 5 nội đan yêu thú cấp 2 thực lực tương đương với Trúc Cơ kỳ tu sĩ, giáp xác, da, xương cốt yêu thú, và cuối cùng là những pháp bảo và pháp khí.

Không kể đến 108 phi đao và thanh phi kiếm xanh biếc quý giá đã được lão Tán dùng tiên thiên hỏa tinh luyện trong đan điền mấy trăm năm thì còn có 3 món pháp khí đỉnh cấp khác mà các trúc cơ tu sĩ phải thêm đồ mất, phân biệt là một lá chắn, một hồ lô, và một vòng kim hoàn.

Bỗng dưng Huy Tân cảm thấy vẫn thiếu thiếu, tựa như đã bỏ qua cái gì đó rất quan trọng. Một hồi suy nghĩ miên man mới nhớ tới nguyên do vì sao đám người Lý Vinh đánh nhau ta sống người chết với lão Tán.

Tìm kiếm một hồi mới từ trong đám đồ vật lấy ra một tấm da bò cũ kỹ bị mấy cái hộp gỗ đè lên. Lật qua lật lại thì không thấy văn tự hay bản đồ gì, đây hoàn toàn là một tấm da bình thường. Hắn thử cắt đầu ngón tay trích máu rồi truyền linh lực vào nhưng không có phản ứng nào cả. Loay hoay hồi lâu hắn cũng không tìm được câu trả lời nào khác, bực bội quẳng nó vào một góc nào đó trong giới chỉ luôn.

Nhắc đến thì phải nói, thấy giới chỉ của lão Tán có một khoảng không gian rộng lớn nhất, tới mười mét khối, Huy Tân vui vẻ thông thả đeo lên tay mình ước thử. Lập tức chiếc nhẫn tự xiết nhỏ lại vừa khớp với ngón giữa của hắn.

Xem xét mọi thứ lại lần cuối rồi Huy Tân mới yên tâm lên giường đã tọa chờ mọi người thu dọn đồ đạc.

Khi sơ ý dùng nội thị thuật đảo qua khu vực đan điền của mình, thì Huy Tân giật mình tỉnh dậy sờ soạng một lúc trên người nhưng không thấy vật đồ đâu nữa.

Nhắm mắt kiểm tra lại một lần thì không ngờ vật đó đã thật tiến vào đan điền hắn từ lúc nào không hay biết.

Điều khó hiểu như thế này buộc Huy Tân phải ngẫm nghĩ chốc lát, mới ngỡ có lẽ khi thời điểm vai trái bị đâm một kiếm đỏ máu nóng chảy ra thấm đầy ngực và cả tấm kim bài màu bạc của cha được hắn cất giữ trong áo. Đã vô tình hoàn thành quá trình tích máu nhận chủ.

Khẽ run cổ tay, tấm kim bài màu bạc liền xuất hiện trên tay Huy Tân, chuyện này không khỏi làm hắn nhảy cẫng lên vì vui mừng. Nhưng ngay sau đó là từng giọt từng giọt sẫm lệ bị đè nén bấy lâu trong lòng tuôn trào ra.

Nắm chặt kim bài trong tay Huy Tân thì thầm: “Cha, con sẽ trả thù cho gia tộc; mẹ, không lâu nữa con sẽ đến đón người về.”

Con xúc động qua đi Huy Tân mới thử truyền linh lực vào Kim bài, tức thì từ kim bài tỏa hào quang sáng rực cả canh phòng, rồi từ từ bay lên lơ lửng giữa không trung bắn ra một chùm tia sáng phối hợp thành một bản tinh đồ phức tạp ngay trước mắt hắn. Mất vài giây để Huy Tân nhận ra đây là một bản tinh đồ không hoàn thiện, nó chỉ là một gốc nhỏ của bản chính mà thôi, bởi vậy tạm thời không dùng được vào việc gì.

Có chút không cam lòng hắn bèn đưa kim bài lên thử đưa thần thức vào, tích tắc trong đầu hắn hiện lên hình ảnh một mảnh không gian tối tăm rộng gấp mười lần giới chỉ của lão Tán, có từng đống từng đống đồ vật lung linh đủ màu sắc trôi nổi rải rác khắp nơi.

"Tinh thạch trung phẩm? 5000 khối?" Huy Tân vừa mừng vừa sợ thất thanh.

"Còn có 100 khối thượng phẩm tinh thạch. Oh, còn đây là..."

Mở mắt ra hắn động tâm niệm một chút liền xuất hiện một viên ngọc màu vàng đất bình thường. Sau khi xác nhận nó là một ngọc giản Huy Tân mới đưa lên áp với trán tâm thần chìm vào trong đó đọc.

Phải mất đến năm phút để đọc hết các thông tin trong ngọc giản, bấy giờ Huy Tân mới khôi phục lại từ trạng thái sững sờ.

Bên trong ngọc giản ghi chú lại cách sử dụng kim bài, muốn hoàn toàn mở ra được tinh đồ pháp lực hắn phải đạt tới cấp độ Phân thần kỳ mới có hy vọng.

Bên cạnh đó trong ngọc giản còn có thông tin về bảo tàng của gia tộc. Hắn biết gia tộc rất giàu có nhưng thế này thì quá khoa trương rồi, không ngờ 5000 trung phẩm tinh thạch và 100 thượng phẩm tinh thạch chỉ là một phần nhỏ của bảo tàng. Đến khi hoàn thành tinh đồ mới thật sự tìm được nơi chính thức chôn giấu tất cả tài nguyên của gia tộc Trần tích lũy cả ngàn đời qua.

Khi kiểm tra không thấy trong phòng còn gì đáng giá, Huy Tân vội qua dùng giới chỉ phụ Julian thu dọn đồ ăn và nước uống.

Hai tiếng sau, mọi người đã tập trung ở đại điện sẵn sàng lên đường, dầu vậy Tiểu Lục và Tinh Bi đại sư thần sắc khi này lại buồn bã có tí không nở rời đi.

"Đừng lo, lần này chỉ là tạm thời né tránh một thời gian mà thôi, sau khi mọi việc yên ổn xuống chúng ta sẽ quay trở về" Huy Tân cười cố gắng an ủi họ.

"Thật sao? Sau này chúng có thể quay trở về đây?" Tiểu Lục mừng rỡ hai mắt long lanh đầy tràn nước mắt nhìn hắn.

"Đương nhiên là được, ta có khi nào gạt đệ đệ bao giờ chưa?" Huy Tân gật đầu chắc chắn đáp.

"Tuy nhiên bây giờ kế hoạch đã có một chút thay đổi." Hắn tỏ vẻ thần bí nói.

Mọi người nhìn hắn hoài nghi, nhưng chờ cả một lúc lâu vẫn không thấy Huy Tân sẽ có ý mở miệng giải thích tiếp.

Julian hiểu hắn nhất nên đành lên tiếng hỏi. "Được rồi, em đừng giả thần giả quỷ nữa mau nói đi. Vì sao lại có thay đổi, mà thay đổi gì?"

"Khụ...khụ...theo như dự định trước đây 'nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất'. Chúng ta sẽ ẩn nấp trong kinh thành ngay dưới chân thiên tử. Nhưng đây cũng chỉ là tìm đường sống trong cõi chết, cực kỳ nguy hiểm. Chưa nói đó chỉ là cách bắt đắc dĩ khi chúng ta không thể nào chạy trốn ra các nước láng giềng mà không dẫn tới chú ý của người khác mà thôi."

"Không lẽ con đã tìm ra được đường thoát nào khác?" Đại sư cơ trí dò hỏi.

"Vâng, đúng như sư phụ nói, chúng ta sẽ bay ra ngoài" Huy Tân tự tiểu phi tiểu nhìn mọi người, thần bí nói.

Nghe thế cả ba trở nên mờ mịt khó hiểu đồng thanh hỏi. "Bay?"

"Haha... đúng thế chúng ta sẽ bay ra khỏi đây mà thần không biết quỷ cũng không hay" Thần thái của ba người khiến Huy Tân phải bật cười lớn.

"Đi thôi, tới nơi mọi người sẽ rõ ràng"

Hắn dẫn đầu đi ra ngoài chính điện rồi đột nhiên quay lại ôm chặt lấy Julian làm cô nàng la hét toáng cả lên, khi phát hiện ra người ôm mình là Huy Tân thì nàng xấu hổ cúi gầm mặt xuống đến nỗi sắp đụng vào ngực của mình.

Huy Tân cười gian xảo rồi phóng thẳng đi lên núi. Hai thầy trò tiểu Lục vừa đuổi theo vừa nhìn ngó xung quanh như không có gì xảy ra.

Không bao lâu nhóm bốn người Huy Tân đã đứng trước lối vào hang động do bởi cú va chạm của phi thuyền năm đó tạo ra. Xung quanh miệng động đã được Huy Tân dùng kỹ xảo che giấu lại, người lạ đi vào sẽ không tài nào nhìn ra được khu vực này có gì kỳ lạ. Hang động này rộng mười mét, sâu đến gần xuyên qua mặt bên kia của ngọn núi.

Dẫu đã nhiều lần đến nơi đây nhưng nhìn lại chốn này không khỏi làm Huy Tân và Julian nhớ tới tình cảnh nguy hiểm năm đó. Hai người không hẹn cùng liếc mắt nhìn nhau mỉm cười.

Bên trong hang tối om, không khí có mùi ẩm mát lạnh, thỉnh thoảng có mấy bầy dơi đen ủa bay ra ngoài. Tận cùng hang động là một con quái ung to lớn đang cắm đầu vào vách đá, toàn thân đỏ đen hai cánh mở rộng như đang bay, nhưng trên thân nó không hề có một cộng lông hay lớp vảy nào.

"Em thật định dùng phi thuyền bay ra ngoài sao? Nhưng nó đã hết năng lượng, giờ chỉ là một đồng sắt không hơn không kém" Julian rất là khó hiểu và buồn bực, nên dờ giọng bề trên chán vắn hần.

"Chỉ coi cái này là cái gì rồi hãy vội kết luận." Vừa nói Huy Tân đưa qua cho Julian một thỏi tinh thạch.

"Thượng phẩm tinh thạch, ở đâu mà em có được nó thế này?" Julian ngạc nhiên chen miệng, không dám tin vào mắt mình.

Sau khi dặn dò mọi người chờ đợi bên ngoài, Huy Tân chạy tìm đến cánh cửa thoát hiểm ở dưới đáy phi thuyền.

Nhập mật mã rồi kéo cửa sắt ra, Huy Tân bèn leo vào bên trong.

Lật lật thúc động linh lực tể ra một ngọn lửa đỏ trên ngón trỏ để lấy chút ánh sáng, Huy Tân bắt đầu tìm kiếm nơi nguồn năng lượng được lắp đặt trên phi thuyền.

Bất quá lục soát hồi lâu vẫn không được chút dấu vết nào.

Giờ phút này Huy Tân cảm thấy có chút hối hận. Hồi đó mọi thứ đều có chuyên viên phụ trách tiếp nạp hay thay năng lượng phi thuyền cho hắn, nên hắn không biết kết cấu của phi thuyền ra sao cả. Nếu Huy Tân không ham chơi chịu học hỏi thì đã không phải lâm vào tình cảnh thế này.

Mà phi thuyền này lại không có phòng chỉ huy như những phi thuyền cấp thấp khác, mà phòng chỉ huy là nơi thường được cất chứa nguồn năng lượng.

Phi thuyền cấp C như thế này thì luôn có một trí năng để tự điều hành. Vì thế bất cứ ở nơi đâu trên phi thuyền (thậm chí phòng vệ sinh) con người lúc nào cũng có thể có thể trực tiếp thông qua trí năng để điều khiển, phi hành hay chiến đấu được.

Nhiều lần tìm kiếm khắp nơi từ phòng bếp đến phòng ngủ, từ phòng ăn đến phòng tắm nhưng vẫn không có thu hoạch gì. 'Khoan đã, có lẽ chính là phòng khách!'

Trong phòng khách, bộ ghế salon trắng vốn được sắp xung quanh một cái bàn thủy tinh kiểu cách hình chữ nhật, thì bây giờ tất cả bay tứ tung mỗi thứ một nơi trong như một bãi rác, duy chỉ có cái bàn là vẫn nằm chỗ cũ.

Mất Huy Tân linh quang chợt lóe, liền vọt chạy đến cái bàn kiểm tra hy vọng có thể phát hiện được gì đó. Chỉ mất vài giây đã tìm được bốn cái khóa ở bốn chân bàn. Sau khi mở chốt đẩy cái bàn ra khỏi vị trí cũ thì liền thấy một cái cửa thép nhỏ màu đen dài hai gang tay rộng một gang rưỡi bên trên có ký hiệu đầu lâu có tia điện màu vàng.

'Chắc là ở đây rồi!' Huy Tân vui mừng tức khắc mở cánh cửa nhỏ đó ra rồi xoay kéo, lộ một khối hình trụ làm bằng hợp kim và thủy tinh lên.

Khối hình trụ này có mười hai ngăn, mỗi ngăn có chứa một cục đất đen thui không biết được làm bằng chất liệu gì vừa dẻo lại vừa dai. Huy Tân liền lấy mười hai khối tinh thạch thượng phẩm từ trong giới chỉ ra rồi thay vào những chỗ đó đó. Không lâu sau trên mặt khối trụ liền có mười hai lần ánh sáng xanh nhu hòa phát ra.

Khi Huy Tân vừa xoay khối trụ năng lượng vào vị trí cũ thì

"Tạch!"

"Ènn...Énn...!"

Cả phi thuyền tức thì trở nên sáng ngời hẳn lên, tiếp đó có hình ảnh ba chiều của một cô gái khá xinh xắn mặc đồng phục váy ngắn dành cho tiếp viên hiện ra cúi đầu chào.

“Chào mừng thiếu gia đã quay trở lại, hệ thống đang trong quá trình khởi động, mất khoản ba mươi giây để sẵn sàng. Tình trạng năng lượng hiện thời là 100%. Kiểm tra toàn bộ hệ thống điều hành... Tất cả hoạt động bình thường. Kiểm tra hệ thống dưỡng khí, hệ thống tinh lọc nước, hệ thống điều hòa; có thể duy trì hoạt động 12 năm. Có thể liên tục thực hiện [Uốn Khúc Không Gian] phi hành 12 tháng. Có thể tiến vào trạng thái chiến đấu liên tục trong vòng 2 tháng. Có thể...”

“Được rồi, được rồi, lát nữa hãy nói, mau mau mở cửa cho nhóm Julian vào.” Huy Tân có chút không chờ được liền ra lệnh.

“Vâng, thiếu gia!”

“Xiêu...”

Phía bên kia ba người Julian chỉ thấy phi thuyền đột nhiên bùng sáng rồi có một cách cửa bên thành tự động hiện ra dựng lên tạo thành một lối đi vào bên trong.

“Woa... Thật đẹp! Cô gái này là ai đây?” tiểu Lục đầu tiên là than thở thán phục chạy lung tung như con nít rồi chỉ vào trí năng hỏi.

“Chào mừng quý khách đã đến phi thuyền Hồng Ung của Trần gia!” Trí não máy móc cuối chào nói.

Đại sư Tinh Bì cũng bị cô gái trí năng này hấp dẫn, nhìn không chớp mắt.

“Hồng là trí năng điều khiển của phi thuyền, sau này mọi người cần gì thì có thể hỏi cô ta.” Huy Tân từ từ giải thích.

“Trí năng là gì?” Tiểu Lục lông mày nhăn nhó khó hiểu.

Julian lại không nói gì trực tiếp tiến tới đưa tay chạm vào Hồng thì hình ảnh ba chiều liền bị mờ đi và tay Julian trực tiếp đi xuyên qua không bị gì cản trở. Hai người kia cả đời chưa thấy việc nào lạ lùng như vậy nên cũng đến chạm vào thử.

“Hồng, sắp xếp chỗ ở cho mọi người và mở kho vũ khí ra cho ta.” Mặc kệ mấy người tiểu Lục đang sờ sờ mò mò thân thể Hồng, Huy Tân phân phó.

“Vâng, thiếu gia”

Lập tức chính giữa một vách tường trống của phòng khách tách ra thành hai tấm thép như hai cánh cửa rồi phân ra để lộ một cái tủ sắt có nhiều ngăn chứa.

Huy Tân hưng phấn đi đến quét mắt từ trên xuống tính sơ qua gồm:

- Ba cái đồng hồ cá nhân
- Một khẩu lục bạc Desert Eagle
- Một khẩu Glock-54
- Một khẩu sonic F-9 ngắn (uy lực tương đương pháp bảo của Kim đan kỳ đỉnh phong)
- Một khẩu súng laser hạng nhẹ cấp F-9
- Một bộ giáp cấp F-9 sáu mảnh gồm hai bao tay, đôi giày, một quần, và một áo.
- Một cây đoản kiếm cấp E-3 (tương đương pháp bảo của Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh)
- Một quả bomb bi hẹn giờ cấp E-9 (có tác dụng với từ Nguyên Anh đỉnh phong trở xuống)

Nhìn những thứ này Huy Tân không khỏi phải tiết hận thở dài, nhớ lại giá như hồi đó bảy năm trước hắn cẩn thận nghĩ đến kho vũ khí này thì thời gian qua đã không phải chật vật khốn khổ như vậy.

Bất quá nói đi phải nói lại, nếu hắn thật sự đã lấy những vũ khí này ra mà sống một cuộc sống hưởng thụ yên bình cả đời thì có lẽ đã không tu luyện ra được thái cực và linh lực như bây giờ.

“Sư phụ! sư phụ cầm lấy khẩu súng này mà phòng thân, đây là một cái cơ quan phức tạp cấp cao khi bóp vào chỗ này nó sẽ bắn ra ám khí có thể giết địch trong vòng 50 mét...àh là trong vòng 10 trượng. Còn đây là đồng hồ dùng để liên lạc” Huy Tân lấy khẩu Desert Eagle và đồng hồ cho đại sư rồi giải thích.

Kế đó hắn lấy khẩu Glock-54 và đồng hồ thứ hai giao cho Julian cất giữ, rồi thu tất cả thứ còn lại vào giới chỉ của mình.

“Chị sẽ đi cất thực phẩm và nước sạch vào kho đây!” Julian gật đầu rồi bỏ đi làm việc của mình.

“Mọi người đi coi thử phòng của mình đi chúng ta có thể phải ở đây khá lâu, có thắc mắc gì thì có thể hỏi Hồng hoặc Julian. Một tiếng sau...nửa canh giờ sau chúng ta họp mặt ở đây để quyết định kế tiếp sẽ đi đâu.”

Sau khi mọi người rời đi Huy Tân liền quay về phòng ngủ trước kia của mình. Phòng ngủ này là căn phòng rộng lớn nhất trên Phi Thuyền, tuy thế trong này cũng không có nhiều vật dụng cho lắm. Vì khi xưa hẳn lúc nào cũng hay qua phong Julian mà ngủ. Các vật dụng vẫn còn bày bừa bãi, thậm chí trong góc phòng Huy Tân còn thấy được cái cặp táp đi học năm nào.

Sau khi dọn dẹp một lúc, Huy Tân vội vã triệu ra những thứ mới lấy từ kho vũ khí ra để trên giường.

Đầu tiên là hán cầm từng mảnh của bộ áo giáp lên ngưng thần xem xét, với tay lấy đoản kiếm lên chạm nhẹ vào đầu ngón tay trở. Tức thì có dòng máu chảy ra, Huy Tân cẩn thận chấm máu lên từng bộ phận của bộ giáp.

Khi mọi thứ đều vào đầy hán hoan hi coi đồ trên người ra để mặc thử vào. Chất liệu áo giáp được làm từ hỗn hợp da và tơ màu đen nào đó khi mặc vào làm cho người ta cảm giác thoáng mát, mềm mại, và thư thái. tiện thể hán vội lấy đồng hồ đeo tay đeo vào.

“Hồng, ta cần gương” Tự nhiên Huy Tân quát to lên.

Không trung trước mặt bỗng có chùm sáng liên miên tuôn ra tổ hợp lại thành một tấm kính lớn. Trong gương lúc này đang phản chiếu hình ảnh của một người nhện đen đúa, trên toàn thân thỉnh thoảng có ký tự màu vàng ẩn hiện nhìn vô cùng kỳ bí.

Thình lình Huy Tân nắm tay phải lại vận hết sức cách không đánh ra một quyền chấn tan tấm kính thành từng điểm sáng trắng.

Gật gật đầu thỏa mãn, Huy Tân lại lắc thân mình một cái liền biến mất đâu không thấy, trong phòng sau đó hiện ra tám Huy Tân phân biệt ở tám hướng xếp thành một vòng tròn, mỗi cái Huy Tân đều có hành động khác nhau. Cái thì đứng yên, cái thì đắm quyền, cái thì nhảy, hay đá tất cả đều rất chân thật.

Lúc đầu bán kính vòng tròn này chỉ cỡ hai mét nhưng sau dần dần mở rộng lên ba rồi bốn mét. Đến khi gần đạt được năm mét thì tức thời tám ảo ảnh biến mất rồi một Huy Tân hiện ra lao thẳng vào vách tường thép đánh ầm một tiếng.

Cả người Huy Tân bị bật ngược lại rơi trên sàn đáng bực một cái, còn bức tường thì vẫn nguyên vẹn như cũ.

Uể oải bò ngồi dậy cúi xuống đồng hồ trên tay đọc từng dòng thông tin trên đó rồi tự cười cười.

“Thế mà lại do phản ứng thần kinh quá chậm không theo kịp được thân thể cơ bắp nên cực hạn tạm thời chỉ là 4.8 mét, Không nghĩ ra áo giáp này ngoài tính năng bảo vệ còn có thể giúp bộc phát sức mạnh thân thể lên gấp đôi. Mà đây chỉ là giáp cấp F-9 có thể chống đỡ được một kích của Kim đan kỳ đỉnh phong, không biết giáp cấp C thậm chí cấp B sẽ khủng bố đến mức nào.” Tưởng tượng đến Huy Tân có chút thêm thường nuốt dãi đánh ực một cái.

Trước đây khi chiến đấu Huy Tân luôn dùng bí quyết Thái cực quyền và Bát quái trường, tuy hai bộ quyền trường này là võ công thượng thừa chẳng qua tối đa cũng chỉ bộc phát ra được 1% sức mạnh tiềm ẩn của cơ thể.

Còn Bát phi vân bộ thì lại có thể bộc phát đến 2% thể lực toàn thân nên tốc độ di chuyển rất nhanh, có thể trong vòng một mét tạo ra tám ảo ảnh tấn công địch đã là cực hạn của một phạm nhân.

Nhưng từ khi lần cuối cơ thể được tiên khí quán thể, được thoát thai hoá cốt, Huy Tân đã có thể sử dụng Bát phi vân bộ bán kính đến ba mét, tốc độ di chuyển đạt tới 48m/s. Như vậy đáng lẽ khi mặc giáp vào hẳn phải khu sử ra được tới bán kính sáu mét và tốc độ đến 96m/s, nhưng do chưa thích ứng phản xạ được với tốc độ mới này, dẫn đến hán chỉ phát huy đến 4.6 mét mà thôi.

Ngay cả như vậy hán cũng không để trong lòng cho lắm, chỉ cần chịu khó chăm chỉ tập luyện một thời gian để làm quen với tốc độ mới này là ổn ngay. Đến lúc đó tu sĩ dưới nguyên anh kỳ căn bản không phải là đối thủ của hán. Nghĩ vậy Huy Tân lại thông dong tiếp tục đánh giá tiếp bốn món vũ khí còn lại.

Khẩu súng sonic F-9 và Khẩu súng laser F-9 thì chỉ cần một trung phẩm tinh thạch là có thể bắn ra một phát uy lực dễ dàng nghiền nát tu sĩ dưới nguyên anh kỳ như bắn đậu hũ. Tiếp theo là đoản kiếm, đây là vũ khí cấp E-3 nên nếu may mắn có khả năng đã thương được tu sĩ Nguyên anh sơ kỳ. Và cuối cùng là quả bom hẹn giờ cấp E-9 điều này đồng nghĩa với quét ngang tu sĩ dưới Hợp thần kỳ.

Đột nhiên trở nên giàu có và có nhiều bí chiêu để khắc địch khiến hán có phần phấn khích khó tiêu. Đây cũng chỉ là hưng phấn nhất thời mà thôi vì hán nhận thức rõ được rằng chỉ có thực lực của bản thân mới là chính đạo, pháp khí, pháp bảo, giáp, và vũ khí nóng chỉ là vật phụ trợ tạm thời không thể quá dựa dẫm vào chúng được.

Kiểm tra thấy không còn gì nữa, Huy Tân mới thu bảo giáp vào đan điền rồi khoác vào bộ đồ xám thường ngày lên bên ngoài.

Ngồi trên giường trầm ngâm hồi lâu Huy Tân mới lấy kim đan của lão Tán cầm trên tay ngưng thần chú ý.

Phải nói Kim đan của lão Tán mặc dù đã bị vụ nổ của Hỏa Ngục châu làm tiêu hao khá nhiều, dầu vậy bên trong vẫn còn sót lại một ít linh lực cực kỳ tinh thuần, nếu có thể hấp thụ được nó thì hán sẽ tiết kiệm được cả ba năm khổ tu và lõi linh lực sẽ tiến thẳng vào Trúc cơ kỳ.

Trước mắt Huy Tân còn phải dẫn mọi người chạy trốn khỏi nơi đây, tìm nơi an toàn trú ẩn. Thực lực của hán càng nhanh chóng tăng tiến mạnh lên thì khả

năng sống sót của mọi người càng đề cao.

Phân vân hồi lâu Huy Tân đánh liều bỏ kim đan vào miệng nuốt xuống rồi nhắm mắt tập trung tinh thần tiến vào đan điền.

Nếu có tu sĩ chính phái nào nhìn thấy hành động này của hắn sẽ phải hô lên một tiếng “Ma tu” rồi điên cuồng lao vào chém giết.

Trong đan điền Huy Tân Thời khắc này đã có thêm một viên ngọc màu vàng nhạt to cỡ ngón chân cái trôi lơ lửng được vô số lõi linh lực bao vây vào trong và không ngừng chậm rãi bị bào mòn từng tí từng tí một.

Từng tia linh lực tinh thuần bị bức tách thoát bay ra khỏi viên kim đan, rồi lại bị thần thức mạnh mẽ của hắn cưỡng chế đi vào khe hẹp giữa âm dương nhị dịch. Đến khi thông suốt qua được cái khe hẹp hình chữ “S” đó thì các tia linh lực này lại biến thành màu tím và trở nên ngoan ngoãn nhập vào thành một phần lõi linh lực của hắn và tiếp tục ăn mòn kim đan.

Quá trình này được lặp đi lặp lại, không biết qua bao lâu thì kim đan đã sắp bị hấp thụ gần hết.

Khi kim đan chỉ còn là một viên ngọc vàng nhỏ bằng ngón tay út. Cách đó không xa, lõi linh lực lúc này đã phát triển thành một đám khí tím to lớn liên tục quay tròn. Tốc độ xoay của nó càng lúc càng nhanh, từ từ hình thành nên một lốc xoáy lớn. Sự việc tiếp theo như được lặp lại không khác gì với quá trình âm khí chuyển thành âm dịch thể.

Lốc xoáy lõi linh lực không hề có chút lực hút hay đẩy nào mà đang tự dòn nén lại về một điểm. Nó đang không ngừng tự thu nhỏ lại và trở nên đậm đặc hơn. Cuối cùng là lốc xoáy biến mất để lộ ra một khối dịch thể màu tím đậm có nhiều tia điện bắn ra xung quanh.

Đồng thời chính giữa hai khối âm dương nhị dịch xuất hiện đóm một đóm chân hỏa màu tím nhỏ nho yếu ớt.

“Thiên Tiên chân hỏa!”

Nhìn thấy ngọn lửa này Huy Tân không khỏi hân hoan vui mừng, vì đây chính là dấu hiệu hắn đã tiến giai trúc cơ thành công. Thay vì chạy ra ngoài báo tin ăn mừng với mọi người, hắn lại tiếp tục đả tọa dùng chân hỏa mới để luyện hóa nốt phần còn lại của kim đan.

Khác với lần trước, khi có chân hỏa bay ra bao bọc lấy kim đan rồi nhanh chóng hòa tan nó thành dạng dịch và tiến hành chuyển hóa thành lõi linh lực.

Khiến cho tốc độ luyện hóa tăng nhanh hơn cả trăm lần, cảnh giới vọt thẳng từ mới Trúc cơ đến Trúc cơ sơ kỳ đỉnh phong thậm chí gần phá quan đến Trúc cơ trung kỳ.

Vui mừng vì pháp lực đột bạo tăng không được bao lâu, thì Huy Tân lại phát hiện một điều vô cùng tồi tệ, đó là hắn đã gặp bình cảnh.

Khi đạt đến trúc cơ sơ kỳ đỉnh phong, âm dương nhị khí của thái cực bắt gặp phát sinh kịch biến mất hiệu dụng. Những tia linh lực cuối cùng của kim đan còn sót lại không thể thông qua âm dương nhị khí để hoán chuyển nữa.

Không kể Huy Tân đã gian nan đưa đám linh lực thông qua cái khe cong chữ “S” đó bao nhiêu lần, màu sắc đặc tính của chúng không có một chút gì thay đổi, vẫn luôn cuồng loạn như lúc đầu.

Bất đắc dĩ không còn cách nào khác, Huy Tân đành tiết hận ép đẩy những tia linh khí thừa đó ra bên ngoài.

Đồng thời khi hắn tiến giai Trúc Cơ thành công thì bình cảnh của Thất Thần Tử quyết cũng đột phá tầng đầu tiên, thúc đẩy thần thức lên ngang bằng kim đan hậu kỳ tu sĩ.

Huy Tân thở hắt ra một ngụm trọc khí, rồi mở mắt ra lệnh cho Hồng triệu tập mọi người họp tại phòng khách.

Khi đến phòng khách thông qua Julian, Huy Tân mới biết mình đã một hơi tu luyện bảy ngày liền. Nghĩ đến điều gì, hắn chợt ra lệnh: “Hồng, hãy mở rada quét tình hình trong vòng bán kính 100km”.

“Vâng, thiếu gia” Một giọng nói mềm mại vang lên trong tai mọi người.

Chờ khoảng được mười giây thì một bản đồ ba chiều bao quát cả khu vực 100km xung quanh được tạo ra lơ lửng ngay trên bàn. Trước mắt mọi người là một mô hình ngọn núi nhỏ xanh khá cao có một ngôi chùa đồ nát được xây ở chân núi.

Trên trời thỉnh thoảng có vài sinh vật hình người dưới chân có đập vệt sáng bay qua bay lại như đang tìm kiếm một vật gì đó. Kề bên mỗi người họ có một khung thông tin về giới tính, giai cấp, pháp khí, tốc độ bay, và chiều cao.

"Chúng ta phải làm sao bây giờ?" Julian hoảng hốt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Du Kích

"Vẫn chưa vội, Hồng hãy tăng phạm vi quét lên 200km"

Bản đồ 3D tức thì được mở rộng hơn gấp đôi khi này với bán kính là 200km, nhưng cũng không có phát hiện gì mới.

Tổng cộng vẫn là có năm nhóm đang bao vây khu vực này, mỗi nhóm có sáu trúc cơ và một kim đan kỳ tu sĩ. Được dẫn đầu bởi một Nguyên anh kỳ đang bay chậm chậm một mình vòng quanh quan sát mọi việc xung quanh. Với trận hình bao vây kín mít này của đối phương thì lái phi thuyền âm thầm đi ra ngoài mà không muốn bị phát hiện thì chỉ là chuyện hoang tưởng.

"30 Trúc cơ, 5 Kim đan, 1 Nguyên anh." Huy Tân lầm bầm đếm. "Không ngờ lại nhanh như vậy, ngay cả nguyên anh tu sĩ cũng đã đến, tình hình có vẻ hơi phức tạp hơn ta tưởng"

"Không phải chỉ cần chúng ta để Hồng đi tiêu diệt chúng là được sao?" Nghe Julian nói thế hai người đại sư và tiểu Lục thở phào nhẹ nhõm.

"Thật sự việc này lại có thể giải quyết bằng cách đơn giản như vậy?" Đại sư khó tin hỏi.

"Thưa sư phụ, theo lý thì đương nhiên là được, chỉ có điều khi chiến đấu nổ ra nhất định sẽ để lại nhiều dấu vết về sự tồn tại của phi thuyền và qua đó có thể sẽ bị bại lộ, đến lúc đó chúng ta chắc chắn sẽ chịu sự truy giết của cả tu tiên giới" Huy Tân cười khổ giải thích. Thật ra còn một lý do khác hẳn không nói ra là theo trực giác mách bảo đây rất có thể là âm mưu của gia tộc Lỗ đang dẫn dụ hắn tự lộ đầu ra ngoài, sau đó mới tìm cơ hội truy bắt hắn.

"Không lẽ chúng ta cứ ần núp trong đây?" Julian hậm hực hỏi ngược lại.

"Đương nhiên là không, bọn chúng đã bao vây khu vực này, phát hiện ra hang động này chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi."

Julian nghe vậy giận tím mặt giậm chân hần học cái. "Thế này không được, thế kia cũng không được. Vậy chúng ta cứ ra ngoài đầu hàng để chúng giết quách cho rồi"

"Julian đừng nóng nảy, có phải con đã có tính toán kế hoạch khác rồi phải không" Đại sư bình tĩnh khuyên Julian rồi chuyển sang nhìn Huy Tân đầy thâm ý hỏi.

"Vâng sư phụ, nếu chúng đã đến đây thì không thể cứ để bọn chúng đi về tay không như vậy được, tuy nhiên để kế hoạch của con lần này thành công, thì chị Julian sau đây sẽ đóng một vai trò rất quan trọng đó."

Vốn đang giận dữ không muốn nói gì nữa, khi nghe Huy Tân nhắc đến tên mình, Julian hai mắt long lanh sáng ngời nhảy bật lên tươi cười nói. "VẬY àh, giờ mới biết là người ta quan trọng sao? Nói đi! Vài trò gì Ta phải làm gì?"

"Chị thật sự đồng ý sao? Nên nhớ là việc này rất hung hiểm và nó quyết định đến an nguy của tất cả mọi người ở đây." Huy Tân ra vẻ trịnh trọng nhắc nhở.

"Yên tâm không gì có thể làm khó được người chị này của em đâu!" Julian vỗ ngực cam đoan.

"Một khi chấp nhận thì Chị phải hứa luôn nghe lời chỉ huy của em không được thắc mắc hay làm ngược lại, Ok?"

"Ok, sao hôm nay em nói nhiều vậy. Rút cục là chuyện gì?" Julian đã có chút mất kiên nhẫn hỏi thúc.

"Cũng không có gì phức tạp lắm, chỉ cần chờ khi bọn chúng bị em dẫn dụ rời khỏi đây, thì chị lập tức để Hồng mở hệ thống ẩn hình rồi bay về phía bắc 500km. Em sẽ tụ họp với mọi người ở đó sau." Huy Tân vừa nói vừa cười nhìn Julian không chớp mắt.

"Em...Thật là tức chết ta mà!" Julian hậm hực nhìn hắn như một con cọp cái sắp nhảy vào cắn xé con mồi ra trăm mảnh vậy.

"Chị đã hứa là sẽ nghe lời rồi đấy" Huy Tân không để ý đến ánh mắt của nàng mà còn đắc ý nói.

"Con có nắm chắc không đó, không còn cách nào khác sao?" Đại sư hơi lo lắng dò hỏi.

"Không còn cách nào khác đâu sư phụ, với lại con cũng vừa mới thăng cấp nên cũng có chút tin tưởng." Giọng điệu của hắn rất nhàn nhả ung dung. Làm mọi người cũng yên tâm hơn phần nào. Dù sao thì họ cũng không nhận thức được ba chữ "Nguyên anh kỳ" nó có ý nghĩa kinh khủng như thế nào.

Chuẩn bị chu đáo, Huy Tân liền lặng lẽ một mình đi ra ngoài cửa hang.

Đợi đến khi Julian thông qua đồng hồ báo cáo vị trí tên tu sĩ Nguyên anh đã đến bên kia đối ngược với cửa hang, thì hắn cũng bắt đầu hành động. Dùng hết mười thành sức lực sử ra Bát Phi Vân bộ và lôi độn thuận vô thanh vô tức lao nhanh vào rừng.

Vì phải cố hết sức tránh né không để kẻ địch phát hiện, thành ra hắn phải chạy vòng qua trái rồi phải thậm chí có khi chạy ngược lại, cho nên tốc độ tiến

lên rất trì trệ.

Nhờ vào bóng tối và thần thức khủng bố tương đương với Kim Đan hậu kỳ của mình, hai tiếng sau Huy Tân đã hoàn toàn thoát khỏi vòng vây của địch nhân.

Thay vì dừng lại đánh một trận như kế hoạch, hắn tiếp tục đi thẳng về phía nam, cho tới khi đến được một ngọn núi hoang vu khá cao cách Thái Hiến sơn không xa mới đứng dừng lại, đánh giá xung quanh.

Khi không phát hiện có vấn đề gì hắn mới leo lên đào một hố không sâu lắm ở gần đỉnh núi rồi cẩn thận chôn một quả bi đen trơn bóng to bằng hai bàn tay xuống rồi lấp đất lại.

Kế tiếp hắn lại lấy ra một đồng trận kỳ và trận bàn phân bố cả bốn phương tám hướng trên cả ngọn núi này. Đây là trận pháp Kim Cô Trận thuộc dạng khôn trận lấy được trong giới chỉ của lão Tán đã bị hắn chỉnh sửa tẽ luyện lại, cộng với thượng phẩm tinh thạch nữa thì một nguyên anh kỳ tu sĩ bị nhốt vào muốn thoát thân cũng phải tốn chút công sức.

Bỏ trí hết đầu vào đấy, hắn mới tìm một gốc cây cổ thụ gần đó đã tọa cố hồi phục lại tinh thần lẫn sức lực.

Thời gian trôi qua được hai tiếng đồng hồ, Huy Tân mới từ từ thu công lại, mở mắt ra. Tay áo hơi rung lên trên tay phải hắn đã cầm một trận kỳ màu xanh dương kỳ lạ khác.

Nhìn cây cò, Huy Tân vừa suy tính vừa cười lạnh. ‘Có cái này để phong bế linh khí xung quanh lại thì có thể yên tâm phục kích được một nhóm địch mà không lo tên Nguyên Anh kỳ kia phát hiện ra.’

--oOo--

Hồ Điền là một Nguyên anh sơ kỳ tu sĩ của Hắc Xa Động thuộc Yến quốc gần biên giới với phía đông nam của Triệu quốc. Hắn vừa chưa ăn mừng tiến giai thành công không được bao lâu thì đã được lệnh từ hội đồng trưởng lão, phải đến đây tìm hiểu về sự kiện phượng hoàng lửa xuất hiện cách đây bảy năm về trước.

Theo nguồn tin tình báo của họ thì khu vực này chính là nơi hạ lạc của phượng hoàng năm đó, do vậy hắn lệnh cho các đệ tử chia thành năm nhóm bao vây phong bế chỗ này lại không cho kẻ lạ mặt lên vào. Chờ cho tới khi hội đồng trưởng lão đưa ra quyết định mới.

Phải biết rằng phượng hoàng chính là một trong tứ thần chân linh, toàn thân từ cốt tủy đến lông tơ đều là báu vật hiếm có, đặc biệt là chân huyết của nó có thể trọng thần thể tăng thiên phú và tốc độ tu luyện cho tu sĩ có hỏa linh căn.

Dù vậy Hồ Điền vẫn không dám cả gan đến gần hang ổ của nó trên núi Thái Hiến, hắn biết rõ thực lực của tứ thần chân linh không thể tính theo lẽ thường.

Bất kỳ một yêu thú nào trong Hồng hoang cũng có thể thoải mái đánh tay đôi cùng lúc với hai ba tu sĩ cùng cấp, còn tứ thần thú thì chỉ có tu sĩ trên nó cả một cấp bậc may ra còn cơ hội chạy thoát thân.

Lý do chúng trở nên kinh khủng như vậy chủ yếu là vì huyết thống chân linh thân thể bất diệt cứng rắn. Nhưng trọng yếu hơn hết tất cả chính là mỗi một con có riêng thiên phú thần thông kinh khủng của mình.

Bên cạnh đó một con phượng hoàng một khi đã trưởng thành tu luyện đến cấp bốn tương đương nguyên anh kỳ thì có thể huyền hóa ra Ưu Thiên Hóa bao phủ toàn thân. Ưu Thiên Hóa là một loại dị hòa mà tu sĩ Hợp Thần kỳ cũng phải tránh xa.

Như hắn một tu sĩ nguyên anh sơ kỳ đi tra xét thăm dò một con quái vật khủng bố đến thế thì chỉ nghĩ cũng không dám nghĩ, nói gì đến mơ tưởng đến diệt yêu đoạt chân huyết, không phải là đã chề mạng mình quá dài sao.

Hắc Xa Động là một thế lực lâu đời trong phe ma đạo nên tình báo của nó được trải rộng khắp khu vực phía nam này. Truyền tin từ đây về đến tổng đà cũng rất nhanh, hắn chỉ cần cố thủ ở đây mất khoản thêm ba ngày là hoàn thành nhiệm vụ. Còn hai tam lưu tu tiên môn phái Thanh Dương môn và Liệt Huyền môn nhỏ bé ở Triệu quốc đây tất nhiên là không có ý kiến gì.

Đúng vào ngày cuối cùng Hồ Điền vừa mới đi tuần tra xung quanh một vòng về đến chỗ nhóm đệ tử đầu tiên thì lại không cảm ứng khí tức của bọn chúng đâu, như là hoàn toàn biến mất khỏi thế gian. Hắn vội vã thả thần thức ra tra xét xung quanh cũng không được gì, khu vực này bỗng trở thành một mảnh âm u đáng sợ.

‘Không lẽ có phát hiện gì mới nên chúng mới tự ý rời khỏi vị trí? Hay là bị địch nhân phục kích? Không đúng, chúng ta là nhóm đầu tiên phát hiện ra đầu mối và đã cẩn thận diệt khẩu tẩy xóa hết các dấu vết, nên phe phái khác không thể tìm đến đây nhanh như vậy được, mà chính phái và liên minh cửu phái một tháng sau mới xuất binh, chẳng lẽ là mấy tên kiến hôi không yên phận ở Triệu quốc.’ Hồ Điền trầm ngâm hồi lâu không phát hiện được gì bèn lắc đầu bay vòng quanh hy vọng tìm được dấu vết còn sót lại.

Bỗng nhiên hắn nhú mày ngẩng đầu nhìn về phía đông bắc, khi cảm ứng được linh khí chấn động mãnh liệt truyền ra từ hướng của nhóm đệ tử thứ ba.

Hồ Điền thâm kinh hoảng trong lòng, không ngờ quả thật là đã bị phục kích, địch nhân cũng là một tay không vừa. Vì đồ hình Hồ Điền phân bố các nhóm có kết cấu như một ngôi sao năm cánh bao lấy Thái Hiến sơn làm tâm.

‘Theo lẽ thường thì sau khi thành công đánh giết xong nhóm một sẽ thừa thắng xông lên đánh đến nhóm hai hoặc nhóm năm. Tuy nhiên đối phương lại tấn công nhóm ba, nhằm ý đồ gia tăng khoảng cách để mình không có thời gian đến cứu viện. Thật xảo quyệt!’

Địch nhân rất có thể chỉ là một người, vì theo kiểu đánh du kích như vậy, càng đông người hành động càng bất lợi.

Hồ Điền liền lật tay áo thấy ba tấm truyền âm phủ lên cao rồi vận pháp lực kích hoạt. Ba tấm bùa tức khắc bốc cháy thành ba quả cầu lửa chia phóng đi ra ba hướng khác nhau. Hắn muốn dùng truyền âm phủ báo động để tất cả đệ tử có một chút phòng ngừa trước, tránh bị kẻ địch đánh lén mà không có chút lực phản kháng nào.

Nhưng khi mới bay đến được nửa đường thì dao động linh khí ở phía xa bất ngờ yếu đi rồi biến mất, đây là dấu hiệu trận chiến bên kia đã kết thúc.

"Không thể nào! Là Nguyên anh kỳ tu sĩ sao?" Hồ Điền thất thanh hô lên rồi thảm nhận định. “Chắc chắn là vậy, chỉ có nguyên anh kỳ mới có thể tiêu diệt sáu trúc cơ và một kim đan nhẹ nhàng nhanh chóng trong một thời gian ngắn như vậy.”

"Tiếp theo đối phương sẽ đi đến nhóm nào đây? Nếu căn cứ vào hành động bỏ qua nhóm hai đáng nhóm ba vừa rồi thì mục tiêu kế tiếp sẽ là nhóm năm. Dấu thể đối phương là một tên xảo quyệt rất có thể nửa đường thay đổi chiến thuật sang đánh nhanh rút gọn, đến lúc đó phải mở to mắt nhìn hấn tàn sát các đệ tử nhóm hai rồi vỗ mông trốn đi mất sao." Hồ Điền chau mày khổ tâm suy nghĩ.

"Nhưng cứ đứng đây không làm gì cũng không phải là cách, nếu để địch nhân tiến tới nhóm bốn rồi giết sang nhóm năm thì hỏng bét. đành phải bỏ ít lấy nhiều mà thôi, không chừng đối phương vì cuồng sát mà chạy đến nhóm bốn." Hồ Điền bất đắc dĩ điều khiển phi kiếm dưới chân cấp tốc phóng bay về hướng nhóm bốn, với ý đồ vừa hỗ trợ nhóm bốn và cắt ngang đường tấn công đến nhóm năm luôn.

Thật là không may mắn, đúng như dự đoán của hắn, địch nhân quả nhiên đã thay đổi chiến thuật. Hồ Điền vừa tụ hợp với nhóm bốn tức thời có linh khí chân động phát ra từ hướng nhóm hai. Hồ Điền không khỏi một trận mặt tím mặt xanh chửi bới cả mười tám dòng họ đối phương. Thay vì tức giận dẫn bảy tên đệ tử lao thẳng đến đánh giết kẻ thù, thì hắn lại dẫn lòng xuống tỉnh táo bay đến hướng của nhóm năm gần đó.

Thấy được nhóm năm vẫn an toàn, thần thái Hồ Điền mới trở nhẹ nhõm bình tâm hơn một chút. Lúc này hấn triệu tập đệ tử điên cuồng đi truy sát kẻ địch vô si kia.

Khi nhóm 15 người Hồ Điền đáp phi kiếm đến khu vực tuần tra của nhóm hai, thì chỉ tìm thấy được một thân thể của một tên đệ tử có tu di chúc cơ còn nguyên vẹn. Còn lại tất cả người của nhóm hai thì hoàn toàn đã bốc hơi không cách nào cảm nhận được khí tức của họ nữa.

"Trịnh huynh đệ! Là Trịnh huynh đệ thật!" Một đại hán mặt râu ria xồm xoàm có tu vi Trúc Cơ trong nhóm bốn nhận ra được người mình quen thì thất thanh kinh hô.

"Bẩm thừa sư thúc theo lời tên kia bẩm báo thì đây là thi thể của Trịnh Kiếm cháu của Trịnh Hải đại ca" Một trung niên từ mặt đen đang lơ lửng bên phải Hồ Điền cung kính thưa.

Bên trái Hồ Điền còn một phụ bà mặc bào tím im lặng đánh giá vết thương trên cái xác bên dưới không nói gì. Cả hai người đều là tu sĩ Kim Đan trung kỳ trong nhóm bốn và năm may mắn còn sống sót.

"Hử?" Hồ Điền bất ngờ ngừng ra rồi bay đi cả đám đằng sau không hiểu gì cũng lật đật bay theo, đi một mạch về phía nam cách đó mười km lại có thêm một cái xác không hồn khác.

Hồ Điền nhắm mắt thả thần thức cường đại ra lại phát hiện thêm một xác chết cách đó 20km.

"Sư thúc, theo tình hình trước mắt đây rất có thể là do đối phương làm ra để dẫn dụ chúng ta vào cạm bẫy" Lão bà áo tím vẫn một mặt trầm ngâm kia đột nhiên lên tiếng cảnh giác cấp trên của mình.

"Uhm, vậy người dẫn thêm hai đệ tử tiếp tục đi về hướng nam thám thính cho ta. Có phát hiện gì lạ phải quay về báo cáo ngay lập tức." Hồ Điền gật đầu đồng ý rồi phân phó.

Lão bà nghe thế thì thăm hỏi hận không thôi, như không tự nhiên lại đi chuốc họa vào thân. Dẫu cho có muôn phần không muốn nhưng cũng không dám có ý kiến gì. Đành vâng dạ rồi dẫn hai tên tâm phúc đi trước dò đường. Còn Hồ Điền chậm rãi phi hành ở phía sau khá xa.

Tên trung niên từ Kim Đan kỳ con lại kia thì không tỏ ra thần sắc gì vẫn luôn cung kính đi theo bên cạnh Hồ Điền.

Tới tận khi tìm đến đến cái xác thứ mười hai thì cũng đã đi được 150km về phía nam rồi. Đúng lúc này Hồ Điền nhướng mày đề thăng tốc độ tiến lên. Không bao lâu sau thì mọi người đã thấy ba người lão bà đứng chờ ở đằng trước không xa.

"Việc gì? Sao lại không đi tiếp?" Hồ Điền hơi khó chịu chất vấn.

"Sư thúc, người xem!" Lão bà vừa nói vừa chỉ lên một ngọn núi khá cao không xa trước mặt.

Nghe vậy Hồ Điền mới đưa mắt nhìn qua, khi liếc đến vách đá trên đỉnh núi con người hấn bỗng co rụt lại. Vì trên đó đang có ba cái xác không đầu treo lủng lẳng, mà ba người này lại chính là ba tên kim đan kỳ đệ tử còn lại đi theo hấn tới đây chấp hành nhiệm vụ. Nhưng đáng sợ hơn là đan điền của cả ba đồng dạng bị thủng một lỗ như bị một trảo của ác thú móc vào vậy.

Đây rõ chính là hành động của đám ma tu bọn hán hay làm khi đã hạ ngục đối thủ.

"Không biết có đồng đạo nào từ xa đến Hồ mã là trường của Hắc Xa Động thật thất lễ không kịp đón tiếp từ xa, xin thứ lỗi." Hồ Điền điềm nhiên nói. Giọng nói của hán không hề lớn nhưng vang vọng khắp núi trời hàng trăm dặm xa cũng có thể nghe thấy rõ.

Hồ Điền làm vậy vì trước hết muốn thăm dò nếu đối phương đích thật là một ma tu thì không cần phải một hồi người sống ta chết, để tránh tổn hại hòa khí người cùng phe. Nhưng điều đó không có nghĩa là hán sợ đối phương.

Nhưng đáp lại hán lại là một cột ánh sáng đoạt mệnh màu đỏ. Tốc độ của nó cực nhanh chớp lóe liền đã đến đích. Dù biết là không kịp nhưng Hồ Điền phản xạ theo tự nhiên liền té ra một vòng bảo hộ rồi lật tay tính lấy thêm vài phòng ngự pháp bảo ra thì.

"Ah..." Trung niên tử đứng bên phải hán hét thảm một tiếng rồi rơi thẳng xuống dưới.

Khi hán nhìn kỹ lại cái thân thể của tên trung niên tử kia còn đang co giật trên đất, thì thấy ngay giữa vùng đan điền của hán có một cái lỗ nhỏ tròn nhẵn máu nóng không ngừng từ đó ọc ra ngoài.

Tất cả trúc cơ đệ tử chứng kiến một màn này, cả người run rẩy nhũn ra. Một kim đan trung kỳ có vòng bảo hộ bên ngoài cứ thế mà bắt đặc kỳ tử, bọn chúng thì có thể làm gì? Ngoài việc chờ đối phương tới chém giết từng người một.

Những có vài tên Trúc Cơ đệ tử vẫn cuồn cuộn làm theo lão bà và Hồ Điền lấy hết linh khí, linh phù có uy lực mạnh nhất ra cố bảo vệ cái mạng nhỏ của mình.

"Tất cả xuống dưới cho ta, phi hàng trên không chỉ tổ làm bia ngắm cho đối phương bắn giết từng người một mà thôi" Hồ Điền thấy đối phương không nói gì đã phát động tấn công, thật quá vô sỉ hán có chút không chịu nổi, giận dữ la hét đám tiểu bối.

Nhưng nếu cứ đứng ở đây cũng không ổn, cả đám sớm muộn sẽ bị đối phương dùng tia sáng đó giết chết từng tên một.

Nghĩ vậy hán liền quát to "Theo ta đi sát mặt đất tiến lên!", rồi lấy ra một tấm thuẫn bằng thú cốt bình thường không có linh quang hay ánh sáng lập loè gì che chắn thân mình vào trong rồi đạp phi kiếm bay sà sát mặt đất mà lên.

Những tên Trúc Cơ kỳ còn lại cũng hiểu nếu bây giờ lâm trận bỏ chạy thì thế nào cũng sẽ bị lão bà kim đan kỳ chiếu theo quy pháp xử tử ngay tại chỗ đến lúc đó thì chết là cái chắc, còn nếu liều mạng đi theo sư tổ Nguyên anh kỳ may ra vẫn còn cơ hội sống. Nên tất cả cũng lục đục chạy bộ lên theo.

Lão bà thì không cần phải nói, do sợ bị ánh sáng đó đột kích nên phải cẩn thận cố gắng hết sức bám sát theo sau lưng Hồ Điền tính lấy hán làm một tấm bia thịt che chở cho mình.

Chớp mắt vài cái Hồ Điền đã gần đến đỉnh núi. Lúc này thần thức hán đã phát hiện ra kẻ địch, nhưng ngoài ý muốn là đối phương chỉ có linh lực của một tiểu bối Trúc Cơ kỳ. Trên vai kẻ đó đang vác một pháp bảo hình dáng kỳ lạ, trông như một khối sắt tròn hình trụ dài ba gang tay đang chìa về phía đầu hán. Nếu Hồ Điền tính toán không sai thì nó chính là thứ bắn ra ánh sáng đỏ cổ quái kia.

Hồ Điền cấp tốc dừng bay lơ lửng cao tấm thuẫn che phần đầu lại, nhưng chờ đợi một hồi lâu vẫn không thấy gì, thì biết mình đã trúng kế nên hán bực tức lao lên muốn ngay lật tức phân thay tên tiểu bối trúc cơ này thành vạn mảnh mới hả giận.

Lợi dụng được thời cơ Hồ Điền dừng lại, tên trúc cơ kia đã có chút thời gian rảnh nhanh như chớp bắt vài pháp quyết đánh xuống dưới mặt đất rồi hô lớn.

"Kim Cô Khốn Trận lên!" Một giọng non nớt thiếu niên gầm lên.

Tầng tầng lớp lớp luồng hào quang không một dấu hiệu dưới lòng đất bắn lên kết thành một màng sáng màu vàng như một cái chén úp xuống bao phủ cả ngọn núi vào trong.

Hồ Điền kinh hoàng ra dấu cho mọi người ngừng lại rồi không ngừng liếc nhìn đáng giá hoàn cảnh bốn phía xung quanh.

"Kim Cô Khốn Trận là trận pháp gì? Sao ta chưa từng nghe qua? Phải bình tĩnh lại đã! Dựa vào cái tên thì đây chắc chỉ là khốn trận nên trước mắt hán là không có gì nguy hiểm! Hồ Điền tự trấn an bản thân rồi ra lệnh.

"Không cần hoảng hốt, Hán chỉ là một trúc cơ kỳ như các người, thì có thể bố được đại trận lợi hại gì cơ chứ. Tất cả cùng phát động tấn công tập trung vào một điểm trên màng sáng là được."

Còn bản thân Hồ Điền thì quay lại muốn truy đuổi tên thiếu niên kia. Lúc nhìn lên thì đã không còn thấy bóng dáng hán đâu, nên liền thả thần thức quét xung quanh một lượt.

Hồ Điền cười lạnh đạp phi kiếm phóng lên, chớp mắt đã lên tới đỉnh núi. Tức khắc phát hiện ra một thân ảnh màu xám đang chạy như điên xuống núi.

Hán bình tĩnh dùng tay vỗ sau ót mình, liền một cây huyết đao linh quang đỏ hồng từ trong miệng bay ra. Hồ Điền điểm ngón tay thẳng vào sau lưng tên trúc cơ đang ra sức chạy trốn quát lớn một tiếng.

"Đi!"

Pháp bảo huyết đao như có linh tính lập tức lao vút nhanh đi về phía tên thiếu niên kia.

Như cảm ứng được nguy hiểm, tên trúc cơ vội quay đầu lại, không hoảng hốt buông tay quăng ra một đoàn kiếm ngắn trông không khác gì một con dao găm bình thường phóng ra cản lại.

Một đao một kiếm chớp mắt đã va chạm leng keng vào nhau, đoàn kiếm rõ ràng yếu thế hơn liền bị ép cho bật ngược lại, nhưng thế tới của huyết đao cũng đã chậm chút lại.

Đúng lúc này Hồ Điền “Hừm!” một tiếng, theo sau đó là một luồng khí tức khủng bố phủ xuống đôi phương.

Hồ Điền vốn định dùng khí tức mạnh mẽ của Nguyên Anh của mình áp xuống làm đôi phương mất khống chế tâm thần và pháp lực, rồi sau đó sẽ dùng phi đao dễ dàng chế trụ tên tiểu bối kia.

Nhưng một mảng tiếp theo không khỏi làm hắn sững sờ. Chỉ thấy tên tiểu bối kia thân hình hơi run lên bước chân có chút loạng choạng sắp ngã ra đất, bất quá kể tiếp sau đó hắn lại nhanh chóng bắt đầu phục hồi lại tinh thần như chưa có gì xảy ra.

Đang tính thúc giục bảo đao của mình chém xuống thì Hồ Điền không khỏi dờ ra không tin vào mắt mình nữa. “Có làm không vậy, tên này chỉ là một Trúc Cơ kỳ tiểu bối sao? Làm sao hắn có thể hóa giải được khí tức áp bức khổng lồ của ta trong thời gian ngắn như vậy?”

Vào đúng lúc này pháp bảo trên vai thiếu niên lại bắn ra một tia ánh sáng, Hồ Điền vội lấy tấm khiên che người lại, nhưng ngoài ý muốn mục tiêu lần này lại là huyết đao.

Huyết đao bị tấn công dồn dập hai lần uy lực và tốc độ đã giảm khá nhiều so với trước. Tuy thế tên trúc cơ biết mình vẫn không thể nào tiếp được một đao khủng bố đến từ một tu sĩ lớn hơn mình cả hai giai cấp này.

Nhưng nhờ có đoàn kiếm và tia sáng đỏ kia đã tranh thủ được một ít thời gian cho hắn. Tên trúc cơ thiếu niên kia thu hồi pháp bảo hình trụ kia đi rồi lại lấy ra một pháp bảo vô cùng kỳ dị khác.

Cái thứ hắn đang cầm trong tay lúc này dài hai gang tay làm bằng kim loại màu đen, xung quanh có phát ra vài ánh sáng cam. Một tay cầm một tay nâng đang đưa cái ống to bằng nắm đấm thẳng về phía Hồ Điền rồi bóp cò.

“Bang” Một tiếng điên tai nhức óc khiến hai của tai tên thiếu niên bị ù cả hồi lâu chưa hết.

Nhưng Hồ Điền đứng phía trước thì không nghe thấy bất cứ âm thanh gì cả. Hắn chỉ thấy chọt từ cái ống đen thui đó có một vòng khói trắng được bắn thẳng ra về phía mình.

Vòng khói trắng lúc đầu thì còn ở xa tí nhỏ xíu, chỉ chớp mắt một cái thì nó đã bình to ra đến ngay trước mắt mình. Hồ Điền thậm chí còn có thể thấy rõ ở chính giữa vòng khói đó còn có một luồng khí đặc quánh như sóng nước không ngừng chấn động lan ra xung quanh.

Khi bị cái vòng khói đó đánh trúng lên tấm khiên của mình thì Hồ Điền không thấy có khác lạ gì cả, thậm chí một chút run động từ tấm khiên truyền ra cũng không có.

“Đây là pháp thuật quỷ quái gì vậy?” Hắn không khỏi một bụng nghi hoặc khó hiểu. “Chẳng lẽ đôi phương vừa rồi chỉ là giả thần giả quỷ hù dọa mình?”

Nhưng một khắc tiếp theo khi Hồ Điền bước một bước tiến lên trước thì máu huyết toàn thân sôi trào, linh lực chạy tán loạn như ngựa mất cương không thể điều động theo ý được.

Thế giới xung quanh bỗng biến thành một nơi không còn có âm thanh. Hắn chỉ thấy mọi thứ hoa lên, thân ảnh áo xám đang quay lưng chạy dưới núi từ một biến thành hai rồi từ hai tách thành bốn.

Tay chân bủn rủn vô lực ngay cả đi đứng cũng khó khăn, Hồ Điền lập tức phản ứng lại muốn đứng cho vững lại thì chỉ cảm thấy chân mình đập vào chỗ trống không biết đâu là trời đâu là đất nữa.

Hắn chỉ đơn giản muốn lấy lại thăng bằng trọng tâm của cơ thể nhưng càng cố gắng càng loạn hơn. Cuối cùng là Hồ Điền trượt chân té nghiêng sang trái đánh rầm một tiếng rồi lăn mấy vòng khiến bụi bay đầy trời.

Một cảm giác thật khó chịu ở lồng ngực không ngừng nổi lên như bị say sóng vậy, hắn không kiềm lại được bắt đầu nôn khô. Cũng may người tu tiên có thể tích cốc được, mấy tháng trời hắn không có ăn gì. Nên trong bụng Hồ Điền giờ trống rỗng không có gì để nôn ra ngoài.

Pháp bảo huyết đao dưới tinh thần Hồ Điền thúc giục bay với vận tốc cao cũng bắt đầu nghiêng qua nghiêng lại rồi liểng xiểng chém sâu vào một tảng đá to dưới đất.

Lão bà Kim Đan kỳ thấy vị thúc thúc của mình nằm dài dưới đất không ngừng nôn nữa thì thất thần hoảng hốt vội chạy lại hỏi thăm. Nhưng dù bà ta có nói gì la hét lớn đến đâu cũng không thấy Hồ Điền trả lời.

Nhìn đến chỗ tai của Hồ Điền thì chỉ thấy từ đó đang không ngừng có ít máu đỏ rỉ ra ngoài.

Mất khoản một lúc lâu Hồ Điền mới thích ứng được lấy lại thăng bằng bắt đầu lụm khum đứng dậy. Thấy bà lão đang không ngừng la hét rồi ra dấu hiệu với mình thì hần nhủu mày khó hiểu.

“Người nói cái gì? Người bị câm à?”

Hồ Điền phát tay không quan tâm đến bà ta. Đang lúc muốn cấp tốc tiếp tục đuổi giết tên Trúc Cơ kỳ kia, khi nhìn lại thì đã thấy tên đó vừa chạy vụt ra khỏi đại trận biến mất sau lớp màng sáng vàng.

Thiếu niên kia biết rõ có nguyên anh kỳ ở đây thì sớm hay muộn pháp trận cũng sẽ bị cường hành phá vỡ, bởi vậy hần dùng hết sức bình sinh dồn vào hai chân mà chạy trốn chết.

Hai bàn chân của hần cắm vào nền đất đỏ phóng đi, để lại phía sau là một hàng dấu chân sâu hoắm, còn trên không là một khoảng bụi bốc lên mù mịt.

Nháy mắt hần đã ở ngoài khu vực xung quanh núi 50km, khi quay đầu lại nhìn một lần nữa thì lớp màng sáng của pháp trận, lúc này đã vô cùng âm đậm nhấp nháy liên tục như muốn sụp đổ đến nơi. Hần mới vội lấy ra một hộp sắt đen hình chữ nhật nhỏ bên trên có một nút đỏ và một cái đèn đang phát ra ánh sáng màu xanh lục.

"Oanh! Oanh!" Bỗng có tiếng nổ rung cả trời đất truyền đến từ đằng sau.

Thiếu niên không cần quay lại nhìn cũng biết nhóm Hồ Điền chắc đã thành công phá trận thoát khốn và đang hùng hổ đuổi theo phía sau.

Nhưng thần thái hần lúc này vô cùng bình tĩnh và lạnh lẽo, Hai mắt hần chợt sáng lên không một chút do dự gấp rút bấm vào cái nút đỏ, lập tức đèn trên hộp cũng đã chuyển sang màu đỏ hoe. Hần lật đặt nằm sấp sát xuống đất hay tay ôm đầu nhắm mắt chờ đợi, nhưng mọi thứ vẫn yên lặng không có tiếng động đình tại điếc óc nào nổ ra.

Khó hiểu hần ngẩng đầu nhìn lại thì đằng trước không xa chỉ thấy một vành mặt trời to như quả núi vô vùng chói chang, làm mất hần đau đớn đến mức lệ phải tuôn ra. Chống chọi không được bao lâu hần đánh phải nhắm lại. Trong lòng thâm kinh hoàng, tên thiếu niên tin rằng nếu mình còn ngoan cố nhìn thêm mấy giây nữa thì e rằng phải quẫn bỏ luôn cả cặp mắt này.

Khi cơn đau qua đi hần mới chớp chớp mắt hé ra nhìn thử thì bóng đêm một lần nữa đã trở lại chiếm hữu cả trời đất, mọi thứ trở lại bình thường như trước đó. Nhưng đám người Hồ Điền thì lại vô ảnh vô tung, ngay cả ngọn núi cao kia cũng đã biến mất theo. Chỉ để lại một hố sâu to lớn hằn bóng như lòng chảo.

Hần còn đang rung động xuất thần nhìn không chớp mắt thì một con chim ưng bằng thép đỏ đen vô thanh vô tức từ từ ẩn hiện ra từ giữa không trung.

"Xiu..." Dưới cánh phải nó có một tấm thép tách ra để hở một lỗ hồng, bên trong có ba người thò đầu ra, hai thầy chùa một thiếu nữ tóc vàng đang mỉm cười nhìn ra. Lão đầu trọc đứng chính giữa mở miệng.

"Huy Tân, con cũng lên đi."

"Thiếu gia không sao chứ?" Cô nàng tóc vàng ôn nhu hỏi han.

"Không phải hẹn gặp ở phía bắc sao? Thế nào lại đến đây?" Huy Tân hơi ngỡ ngàng vì sự xuất hiện của mọi người.

"Julian không yên tâm để con đi một mình, nên chúng ta luôn đi theo phía sau." Đại sư từ tốn giải thích.

"Hừm, chị dám làm ngược lại với lời hứa. Cứ chờ đó em sẽ trừng phạt chị sau" Huy Tân cười quý dị hăm dọa.

"Hừ..." Câu đó không biết vào tai hai người thầy trò tiểu Lục nghe ra sao, chứ Julian thì quá hiểu rõ ý tứ của hần nên xấu hổ đỏ mặt cúi đầu không dám nói gì.

Huy Tân thấy thế cười ha hả đắc ý nhảy leo lên phi thuyền.

...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tây Giang Thành

“Đứng rồi còn cây súng hình dáng quái dị lần cuối anh lấy ra bắn trước khi chạy thoát là súng gì vậy, trông có vẻ mạng hơn nhiều cây súng anh cầm trước đó” Tiểu Lục hai mắt sáng long lanh vừa hỏi tưởng lại tình cảnh lúc đó vừa nhìn Huy Tân hỏi gấp.

“Là cây này hả?” Huy Tân cười cười lật tay đã lấy cây súng sonic ra đưa cho tiểu Lục. “Kỳ thật cấp bậc của nó và cây súng laser là ngang bằng nhau”

“Thật sao? Nếu đồng cấp bậc sao tên kia mạnh mẽ như vậy mà mới bị trúng một phát là nằm bò còng dưới đất rồi?” Tiểu Lục thích thú vuốt ve cây súng khó hiểu nói.

“Tại hán không biết cách thức cây súng này hoạt động là dựa trên sự chấn động âm thanh. Nếu không thì chỉ cần hán tạo ra hai màng năng lượng bảo vệ xung quanh, rồi hút hết không khí ở giữa hai lớp vòng bảo vệ đó đi, để tạo ra một vùng chân không là đã có thể ngăn được sự chấn động của âm thanh lan truyền. Dùng cách này đừng nói là nguyên anh kỳ, cho dù là Kim Đan hậu kỳ tu sĩ cũng có thể ngăn chặn được” Huy Tân lắc đầu cười khổ giải thích.

“Đương nhiên dưới điều kiện là tên Kim Đan hậu kỳ đó có đủ linh lực cho màng năng lượng bên ngoài cùng chống chịu được viên đạn sonic đó. Nếu không thì cũng vô ích vì khi màng năng lượng bên ngoài tan vỡ không khí sẽ tràn vào và lan truyền chấn động của âm thanh vào bên trong”

Tiểu lục nghe có cái hiểu có cái không hiểu không khỏi ngẩn ra. “Chấn động âm thanh? Sao em thấy nó giống sóng nước hơn!”

“Uhm, chính xác là có thể coi nó như là sóng biển, nhưng là nó bị nén lại và di chuyển với tốc độ âm thanh” Huy Tân gật gù đầu đồng ý.

“Nếu là sóng biển thì hai con sóng nhập vào nhau sẽ tạo thành một con sóng to và mạnh hơn đúng không? Sao anh không bắn thêm vài phát cho tên đó chết luôn?”

“Ta...” Huy Tân cả người cứng đờ, đứng chết sững ra. “Ah...sao ta lại không nghĩ ra...Quả Bomb E-9 của tôi...hu hu...”

...

Đại sư trầm ngâm đợi hồi lâu mới nói ghi vắn trong lòng ra. "Huy Tân, kế tiếp chúng ta nên đi đâu đây?"

Khi này mọi người đã trở lại phòng khách, sau khi hồi lâu nói cười về những chiến tích kinh người của Huy Tân trong cuộc chiến vừa qua, thì Đại Sư bắt đầu chuyển đề tài bàn về truyện tương lai.

Sau một hồi đập bàn đập ghế tiếu tuổi, khi nghe sự phụ hồi Huy Tân mới bình tĩnh lại trả lời "Bản đồ con có vài cái lấy từ chỗ của mấy tên kia chắc là không có sai sót, trước đề Hồng sao chép lại đã"

Nói rồi Huy Tân lấy bốn viên ngọc giản ra cho trí năng bắn chiếu chùm sáng vào bắt đầu so sánh, loại bỏ, rồi kết hợp bốn tấm lại với nhau.

Không đợi bao lâu thì trước mặt mọi người đã có một bản đồ hoàn chỉnh của toàn bộ khu vực phía nam, còn khu vực phía bắc trên đó chỉ có hai chữ "Hồng Hoang" bên cạnh có ghi chú là khu vực cấm địa của yêu thú. Cả Thần Thú đại lục có hình dáng như số '8', phân nửa bên trên là thuộc về yêu thú, và nửa phần còn lại của loài người. Nguyên căn vì sao lại có tên là Thần Thú đại lục cũng vì chủ nhân của nó là yêu thú Tuyệt nữ vương.

Sau một hồi bàn cãi mọi người đều nhất ý đến nước Cana một trong năm nước có biên giới gần với Hồng hoang nhất. Bá chủ nơi đây là Luyện Thực phái trên dãy Bách Thực sơn tổng cộng có năm chủ phong chia ra năm kỹ nghệ: đan, khí, trận, phù, khôi lỗi.

Do đó nhất lưu đại phái này không khác gì con quái vật khổng lồ đói khát, tiêu thụ tất cả vật phẩm tài nguyên như yêu đan, xương cốt, vũ giáp của yêu thú, và linh dược. Vô tình tạo nên sinh ý cho các tán tu, gia tộc, và các đệ tử cấp thấp điên cuồng vào Hồng hoang săn bắt, tìm kiếm linh dược đem về bán lại cho ngũ phong của Luyện Thực phái với giá cả rất tốt.

Đồng thời Bách Thực sơn cũng là trường đấu giá không gì không có nổi tiếng nhất trên Thần Thú Đại lục. Với những đan dược quý hiếm, pháp bảo, pháp trận quý dị, linh phù, khôi lỗi mạnh mẽ, rất có sức hút không chỉ với nhân sĩ mà còn có yêu tu cao giai nữa. Từ đó nơi đây được mệnh danh là quả trứng vàng của thần thú.

Tuy nhiên những năm gần đây thú triều phát sinh tấn công dồn dập làm liên minh cửu phái không khỏi ăn phải nhiều đau khổ. Tu sĩ ra vào Hồng hoang giảm hẳn đi, dẫn đến buôn bán nơi đây trì trệ hơn trước rất nhiều.

Để tránh tai mắt của cao giai tu sĩ nên bọn Huy Tân phi hành rất chậm từ đây đến Cana quốc phải bay mất cả tháng trời.

Bỏ ra ba ngày thời gian bồi tiếp mọi người đặc biệt nhất là Julian vào dịp trăng tròn tháng này.

Sau lần dị biến tháng này thái cực lại được trường thành lớn hơn một chút, hán cảm ứng được mình bây giờ tùy thời có thể tiến giai trúc cơ trung kỳ bất cứ lúc nào. Trên phi thuyền Huy Tân giờ này đang xếp bằng ngồi trong phòng mình kiểm kê lại chiếm lợi phẩm của cuộc chiến vừa qua.

Đa số vật phẩm là lấy từ 18 tên tu sĩ trúc cơ và 3 tên kim đan, nhưng khiến hán để tâm nhất vẫn là mười bức tượng nhỏ khôi lỗi hình thù quái dị rất sống động lấy từ giới chi của một tên kim đan hậu kỳ. Huy Tân hơi vẩy tay một con con rồi trong mười khôi lỗi lập tức bay đến trước mặt.

Con rối này có hình dạng của một con thanh quy trên cái mai cứng rắn có một nòng súng to dài đen sẫm. Nhìn lại thì chín bức tượng kia thì đa số là yêu thú nào là bạch hổ cơ thể nhỏ nhanh nhẹn có móng vuốt sắc bén, vượn to lớn cầm tấm khiên cứng rắn hai tay mạnh mẽ đầy lực lượng.

Ngoài ra trong số đó còn có ba cái chế tạo theo hình dáng con người toàn thân mặc hắc giáp bóng loáng như binh tướng phân biệt là hai cái cầm cung, một cái cầm thương dài. Cung tên và vũ khí của chúng được làm từ hợp kim quý hiếm, nếu hán đoán không lầm là hợp kim cấp F-3 trở lên. Cứ theo đó suy luận thì mười khôi lỗi này có uy lực tương đương với mười kim đan sơ kỳ tu sĩ.

Nhưng để điều khiển được cả đám bọn chúng cùng lúc thì cần phải có tinh thần lực cực mạnh. Mép miệng Huy Tân hơi nhúc nhích cười tự đắc, đây không phải là thứ thích hợp với hắn nhất sao? Nói đến tinh thần lực hắn tự tin có thể điều khiển cả mấy chục con thể này, mười con thì đã thấm vào đâu. Nghĩ thế hắn liền quyết tâm nếu được sau này nhất định phải tìm kiếm vật liệu chế tạo thêm.

Kể đó là kim thiết, huyền tinh, văn thạch, và giáp yêu thú cấp ba là được hắn chú trọng để riêng một bên để dùng cho sau này tinh chế ra trọng giáp.

Ngoài ra thì chỉ còn ba tấm linh phù hộ thể bậc trung đỉnh cấp và đồng trận kỳ hắn có thể tế luyện lại nâng cấp độ lên một bậc là còn chút hữu dụng. Còn lại một đồng pháp bảo, pháp khí, tinh thạch, và gốc linh dược hắn sẽ mang đến thành thị cầu may có thể trao đổi được gì đó.

Khiến Huy Tân tiếc hận nhất là giới chỉ của Hồ Diên không ngờ nó đã bị mặt trời nhỏ đó hủy đi luôn không để lại chút tro tàn nào, tính toán ra chuyện này hắn đã lỗ lã thật to vì đã mất con ác chủ bài mạnh nhất “Bomb hẹn giờ E-9” một cách vô ích.

Phải biết lần này hắn có thể diệt ngọn đám Hồ Diên là do bọn chúng không có trận pháp bao vây hỗ trợ, thứ hai là Hồ Diên vừa mới tiến giai nguyên anh sơ kỳ, do đó pháp lực không tinh thâm như những tu sĩ khác.

Thật ra dựa vào đoàn kiếm, súng laser, và súng sonic Huy Tân đủ sức đánh với Hồ Diên một trận, nhưng hắn bị cái dòng chữ nguyên anh kỳ hù cho sợ vỡ mật mới dùng dao mổ trâu để cắt tiết gà. Sau này không còn Bomb E-9 nữa nếu có gặp phải Nguyên Anh trung kỳ hoặc cao hơn thì chỉ còn nước xách dép chạy cho xa.

Vân vè cảm một lúc Huy Tân xuất thần nhớ lại quá trình tiên khí quán thể lần vừa rồi không khỏi rùng mình, rõ ràng nỗi đau đớn thống khổ của kéo gân súc tủy lần cuối đã tăng lên không biết bao nhiêu lần so với lần đầu tiên.

Nếu cứ theo cái đà này thì năm tháng sau cơ hội hắn sống sót vượt qua tiên khí quán thể cực kỳ thấp sợ không tới 10%. Đây là vấn đề hàng đầu đã khiến Huy Tân lo lắng mất ăn mất ngủ suốt cả ba tháng qua. Mà giải pháp duy nhất hắn có thể nghĩ tới đó là dựa vào sự trợ giúp của đan dược.

Sắp xếp những thứ đã kiểm duyệt qua rồi bỏ vào giới chỉ, trên sàng giờ này chỉ còn lại mấy đồng chai lọ và hộp gỗ, hộp ngọc đủ kiểu. Đây là tất cả số đan dược hắn thu thập được từ trước đến giờ.

Nhìn chúng Huy Tân tự nhiên có chút hồi hộp mong mỏi, nhưng khi kiểm xét qua một lượt hắn không khỏi buồn bực than vãn số phận đen đủi. Đan dược giảm bớt đau đớn không phải là không có nhưng số lượng quá ít ỏi chỉ có một Trụ Thần đan giúp trấn định tập trung tâm thần và một viên Phế Cốt đan để phong tỏa tách biệt thần kinh với cơ thể, đích thật không đủ để hắn gầy tẽ mình suốt mười ngày.

Cũng không thể trách những tên tu sĩ bị chết oan kia được, tu tiên giới nhà nhà người người truy cầu đan dược thăng tiến pháp lực thậm chí phụ trợ tiếng cấp, hay thấp hơn là đan dược phục hồi thương thể, nguyên khí.

Có ai như hắn cái gì cũng không cần chỉ muốn loại đan dược giảm đau đớn phẩm chất thấp kém và dễ điều chế nhất này. Không còn cách nào khác hắn đành phải làm theo kế hoạch đã định sẵn trước đó là vào thành thị thử vận may thôi.

Kể đến Huy Tân lấy ra ba viên ngọc tòa hoàng quang êm dịu đây chính là kim đan của hai tên trung kỳ và một tên hậu kỳ hắn mới hạ ngục cách đây không lâu. Một kim đan cấp trung kỳ có dư dả linh lực cho hắn tiến thẳng từ trúc cơ sơ kỳ đột phá lên trúc cơ hậu kỳ.

Ngắm nghía vài phút rồi lại cất đi, mặc dù hắn biết nếu ăn một viên vào là tu vi lập tức tiến cấp lên trúc cơ trung kỳ.

Nhưng qua lần đầu tiên hấp thụ kim đan của lão Tán Huy Tân rút ra được một bài học là làm vậy thật sự rất hoang phí. Nếu bây giờ ăn vào chỉ có thể hấp thụ chưa đến phân nửa linh lực trong đó là gặp bình cảnh, lại phải tổng khứ phần còn lại ra ngoài.

Nghĩ thông suốt, Huy Tân lấy ra một ít đan dược dành cho trúc cơ để tăng tiến linh lực mà hắn chiếm đoạt được, phục dụng vào rồi nhắm mắt nhập định bắt đầu công cuộc khô tu nhâm chán.

Một tháng sau, tại vùng biên giới phía nam Cana quốc có một thung lũng hoang vắng ba phía là đồi núi, mặt còn lại là một hồ nước xanh biếc sóng gợn lăn tăn theo gió xuân.

"Um..."

Không một dấu hiệu mặt hồ khuấy động nước bắn lên cao tứ tung như có một vật gì to lớn rút tằm xuống. Lát sau, một con thuyền hình chim ưng lơ lờ hiện ra, nó đang bơi nhanh cập vào bờ đất không xa phía trước.

Sau khi quét hình nhiều lần không phát hiện tu sĩ hay người phạm nào ở gần thung lũng này, Huy Tân mới cho phi thuyền đáp xuống rồi chia tay với hai người đại sư và tiểu Lục.

Còn đường tu hành phía trước đầy gian nan trắc trở, hắn nào dám giữ họ khư khư bên mình, không khéo còn hại họ cuốn vào chuyện hận thù chém giết của tu tiên giới. Đương nhiên hắn cũng muốn để Julian lại nhưng năng nhất quét đời đi theo, hắn cũng không nỡ bỏ nàng một mình nơi đất khách quê người này.

Sau khi dùng kim bài thu phi thuyền vào rồi Huy Tân cẩn thận đem nó cất đi, mới quay sang cùng Julian quỳ xuống cáo biệt đại sư.

"Chúng con thật bất hiếu lại để sư phụ chịu cảnh lang thang có nhà mà không thể về."

"Được rồi, hai con đứng lên nhớ là phải bảo trọng, ta nghe nói tu tiên giới còn mưa tanh huyết vũ nhiều hơn cả giang hồ. Đích thật đúng với câu 'Minh không vì mình trời chu đất diệt', ai cũng vì lợi ích bản thân mà không từ thủ đoạn nào. Ta thật có chút không yên tâm." Tinh Bi vỗ vai hân dạy bảo.

"Con lớn rồi, biết phải làm sao mà, sư phụ đừng lo lắng! Àh sém nữa quên, đây là hai quyển kinh võ học thượng thừa Phục Minh thần công và Cửu Dương thần công. Năm xưa con vô tình tìm thấy được trong một hang động bí ẩn, nó cũng là nguyên nhân cho vụ huyết chiến năm đó. Nay con xin đưa lại cho sư phụ, coi như là vật quy lại chủ." Nói rồi hân lấy một quyển sách cũ kỹ và một quyển còn mới tinh. Cuốn mới tinh là Phục Minh thần công gần đây hân mới phiên dịch lại rồi viết lại, và cuốn sách cổ kia chính là Nhập Lăng-già kinh.

Đại sư ngỡ ngàng xuất thần không biết đang buồn hay vui, vô thức đưa tay nhận lấy.

Kế đến hân nhìn sang tiểu Lục mở miệng. "Sư phụ đã có tuổi, đệ phải nhớ chăm sóc cho người. Phải luôn cố gắng luyện tập đừng để người khác bắt nạt, biết chưa?"

Tiểu lục nước mắt nước mũi gật gật vàng dạ luôn.

"Bữa tiệc nào trả có lúc phải tàn, thôi chúng con đi đây!" Hân té ra một pháp khí phi kiếm nhảy bay lên rồi cùng Julian nhìn xuống vẫy tay chào mọi người.

"Hẹn gặp lại! Ta sẽ rất nhớ mọi người!" Julian để hai tay ngọc lên miệng làm loa hô lên.

Sau vài hô hấp hai người đã bay được mấy km, trong mắt thầy trò Tinh Bi họ chỉ còn là một chấm đen dần mất hút ở phía sau chân trời.

"Ôm anh chắc vào nếu không té ráng chịu nha!"

Âm điệu âu yếm của Huy Tân đột nhiên vang lên bên tai làm cho Julian đỏ cả mặt nhưng vẫn đứng yên hai tay trở nên thừa thãi không biết để đâu.

Hân sao dễ dàng buông xuôi thế được, pháp lực trong người dồn truyền xuống phi kiếm lập tức gia tốc vọt đi. Cô nàng giật mình chơi với sắp ngã ra đằng sau, hai tay nhanh nhẹn phản ứng theo bản năng ôm chặt lấy hân.

Huy Tân khoái chí cười ha hả càng tăng tốc bắn nhanh đi.

Hai người ngày đi đêm nghỉ, một tháng sau thì đến một nơi gọi là Kiết Vân thành, một thành phố lớn của phạm nhân có khoảng bảy vạn dân cư chủ sinh sống.

Thông qua chợ đen Huy Tân thu mua được một điền trang hoang trống ở góc đông nam cho Julian tạm trú thời gian này. Do cô nàng thích nấu ăn nên phải mất thêm một tháng nữa để giúp cô ấy gây dựng sinh ý mở từ điểm.

Sắp xếp mọi chuyện hân mới chia tay Julian lên đường đi theo bản đồ Hồng ghi lại mà tìm kiếm vị trí của phường thị gần đó nhất.

Vừa đạp pháp khí phi hành bay đi vừa ngẫm nghĩ lại khoảng thời gian bảy tháng qua, dần dần Huy Tân thông suốt xác nhận được một điều. m dương nhị khí phát triển thì lôi linh lực của hân cũng tăng theo, thái cực dừng thì tu vi cũng dừng.

"Không nghĩ tới thái cực lại chính là bình cảnh tu vi của mình." Huy Tân cười khổ lắc đầu.

Ba tháng đầu tiên sau lần thứ ba trăng tròn, bình cảnh của hân là trúc cơ sơ kỳ đỉnh phong. Đến tháng thứ tư thì tăng lên trúc cơ trung kỳ, và tháng thứ bảy vừa rồi hân đã đột phá là một trúc cơ hậu kỳ. Nếu cứ tiếp diễn như vậy thì hai tháng sau hân liền có thể tu luyện lôi linh lực ngưng tụ thành đan và tiến giai Kim Đan kỳ.

Hiển nhiên điều kiện tiên quyết là hân phải thành công vượt qua lần tiên khí quán thể thứ ba này.

Huy Tân khẽ lật tay liền có bảy con rối thú tinh xảo nhỏ bằng bàn tay theo khu động của hân mà bay vòng quanh đầy linh tính. Nhìn chúng hồi lâu hân không khỏi gật đầu hài lòng, thở phào yên tâm cho vào giới chỉ.

Trước khi ra đi hân đã cố tình để lại ba khối lôi hình người ở lại âm thầm bảo vệ cho Julian. Mặc dù không có hân ở kề bên trực tiếp sai sử thì chúng vẫn có thể tự động thi hành các lệnh cơ bản như ẩn nấp, đi theo, và bảo vệ một vật hay người nào đó.

Luôn có ba kim đan sơ kỳ giám sát bảo hộ, thì những tên lưu manh cao thủ trong gian hồ tốt nhất là đừng đến từ điểm của Julian phá phách. Không thì bị phi hồn diệt lúc nào cũng không biết.

Tây Giang thành là một phường thị do các nhị lưu phái ở đế quốc Cana liên hợp mở ra, dẫu rằng không thể bì kịp với thành thị của Luyện Thực phái. Nhưng vẫn rất sầm uất nhộn nhịp luôn có tu sĩ từ các môn phái gia tộc ra vào sinh ý rất dồi dào.

Ngày hôm nay nơi này lại chào đón thêm một vị khách lạ mặt có nước da ngăm đen cao to, khuôn mặt bình thường đang đi bộ nhìn ngó xung quanh như nông dân dưới tỉnh mới lên kinh thành.

Đây chính là Huy Tân sau khi thi triển bí pháp thay đổi hình dáng bên ngoài một chút rồi thông dong đi đến cổng thành phía nam. Xung quanh cũng có khá nhiều tu sĩ đang đồng hàng đi bộ vào cùng. Do có cấm không pháp trận nên khu vực xung quanh và bên trong thành không thể phi hành được.

Khi qua cửa Huy Tân bị hai tên lính trúc cơ mặc giáp bạc cản lại đòi năm tinh thạch hạ phẩm mới được thông qua. Vừa đi hết thông đạo dài xuyên qua tường thành vào bên trong thì hần bật cười khò.

Vì khi ngược nhìn lên hai bên đường lớn là một dãy lầu đài đền các cao chọc trời, tòa thành này thật sự là to lớn ngoài sức tưởng tượng của hần. Nhíu mày một chút rồi Huy Tân tiếp tục đi đến trạm dịch quán to lớn có khá nhiều lính đứng canh gần đó, bên trên đề hàng chữ Tây Giang dịch quán.

Đám lính gác thấy Huy Tân tiến đến thì không hề ngăn lại. Vào đến bên trong là một sảnh đường khá lớn bốn phía là tường thạch lạng bóng treo nhiều tranh ảnh tả cảnh một trung nam tử chiến đấu cùng yêu thú. Trước mặt là một quầy hàng dài có năm tiếp viên đang trao đổi dao dịch với năm người khách. Phía sau quầy hàng có treo một tấm bản đồ thu nhỏ của thành to gần bằng một phần ba bức tường.

Tấm bản đồ chia ra làm bốn khu: đông, tây, nam, bắc được phân chia bằng bốn con đường lớn. Trung tâm thành thị là một kiến trúc to lớn nằm ngay trên chính giữa ngã tư chỗ giao nhau của bốn con đường chính kia.

Nếu chú ý nhìn rõ có thể thấy trên bầu trời tòa thành có vô số chấm xanh đang bay ngang dọc khắp nơi trong thành. Những chấm xanh này chính là xa thú. Trong thành có cấm chế cấm phi hành thành thử nếu muốn di chuyển mau lẹ thì xa thú là một biện pháp tốt nhất.

Lúc này có một vài người đang đứng xếp hàng chờ đợi. Huy Tân nhìn quanh một vòng thấy không ai để ý tới mình thì bình tĩnh cũng đi đến đứng vào cuối hàng.

Tới lượt hần thì được một thiếu nữ tu vi trúc cơ sơ kỳ nhìn cỡ đôi mươi có khuôn mặt thanh tú da trắng nõn mỉm cười chào tiếp đón.

"Xin chào đạo hữu. Chắc hần là đạo hữu cần một bản đồ của bốn thành?"

"Đúng vậy, sao tiền từ biết được?" Huy Tân hơi giật mình nhưng vẫn trả lời một cách tự nhiên.

"Đa số những người lạ mặt đến đây lần đầu không mua bản đồ thì thuê điện phủ, mà giá cả thuê một điện phủ rất cao, nhất là trúc cơ tu sĩ thì rất ít người đủ tài lực để mướn bề quan tu luyện trên mười năm." Cô gái trang nhã trả lời.

"Thì ra là như vậy, làm phiền tiên tử giúp ta mua một bản đồ vậy."

"Giá của một bản đồ bình thường là năm tinh thạch hạ phẩm, một bản đồ có chú giải các cửa hiệu lớn là mười tinh thạch hạ phẩm, cuối cùng là bản đồ tinh phẩm có liệt kê chi tiết nguồn gốc và vật phẩm tài liệu đang bán của từng cửa hàng có trong thành là hai mươi tinh thạch." Cô gái trôi chảy giới thiệu rõ ràng.

"Ta lấy cái tinh phẩm." Nói rồi hần móc ra hai mươi khối hạ phẩm tinh thạch cho cô tiếp viên.

Thấy thế cô nàng nhanh chóng nở nụ cười rạng rỡ tiếp lấy rồi đưa một viên ngọc giản màu tím cho hần.

Thành giao xong, Huy Tân không có ý ở lại lâu nên trực tiếp đi thẳng ra cửa. Sau khi xem xét kỹ ngọc giản mấy lượt, hần liền gọi một xa thú, cưỡi bay về phía khu vực đông thành đến một cửa hiệu linh dược khá bình thường.

Mất hết hai mươi phút ngồi trên xe ngắm cảnh thành thị mới đến chỗ bán linh dược, trả tiền cho người tài xế xong Huy Tân quay người lại nhìn lên là một căn lầu cao ba tầng, trên cửa chính treo bảng hiệu viết ba chữ Tắc Dược lầu.

Không khí trong lầu hơi âm đạm chỉ có hai tên khách Luyện khí từng năm từng sáu đang đàm đạo với hai tiểu nhị phẩm nhân không có linh lực. Phía sau quầy là một trung niên tử đề râu quai nón có linh lực dao động yếu ớt của luyện khí từng chín đang ngồi kê chân trên bàn phát hiện người mới tới có tu vi cao sâu khôn lường lật đặt đứng vụt dậy chạy ra chào đón.

"Tiền bối xin mời lên lầu trên, văn bối sẽ đi gọi chủ lầu ra tiếp đón ngay lập tức."

Huy Tân gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi theo sau tên tiểu nhị bước lên cầu thang.

Tầng hai là một dang sảnh nhỏ hơn tầng một, sau bức bình phong là một bộ bàn ghế bằng gỗ liêm quý hiếm. Sau khi Huy Tân ngồi thưởng dùng linh trà, tên tiểu nhị vội cáo lui chạy mất hút lên tầng ba.

Qua một tuần trà thì có tiếng lộp cộp gấp rút từ tầng trên đi xuống. Một lão đạo sĩ thấy Huy Tân miệng liền cười hòa ái đi tới giới thiệu.

"Bản đạo là Uông Đại Phi, thật thất lễ đã để đạo hữu chờ lâu."

"Không dám, Tại hạ họ Cao" Huy Tân đứng dậy chắp tay đáp lễ.

"Haha. Thì ra là Cao đạo hữu, mời ngồi. Ah, sao lại dùng loại phẩm trà thế này mời khách?" Đột nhiên Uông đạo nhân nhìn ẩm trà trên bàn rồi trầm mặc gặm quất lên. Ngay sau đó nhìn Huy Tân đôi giọng thân cận. "Thế này không được, đạo hữu vui lòng chờ một chút để ta đi lấy Thủy Long trà đặc biệt của bốn tiệm ra để đạo hữu thưởng thức thử."

"Không cần phải thế, tại hạ chỉ đến đây dò hỏi vài tin tức mà thôi. Uông đạo hữu không cần phải khách sáo như vậy" Hần không muốn rờn rà nói thẳng mục đích lần này đến đây.

Nghe Huy Tân nói vậy lão đạo sĩ thần sắc hơi ngẩn ra, ánh mắt có phần buồn rầu hệt hững gặt gặt đầu ngồi lại ghé của mình.

“Tại hạ nghe nói không biết phải bồn lâu có Băng Cơ đan và Tuyết Sương thảo?”

“Băng Cơ đan, Tuyết sương thảo? Là Đan dược và linh dược dùng để giảm đau? Đạo hữu là luyện thể tu sĩ?” Ông đạo nhân nghe xong liền lăm lăm nhìn hấn hỏi ngược lại.

“Ah...thật xấu hổ, là ta nhiều chuyện rồi, Chỗ ta quả thật có Băng Cơ đan và Tuyết sương thảo nhưng số lượng không bao nhiêu sợ sẽ làm đạo hữu thất vọng.” Chưa chờ Huy Tân kịp trả lời, lão đã gạt mình nhanh miệng liền xin lỗi liền hỏi.

“Không sao, có bao nhiêu ta sẽ mua hết bấy nhiêu.” Hấn không vui không buồn trả lời.

“Được, vậy xin đạo hữu chờ trong chốc lát.” Nói xong lão đứng lên vỗ tay đánh ba tiếng “Bốp!Bốp!Bốp!”.

Tên tiểu nhị lúc nãy tức tốc chạy đến cuối người chăm chú nghe lão đạo nhân truyền âm rồi lại chạy vụt đi.

Ông Đại Phi thấy gã tiểu nhị biến mất ở cầu thang mới quay lại mỉm cười đàm đạo qua loa vài câu với Huy Tân.

Nhận cơ hội này hấn liền buôn quơ vô ý hỏi về những tin tức mới của tu tiên giới.

Như được gãi đúng chỗ ngứa, Ông đạo nhân hớn hờ ngẩn mặt lên uống ba bát rượu nói không ngừng nghỉ phun đầy cả nước miếng lên cái bàn trước mặt.

Huy Tân ngưng thần chăm chú lắng nghe nhưng không quá năm phút là đã có chút chán nản, vì đa số toàn là những việc mà một năm trước hấn đã nghe qua từ miệng thiếu nữ Lâm Tâm. Mãi cho đến khi Ông lão nói đến truyện thú triều thì Huy Tân mới đồng tai lên.

“...Hấn Cao đạo hữu đã nghe nhiều tin tức về nạn thú triều hoành hành mấy năm nay. Nhưng chuyện về cao giai yêu tu có mạnh động gần đây chắc hấn là đạo hữu chưa biết.” Nói đến đây thì lão cố tình dừng lại tự rót một ly trà cho mình rồi nhăm nháp nhăm nhí.

Thấy thế Huy Tân không khỏi cười khò hỏi. “Là chuyện gì mà nghe có vẻ nghiêm trọng vậy?”

“Haha... Nói nghiêm trọng cũng đúng mà không nghiêm trọng cũng không sai, trong tu tiên giới chuyện nay người hại ta mai ta hại người do tranh đoạt chém giết là chuyện thường tình. Nay cười mai khóc có ai nói trước được. Ngay cả như vậy thời gian gần đây số lượng người mất tích bỗng tăng vọt nhất là từ khi triều thú bắt đầu. Thế là các thế gia và đại môn phái tụ họp quyết định để cho các lão quái vật Hợp Thân lập nhóm đi điều tra. Nhưng mười người đi thì chết hết chín, Hon thể nữa những người sống sót trở về mình toàn thương tích sau đó liền đóng cửa bế quan tu luyện xa lánh thế sự không một lời giải thích về chuyện bí ẩn này. Đồng thời kể từ lúc đó có lời đồn truyền miệng rằng một đám cao giai yêu thú hóa hình rời khỏi Hồng Hoang đang xâm nhập vào vùng đất phía nam này.” Dừng lại hớp một ngụm trà rồi Ông lão tiếp tục.

“Dù sao đây cũng chỉ là lời đồn thổi, nếu đây quả là sự thật thì chúng ta thân tu vi trúc cơ kỳ tu sĩ nhỏ nhoi có muốn quản cũng quản không nổi mấy việc này. Dầu trời có sập xuống thì cũng còn mấy tiền bối Hóa Thân chống lưng trước cho. Nên nếu kiếm một chỗ yên lặng ngồi xuống bế quan tu luyện bớt ra ngoài thì cũng không có gì nguy hiểm lắm.”

Đúng lúc này tên tiểu nhị lại một lần nữa xuất hiện ở cầu thang trên tay đang bưng một khay bạc có một bình ngọc và một hộp gỗ cẩn thận đi tới.

Huy Tân không ngừng ngại đảo thần thức thử dò xét thì lập tức bị chặn lại bên ngoài không may tiến vào trong hộp và bình được.

“Cao đạo hữu nhìn xem số linh dược này có hợp ý không?” Tiếp lấy khay bạc để lên bàn, lão đạo nhân nhìn Huy Tân nói.

Gật gật đầu, dẫu dưới ống tay áo tay trái hấn đang kẹp một linh phù, các ngón tay cong lại bất sẵn pháp quyết. Còn tay phải bình tĩnh vun lên bắn ra một luồng tử quang cuốn nắp hộp mở ra. Liền để lộ ra vài góc linh dược màu trắng tuyền nằm ngay gần bên trong. Trong lòng Huy Tân không khỏi khê thò phào nhẹ nhõm, nhưng bề ngoài vẫn thông dong tự nhiên như không có gì vẫn chăm chú đánh giá năm góc linh dược kia.

Kể đến hấn mở nút đưa bình ngọc lên mũi ngửi ngửi rồi đổ ra tay ngắm nghía ba viên đan màu bạc hồi lâu, khi đã chắc chắn mùi vị, hình dáng, màu sắc, và khí tức đúng như trong ngọc giản màu tím miêu tả Huy Tân mới gạt đầu hài lòng nói.

“Tại hạ muốn thu mua hết chỗ này.”

"Cao đạo hữu cũng biết đó, băng Cơ đan và Tuyết Sương thảo tuy điều là những thứ bình thường, nhưng trong thời gian loạn lạc thú triều này cũng rất khó tìm. Vì lẽ đó giá cả cũng tăng lên một ít. Nhất là Băng Cơ đan này phải do tông sư luyện đan tự tay tinh chế..."

"Được rồi, giá cả không thành vấn đề. Ông đạo hữu giúp ta tính tổng số này là bao nhiêu là được." Huy Tân thiếu kiên nhẫn đưa tay ngắt lời lão.

"Haha, Cũng không có bao nhiêu; đan hai mươi viên, thảo mười gốc. Tổng cộng là trăm mười tinh thạch. Đây đã là giá thấp nhất ở Tây Giang thành này rồi. Nếu đạo hữu đi đến những chỗ khác nhiều khi không thể kiếm được những loại đan dược này đâu..."

Huy Tân có chút bức mình liền phẩy tay áo một cái.

Chỉ nghe một tiếng động nhỏ "lộp cộp", lão Ông đang luyện truyền bắt tận nói liền lập tức im bật ánh mắt lấp lánh sáng ngời dán dính vào một khối trung

phẩm tinh thạch trên khay bạc.

"Đây, đạo hữu kiểm lại coi đã đủ chưa?"

"Đủ rồi, đương nhiên là đủ rồi!" Đạo sĩ sợ đối phương sẽ đổi ý định trả bằng tinh thạch hạ phẩm nên nhanh nhẩu gạt đầu lia lia như con gà mổ thóc.

Biểu hiện tham tiền của lão khiến Huy Tân có chút khó tiêu thụ. Không muốn nán lại nữa, hắn đứng dậy tào từ, một mạch đi xuống lầu.

Hắn làm sao hiểu được nỗi lòng cảm xúc của Uông lão được. Từ nhỏ đã sống trong vinh hoa phú quý có bao giờ chịu cảnh nghèo đói. Đến khi bước lên con đường tiên đạo thì vận may dầm phải cực chó liên tiếp giết được một đám kim đan tu sĩ thu một đồng gia tài. Nào có phải lo thiếu tiền, nên không biết dù trong tu tiên giới có quy định là 100 hạ phẩm tinh thạch bằng một trung phẩm tinh thạch.

Nhưng thực tế nếu muốn đổi lấy một bậc thấp trung cấp tinh thạch thì phải bỏ ra tới 120-130 hạ phẩm tinh thạch.

Chuyến làm ăn này tính kỹ ra thì kì thực lão Uông đã lời khảm, bảo sao tâm tình của lão lại không vui mừng cho được.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bắt Về

Ra đến bên ngoài Huy Tân gọi một thú xa gần đó tiếp tục nhằm đến cửa tiệm linh dược kế tiếp. Ngồi trên xe hắn lấy ra viên ngọc giản màu tím lại áp lên trán nhắm mắt ghi nhớ các dược liệu có bán linh dược giảm đau mà hắn cần.

Sự việc sau đó diễn ra không khác với như những lời Uông lão đã nói, loại linh dược này do quá bình thường không được nhiều người để ý tới nên rất ít nơi tàng trữ nhất là những cửa hàng có quy mô lớn có tiếng tăm trong thành.

Hết cách hắn đành chạy lòng vòng đến những cửa tiệm nhỏ hơn mà thu mua từ từ. Đến tối thì hết tiền lẻ Huy Tân định đến kiến trúc hình trụ ở ngay trung tâm mà bán đồng pháp khí pháp bảo và những thứ hắn không cần đi, để đổi lấy chút tiền mua linh dược.

Nửa giờ sau hắn đã đứng trước tòa nhà chọc trời rộng lớn và nổi tiếng nhất ở thành thị này. Như trong ngọc giản giới thiệu đây là liên hợp doanh của sáu nhị lưu đại phái.

Kiến trúc hình tròn được phân chia làm sáu phần đồng đều và mỗi phần là quản lý một ngành nghề.

Ngẩng đầu trước mắt là một đại môn hình bán cung rộng năm mét cao mười mét, hai bên trái phải là hai bức tượng của thần tiên nào đó đang đạp mây hung dữ vùng vrom bạt kiếm trông rất uy vũ.

Phía trên chính giữa cửa có một biểu tượng hình hồ lô màu vàng có hoa văn cây cỏ khắc lên bên ngoài.

Huy Tân nhận ra đây là Đan linh môn, nhưng nơi hắn muốn đến là Khí linh môn, trên bản đồ vẽ chính là đầu đối diện phía bên kia của tòa nhà.

Cũng không có chuyện gì khẩn cấp nên Huy Tân nổi hứng vừa tản bộ trên con đường hẹp vòng quanh tòa nhà vừa ngắm cảnh.

Ngôi Thành này được xây nằm ngay dưới chân thác nước Tây Giang cao năm vạn km, ngày đêm dốc nước xuống như một con bạch long uốn lượn bay lao lên trời. Đêm đêm nơi này thường bị một màn sương nước do thác tạo ra che phủ lên. Cùng với ánh đèn vàng của đường phố, ánh sáng trắng của xa thú bay qua lại, và linh quang của các tòa nhà chọc trời này tạo nên bức tranh thật thơ mộng, ảo huyền, và cô lạnh.

Tình cảnh này không khỏi làm tâm trạng hắn có chút xao động, hít một hơi thật sâu tự trấn tĩnh một chút rồi tiếp tục lờ đã bước đi về phía trước. Nhưng chưa đi được vài bước thì thần hồn hắn một lần nữa điên đảo.

Cách đó không xa mắt Huy Tân nhìn đâu đâu vào một thân ảnh đầy mỹ dụ của ma quỷ, lại có khuôn mặt của thiên thần. Thiên thần kia đang ưỡn cặp ngực đầy đà lên, vương chiếc cảm nhỏ để lộ cái cổ thon dài tuyết trắng.

Dưới chiếc mũ kín không cao lắm đang khẽ hít vào một hơi sương lạnh là đôi môi hồng chúm chím hơi hé mở, mắt nhắm lìm đim có thể thấy rõ từng làn mi cong.

Từng cái giờ tay nhắc chân của nàng điều toát lên khí chất cao ngạo băng lãnh của thần tiên. Từng làn tóc tím rối mây dài, trên vành tai phải của nàng có treo một cái khăn trắng đang tung bay trong gió giữa làn sương mù.

Bóng dáng cô đơn đứng ngẩng đầu nhìn mây thường thức khí lạnh một mình này. Thu hút ánh mắt Huy Tân quét lên xuống liên hồi, tham lam cố khắc ghi nhớ hết tất cả đường cong tuyệt mỹ.

‘Đẹp thì đẹp thật, nhưng qua trăm năm sau cũng chỉ là một nắm xương trắng. Hắc hắc...sao mình phải bận tâm.’ Huy Tân lắc đầu làm cho đầu óc mình bình tĩnh lại, đề nén lại cái ý nghĩ trẻ con muốn tiến tới chọc ghẹo cô nàng kia.

Nhưng không bao lâu hắn lại nghĩ đến chuyện của bản mình. ‘Không phải ta và nàng trăm năm sau cũng sẽ vậy sao? Không được nhất định là sẽ có cách.’ Vừa đi vừa suy nghĩ miên man hai người sắp đi ngang qua nhau mà vẫn không hay biết.

Hắn vẫn cúi đầu thờ dài khổ não không biết phải làm sao thì cô gái trước mắt bỗng giờ chân gạt qua một cái.

Mặc dù thời gian qua Huy Tân luôn tập trung vào tu luyện nhưng trước đó một thân công phu hắn luyện thành vẫn còn. Bị thỉnh linh tập kích, cơ thể Huy Tân phản xạ theo thói quen. Chân phía sau còn lại hơi vận lực búng nhẹ một cái là cả thân hình lộn ngược về trước phiêu phiêu đáp xuống.

Mặc kệ cô gái kia hắn vẫn tiếp tục trầm tư bước đi.

Sự việc diễn ra ngoài dự đoán khiến mưu kế của mình không thành cô nàng lạ mặt ngạc nhiên nhìn bóng lưng Huy Tân chăm chăm.

“Ta là người đã có vợ, xin cô nương đừng nhìn ta như thế!” Huy Tân vẫn không quay đầu vừa đi vừa nói.

“Người...Ta...Ê chính người đập chân ta giờ nói đi là đi hả? Đứng lại mau!” Cô gái định phát tác nổi giận thì bỗng nghĩ đến chuyện gì đó cười lạnh rồi đuổi theo đứng chắn trước đường.

Huy Tân bị cản đường không thể không ngừng đầu lên. Nhưng hắn chỉ thấy được một cặp mắt châu đen long lanh nước mắt sắp tràn ra, ngoài ra thì không thấy được gì nữa, vì bây giờ tâm vãi mỏng vốn đang treo trên tai đã phủ kín lên cả khuôn mặt cô nàng. Hắn liền phóng thần thức cường đại ra quét lên nhưng lập tức bị chiếc khăn đỏ đánh bật ra ngăn lại.

‘Cô nàng thật quái lạ, rõ ràng là trong người không có tí linh lực nào chỉ là người thường làm sao có cái khăn này. Mà trâu không đi tìm cọc, cọc lại đi tìm trâu? Muốn đùa hả, cái gì chứ gái đẹp anh đây không sợ’ Tuy là nghĩ thế nhưng Huy Tân vẫn nói. “Ta đây không rảnh, nói đi đôi giày đó bao nhiêu ta sẽ đền tiền lại”

“Không được, người phải bồi thường tổn thương thể xác lẫn tinh thần cho ta nữa” Nghe Huy Tân nói thế nàng ta hí hửng cười yêu cầu tiền đền.

“Tinh thần thì ta không biết, nhưng thể xác thì ta rất biết cách để bồi thường” Huy Tân vừa nói vừa đá lông nheo liếc nhìn đánh giá cô gái từ trên xuống dưới như mấy thằng côn đồ trong phim.

“Hạ lưu!” Thấy ánh mắt ghê tởm đó cô nàng giựt mình lấy tay che trước người lại. “Cấm người nhìn”

“Sao biết sợ rồi ha? Thôi ta đi trước đây” Thấy đôi phương còn nhỏ tuổi hơn mình nên hắn cũng không muốn ý lớn ăn hiếp nhỏ.

“Người không đền bù cái khác nhưng phải đền tiền đôi giày mới cho ta, nó trị giá mười ngàn thượng phẩm tinh thạch” Thấy hắn sắp bỏ đi mắt nàng đành phải cắn răng bám theo.

“Thật ra cô nương muốn gì? Sao không đi ăn cướp luôn đi? Mười ngàn thượng phẩm tinh thạch? Giày là pháp bảo chắc?”

“Hừ! đồ nhà quê” Cô ta tính nói chính là pháp bảo nhưng nghĩ lại cho dù có nói thật hắn cũng không tin nên chỉ trề môi khinh thường.

“Ta ngất! có người nói ta nhà quê? haha...”

Nhưng đúng lúc này thì bỗng một tràng tiếng “ục ục” còn cao như có ai đã bị bỏ đói lâu lắm rồi vậy.

“Thì ra là vậy, thôi được rồi, chúng ta đến nhà hàng bên kia ăn một bữa thật no coi như ta đền bù cho cô vậy, ta đây cũng lâu chưa có ăn cơm.” Huy Tân hơi kinh ngạc nhưng ngay sau đó liền tỏ vẻ đã hiểu ra nói.

Cô nàng xấu hổ cũng không còn tỏ vẻ khó chịu gì nữa, chỉ “Hừh!” một tiếng không đồng ý cũng không từ chối.

Huy Tân gạt đầu không nói gì đi trước dẫn đường.

Yên lặng được năm mươi phút cô nàng lại ngửa miệng luyên thuyên.

“Người biết mình đi đâu không đấy? Đường này làm gì có tửu lâu hay khách sạn nào? Người tính để cho ta đi bộ đến đó sao? Hay người không có đủ tiền cưỡi xa thú? Không tiền thì nói đại ra đi còn bày đặt mời người khác ăn cơm? Người biết khách sạn lớn nhất ở đây tốn kém thế nào không? Một tu sĩ trúc cơ như người làm gì có đủ tài lực mà tới đó?”

Biết cô nàng đang muốn nói kích mình nên Huy Tân không trả lời mà chỉ trợn mắt hăm dọa nhìn cô ta.

Cô nàng đang thao thao chất vấn thì thấy hắn thỉnh linh quay người lại âm trầm hung dữ nhìn thẳng vào mình thì cũng ương ngạnh dương đôi mắt đen láy lên nhìn lại, cự nhau xem ai chớp mắt trước.

Hai người cứ đứng giữa đường mắt đối mắt không rời cả một hồi lâu, như một đôi tình lữ luyến ái nhìn nhau tiếc nuối trước giây phút chia xa.

Không một dấu hiệu báo trước nào bỗng nhiên vang lên một tiếng động kỳ quái "Uc ục". Lần này do đứng gần sát bên nên Huy Tân nghe rõ mồn một hơn lần trước rất nhiều, dù không to lắm nhưng cũng đủ phá tan không khí lạnh mặng này.

"Ha...ha...,ta...ta đầu...ta đầu hàng. Kaka..."

Huy Tân ngồi bệt xuống ôm bụng dựa vào tường lắc đầu bó tay. "Chiêu này thật lợi hại đó nha. Có là thần thánh cũng phải cam bái hạ phong dưới tay muội muội đây. Ka...ka... Ta chết mất thôi."

Nghe Huy Tân nói vậy nàng ngại quá hóa giận, thờ hồng học chạy lại hai tay đánh hấn túi bụi, hết đánh rồi tới cẩu xé, ngắc nhéo đủ trò.

Nhưng da thịt hấn cứng rắn dày béo cô có làm sao thì hấn cũng không có phản ứng gì vẫn cười ha hả không thôi.

Thấy vậy cô nàng càng tức điên lên vỗ vào cấn lấy cổ hấn. Vừa cấn vào cổ đối phương mắt cô nàng bỗng ảng ra những tia đỏ quý dị như vui mừng vì đã đạt được mục đích.

“Phập!”

“Ai da... Cô điên rồi àh. Thả ta ra, mau thả ra, đau chết đi được.” Huy Tân bị một màng kỳ quái này làm cho vô cùng khốn đốn, luống cuống tay chân, không biết phải làm sao.

Con đau trên cổ càng lúc càng mãnh liệt như đang bị hút hết máu ra vậy. Mà cô nàng như đĩa đói cho dù hấn có gào thét thế nào cũng không chịu buông ra.

Huy Tân cảm thấy mắt mình như hoa lên, đầu óc có chút ngu muội, thậm hồ hồng bết. Trong lòng hiện lên một ý niệm ‘Minh sẽ biến thành một cái xác xanh tím bị hút cạn sạch máu vô duyên vô cớ mà chết ở đây’. Không khỏi khiến hấn cực độ hoảng sợ.

Tức thì hấn dồn hết sức mạnh bình sinh lên hai tay, đẩy văng con đĩa đói không ngừng hút máu mình ra ngoài cả năm mét.

Huy Tân lấy tay sờ sờ vào cổ mình thì thấy có hai vết răng nanh sâu hoắm, máu nóng đang từ đó rỉ ra. Liếc nhìn thân thể mềm mại đang nằm im trên cỏ ở đằng xa thì không khỏi rung mình một cái.

Một tay vịn cổ, một tay chống tường từ từ đứng dậy, ánh mắt hấn dán chặt vào cô gái kia không rời. Như đang nhìn một con thú điên tuy thời có thể nhảy bỏ nhào tới cấn cổ hấn.

Qua một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì, Huy Tân mới từ từ đi tới gần dò xét, trong lòng có chút hối hận. ‘Không lẽ vừa rồi mình ra tay quá nặng, mới bị đẩy một cái đã chết rồi sao?’

Đến gần phát hiện hơi thở cô ta vẫn đều đều như đang ngủ. Hấn mới gọi:

“Hey, hey, tỉnh lại đi. Cô cứ nằm ở đó ta sẽ lột hết đồ xuống đó!”

Chờ thêm mấy phút, thấy nàng ta không có dấu hiệu gì sẽ nhanh chóng phục hồi lại, thì hấn không khỏi thở phào bước tới dìu cô ta dậy. Đương nhiên sẽ không thiếu lỡ tay đụng chạm vài chỗ.

Chỉ thấy cô nàng vẫn còn nhắm mắt nhưng toàn thân nóng hừng hực, miệng không ngừng nói sáng cơ thể liên hồi uốn éo co giật. Không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng khi cảm ứng được có người khác giới tiến đến gần. Cô nàng liền nhảy phồng vào lòng, nghi chặt lấy đầu người đó hôn lấy hôn để. Dầu vậy giữa hai người vẫn còn tấm khăn mỏng che mặt của nàng cách biệt.

Trong cơn điên loạn theo bản năng, cô nàng tự giựt đứt quần áo của mình ra, đè hấn xuống.

Có lẽ do còn là xử nữ, cô nàng rất luống cuống không biết kế tiếp phải gì. Nhưng để giảm bớt khốn khổ trong người, nàng ta chỉ biết ép sát thân thể vào người Huy Tân rồi hôn khắp đầu, mặt, và cổ. Mũi không ngừng hít lấy hít để khí tức nam nhân của hấn.

Nhận ra cô ta như bị chứng xuân dược nào đó, Huy Tân cười bất đắc dĩ một tiếng, vỗ một chường vào gáy đối phương. Tức thì nàng ấy buông lỏng đồ sụp lên người hấn, ngái ngủ khò khò.

Đây chỉ là biệt pháp tạm thời, trước mắt hấn phải tìm cách giải độc cho cô ta gấp nếu không máu huyết trong người sẽ nghịch chuyển làm đứt hết kinh mạch mà chết.

Sau khi để cô nàng lại trong một bụi cỏ, Huy Tân tức tốc chạy tới Khí linh môn bán hết những thứ không cần thiết để đổi lấy tinh thạch rồi đi mua thuốc.

Mười phút sau đã thấy hấn quay trở lại chui tọt vào bụi cỏ lau.

Sau khi giải độc và mặc quần áo cho nàng vào, Huy Tân nhẹ nhàng đưa cô ta ra ngoài gọi một chiếc xa thú trở hai người bay đến một nơi cách đó không xa, có tên là Thụy Tiên khách sạn.

Ba mươi phút sau trong một căn phòng rộng rãi sạch sẽ, Huy Tân đang hết sức êm nhu dịu dờ cô gái xinh đẹp đó lên một giường gỗ sang trọng.

Kéo tay áo bên phải cô ta lên để lộ ra phần cổ tay nhỏ trắng ngần mịn màng, hít sâu một hơi Huy Tân mới nắm lấy mà bắt mạch cho nàng ta.

Khi này huyết khí trong người nàng đã điều hòa hồi phục trở lại như cũ. Không có dấu hiệu hay triệu chứng gì của bị trúng độc nên hân bình tâm lại.

Nhìn người đẹp trên giường Huy Tân hơi lưỡng lự khó quyết, cuối cùng cũng không nén được rung rung đưa tay tháo chiếc khăn mặt trắng mỏng xuống. Rồi ngần ngợ thất thần đứng nhìn khuôn mặt thiên sứ đầy quyến rũ kia đang khẽ cười mỉm, mi mắt vẫn nhắm chặt ngủ say như mơ thấy được một chuyện hào hứng vui vẻ nào đó.

“Vì cô, ta đã đổ ra không ít máu, không thể không chiếm một chút tiện nghi lại cho mình” Nói rồi hân cúi xuống ngậm lấy đôi môi đỏ chím chím đó, ngẫu nhiên tận hưởng sự mềm mại và chìm đắm trong mùi vị dâu thơm, một hồi mới đứng dậy đặt khăn mặt lại, quay người ra khỏi phòng.

Sau khi chu đáo căn dặn tiểu nhị đừng để ai làm phiền rồi thanh toán trả tỉnh thạch trước luôn cho nàng.

Huy Tân đi ra ngoài khách sạn nhìn ngó xung quanh thấy thành thị giờ này vẫn còn rất nhộn nhịp đông người, trên bầu trời đêm xa thú tập nập bay qua bay lại.

Nên kể đến Huy Tân quyết định tiếp tục cưỡi xa thú bay vòng vòng trong thành thu thập cho đủ số linh dược mình cần.

Đối với người tu tiên thì dù là ban ngày hay ban đêm cũng không có khác biệt gì lắm, vì thế các cửa hàng tửu điểm luôn luôn mở cửa đón tiếp khách.

So với nơi khác thì Tây Gianh thành cũng không được cho là thành thị to lớn gì, nhưng phải mất hết liên tục ba ngày công phu Huy Tân mới có thể lùng sục đến từng ngõ ngách trong thành. Mặc dù có hơi mệt nhưng tinh thần hân rất phấn khởi, bởi vì lần này đã không uống công sọ phải hai bàn tay trắng chở về.

Lo đêm dài lắm mộng, sau khi nghỉ lại một đêm ở khách sạn nhỏ khác, phục hồi lại nguyên khí như cũ, Huy Tân liền quyết định lên đường trở về. Nghĩ đến sắp được gặp lại Julian, khuôn mặt hân bấy giờ mới xuất hiện một nụ cười chân thật ngọt ngào.

Khi rời thành Huy Tân không đắn đo một đường trực tiếp bay thẳng về Kiệt Vân thành, mà thả ra một con linh thuyền màu xám rộng đến năm mét vuông mới mua được từ Khí linh môn.

Nhảy lên trên thuyền, Huy Tân nhanh chóng đánh pháp quyết thúc giục hướng mũi thuyền về phía ngược lại mà bay đi. Thời gian kế tiếp hân điều khiển linh thuyền liên tục thay đổi hướng bay đánh một vòng tròn thật lớn.

Cho đến một ngày của một tháng sau, khi tới một phạm thành xa lạ, Huy Tân đột ngột dừng lại xuống thuyền vào thành ở lại đó ba tuần liền. Chờ đợi mãi không phát hiện có người bám theo đuôi mình, hân mới thờ dãi đạp phi kiếm dùng hết tốc lực bay về.

Một buổi xế chiều của bảy ngày sau, trên bầu trời của bãi cỏ xanh tươi mát rượi, Huy Tân đang đạp kiếm phi hành ngang qua thì đột nhiên ngừng lại, hai hàng lông mày nhăn nhó quay người ngược mắt nhìn về phía cuối chân trời.

Không lâu sau liền thấy một vệt sáng hồng lò mờ đang dùng tốc độ cực nhanh phóng tới, nếu so với phi hành pháp khí của hân thì hơn hân rất nhiều.

Sau vài lần hít thở, Huy Tân đã có thể nhận ra đó là một tấm thảm màu tím có nhiều hoa văn màu đỏ sặc sỡ đang mang hai người con gái đang đứng bên trên bay vù tới.

Người phía sau có tu vi sâu không lường được đang đứng im cúi đầu. Còn người đứng đầu thì lại không hề xa lạ, nàng ta chính là cô gái xinh đẹp che mặt mà hân đã gặp trong Tây Giang thành. Tuy vậy lúc này cô ta đã cao lớn chừng chạc hơn như một thiếu nữ vừa tròn mười tám.

Huy Tân biểu tình lấy làm kỳ quái, đột nhiên cười nói. “Là cô? Không ngờ mới hai tháng muội muội đã cao lớn, xinh đẹp đến thế này, lại đã là một Trúc cơ kỳ tu sĩ nữa chứ. Thật khiến cho tôi đây có chút ngoài ý muốn.”

“Nghiệt chừng! Ai cho phép ngươi nói như vậy với tiểu thư?” Nhưng đáp lại hân là người con gái mặc áo lam bào đứng ở đằng sau.

Bất quá thần sắc Huy Tân vẫn bình bình đại đại chăm chú nhìn người che mặt đứng đầu như thể cô gái áo lam kia chưa hề mở miệng nói qua điều gì.

“Ngươi...” Thấy hân không lý gì đến mình, cô gái áo lam liền muốn ra tay trừng trị, thì bị người đứng trước ngăn lại.

“Đông nhi! Nhớ phải cẩn thận, chớ quá kích động.” Một giọng nói thanh thúy truyền đến từ bốn phương tám hướng lúc trái lúc phải, nếu không phải Huy Tân nhanh mắt thấy tấm khăn che mặt của cô nàng hơi rung động thì còn tưởng có người thứ tư khác đang ẩn núp xung quanh đây.

“Tiểu thư yên tâm, một con kiến hôi trúc cơ mà tiểu tì cũng không áp chế nổi, thì không phải quá sỉ nhục danh hiệu Ngọc Mão Hóa Hình kỳ của mình đi.” Lam bào tỷ nữ nhăn mặt, chu mỏ giận hờn nói.

“Hihi, ai lại không biết sự lợi hại của Đông nhi chúng ta chứ, ta chỉ lo trong lúc đấu pháp ngươi lỡ tay giết chết hân thì hỏng hết. Tạm thời phải giữ cái mạng nhỏ của hân lại, sắp tới tu vi ta có khôi phục được hay không đều phải dựa vào một mình hân.” Tiểu thư che mặt ti mi dạn dò.

Ngày đó khi hân vừa rời đi thì nàng tiểu thư đã tỉnh dậy và phát hiện quần áo của mình bị xóc xếch từ trong ra ngoài như là đã bị cưỡng bức xé rách, thì liền lo lắng nghi thần nghi quỷ.

Bất kỳ một người con gái nào gặp phải trường hợp này cũng sẽ la toán lên khóc lóc ầm ĩ một hồi.

Ngồi cân nhắc sắp xếp mọi chuyện lại thì hình ảnh nụ cười đều đặn trên gương mặt vô si của Huy Tân lập tức hiện lên trong đầu, không khỏi làm cô nàng tâm thần chấn động, hoảng hốt lật đặt kiểm tra lại thân thể mình.

Sau một hồi quỳnh quang tra xét nhận ra vết thủ cung xa trên tay vẫn còn đó, cơ thể bình thường không hề có thương tích gì, thì thở phào nhẹ nhõm. Nhưng không hiểu sao sâu thẳm trong lòng nàng lại có chút hụt hẫng, tức giận nghiêng rằng ngẫm ngẫm mẫm: 'Người cứ chờ đó, nổi nhục bị người chiếm tiện nghi hôm nay, ta sẽ đòi lại gấp mười, gấp trăm ngàn lần!'

Trở về với thực tại Huy Tân thấy hai người vừa đến đã muốn đánh nhau, hấn không khỏi hoảng hốt nói.

"Haha...Không cần thiết phải như thế, có gì thì chúng ta có thể từ từ bàn bạc, vui vẻ ngồi xuống nói chuyện với nhau. Nếu là vì tôi đã thất hứa không mời cô đi ăn tối thì ta đây rất ư là xin lỗi. Chúng ta ngay bây giờ cùng nhau quay về Tây Giang thành chứ, hai nàng muốn ném thử bất kỳ linh quả hay linh từ quý hiếm gì cũng được, tôi sẽ chịu tất cả chi phí. Ah, còn khách sạn nữa. Nhắc đến mới nhớ đêm hôm đó..." Huy Tân còn đang tính khua môi múa mép, kéo dài ít thời gian tìm đường bỏ chạy thì ngờ đâu càng nói càng tự chuốt vạ vào thân, mua dây tự trói mình.

Khi lời còn chưa hết, ý còn chưa tận, trong tâm Huy Tân đã dấy lên một cảm giác nguy hiểm. Bởi vì hấn không nhắc đến thì thôi, hai chữ "khách sạn" vừa lọt vào tai, thì sắc mặt cô nàng tiểu thư kia kịch liệt biến hóa, ánh mắt lóe ra sát ý nồng đậm quất.

"Đồng nhi, động thủ!"

Không biết con tiện nhân nô tỳ kia làm gì, mà hấn chỉ cảm thấy suy tư của mình bỗng chốc đình trệ, tay chân nặng trĩu, không khí đông đặc hô hấp khó khăn như bị rơi vào đầm lầy đầy bùn vậy.

Tới lúc mọi thứ rõ ràng lại, thì quanh người đã có năm vòng hoàng kim từ lúc nào bó chặt lấy hai tay hai chân hấn lại trông giống như một đòn bánh tét.

"Hihi...Hai vị ty tử cần gì phải đối xử tôi như tù phạm tội ác tày trời thế này? Tôi đây rất ư là tốt bụng thành thật không bao giờ có ý xấu với phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ đẹp như hai vị đây. Hai người bảo tôi đi đâu ta sẽ đi theo đó, không cần phải trói tay trói chân ta lại thế này cho nhọc công..."

Miệng Huy Tân còn đang luyện thuyết thoã thoắt, đột nhiên nghe "bụp" một tiếng trời đất quay cuồng, mọi thứ tối sầm lại, bất tri bất giác té từ trên phi kiếm nhào thẳng xuống mặt đất.

Dù có thân thể hấn cứng rắn nhưng với độ cao thế này mà rơi xuống thì Huy Tân cũng không tránh khỏi cảnh thịt nát xương tan.

Mất thấy cơ thể Huy Tân sắp tiếp đất, cô nàng tiểu thư chợt phát tay áo, tức thời một luồng sáng trắng nhạt bao phủ lấy thân thể hấn đem về đặt ở phần phía sau tấm thảm.

Dời ánh mắt ra khỏi tên đáng ghét đó cô nàng mới mở miệng. "Đồng nhi, chúng ta đi!"

"Dạ tiểu thư."

--oOo--

Khi Huy Tân hồi phục lấy lại tinh thần mở mắt ra nhìn ngó xung quanh thì không khỏi cười khò. Bây giờ hấn vẫn đang bị trói nhưng là hai chân hai tay bị dây xích nhỏ siết chặt kéo dang ra về bốn góc của một cái bàn đá đen lạnh buốt cả xương sống.

Hấn ngượng nắm lấy dây xích bên phải giựt giựt thử nhưng chỉ làm dây xích cắn sâu vào cổ tay tróc cả một lớp da, ứa ra chút máu.

"Nếu ta là người, thì sẽ không làm những việc ngu ngốc đó đâu. Người cũng nên biết đây là Hàn Xích luyện do ta dùng tinh thiết từ trong lòng Thiên Bản sơn ở cực bắc lấy về mà luyện chế thành. Cho dù người có là yêu tu cấp Hợp Thần có cơ thể cứng rắn hơn nữa cũng đừng mơ tưởng phá hủy nó được.' m thanh êm ả, du dương đầy mê hoặc của tiểu thư kia truyền đến, khiến Huy Tân phải quay đầu sang trái nhìn lại.

Khi này cô nàng không còn mang khăn che mặt nữa, để lộ ra khuôn mặt làm nữ giới đỏ kị ghen ghét, còn nam giới thì thần hồn điên đảo.

Nhưng Huy Tân lúc này không có tâm tình đâu mà thưởng thức cái đẹp, chỉ thất thần một chút rồi nhìn ngó đánh giá khung cảnh xung quanh.

Nơi đây là một căn phòng rộng lớn bốn bề là đá núi đã bị cắt phẳng bằng bóng loáng, xung quanh có nhiều hoa cỏ, tranh ảnh trang trí đơn sơ thanh nhã. Chính giữa có một cái giường lớn được phủ lên một lớp lông thú như một khuê phòng dành cho thiếu nữ.

"Đây là phòng ngủ của cô?"

"Đúng vậy, ta mới kiến tạo nó cách đây ba ngày. Người thấy thế nào?" Cô nàng có hơi đắc ý khi nói đến động phủ của mình.

‘Hóa ra mình đã ngất đi ba ngày’ Huy Tân thầm tính toán.

"Cũng tạm được, không có gì để phải nói!" Hấn vừa trả lời vừa tỏ vẻ mặt như 'Cũng chỉ đến thế thôi!'

Nghe Huy Tân nói thế thần tình nàng có chút sa sút 'Hừm! một tiếng nói. "Cho dù người thích hay không thích thì tạm thời cũng sẽ phải ở lại đây một thời

gian dài. Đến khi chân nguyên ta hồi phục lại mới thôi."

"Không lẽ cô không khôi phục lại thì tôi sẽ ở đây suốt đời sao? Cô không nghe câu 'Nam nữ thọ bất tương thân' sao? Cô nam quả nữ ở chung một phòng cả đời thì khác gì vợ chồng? Hay là cô thấy tôi đẹp trai tiêu sái anh tuấn mà động lòng xuân, rồi ngại ngùng không dám nói ra nên dùng cách này để ép tôi ở chung một chỗ với cô suốt đời?" Nghe mình phải bị nhốt lại trong đây, làm Huy Tân rung mình thâm hô hồng bét.

Nếu đời là một người khác đây không hẳn là chuyện xấu, ở chung một nơi với người đẹp như tiên thế này ai lại không thích. Nhưng hẳn đã có Julian rồi, nếu để nàng một mình cô đơn chờ đợi hẳn cả đời thì sao được. Dầu sao Huy Tân cũng trả có tình cảm gì với người trước mắt này. Nếu có thì chẳng qua là lòng yêu cái đẹp mà thôi.

Hơn nữa theo ngũ khí của đôi phương hình như có tu vi cực cao, rất có thể là Hợp Thần hoặc cao hơn nữa là Hóa Thần kỳ. Chỉ có như vậy mới giải thích được mọi chuyện, nào là Hóa Hình kỳ nô tỳ...

"Khoan đã. Ngọc Mão Hóa Hình? Động phủ mới xây? Bị thương nặng cần khôi phục chân nguyên?"

Bỗng nhiên hình ảnh của Uông đạo nhân đang kể chuyện ngày đó lại hiện lên trong đầu Huy Tân. "Lời đồn truyền miệng rằng một đám cao giai yêu thú hóa hình rời khỏi Hồng Hoang đang xâm nhập vào vùng đất phía nam này"

Hai mắt Huy Tân lấp lánh những tia mang khác thường nhìn chăm chăm vào người con gái trước mắt. Cũng may bấy giờ cô ta đang cúi đầu xuống, hai tay ngọc siết chặt vào nhau đến nổi lên cả gân xanh, miệng luôn hồi lẩm bẩm.

"Tên họ Cao này... Ta..."

"Họ Cao? Sao cô ta lại gọi mình là họ Cao? Không lẽ là đã đi điều tra về thân thế của mình khắp thành Tây Giang?"

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vạn Huyền Châm

"Người anh tuấn hơn người gấp mười ta còn coi như cỏ rác, thứ hạng như người vì sao ta phải nhọc tâm chứ" Khi nàng lấy lại bình tĩnh nhìn lên thì thần sắc Huy Tân đã trở lại bình thường.

Qua hồi lâu vẫn không thấy hắn nói gì nàng mới ngược mắt chú ý đến, chỉ thấy hắn ánh mắt lơ đãng vô hồn như đang xuất thần suy nghĩ điều gì đó.

Đợi mãi chịu đựng hết nỗi nàng ta tiến lên giờ tay định đánh hắn một chưởng thì bất ngờ Huy Tân nói một câu khiến cô nàng có chút khó tiếp thụ.

"Được rồi, tôi đồng ý sẽ ở lại giúp cô khôi phục lại pháp lực."

"Hihi...thật mắc cười, người nghĩ trong tình trạng của mình mà có thể kháng cự làm khác được sao. Cho người biết, ta muốn người đứng thì người phải đứng, ta muốn người quỳ thì người phải quỳ. Còn bây giờ là lúc người phải trả lại nợ cho việc dám chiếm tiện nghi của ta." Nói rồi cô nàng lấy ra một cây roi tiên nhìn vào là biết không phải vật phàm, rồi liếc hắn cười quỷ dị.

"Cô tính làm gì? Tôi chiếm tiện nghi cô khi nào?" Ý thức được tình hình có điều bất thường Huy Tân vội la lên.

"Còn không nhận? Hôm đó không phải người đã..." Lời tới đây, một nỗi oan ức bức tức trong lòng bỗng trỗi lên, hai con ngươi nàng biến thành màu đỏ rồi dùng hết sức đánh mấy trăm roi liền lên người Huy Tân. Cũng may là nàng chưa dùng đến linh lực, nếu không hẳn có trăm cái mạng cũng không đủ chết.

Chẳng mấy chốc quần áo hắn đã bị đánh rách nát toí bời, nhưng Huy Tân cắn răng chịu đựng không hề hé răng rên rỉ tiếng nào luôn mở mắt nhìn cô ta trừng trừng như đang thách thức khiêu khích.

"Tính ra tên lưu manh như người cũng có chút khí phách nam nhi nhĩ. Chỉ hy vọng ngay sau đây người vẫn kiên trì được tới cùng." Cô ta không buồn không vui nói rồi lấy ra một hộp gỗ có chứa đầy chất bột màu cam, khi mở ra tức khắc không khí trong phòng nồng nặc mùi hôi thối gay gắt.

Cầm cái hộp hôi hám đó tiến gần đến bàn đá, rồi cô ta rắc đầy chất bột đó lên hết vết thương đầy người của hắn.

Đầu tiên Huy Tân chỉ cảm thấy ngứa ngáy, đau rát như có tỷ tỷ con kiến đang bò cắn khắp người mình, tiếp đó là toàn thân cứng ngắt không thể cử động dù là chỉ một chút.

Từ từ thần thức Huy Tân bị đưa đến một nơi toàn là lửa nóng, nửa bên phải thân thể hắn đang bị thiêu cháy dần rồi tan chảy ra từng chút một, còn nửa bên trái bị đao băng chém từng lát từng lát mỏng xuống. Nếu so với nỗi đau khi tiên khí quán thể thì lần này chỉ có hơn chứ không kém.

Dùng ánh mắt vô cảm, nàng tiểu thư thích thú nhìn cơ thể Huy Tân bắt đầu co giật quần quai trong thống khổ.

Nhưng qua cả một lúc lâu chờ đợi, dù có đau đớn như thế nào Huy Tân vẫn không rên một lời. Thần sắc nàng bắt đầu kịch liệt biến đổi vô cùng khó coi.

"Được, là ngươi ép ta đó, có trách thì chỉ có thể trách do ngươi quá cứng đầu mà thôi."

Huy Tân cũng không nhớ nổi ngay sau đó cô nàng đã lấy ra bao nhiêu thứ đồ chơi kỳ lạ, đổi bao nhiêu kiểu cách tra tấn khác. Hắn chỉ lờ mờ nghe tiếng dao kéo kêu leng xeng, tiếng búa đóng đinh rầm rầm, tiếng ruồi bọ kêu, tiếng rấn rít, và cuối cùng là tiếng thở hồng hộc như sắp đứt hơi của con mụ điên.

"Tên lưu manh, ngươi là người hay yêu vậy?" Mụ điên vừa thở dốc lấy hơi vừa nói, cả người ả mồ hôi nhễ nhại như vừa mới rơi từ trong hồ ra vậy.

Nhưng vẫn không thấy hắn trả lời một tiếng, ả liền cười rộ lên "Tốt! Tốt lắm, sau này chớ đừng có mà cầu xin ta. Cho ngươi biết trò chơi mới chỉ bắt đầu mà thôi"

Đứt lời cô lật tay lấy một đôi bao tay trong suốt màu trắng hiện ra. Không nhanh không chậm cô ta đeo vào rồi mới cẩn thận cầm một vật nhỏ tròn có nhiều gai nhọn màu đen tua tua, ra khỏi giới chỉ của mình.

Nhìn kĩ vật đó thì trông rất giống một con nhím gai biển, sau khi đánh giá nó một lúc lại liếc mắt nhìn qua Huy Tân đang nằm trên bàn đá thì khéo miệng nàng hơi nhích lên.

Nhện nhảnh chuyển thân đến đứng cạnh Huy Tân, nàng ta chậm chậm lướt mắt từ trên đầu hắn xuống. Khi nhìn đến háng chân hắn thì hai mắt kéo sáng, tay phải nhoáng lên một cái đã đem con nhím biển cắm sâu vào đùi chân trái. Tức thời Huy Tân mồ trũng mắt ra toàn thân ngồng cứng rung lay bầy rú lên một tiếng đau đớn thê lương.

"Ah..."

Tuy nhiên con đau khủng khiếp đến tận linh hồn đó chợt đến rồi chợt đi, chớp mắt đã biến mất, hoàn toàn làm Huy Tân ngỡ ngàng cứ ngỡ ra là ảo giác. Nhưng khi nhìn thấy vật cô nàng đang cầm trên tay, con người hắn con rụt lại thành một điểm nhỏ, sắc mặt cực độ kinh sợ lạnh toát mồ hôi sau gáy.

"Vạn Huyễn Châm! Làm sao cô ta có pháp bảo tà ma độc ác này?" Trong đầu Huy Tân hiện lên hàng đồng thông tin có liên hệ với vật cổ quái đó.

Thấy vẻ mặt hắn kinh biến tốt độ sợ hãi như nhận ra được món đồ này, khiến cô ta lấy làm ngoài ý muốn nhưng vẫn vui vẻ nói. "Có chút ý tứ! Xem ra ngươi cũng biết được lai lịch của Hắc Lôi Châm này. Vậy thì càng tốt đỡ tốn công ta phải một phen giải thích cho ngươi."

Nghe khẩu khí của đối phương tự hồ hiểu biết rất ít về ma vật đó thậm chí có phần sai lệch, khiến Huy Tân trong tâm ngầm ngầm thở phào nhẹ nhõm không thôi, tuy nhiên bên ngoài vẫn không tỏ vẻ gì, nói hùa theo. "Không gì, chỉ là ta vô tình đọc được một quyển sách cổ của ma đạo mà biết được một hai về Hắc Lôi Châm này mà thôi."

"Nói vậy chắc ngươi cũng hiểu rõ sự đáng sợ của nó, sau này tốt hơn hết là nên ngoan ngoãn nghe lời một chút, không thì...hi hi. Ta không nói ra chắc ngươi cũng hiểu." Nàng ta vừa dịu dàng nói vừa liếc mắt đưa tình, Huy Tân nhìn mà không biết phải phản ứng lại thế nào cho phải.

"Hôm nay đến đây thôi, chờ cho ngươi hồi phục lại ta sẽ đến chơi đùa với ngươi tiếp. Ah, khi ta nhập định thì không thích bị người khác quấy rầy, ngươi không muốn bị ăn đòn thì cẩn thận cái cái miệng của mình."

Nói rồi cô nàng quay người như muốn bỏ đi, thì Huy Tân hoảng hốt gọi lại. "Khoan đã, cô vẫn chưa nói rõ vì sao lại bắt ta? Ta chỉ là một trúc cơ tu sĩ bình thường, làm sao mà giúp cô khôi phục tu vi được cơ chứ?"

Chỉ thấy thân hình nàng nhoáng lên một cái đã đứng trước mặt hắn rồi dí con nhím biển sát vào da mặt hắn mà gần từ chữ một "Đây là lần đầu tiên cũng là lần cảnh cáo cuối cùng, khi chưa có sự cho phép của ta thì ngươi không được mở miệng hé răng, dù chỉ phát ra một âm thanh nhỏ cũng không được. Nếu không muốn nếm mùi bị luyện hồn thì tốt nhất là câm cái miệng chó lại. Ngươi hiểu chứ?"

Huy Tân vội gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhưng lập tức một luồng điện từ mang tai trái của hắn truyền lên não tập trung bao vây lấy nguyên thần, cuối cùng từ từ siết lại, phóng ra từng tia điện quét vào linh hồn của hắn.

"Ah...không..."

"Uh..."

Không như lần trước, kỳ này cô ta dùng hết sức ép Hắc Lôi châm vào mang tai Huy Tân rồi giữ lại ở đó, cho dù hắn có cựa quậy, gãi ngứa thế nào nàng cũng không chạnh lòng chớp mắt lấy một cái. Mãi đến khi thấy Huy Tân sắp chịu đựng đến cực hạn thì mới buồn ra, ân cần hỏi.

"Ta hỏi ngươi hiểu rồi chứ?"

"Hiểu...hiểu rồi" Hắn thở hồng hộc ngẩn ngơ trả lời, ánh mắt nhìn cô ta thì đầy căm hờn và sợ hãi, như nhìn một con ác quỷ khát máu đang nhe răng múa vuốt trước mặt mình.

"Hihi...không cần nhìn ta như thế, từ từ rồi ngươi sẽ quen thôi. Tốt nhất là ngươi nên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút lấy lại tinh thần chuẩn bị cho

ngày mai nữa."

Nàng nói đi là đi một hơi ba ngày liền vẫn chưa thấy trở lại, trong thời gian này Huy Tân âm thầm tính toán đại kế cho sau này. Nhưng chỉ cần nhớ tới Vạn Huyền Châm mà cô nàng vẫn gọi là Hắc Lô Châm gì đó thì cả người hân hạnh suốt nổi cả da gà.

Chưa nói đến phá xiềng xích và đánh bại hai chủ tớ họ chốn thoát khỏi nơi đây, duy chỉ bảo tồn được tinh thần ý chí để không bị khổ hình tra tấn đến phát điên đã là kỳ tích phải đội ơn trời đất rồi.

"Không biết sau này cô ta còn nghĩ ra được cái trò quỷ quái gì nữa. Cầu trời đừng để cô ta biết được bí mật của Vạn Huyền Châm, nếu không thì kiếp này hân ô hô ai tai chác rồi." Huy Tân tự lẩm bầm cho mình nghe.

Nhắc đến Huy Tân mới để ý, vào cái lần đầu tiên gặp mặt ở Tây Giang thành cô ta bấy giờ trông như một cô bé ngây ngô dễ thương mười lăm tuổi không có chút pháp lực. Nhưng đến gần đây nhất thì cô ta đã là Trúc Cơ kỳ tu sĩ, cơ thể phát triển cao lớn biến thành một thiếu nữ thành thực, ngay cả tính tình cũng trở nên biến thái, lãnh cảm, và độc ác hơn trước đó. Cứ theo cái đà này khi tu vi của ả càng được nâng cao thì tính nết sẽ dần biến đổi theo, đến lúc đó không phải hân cũng càng thâm hơn sao?

Trong lúc Huy Tân còn đang lo sợ suy nghĩ vu vơ thì cánh cửa đá của động phủ bỗng âm ỉ mở ra, sau đó là có âm thanh của ả tiểu thư vọng vào.

"Đồng nhi, người về phòng của mình mà tu luyện, nếu có chuyện gì thì cố tự mình quyết định đừng quấy rầy ta, thời gian tới ta sẽ bế quan không khôi phục tu vi đến nguyên anh kỳ sẽ không ra ngoài."

"Vâng, nô tì chúc tiểu thư sớm ngày lấy lại phong quan như xưa."

"Uhm, người đi đi."

Sau đó lại là tràng âm thanh âm ỉ của cửa đá hạ xuống một lần nữa phong bế căn phòng này lại.

Ả ta nhìn sơ qua Huy Tân một cái rồi không nói gì quay lưng ngồi lên giường nhắm mắt nhập định. Huy Tân đương nhiên cũng không dám lên tiếng ho he gì, ai biểu mình là cá trên thớt còn người ta là dao muốn mổ muốn xẻ hân lúc nào mà chẳng được.

Đúng một tuần sau ả ác độc kia mới mở mắt ra mỉm cười nói với hân.

"Đã khiến người chờ đợi lâu. Không phải người muốn biết làm sao một kiến hoi như người làm thế nào có thể giúp ta khôi phục tu vi sao? Người yên tâm rất nhanh mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi."

"Uhm, đúng như ta đoán, thân thể người có được sức hồi phục cũng khá đấy, như thế càng tốt cho chuyện của ta." Cuối cùng ả cũng đứng lên đi về phía Huy Tân đánh giá từ trên xuống dưới, ánh mắt không ngừng lập lờ những tia dị sắc, miệng nuốt ực một tiếng như đang nhìn một món ăn đại bổ vậy.

"Yêu tinh, người muốn gì? Ta chỉ là tu sĩ bình thường, có phải Đường Tăng Tam Tạng đi thỉnh kinh đâu mà muốn ăn thịt ta?" Thấy biểu hiện của ả như vậy Huy Tân liền bị hù cho hồn phách lên mây, rồi ăn nói lung tung cả lên.

"Hử, cái gì mà Tam Tạng thỉnh kinh? Ai ăn thịt ai? Nhưng không ngờ người lại đoán ra được thân phận của ta. Cũng không ngại nói cho người biết ta chính là Thanh Yên dòng tộc Thái Phụng một trong những tộc cao quý nhất trên Thú Thần đại lục này. Người yên tâm chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời thì ta sẽ không dễ người dễ dàng chết được đâu."

Nói xong không lý gì đến Huy Tân nữa, cô ta chồm lên bắt lấy cổ tay hân rồi há miệng xinh xắn trực tiếp cắn vào động mạch chính mà hút lấy hút để. Khi ăn hết máu ở cánh tay như còn chưa đủ ả yêu tinh này lại leo lên bàn nhắm lấy cổ hân mà cắn, mặc cho hân có la hét, mắng chửi, hay van xin thế nào nàng ta cũng không ngừng lại.

Cho tới lúc cả người Huy Tân vô lực mất hết sinh khí, không còn sức lực để la hét, hơi thở yếu ớt, con yêu tinh mới liếm mép luyến tiếc chịu buông ra, tha cho hân một mạng. Kế đó tức tốc về lại giường của mình mà ngồi xếp bằng nhắm mắt luyện hóa chỗ máu vừa mới hút vào.

Không biết là do công pháp tu luyện của ả vô cùng thần kỳ hay do máu của Huy Tân có sức sống kinh người mà nội thương của ả đã huyền diệu rõ rệt, đồng thời tu vi cũng đã tiến triển thần tốc.

Hai ngày sau với thân thể khỏe mạnh ngang bằng yêu thú Trúc Cơ hậu kỳ, Huy Tân đã bình phục và tỉnh lại, phát hiện mình vẫn còn sống thì vô cùng vui sướng. Nhưng khi cảm nhận được khí tức của ả yêu tinh kia càng ngày càng mạnh mẽ, đề thăng một cách chóng mặt, hân ảo não u sầu thờ dài than gán không thôi. Bấy giờ ả đã là Trúc Cơ trung kỳ không biết đến lúc tỉnh lại hân sẽ phải đối mặt với loại yêu thú có tính tình cổ quái thế nào đây.

Tựa như nghe được tâm sự của hân, Thanh Yên hai mắt thỉnh thoảng mở trừng ra nhưng sự long lanh trong sáng trong đó đã biến đâu mất, thay vào đó là sương mù của mê mẩn chìm đắm vào lạc thú. Cả người nóng như lửa đốt khốn khổ lăn qua lại trên giường, hai tay không ngừng tự cào xé quần áo của mình ra. Sau vài lần hít thở thì cô nàng lại một lần nữa trần như nhộng loà lổ phơi bày trước mắt hân.

Gặp phải tình trạng này Huy Tân chợt nhớ lại tối đêm đó sự việc cũng xảy ra tương tự như vậy, sau khi cắn nuốt máu hân vào cô ta cũng lâm vào tình trạng như bị trúng xuân dược. Tuy nhiên lần trước nhờ có hân kề bên đánh cho nàng ngất đi nên không có chuyện gì phát sinh. Nhưng lần này...

Thanh Yên như người được hương vị của người khác giới phát ra từ cái bàn, vô thức cô ta bò bằng hai tay hai chân như một con mèo chậm chậm tiến đến con mồi.

Leo lên bàn đá đưa mũi hít hít rồi liếm mặt hán một cái, thân thể nàng chấn động kịch liệt như thể có một luồng điện 220v chạy qua những nơi nhạy cảm nhất của cơ thể. Sau một tràng hôn hít, hai tay nàng bắt đầu kéo xé cái áo rách nát, chẳng mấy chốc Huy Tân không còn một mảnh vải che thân.

Nhìn thấy hạ thể của hán thật ngộ nghĩnh, Thanh Yên lấy làm hiếu kì lấy tay khều khều, bật cười khanh khách.

Vô lực buồn bỏ không có gồng mình cúi đầu nhìn nữa, Huy Tân nhắm mắt thờ ra một hơi dài tuyệt vọng.

Sự việc đến nước này hán cũng chỉ mong sao con ác mộng này không bao giờ chấm dứt. Vì hán biết rõ, đầu phía bên kia sau con giồng bão chờ đợi hán chính là địa ngục không chút ánh sáng.

...

Hai năm sau, dưới chân của một ngọn đồi cỏ xanh mát đầy hoa dại không quá bắt mắt, một đại hán da đen cao to, bắp thịt cuộn cuộn rắn chắc đang đi tới đi lui, một mình nóng nảy gào thét liên tục.

“Yên nhi!”

"Yên nhi! Muội mau ra đây cho ta!"

"Muội không ra thì đừng trách ta đây không nể mặt mà tháo cái động phủ này xuống. Yên nhi! Muội còn không ra thì ta vào thật đây!"

Đội trọn qua cả nửa tiếng lâu vẫn không có động tĩnh gì, khóe miệng đại hán co quắp khuôn mặt giận dữ hung thần ác sát, cả người nổi lên huyết quang đang chuẩn bị một quyền một cước biến dãy đồi núi này thành một đồng bình địa thì...

"Người hết chuyện làm rồi hay sao, tới đây la lối om sòm cái gì? Không có gì quan trọng thì về đi, ta đang rất bận bịu quan sinh tử. Không rảnh, tiền." Thái Phượng Thanh Yên uyển chuyển bước ra từ một mảng sáng mờ ảo đang bao phủ cả khu vực này, dùng vẻ mặt vô cùng chán ghét nhìn người nam tử kia.

"Kaka...Hay cho câu bế quan sinh tử. Muội đừng tưởng ta mấy năm nay do bị bọn Song Hồ quấy rối mà không biết chuyện gì hết. Hừ! Tốt hơn hết là đừng để ta bắt gặp tên trúc cơ nhân loại đó, không thì... hắc hắc. Đúng là nghiệt chủng nhục mạ danh dự Thái Phượng tộc cao quý ta quá mà."

"Người...Thanh Tùng nếu không phải năm xưa, ta đã vì cứu người mà chịu thay một kích trí mạng đó của Bạch Lục Vĩ, phải vận dụng đến bí pháp Cửu Chuyển Trọng Nguyên để bảo toàn tính mạng, thì ngày nay đâu phải lâm vào cảnh yêu không ra yêu quỷ không quỷ thế này. Ngay cả huyết thống và ký ức điều bị phong ấn, làm cho ta cả mình là ai cũng không rõ nữa. Nếu không phải ta phúc lớn mạng lớn may mắn gặp được hán có huyết thống kỳ lạ thì làm sao nhanh chóng trong vòng hai năm có thể khôi phục đến nguyên anh sơ kỳ?"

"Nếu không phải đại ca muội vì nghĩ đến tình nghĩa năm đó, thì ta đâu còn đứng đây nói chuyện với muội, mà đã từ lâu đập đổ tan cái động phủ này, xông vào giết người rồi."

“Yên nhi, dù sao hán cũng chỉ là nhân loại, Thái Phượng tộc chúng ta cao quý thế nào, sao có thể để người làm bại hoại danh dự gia tộc như vậy. Người phải để ta tiêu diệt tên nghiệt chủng đó!” Nói rồi Thanh Tùng run cổ tay, lấy ra một cặp thanh đao xanh biếc sáng loáng hùng hổ tiến tới.

Thấy thế Thanh Yên lập tức lướt thân mình đứng chắn trước mặt hán lại, nói. "Dừng lại, ta biết ta đang làm gì không cần người phải chữa mũi vào chuyện riêng của ta."

"Yên nhi, đây không còn là chuyện riêng của người nữa. Trừ khi..." Nói tới đây đại hán đột nhiên ngừng lại liếc nhìn Thanh Yên hai tay chà chà vào nhau cười đều cợt. “Chỗ muội còn chút rể của Hoàng Cốt Đẳng không?”

“Hừm, thì ra mục đích thật sự của người đến đây là vì Hoàng Cốt Đẳng, ta còn tưởng là người vì thanh danh gia tộc chứ” Thanh Yên khoan tay nhìn Thanh Tùng từ trên xuống rồi khinh bỉ phán một câu.

“Ha...ha... là cả hai. Điều như nhau, là ta lo lắng cho muội, và cũng cần Hoàng Cốt Đẳng” Thanh Tùng mặt dày cười hòa.

“Trong tay ta chỉ còn một gốc, sau này đừng đến đây làm phiền ta bế quan nữa” Thanh Yên cắn môi mọng, run tay áo thấy một bình lọ đen về phía Thanh Tùng rồi ra dáng muốn tiễn khách.

Cầm lấy bình ngọc đen vuốt ve đánh giá một lúc, Thanh Tùng mới đổi thần sắc nói. "Có phải muội đã động lòng với hán?"

"Ta...vớ vẩn! Nhất định là không có." Nghe thế Thanh Yên tâm thần chấn động, nhưng thần sắc bên ngoài vẫn không biến đổi nói. "Ta chỉ lợi dụng hán, cho đến khi khôi phục được tu vi, ta sẽ chính tay giết chết hán."

"Muội tốt nhất là nên làm như vậy, bằng không thì đừng trách ta đây vô tình vô nghĩa." Thanh Tùng hừ một tiếng rồi quay người bước ra một bước thân hình liền tan vào không khí, cứ như vậy mà biến mất.

Thanh Yên cũng không nói gì chỉ đứng ngay tại chỗ chờ qua một lúc lâu, không phát hiện có gì khả nghi mới thờ dài quay gót sen. Vung tay nhẹ về phía mảng sáng, tức thời có một lối đi được lộ ra. Sau khi nàng tiến vào trong thông đạo, mảng sáng một lần nữa lại khép kín, lò mờ chuyển thành trong suốt tan biến vào không khí. Trả lại sự yên tĩnh bình lặng vốn có ở nơi đây.

Trong một căn phòng của động phủ, lúc này thần tình Thanh Yên đang cực kỳ không tốt. Cô ta không ngừng ra roi dùng hết sức đánh vào thân thể đầy máu hôi của một thanh niên nam tử toan thân lả lổ bị xích hai chân hai tay lại trên một cái giường đá.

Nhưng kỳ diệu ở chỗ là, vị thanh niên kia vẫn luôn nhắm mắt mỉm cười không hề than vãn kêu la tiếng nào, như đang tận tình hưởng thụ từng nhát roi đó. Tựa hồ Thanh Yên càng ra sức đánh nhiều roi hắn càng sung sướng.

Còn Thanh Yên thì ánh mắt dờ dẩn nhìn về phía hư không xa xa, không lý gì đến biểu hiện kỳ dị của tên thanh niên kia, như đang chìm đắm vào suy nghĩ riêng tư thâm kín nào đó.

Sự việc kỳ dị này kéo dài hơn nửa ngày trời, thì tên thanh niên kia chợt mở miệng lên tiếng. "Sao cô lại sợ tên đó đến vậy?"

"Cái gì? Ngươi nói cái gì?" Thanh Yên giật mình tỉnh lại từ trong trầm tư, nhưng tay thì vẫn ra roi đều đều.

"Sao cô lại sợ tên kia đến vậy? Tu vi hắn cao thâm lắm à?"

"Hừm! Sao ta phải sợ hắn? Nhớ trước đây thời tu vi ta còn ở đỉnh phong, ta nói một hắn nào dám nói hai sao? Nhưng thế sự vô thường, lòng ‘yêu’ đổi thay bây giờ ta bị giáng cấp chỉ còn là một Nguyên Anh kỳ, còn hắn là Hóa Thần kỳ. Ngươi không hiểu được anh trai ta đâu...hắn...haiz..."

"Nghĩ lại, nếu hồi đó ta không mềm lòng giúp hắn tranh đấu với người ta thì đâu ra nông nỗi này, và có thể ta đã không gặp phải ngươi." Giọng điệu cô ta như thể ‘gặp phải hắn là điều xui xẻo nhất trong đời mình’.

Tên thanh niên nghe vậy không khỏi oan ức trợn ngược hai mắt lên cười khổ không thôi. Nhưng câu kế tiếp của Thanh Yên càng khiến hắn rùng mình sùng sốt.

"Huy Tân, Ngày mai là mừng một tháng sáu, là sinh nhật của ngươi phải không?"

"Sao...sao cô biết? Mà yêu cũng có tính sinh nhật sao?"

Thanh Yên dùng tay lại nói. "Cái gì mà ta không biết? Tên thật của cha, mẹ, và sư phụ ngươi ta còn biết, chứ nói gì đến ngày sinh của ngươi. Hôm nay đến đây thôi, ngày mai ta sẽ mang đến một món quà bất ngờ cho ngươi"

‘ĐCM! Á ngu như heo, mình chỉ giả bộ bị ngất đi rồi nói sáng nói dậy để khỏi bị ăn Huyền Lô Châm, thế mà ả lại tin hết mới nắc cười không’ Huy Tân vừa thầm khinh bỉ vừa rửa.

‘Mà lúc cuối ả nói gì nhỉ? Một món quà bất ngờ?’ Mắt và mép miệng phải Huy Tân nhăn nhúm giựt giựt liên hồi, hắn không biết phải hiểu cái câu nói này ra sao nữa.

Suốt hai năm qua cô nàng đã cấp cho hắn quá nhiều cái ‘bất ngờ’. Mà cái nào cũng khiến hắn nằm mơ thấy ác mộng. Thật tình là hắn chẳng muốn nhận thêm một cái ‘bất ngờ’ nào từ cô ta nữa cả.

Nghĩ thế thôi, bên ngoài hắn vẫn luôn toét miệng cười lộ ra hàng răng trắng bóc.

Sau khi Thanh Yên ra ngoài đóng cửa phòng lại hắn mới thờ dãi tui thân. Hầm hùi cho số phận lố đĩnh của mình. Càng nghĩ hắn càng chán ghét cái thế giới này.

"Ông trời, ông có mắt không? Hay là có mà mắt không có trông? Sao lại cho ta có cơ hội tu luyện có hy vọng trở thành cường giả, hy vọng được trả thù cho gia tộc, hy vọng đón cha mẹ về, hy vọng lấy lại danh dự huy hoàng của gia tộc. Tại sao?"

"Thật không công bằng. Tự vấn ta đã từng phạm lỗi làm gì, để chịu đựng nỗi sỉ nhục này? Tới bao giờ? Phải chờ cho tới bao giờ?"

"Còn Julian, tiểu Lục, sư phụ còn đang mong mỗi ngày đêm chờ đợi ta trở về. Không biết nàng ấy bây giờ có khỏe không? Căn bệnh lạ kia có còn tái phát nữa không? Có bị kẻ gian lừa gạt bắt nạt không?..."

"Thanh Yên, tốt nhất là cô đừng phạm phải sai lầm gì. Nếu có một ngày Trần Huy Tân ta thoát khỏi khổ nạn này thì ta sẽ phải cho cô hối hận suốt đời."

Sau một loạt gầm rú giải tỏa được phần nào tâm trạng đang cực độ căng thẳng, Huy Tân nhắm mắt điều chỉnh tâm tình lại, rồi niệm kinh Phật Nhập Lăng Già để giúp bài trừ tâm ma trong lòng và đầu óc thanh tịnh lại. Cơ thể dần thả lỏng nhập định tiến vào trạng thái vong ngã.

Đây là chính cuộc sống lố đĩnh vô vị của Huy Tân gần cả hai năm qua, hết bị đem ra đánh đập tra tấn, hút máu, rồi phải hầu hạ cô nàng. Nói cho chính xác hơn thì cô ta hầu hạ hắn mới đúng, vì hắn cần bản không động đậy tay chân, làm ăn được cái quái gì cả.

Trong thời gian dài tiếp xúc, Huy Tân dần cảm giác được đâu đó giữa hai người đã hình thành có một đường ranh giới mơ hồ kỳ diệu, nó càng rõ ràng hơn khi Thanh Yên bắt đầu tiến giai Nguyên Anh kỳ.

Kể từ khi đó, tính tình của nàng bắt đầu trầm tĩnh, dịu dàng hơn trước đó rất nhiều. Mặc dù không bớt lượng hành hình của hắn xuống nhưng đã dơ cao đánh khẽ, ít ra thì không thấy nàng dùng đến ‘Hắc Lô Châm’ đó nữa. Điều này khiến Huy Tân cảm động đến rom rướm nước mắt.

Người ta thường nói "vô độc bất trượng phu, nhưng tối độc phụ nhân tâm", tuy nhiên nếu nghĩ cho đến cùng thì cũng có thể loáng thoáng đoán được một hai tâm tình của Thanh Yên.

Ai bảo người ta là Thái Phụng Hợp Thần kỳ vạn chúng khuất phục, cao cao tại thượng. Có lý nào tới lượt hấn một tên nhân tộc trúc cơ được hưởng phước, làm tình nhân của nàng.

Một mặt vì tính cứng đầu, đánh đá làm nàng luôn cảm thấy bị xúc phạm, khi nhục, nên phải tra tấn hành hạ Huy Tân.

Còn mặt khác thì lại càng vi diệu hơn, rõ ràng Thanh Yên có thể dùng vật được hoặc linh đan để giải xuân độc do máu của hấn gây ra với cơ thể nàng. Thế nhưng cô ta không những không làm như vậy mà như lấy đó làm cái cớ để cho phép mình trầm luân trong mối tình đầy oan trái này.

Đang nghĩ miên man thì bỗng nhiên toàn thân hấn cảm thấy ngứa gáy khó chịu. Huy Tân cúi đầu xuống thì có thể thấy được các vết thương thịt nát văng tứ tung, thậm chí có chỗ bầy nhầy bị lòi cả xương ra ngoài, các cơ bắp xung quanh đang co nhích cố khép miệng vết thương lại để cầm máu.

“Haiz..!”

‘Coi bộ hôm nay không tiến vào trạng thái vong ngã kỳ diệu đó được rồi, đi nghiên cứu trận pháp một chút cũng được’

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Trận Pháp

Huy Tân luôn ép cho tinh thần của mình có thói quen tập trung làm việc cao độ, nhờ đó mà hấn không bị loạn tâm lý, phân tâm suy nghĩ lung tung mà nổi cơn điên.

Trong những cách Huy Tân có thể nghĩ ra thì tiến vào vong ngã hay phân tích pháp trận là cách hấn hay dùng nhất.

Nói đến pháp trận thì thật là vô biên vô bờ, nhưng qui lại thì mục đích cuối cùng của nó cũng là thể ngộ ra pháp tắc của thiên địa. Trận pháp chính là tổ hợp của các đồ hình từ đơn giản đến phức tạp mà qua đó tu sĩ có thể đụng chạm đến pháp tắc.

Tất cả tộc đàn từ lâu đã nhận thức được rằng toàn bộ những thứ chúng ta giao tiếp, thấy, và biết tới chỉ là chưa tới 5% tổng thể của vũ trụ. Hơn 95% còn lại là lực lượng pháp tắc và những thứ vô hình mà chúng ta không thấy bằng mắt thường được.

Do đó tộc đàn nào càng nắm được nhiều lực lượng pháp tắc thì tộc đàn đó càng trở nên mạnh mẽ.

Điều này không có nghĩa là tộc đàn nào có nhiều Độ Kiếp kỳ cường giả ngộ ra pháp tắc sẽ nắm được nhiều lực lượng pháp tắc hơn.

Chẳng hạn như [Ngũ Hành Tu Du] bí thuật, là một bí thuật pháp tắc không gian mà không có Độ Kiếp kỳ cường giả nào hiểu được nó cả. Nhưng các tộc đàn có thể thông qua trận pháp sử dụng bí thuật đó để tạo giới chỉ, tạo ra phi thuyền không gian. Giúp hạm đội của tộc đàn phát triển tốt hơn.

Quan trọng hơn đó là tộc đàn truyền thừa, một Độ Kiếp kỳ tu sĩ nắm được hai chủng loại pháp tắc. Khi độ kiếp thất bại thì không để lại gì cho tộc đàn. Vì thể ngộ pháp tắc của hấn không thể truyền cho người khác được, mỗi người phải tự tìm hiểu bằng bản thân mình.

Còn một trận pháp tông sư, khi nghiên cứu ra được một trận pháp nó sẽ luôn tồn tại với tộc đàn, dù khi người đó đã chết đời sau sẽ tiếp tục công việc tìm hiểu và hoàn thiện trận pháp đó.

Nói đồ hình chính là pháp tắc cũng không sai, và nói trận pháp là đồ hình cũng không sai. Nhưng nếu nói trận pháp là pháp tắc thì là sai hoàn toàn.

Chẳng khác gì giữa đêm tối một đứa bé chỉ vào một người đang bị thiêu cháy và nói. “quả cầu lửa là mặt trời, Ông ta là quả cầu lửa, vậy ông ta là mặt trời”

Thật ra cái người bị chết cháy chỉ cháy sáng như một mặt trời giữa đêm tối mà thôi, và đồng dạng trận pháp cũng chỉ là cái bóng mờ của một góc nhỏ của pháp tắc.

Có thể hiểu rằng trận pháp sư là một con kiến và trận pháp là một hạt cát trên bãi biển. Con kiến này cố tìm hiểu một hạt cát với hy vọng có thể ngộ ra cấu tạo của trái đất.

Không biết qua bao lâu con kiến lại phát hiện có sự hiện diện của nước biển, thế rồi nó tiếp tục nghiên cứu. Cứ thế nó lần lượt phát hiện có không khí, có ánh sáng, có lửa, có.... và rồi nó tiếp tục nghiên cứu.

Nhưng con kiến đó không bao giờ biết được là hạt cát mà nó nghiền cứu từ lâu là do nhiều phân tử hợp lại, trong phân tử có nhiều nguyên tử, nguyên tử do các hạt cơ bản tạo thành.

Con kiến cứ mù mờ trên con đường tìm hiểu pháp tắc.

Huy Tân đã bắt đầu tìm hiểu trận pháp cũng được khá lâu, từ hồi hấn mới mười tuổi đến nay là đã chín năm. Mặc dù hấn không có linh căn nhưng ngộ tính thì không hề thua kém với Thiên Vận chân nhân.

Lúc bắt đầu nhập môn thì Huy Tân phải tìm hiểu những thứ đơn giản nhất như hoa văn của các loài thú, đồ hình của lá cây, đồ hình tổ ong, đồ hình bông tuyết, rồi đồ hình các ngôi sao.

Cao hơn nữa là đồ hình điện từ, đồ hình phân tử, đồ hình lượng tử.

Thông qua những đồ hình này Huy Tân hiểu được cấu tạo của vạn vật và từ đó biết cách vận hành của nhiều loại năng lượng khác nhau trong tự nhiên rồi áp dụng chúng vào trong trận pháp.

Trận pháp đầu tiên hấn từng thử nghiệm là một bản đơn giản ảo ảnh trận pháp. Trận pháp luôn phải có ít nhất là một mắt trận.

Mắt trận là nơi cất dấu linh thạch hay gọi là nguồn năng lượng của pháp trận.

Ngoài ra trong mắt trận còn có hai bộ phận đồ hình.

Đồ hình thứ nhất dùng để chuyển hóa năng lượng trong tinh thạch thành loại năng lượng mà pháp trận cần. Ví dụ lấy hóa tinh thạch gắn vào một pháp trận ảo ảnh, thì đồ hình này sẽ chuyển hóa hóa linh khí trong tinh thạch thành thủy linh khí và quang linh khí. Hiển nhiên trong quá trình này sẽ có thất thoát mất đi một lượng linh khí.

Đồ hình thứ hai sẽ dùng để vận hành linh khí. Ví dụ trong pháp trận ảo ảnh này, đồ hình thứ hai sẽ lấy thủy linh khí để tạo ra sương mù trong một phạm vi nhất định. Kế tiếp nó lấy quang linh khí để tạo ra ánh sáng, và tổ hợp những tia sáng này lại theo màu sắc và thứ tự vị trí mà trận pháp tông sư đã thiết lập sẵn.

Kết hợp cả hệ thống lại sẽ tạo ra những hình ảnh ba chiều sống động.

Thiên Vận chân nhân từng nhận định rằng trận pháp chỉ là công cụ để chuyển hóa năng lượng và vận hành năng lượng đó.

Từ đó có thể nói trong thế giới tu tiên ở đâu cũng có sự hiện diện của trận pháp.

Như trong luyện phù lục, tu sĩ dùng một đồ hình để phong ấn năng lượng lại trong tấm phù, và một đồ hình để kích phát năng lượng đó thành pháp thuật.

Trong luyện chế pháp bảo, tu sĩ khắc đồ hình lên binh khí để hấp thụ linh lực, và nhiều đồ hình phức tạp để thi triển các pháp thuật khác. Như phong thuật để giảm sức nặng và tăng độ sắc bén, kim thuật để tăng độ cứng, hỏa thuật tăng sức tấn công...

Trong công pháp tu luyện, tu sĩ vận hành linh lực theo một đồ hình kinh mạch phù hợp với linh căn của mình thì sẽ chuyển hóa linh khí thành linh lực của mình để sử dụng. Công pháp chủ tu quyết định tốc độ tu luyện và độ tinh thuần của linh lực.

Công pháp có đồ hình kinh mạch càng phức tạp thì tu luyện càng khó và linh lực càng tinh thuần. Ngược lại đồ hình đơn giản tu luyện nhanh hơn dễ tiến cấp hơn, nhưng linh lực nồng cạn không bằng những tu sĩ cùng giai khác.

Một cấp độ cao hơn của trận pháp đó là thần văn. Thần văn là tổ hợp của hàng tỉ đồ hình được thu nén lại. Giống như một nhiễm sắc thể (đồ hình DNA gen) của con người có hình dạng là chữ "X", và khi phóng to ra sẽ thấy trong đó có hàng tỉ đủ loại tổ hợp đồ hình DNA khác nhau.

Vì thần văn là do trận pháp tông sư tự linh ngộ sáng tạo ra, và thần văn thường là chữ viết của tông sư đó. Nên mỗi tông sư có thần văn khác nhau và mỗi tộc đàn có một loại thần văn riêng biệt.

Với trình độ của Huy Tân bây giờ thì còn lâu mới có thể chế tạo ra được thần văn. Hấn vẫn còn đang học cách kiểm soát năng lượng trong các đồ hình nhỏ mà thôi.

Tuy vậy hấn không cần phải tự mình linh ngộ thần văn mới có thể sử dụng thần văn.

Thần văn như là một loại vũ khí tối tân đã được các tông sư tạo ra, và người khác chỉ cần khắc chúng lên pháp bảo hay mắt đại trận là đã có thể vận hành mà không cần phải tìm hiểu thần văn hoạt động như thế nào. Như một em bé năm tuổi có thể cầm khẩu súng ak đi bắn chết người mà không cần phải hiểu cây súng có cấu tạo như thế nào hoặc thuốc nổ đã đẩy viên đạn đi như thế nào.

Hôm sau là một ngày như bao mọi ngày khác, Thanh Yên đến phục dụng máu của Huy Tân rồi điên loạn cuốn lấy thân thể rắn chắc cuộn cuộn cơ bắp của hấn.

Tiếp ngay sau đó chờ đợi Huy Tân thường là những lời nguyên rủa căm phẫn và đánh đập, nhưng hôm nay Thanh Yên vẫn nằm yên nhắm mắt co ro dựa trên ngực hấn như một con mèo ngoan. Qua một hồi lâu cuối cùng mở miệng hoa thom ngát nói phả vào mặt hấn.

"Người muốn ra ngoài ngắm phong cảnh một chút không!"

m thanh của nàng rất êm dịu nhưng vào tai hắn như tiếng sét đánh giữa ban ngày, đầu Huy Tân cứ ông ông lên không suy nghĩ được gì. Hắn cúi xuống nhìn thẳng vào đôi mắt đen lay láy đầy nhu tình gọi cảm kia, hít một hơi hắn mới cắn răng nói.

"Muốn, đương nhiên là muốn!"

"Đây là món quà sinh nhật ta cố tình đem tặng cho ngươi, ngươi nhất định phải nhận lấy."

Thanh Yên khẽ run cổ tay liền xuất hiện một vật màu vàng hình thù quái dị nhìn như một cái rô bên ngoài có nhiều gai nhọn tua tủa.

"Đây là? Yểm Linh thú?"

"Đúng vậy, ta đã tốn khá nhiều công sức chuyên đặc chế cho ngươi. Nếu không ta làm sao yên tâm thả ngươi ra ngoài được?"

Huy Tân không khỏi cười giễu thầm tự trách bản thân mình quá ngây thơ còn tưởng người ta thật lòng vì mình mà chuẩn bị quà sinh nhật gì chứ. 'Hắc hắc, ngươi tưởng ngươi là ai? Còn không bằng nô tì của người ta nữa.'

Thần sắc Huy Tân bình tĩnh dị thường nói. "Cảm ơn, ta phải làm gì?"

"Không rắc rối như vậy chỉ cần ngươi buồn lòng tâm thần đừng cố chống cự là được."

Căn dặn hắn xong, Thanh Yên bắt đầu làm phép. Cô ta tự cắn lưỡi phun một ngụm máu tươi lên Yểm Linh thú rồi đánh ra một khẩu pháp quyết, tức thì cả máu lẫn pháp quyết bị vật hình rô đó hút lấy mất, rồi như có linh tính tự bay vào đầu Huy Tân.

Chỉ thấy khuôn mặt hắn nhặng như đang chịu cực hình đau đớn, trán đổ đầy mồ hôi hột. Nhưng qua một khắc sau, cơn đau đớn từ tận linh hồn đó đã biến mất vô ảnh vô tung. Đồng thời giữa hai người đã có một sự liên hệ mới, hắn có thể cảm ứng được sự áp bức đến từ Thanh Yên. Tựa hồ chỉ cần đối phương có một ý niệm trong đầu, linh hồn hắn liền tiêu tan theo mây khói.

"Chủ nhân!"

"Hừm..."

"Rầm"

Đầu hắn như muốn nổ tung, cả linh hồn và thể xác cùng chịu một nỗi thống khổ không thể tả. Hắn rên một tiếng toàn thân co rút rồi cắn cứng ra, run rẩy vô lực.

"Ta cấm ngươi gọi ta như vậy, nếu có lần sau thì chính là ngày chết của ngươi." Trên mặt nàng lúc này trắng bệch cất không ra giọt máu, ánh mắt đầy hời hện và chán ghét, giọng lạnh lùng mà chua xót nói.

Kế đó nàng khoác tay thu lại Hàn Xích Luyện cõi trời cho hắn, rồi quần qua một mớ đồ vật.

"Đây là y phục mới và giới chỉ cũ của ngươi, yên tâm ta không tổn thiếu đến mức phải lục soát để ý đến báu vật của một tên trúc cơ đâu. Nhưng còn Tấm Kim bài thì ta tạm giữ lại. Mặc dù không biết nó có tác dụng gì, nhưng nó được luyện chế bằng một loại kim loại vô cùng cứng rắn quý hiếm, sau này có thể sẽ rất có ích cho ta." Thanh Yên vừa nói vừa quay đi mặc trang phục dưới đất của mình vào.

Khi nàng mặc song quần áo của mình quay người lại một lần nữa thì nhìn Huy Tân với ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Vì lúc này Huy Tân đã tươm tất sạch sẽ trong bộ thanh bào mới, đang đứng nhìn nàng, trông đầy hiên ngang khí phách.

"Sao? Có phải rất anh tuấn không?" Hắn cố tỏ ra vẻ một công tử đào hoa nói.

"Khích khích, anh tuấn thì anh tuấn thật nhưng cái áo thì ngươi đã mặc ngược rồi."

"Hà hà, do lâu quá không mặc đồ nên ta đổi kiểu một chút đó mà!" Huy Tân nói mà không chớp mắt một cái như đây là chuyện kinh thiên địa nghĩa, đáng lẽ phải như vậy.

"Tùy ngươi thôi, dù sao đó cũng là đồ của ngươi, thích mặc sao thì là chuyện của ngươi. Nhưng ra ngoài nếu làm người khác chê cười ta, tới lúc đó dù ngươi có hối thì cũng đã muộn."

Lời nói nhe nhảnh nhưng ý tứ trong đó Huy Tân nào không hiểu, nên hắn cười hắc hắc ngoan ngoãn chính đốn lại.

"Đi Theo ta!"

Thanh Yên mang hắn đi ra ngoài phòng, dọc thông đạo đi qua gian đại sảnh chính, rồi lại tiến vào một thông đạo khác mới dừng lại nhìn hắn phân phó.

"Đây là nơi ở của Đông nhi, nếu có thắc mắc gì thì ngươi có thể tìm cô ta. Còn phòng của ngươi thì ở bên này." Nàng dùng ngón tay búp măng chỉ về phía một tấm cửa đá đối diện. "Tạm thời ngươi có thể ở lại nơi đây, còn những nơi khác thì tốt nhất là không nên tự động đi lung tung. Nếu chẳng may rơi

vào cấm chế pháp trận lợi hạn nào đó thì ta cũng không bảo đảm được chuyện gì sẽ xảy ra với ngươi."

"Đã hiểu, khi ta muốn ra ngoài thì phải làm sao?" Huy Tân dù đã cố khống chế tâm tình của mình nhưng trong âm thanh vẫn có chút rung rung, nói ra tâm nguyện hần ôm ấp bấy lâu.

Như nàng đã đoán được hần sẽ hỏi như thế, mỉm cười ôn tồn nói. "Không gấp, trước ngươi hãy cứ xem phòng của mình đi đã!"

Chỉ thấy Thanh Yên lật tay thì đã cầm sẵn một kim bài xanh biếc đưa cho Huy Tân.

"Đây là lệnh bài thông hành, có nó ngươi có thể tự do ra vào phòng này và đại trận bảo hộ nơi đây." Nói tới đây Thanh Yên hơi ngừng lại nhìn hần đầy thâm ý. "Nhưng tốt nhất là ngươi không có ý định chạy trốn hay đi xa ta quá trăm dặm."

"Đa tạ!" Tiếp nhận lệnh bài, Huy Tân thật tâm nói.

Kể đến hần không nhẫn nại truyền linh lực vào kim bài, liền có một cột sáng bắn ra chìm vào phiến đá trước mặt.

Lập tức cửa phòng ầm ầm mở ra, đập vào mắt hần là một căn phòng không lớn lắm nhưng được trang trí rất hoa lệ, tỉ mỉ tất cả dụng cụ giường tủ bàn ghế dành cho sinh hoạt hàng ngày đều có đủ.

Khi đánh giá kĩ lại, thì món đồ nào cũng là chân phẩm hiếm có trên thế gian. Xung quanh phòng còn trang trí những hạt minh châu lấp lánh tỏa sáng như đèn nê-ông. Trên nền đất là thảm trắng, ở bốn góc tường có treo những chậu hoa thơm xinh tươi kỳ lạ mà hần chưa từng gặp qua.

'Đây căn bản đâu phải là phòng cho linh thú hay lô đình như mình?' Nghĩ đến đây Huy Tân một đầu mù mờ quay sang nhìn thẳng vào mắt nàng.

Qua hồi lâu Thanh Yên mới cúi đầu, siết chặt hai tay mình đoán đo thì thảo. "Hy vọng là ngươi thích món quà sinh nhật này."

Chờ đợi một lúc vẫn không thấy hần nói năng gì, nàng lấy làm bức bối ngừng mắt lên nhìn thì bỗng nhiên trời đất quay cuồng. Thanh Yên chỉ cảm giác được thân mình nhẹ hững đi như bị một nam nhân ôm lấy, rồi dồn ép vào bức tường đá phía sau rồi ghì chặt hôn lấy hôn để đôi môi nàng.

Vì sự việc phát sinh quá nhanh và bất ngờ thành thử nàng không kịp đề phòng mới bị người khác dễ dàng ám toán như vậy. Thanh Yên dùng hết sức bình sinh mà đánh đá vùng vẫy thoát ra, nhưng chỉ duy trì được vài giây thì cả người bắt đầu mềm nhũn, đầu hàng trước sự xâm lấn điên cuồng của đối phương. Cả hai hùng hổ lao vào phòng rồi đóng cửa đánh ầm một tiếng.

Mới đầu Huy Tân do cảm động nên còn nâng nêu đối phương. Nhưng đến lúc cảm xúc dâng trào, hần như hổ đói lâu năm sống chuồng vừa thấy dê non là thú tính nổi lên mất khống chế. Hoan lạc giãy xéo con mồi từng chút từng chút một.

Cả một bầu tâm sự suốt hai năm bị cầm tù, lắng nhục, cưỡng bức và đánh đập không có chỗ phát tiết. Như một quả bomb nổ chậm được hần dòn nén trong lòng trong bấy lâu phút chốc bùng phát trút ra hết trên thể xác Thanh Yên.

Không biết trời có ý thương hoa tiếc ngọc không, mà may mắn thay trước đây nàng đã từng là Hóa Thần kỳ thần thú Thái Phượng, dù ít hay nhiều thân thể cũng đã được linh khí cải tạo lại, bền bỉ hơn tu sĩ cùng giai bình thường rất nhiều. Nên có thể miễn cưỡng chống chịu từng đợt tiến công dừng mãnh không ngừng nghỉ của con hổ điên kia.

Thấm thoát hai người đã tình hồ ý phượng được ba ngày đêm, khoảng thời gian này do trong những lúc đảo điên Thanh Yên mơ hồ đã vô ý cắn và hút đi khá nhiều tinh huyết của hần nên muốn bề quan cùng cố tu vi cảnh giới. Thành ra Huy Tân có được một chút thời gian rảnh rỗi, liền quyết định đi ra ngoài động phủ hoạt động gân cốt một chút.

Sau hai giờ hạnh phúc chạy nhảy trên núi rừng bắt nai, boi lội trong ao hồ giữa những đàn cá, và bay lượn trong gió mây với muôn chim.

Huy Tân rút cuộc một lần nữa tìm lại được cảm giác được sống, tìm lại được chính mình.

Tuy biết đây chỉ là ảo giác nhất thời vì hần căn bản không hề thật sự được tự do. Nhưng đời tu sĩ, nhất là tu sĩ xấu số như mình, thì có được vui vẻ lúc nào thì phải biết tận hưởng lúc ấy.

Chết rồi thì cũng chỉ còn một đồng tro tàn và nỗi uất ức không thể giải bày mà thôi.

Nghĩ thế nên hần thông thả tản bộ ngắm cảnh, thỉnh thoảng còn hát vài câu ca trong bài hát hần thích khi trước đây nghe được trên [Hư Giới].

Bất giác Huy Tân đã đi ra khỏi khu rừng và đang tiến tới một con sông khá lớn. Đến bên bờ sông hần mới lớn giọng hỏi một bác lái đò đang chèo thuyền ngược dòng nước xiết.

"Bác lái đò ơi! Cho hỏi đây là nơi đâu? Đây là con sông gì?"

"Ồ, có đi thuyền không? Chỉ có năm nghìn đồng một người." Người lái thuyền tháo nón lá xuống nheo mắt nhìn qua nói vọng vào bờ.

"Không, không đi thuyền. Bác cho hỏi đây con sông gì? Và đi đến đâu?"

"Àh thì ra là mới tới nơi đây hả? Đây là sông Hà Thanh, từ đây dọc theo sông đi thẳng về hướng bắc là tới kinh đô. Nói thế có muốn sang sông một

chuyến không?"

"Ha ha, cảm ơn bác! con không đi đâu."

Người lái thuyền thờ dài rồi tiếp tục công việc chèo chống con đò vượt sóng qua bên kia bờ sông, bỏ mặc Huy Tân một bụng đầy nghi hoặc.

'Sông Hà Thanh? Đánh một vòng lớn, sao lại quay về Triệu quốc rồi? Lát nữa quay về nhất định phải hỏi Đông nhi cho rõ mới được.'

Nếu ở một nơi nào khác thì hẳn chắc sẽ vào các thành thị lân cận mà ăn uống nhậu nhẹt một trận cho thật đã. Nhưng khi biết mình đang ở Triệu quốc, thì Huy Tân chỉ cười khổ một tiếng rồi lúi thủi buồn bã đi về động phủ.

Cách đây không lâu hẳn còn phải đánh nhau sống chết với người ta để tìm một đường chạy ra khỏi nơi này, chừ khi hẳn thật sự chán sống mới dám lộ mặt ra cho người ta đuổi giết. Một Thanh Yên, Huy Tân đã đau đầu lắm rồi có lý nào tự đi tìm thêm phiền phức.

"Haiz..." Bỗng lúc này Huy Tân nghe được một tiếng thờ dài ảo não như đang lưu luyến tình thân như đang oán trách thế giới bạc bẽo, Như trong vũ trụ này chỉ có mình ta biết cô đơn lạnh lẽo là như thế nào.

'Không phải mình cũng hay thờ dài giống vậy sao?' Nghe được tiếng thờ dài này Huy Tân không khỏi có chút đồng cảm. Hẳn thích thú quay đầu đánh giá một người thiếu niên đang ngồi câu cá gần đó.

Quần áo xanh lục tươm tất gọn gàng, mày rậm mũi không quá cao cũng không quá thấp, da ngăm đen. Tóm lại người này là một thiếu niên bình thường không thể bình thường hơn.

Nhưng càng nhìn Huy Tân càng thấy lạ, rõ ràng người trước mặt không hề có chút linh khí dao động nhưng tạo cho hẳn cảm giác người này có sức mạnh dồi dào lấp lánh.

Thiếu niên đang câu cá cũng đã phát hiện Huy Tân đang nhìn mình chằm chằm thì không khỏi đỏ mặt nói. "Ta không có sở thích đó đâu, vị huynh đài tìm làm người rồi"

"Ack!" Nghe một câu như thế Huy Tân không khỏi phải hồi lâu bị á khẩu.

"Hắc hắc anh bạn đây thật là thẳng thắn, nhưng phải làm cho người thất vọng rồi. Vì ta đây đã có vợ"

"Nếu huynh đài đã có vợ vậy chắc sẽ không tranh dành người tình với ta, vậy đáng để cùng uống rượu" Thiếu niên câu cá nghe thế liền lấy làm mừng, lập tức mời hẳn tới.

Huy Tân vừa thăm lắc đầu vừa chuyển thân qua đó "Ngày đầu xuân thế này mà vừa câu cá vừa nhắm rượu cũng rất thú đấy"

"Vị huynh đài cũng thật có tâm tình, còn ta ngồi đây là tại vì không có gì để làm thôi" Sau khi nốc một hơi rượu, hẳn liền đưa bình rượu qua mời.

Huy Tân cầm lấy bình rượu có hình dáng như hồ lô làm bằng gáo dừa kỳ lạ này, rồi lắc lắc một chút để xem coi còn bao nhiêu. Khi biết bên trong còn không bao nhiêu rượu hẳn không khỏi thờ dài một hơi.

"Haiz...chắc ông trời tính chơi ta. Đã không có tiền mua rượu uống, vừa tính ra về thì lại được mời uống rượu ngon không tiền, thế mà chỉ còn có nhiều đây"

"Haha...Huynh đài đừng lo, loại rượu này ta có mua rất nhiều, huynh cứ tự nhiên đi" Nói rồi tên thiếu niên lại lấy trong ngực ra một bình rượu khác.

"Nếu vậy ta đây không khách sáo" Huy Tân liền dốc hết rượu vào miệng uống một hơi hết sạch.

Sau khi "khà" một tiếng đã khát, hẳn liền đứng dậy chửi thề một câu "ĐCM nó!" rồi dùng hết sức lực ném bình rượu ra giữa sông.

Cái bình bị ném bay xa qua tận phía bên kia bờ sông rồi mất hút luôn trong cánh rừng trước mặt.

"Ha ha...coi bộ ta đã dùng hơi quá sức" Huy Tân xấu hổ gãi đầu.

"Cũng may đại ca chỉ quăng cái bình gỗ không, chứ nếu đổi lại là một cục đá chắc sẽ gây ra án mạng quá." Thấy thể lực của Huy Tân thiếu niên cũng phải chất lưỡi không thôi.

"Anh bạn cứ nói quá, tôi chẳng qua là diễn vài chiêu múa khi mà thôi." Huy Tân phẩy phẩy tay ra về không cho là đúng.

"Tiểu đệ đã thấy qua nhiều cao nhân luyện thể thuật, nhưng có được một thân thể lực bá đạo như huynh đây quả thật là lần đầu"

"Nếu quả thật như anh bạn nói thì quá tốt rồi, chỉ đáng tiếc thế sự vô thường." Nghĩ đến vì thân thể này mà Huy Tân đã chịu bao nhiêu khổ sở thì chỉ biết lắc đầu cười khổ.

"Có phải đại ca gặp có chuyện khó xử hay là có một kẻ đối đầu vô cùng đáng sợ? Nếu đại ca không ngại tiểu đệ có thể ra tay giúp một hai" Thiếu niên vỗ ngực nói tiếp "Nhìn đệ nhỏ vậy chứ thật ra không hề nhỏ ờ nha"

“Kha kha. Được được, tại hạ cam bái hạ phong, không dám so với anh bạn. Anh bạn có cái đó là lớn nhất trong đám nam tử hán. Kha kha... là lớn nhất!”

“Ta... Ý ta không phải vậy”

“Haha... Nếu đúng là như vậy vì sao anh bạn còn phải sợ người khác tranh giành người trong mộng với mình chứ?” Huy Tân tỏ ra khó hiểu nói.

“Đã nói là không phải thế... còn người trong mộng thì...Haiz” Nhắc đến tình nhân thì tên thiếu niên này liền nhăn mày nhăn trán, lắc đầu thờ dài.

“Sao thế? Phải có khí phách nam nhi lên chứ! Nào uống, uống rồi anh đây sẽ truyền cho chú em vài chiêu bảo đảm là sẽ thành công” Huy Tân giục lấy bình rượu uống một hơi quẹt miệng rồi cười ha hả đưa qua cho chàng thiếu niên.

Tên kia ừ ừ gật đầu thấy cần câu sang một bên rồi nhận lấy bình rượu uống cạn.

“Hắc hắc bây giờ chú em coi tài bốn toán của anh có linh không nhé. Nếu bị đoán đúng chú uống, nếu đoán sai thì anh uống, được chứ?”

“Được!” tên thiếu niên quăng bình rượu rỗng ra giữa sông, rồi đúc tay vào ngực lấy ra một bình khác.

“Giỏi, có can đảm! Anh sẽ uống vì sự can đảm của chú mày.”

“Rồi đoán đi” Đưa bình rượu cho Huy Tân, gã lại móc từ trong ngực ra một bình mới, cứ như trong đó là một cái động không đáy chứa đầy rượu bên trong

“Sáng khoái! Haha...Đầu tiên là người trong mộng của chú em là một người con gái đúng không?” Huy Tân đều cẳng đá lông nheo, liếc liếc xuống cái bình rượu đối phương đang cầm trong tay “Đúng thì uống đi, uống đi! Nếu không uống vậy người là tên thái giám”

“Uống thì uống” Thiếu niên hào khí đầy mình liền uống một hơi hết nửa bình.

“Người con gái này rất đẹp đúng không? ...Uhm uống dơ”

“Người con gái đó rất có gia thế?”

“Người ta rất thông minh? Người ta rất tài giỏi?”

“Tiếp tục, vì vậy nên con nhỏ đó không hề chú ý đến một thằng quá bình thường như mày? đúng không? Con nhỏ này rất nổi tiếng? Nó có rất nhiều người đeo đuổi?”

...

Cứ thế Huy Tân hỏi một câu tên kia phải uống một hớp, có bao nhiêu rượu hầu như đều bị tên đó tống vào bao tử.

“Ah... ta không cam lòng!” Bỗng nhiên tên thiếu niên đó nhảy lên điên cuồng gào thét làm Huy Tân cũng có chút sợ hãi.

“Từ từ...đừng la hét nữa, cũng không giải quyết được gì. Ngồi xuống đây anh mày sẽ bày cho mày vài chiêu”

Lúc này mặt trời đã lặn về phía tây từ lâu Huy Tân mới bèn hỏi. “Em trai, người có gỗ, có lửa không nhóm lên đi, anh mày sẽ đi bắt ít cá về nướng mà ăn”

“Hắc...ừh Có, có hết đây.” Gã đầy men say, gạt ngưỡng lấy một đồng gỗ đồ ra đầy đất, rồi lại cho tay vào ngực cầm ra một ngọn lửa. Chính là lửa nóng đỏ hồng thật giá thật.

Thấy một cảnh này Huy Tân cũng bó tay trầm nghĩ. “Người mỗi lần lấy đồ từ trong giới chỉ ra hoặc thi pháp làm lửa thì đều phải cho tay vào áo không thấy mệt àh? Dù người không mệt nhưng ta đây thấy cũng ngứa mắt mà phát mệt thay”

Tên thiếu niên lại móc ra vài xương thịt cừu và cá đã được làm sạch và tẩm ướp sẵn ra đưa cho Huy Tân.

“CM nó! người cũng chu đáo thật ha, đã chuẩn bị sẵn hết rồi. Sao không chịu nướng trước luôn cho đỡ mất công không”

“Hắc...ừh Em cũng muốn lắm, nhưng làm vậy không thú vị và ngon bằng vừa nướng vừa ăn.” Hắn ngả ngãi nghiêng nghiêng trả lời Huy Tân.

Huy Tân quả thật bó tay với cái tên này rồi.

Khi thịt cá đã chín thơm, hai người vừa thổi vừa ăn.

Huy Tân nói “Đại ca bảo mày nghe, chuyện của con bé đó cũng không rắc rối vậy đâu.”

“Thôi anh hai không cần an ủi tiểu đệ, em biết phải làm sao mà.” Gã thanh niên đã không còn biết mình đang nói gì nữa. Danh xưng cứ lộn xộn xà ngang

hết cả lên ba hồi nói em ba hồi nói tiểu đệ, làm Huy Tân cũng muốn chóng mặt theo.

“Hắc hắc, nghe anh mày nói cho rõ rồi hãy quyết định sau. Muốn cua cô em đó trước tiên tiểu đệ phải hạ thấp sĩ khí của cô ta xuống.” Huy Tân vừa uống vừa ra vẻ bề trên tận tình chỉ bảo.

“Hạ thấp sĩ khí?”

“Đúng thế, dò đi!” Huy Tân gật đầu chắc chắn. “Phải làm cho nó hiểu, nó là nô tì con đệ là chủ. Mà thôi, cái này có hơi quá. Tóm lại phải làm cho cô ta nhận ra đệ không phải là lô đĩnh hay linh thú gì cả” Hần lúc này cũng không biết là mình đang nói về chuyện của tên thanh niên hay về bản thân mình nữa.

“Không phải là lô đĩnh hay linh thú gì cả?”

“Đúng vậy, sau đó phải đè nó ra...”

...

Suốt đêm hai người ngồi hết nướng thịt đến nướng tôm, rồi nướng heo làm mồi, lâu lâu lại ngui một hóp rồi lại ta một hóp.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Lột Xác

Sáng sớm ven sông Hà Thanh, giờ này mặt trời vẫn còn chưa ló dạng đã có nhiều thuyền bè chuyên chở hàng hóa qua lại tấp nập trên sông ra vào kinh thành hay chợ búa gần đó. Nào là trái cây tươi, hoa cỏ, nào là quần áo lụa là, bất cứ mặt hàng thường dùng nào cũng có thể thấy xuất hiện ở đây.

Thình thoảng có vài người trên thuyền chỉ trỏ vào bờ sông nói gì đó với nhau rồi cười ha hả. Phía bờ sông họ đang nhìn là nơi hai người Huy Tân tới qua ngồi xay xin đến giờ.

Nằm kế bên Huy Tân, tên thanh niên bỗng mở mắt lờ lờ đứng dậy. Mặc kệ mấy người trên thuyền, thấy mình còn chút chóng mặt, hắn thở dài rồi lại ngồi xuống nhắm mắt tọa. Khoảnh một lúc sau xung quanh người hắn có vài tia sương trắng đang từ từ bốc lên cao hòa vào làn một với không khí.

Đứng lên vươn vai một cái tên thiếu niên mới hít một hơi khí lạnh tinh thần sáng khoái. Mùi men rượu trên người hắn lúc này cũng đã biến mất không còn chút dấu tích gì.

Liếc nhìn sang Huy Tân đang ôm bầu rượu gầy đều đều hắn bật cười lắc đầu. Cuối đầu trăm ngâm một chút, tên thiếu niên mới dứt tay vào ngực lấy ra giấy bút bắt đầu viết viết gì đó.

Khi xếp lá thư lại bỏ vào trong người Huy Tân, hắn liền lác mình biến mất vào rừng. Không lâu sâu trong rừng tiếng xé gió nổi lên, một tia cầu vồng màu xanh lục bắn xẹt lên chớp động vài cái đã biến mất ở chân trời.

Tên thiếu niên đạp pháp bảo có hình dáng giống cây quạt bay đi về phía tây bắc khoảng mười phút thì tới một cánh rừng linh sam bao la rộng lớn. Giữa khu rừng này là một con sông rộng lớn uốn lượn cắt dọc khu rừng thành hai phần.

Thiếu niên cũng không biết khu vực này được gọi là gì, hắn là vì vâng lời sư phụ tới đây thi hành nhiệm vụ ở gần phụ cận. Một lần tình cờ đi ngang qua đây hắn mới biết được là nàng đã chọn nơi đây lập một động phủ.

Từ đó hắn thường hay tới lui nơi này nhưng giữa hai người vẫn chưa có tiến triển gì đáng kể. Hít một hơi ngum khí, hắn liền điều khiển phi kiếm đáp xuống chân một ngọn núi đen nhỏ không có gì nổi bật.

Vừa tới gần hắn đã có thể thấy thân ảnh áo hồng thường hay xuất hiện trong mơ của mình đang đứng khoan tay ngẩn ngơ nhìn trời.

“Mộc cô nương! mọi việc tốt đẹp chứ?” Tên thiếu niên đáp đến gần cười hỏi.

Thân ảnh hồng bào đó hơi run một chút rồi nhẹ nhàng chuyển người cười chào. “Phạm thế huynh tu vi tiến triển?”

Người con gái đẹp như tiên không phải ai khác mà chính là Mộc Vân Anh, Huy Tân đã từng gặp qua.

Nhìn thấy nụ cười đó thanh niên họ Phạm có chút thất thần nhưng rất nhanh ép mình trấn tĩnh lại. “Là có chút may mắn”

“Vậy ta đây phải chúc mừng huynh rồi” Mộc Vân Anh thật lòng cười nói.

“Cảm ơn cô nương, ta đến đây là xin cáo biệt. Sau này ta phải về trình bày lại với sư phụ về nhiệm vụ lần này.” Tên họ Phạm có chút buồn bã cùng có chút mong mỏi nói.

“Thế huynh cứ tự nhiên, tiểu muội thân vẫn mang nhiệm vụ, thật tiếc không thể đồng hành cùng lên đường với huynh được.” Mộc Vân Anh cười khổ tạ lỗi.

Nghe đến đây lòng hần như rơi xuống vạn trượng nhưng vẫn cố cười nói “Thì ra là thế, không biết ta đây có thể giúp...”

“Phạm Thế Tiến! Huynh cũng tính lên đường phản hồi tông môn sao? Thật trùng hợp chúng ta cùng nhau lên đường. Huh? Mộc cô nương cũng ở đây?” Tên Phạm thế huynh này chưa kịp nói hết thì đã bị một tên mặc trang phục như một công tử nho giả cắt lời

Mộc Vân Anh thấy có ba thân ảnh đang tiến về phía bên này thì cũng có chút bất ngờ. “Trương Dũng, n Tường, Thục Quyên mọi người đều cùng nhau về?”

“Đã hai năm rồi, cả đám chúng ta muốn lật tung cái Triệu quốc này lên mà cả cái bóng phượng hoàng cũng không thấy đâu. Giờ không bỏ cuộc, thì phải chờ tới khi nào?” Cô gái tên n Tường cười giễu nói.

“Phạm huynh cùng lên đường với bọn muội nhé!” Thục Quyên chỉ nhìn vào một mình Phạm Thế Tiến mà nói, cố tình bỏ qua Mộc Vân Anh như có ý là không muốn nàng cùng nhập bọn với họ.

“Ta...” Nghe thế Phạm Thế Tiến tiến thối lưỡng nan không biết phải làm sao.

“Không thể nào? Huynh thật đã đột phá bình cảnh trở thành tồn tại trùng kỷ?” Trương Dũng này giờ đứng đánh giá Phạm Thế Tiến rồi bỗng thất thanh hô.

“Hả? Thật vậy sao?” n Tường nghe thế cũng quay đầu liếc nhìn kỹ Phạm Thế Tiến.

Còn Thục Quyên thì không nói gì nhưng từ ánh mắt nóng bỏng của nàng cũng có thể thấy được sự hâm mộ và cuồng nhiệt dành cho Phạm Thế Tiến.

“Hà hà... có chút kỳ ngộ và may mắn” Phạm Thế Tiến cười xòa cho qua. Thật tình thì hần không thích khoe khoang chút tu vi tiến triển này.

“Năm sau thứ tự của Thập Đại lại có thay đổi rồi” Thục Quyên nói một cách tự hào cứ như người vừa tiến cấp là mình vậy.

“Đúng vậy thật chúc mừng huynh!” Mộc Vân Anh tươi cười nói.

“Ta...” Phạm Thế Tiến không biết vì sao cảm thấy có chút buốt lạnh.

Thấy thần tình của Phạm Thế Tiến, Trương Dũng liền hiểu ra vội nói “Thôi không còn sớm chúng ta mau lên đường thôi”

“Tiểu muội thân còn trọng trách không thể cùng các huynh và tỷ muội lên đường về, mong mọi người bảo trọng” Mộc Vân Anh cũng không có ý kéo dừ khách nên chấp tay tiễn mọi người.

Thấy thế Phạm Thế Tiến đành thăm thò dài bồi lễ rồi cùng mọi người phi hành rời đi.

Đi được khoản vạn km Trương Dũng bảy giờ mới âm thầm truyền âm cho Phạm Thế Tiến. “Huynh có phải lo Mộc cô nương sẽ buồn vì chuyện huynh cướp vị trí đề nhất của nàng?”

“Uhm...” Phạm Thế Tiến hơi ngẩn ra nhưng cuối cùng cũng ừ ừ gật đầu.

“Đề nghị nhiều khi đây lại là một chuyện tốt, biết đâu sau chuyện này ánh mắt của cô ta nhìn huynh sẽ khác đi” Trương Dũng cười cười nhìn qua

Phạm Thế Tiến quay phắt lại nhìn thẳng vào mắt Trương Dũng hồi lâu rồi gật đầu cảm ơn. Nghĩ đến lời của vị đại ca kia khi nhậu với hần cũng đã từng nói “Trước hết phải hạ sĩ khí của cô ta”. Hần khi đặc được gánh nặng trong lòng xuống thì không khỏi thoải mái cười một tiếng.

Thục Quyên nhìn thấy nụ cười tươi sáng của Phạm Thế Tiến thì không khỏi mê mẩn.

“Oh! Thật là đẹp trai biết bao! Thật là bánh trai ah... Ước gì ta có thể nằm dưới hần” Bỗng nhiên có tiếng con gái khác truyền vào tai nàng khiến nàng ta giật mình tí nữa là rơi khỏi pháp bảo dưới chân mình.

“n tỷ, tỷ lại chọc ghẹo muội!” Thục Quyên xấu hổ đỏ mặt truyền âm trách móc cho n Tường.

....

Sáng hôm sau khi Huy Tân tỉnh lại thì đã thấy đang nằm trên giường ở trong phòng mình rồi, còn tên thiếu niên kia thì trả thấy bóng dáng đâu.

Hần đang định ngồi dậy thì cửa đá đã tự động mở ra, xuất hiện phía sau là thân hình mỏng manh mà đầy đặn của Thanh Yên.

“Hừm, không ngờ người vừa ra ngoài đã uống say xin đến như vậy rồi. Đúng là thứ đàn ông nhân loại các người, ai cũng như ai” Cô nàng bắt đầu trách móc cảm râm như mấy bà vợ.

“Làm sao ta về đây được?”

“Còn làm sao nữa, đương nhiên là ta đích thân đi tới bờ sông đưa người về. Người tưởng người có thể tự động mò đường về trong tình trạng đó ah? Thứ gì rượu chè be bét.”

Mặc kệ cô ta đang cầu nhàu, Huy Tân chỉ muốn dò hỏi ngoài hán ra cô ả còn có thấy người nào gần đó không. Nhưng hán không biết phải hỏi làm sao.

“Có phải người đang tìm cái này?” Thanh Yên đảo tay liền có một phong thư xuất hiện rồi đẩy về phía Huy Tân.

“Đây là thư của ta? Cô vẫn chưa đọc?” Hán dùng ánh mắt ngạc nhiên và khó tin nhìn Thanh Yên.

“Người có tự do của người, ta chỉ cần người ngoan ngoãn ở đây bên cạnh ta là được. Còn những chuyện khác ta không quan tâm!” Nàng dùng hai tay mình quynh rũ ôm nhẹ lấy mặt Huy Tân mà ngọt ngào nói.

Thấy cử chỉ của Thanh Yên, hán dùng đầu ngón chân út cũng nghĩ ra được đã đến giờ mình phải đổ ít máu và ngay sau đó sẽ là một màng đầu đô vật xyz..

Thời gian thấm thoát thoi đưa, từ cái ngày Huy Tân chính thức trở thành nô dịch cho Thanh Yên đến nay đã được ba tháng. Trong quãng thời gian này hán có ra bờ sông Hà Thanh mấy lần nhưng không có gặp lại được vị huynh đệ kia nữa.

Hôm đó khi đọc xong phong thư của tên thiếu niên kia để lại cho hán, Huy Tân không khỏi phải một hồi cười khổ.

Trong thư viết:

“Đã lâu không được say, nay say vì huynh đệ

Bầu rượu kiệt vắt, tâm sự đã cạn

Mong ngày lại được say, sẽ say vì tri kỷ

Đời người như trường, Tình người như vôi

Vô duyên bất tương phùng

Tương phùng tức hữu duyên

Phạm Thế Tiến”

‘Phạm Thế Tiến, Hóa ra người là Phạm Thế Tiến chẳng trách...’ Huy Tân vừa lẩm bầm vừa lắc đầu.

Hai năm trước khi đến Tây Giang Thành mua thuốc, Huy Tân cũng đã từng được nghe qua cái tên Phạm Thế Tiến này.

Thế Tiến chính là người đứng thứ hai trong thập đại thiên tài của thú thần đại lục trong cả mấy ngàn năm qua. Chỉ 122 năm đã tiếng giai Nguyên anh kỳ đứng sau Mộc Văn Anh.

Khi đó Huy Tân cũng mơ hồ cảm giác được Thế Tiến cũng là người bất phàm có tu vi cao siêu hơn mình. Nhưng hán không ngờ đối phương lại là một kỳ tài Nguyên Anh kỳ tu sĩ và có một vị sư phụ là Hóa Thần Kỳ.

‘Chắc hán Phạm Thế Tiến cũng biết mình chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ, nhưng hán lại cố dấu đi thân phận và cùng ngồi uống rượu với mình. Tên này cũng khá thú vị đấy chứ...’

Nên biết trong tu tiên giới con người nói chuyện với nhau không vì tu vi thì cũng vì lợi lộc. Chẳng có ai lại như Phạm Thế Tiến đi kết giao với một tiểu bối trúc cơ kỳ bao giờ.

Nói hán kết giao với Huy Tân là vì có mục đích, thì quả thật là khó tin. Không phải Huy Tân chưa từng suy xét qua, nhưng hán tự hỏi với tình cảnh và thân phận của mình thì có gì đánh đổi người ta hạ thân phận như vậy.

Ba ngày vừa qua Thanh Yên vẫn chưa có dấu hiệu nào sẽ phá quan ra ngoài. Thời gian này do chán nản không có việc gì làm Huy Tân thường lững thững đi lên đỉnh một ngọn núi khá cao, tìm một gốc cây cổ thụ nằm xuống ngắm trời ngắm mây rồi đánh một giấc.

Dù sao thì Huy Tân thích ở ngoài trời hơn là tự nhốt mình trong bốn bức tường đá lạnh lẽo, đây có thể là tác dụng phụ của việc hán bị nhốt trong một nơi tối tăm quá lâu.

Thời tiết đang tiến vào lúc khắc nghiệt nhất của mùa hè hạn hán năm nay, không khí trở nên nóng bỏng oi bức. Suối hồ cạn khô, đất đai nứt nẻ, cây cỏ mấy vạn dặm quanh đây đều đã chết héo khô do thiếu nước.

Ngay cả như vậy Huy Tân vẫn không để tâm những thứ này, luôn ngược mắt nhìn trời nhớ về nhiều hoài niệm xa xưa. Thời hấn con nhỏ, đến lúc khôn lớn lưu lạc đến nơi đây. Gắn liền với những hồi ức đó là nụ cười mộc mạc, chân thành, và ấm áp của Julian.

"Không biết giờ nàng đang làm gì? Có ai ăn hiếp bắt nạt nàng không? Mình phải tìm cách quay về thăm nàng một lần mới được!" Huy Tân khắc khoải ký ức xưa mà thờ dài.

"Mình có nên dùng đồng hồ để liên lạc với nàng không? Nhưng rồi sẽ phải nói gì đây?"

"Haiz...không biết khi nàng phát hiện ra tình cảnh của mình sẽ phản ứng ra sao? Chắc là thất vọng, rồi chán ghét và sẽ quên luôn tên thiếu gia này?"

"Há!" Huy Tân đang tưởng tượng thân thái Julian đang trách móc, châm biếm hấn, thì đột nhiên ngồi bật dậy lấy lại tinh thần ra sức dùng mũi hít hít vài hơi.

"Mùi cháy khét?"

Lập tức thả thần thức ra quét nhìn mấy chục kilômét khu vực xung quanh, Huy Tân liền có phát hiện. Thì ra một mảnh rừng ở phía tây bắc cách đây không xa đang bốc cháy dữ dội, rất nhanh sẽ lan sang tới bên đây.

Ngẩng đầu nhìn trời Huy Tân thàn than. 'Mùa hè nóng bức khô hạn thế này không bị cháy rừng mới là lạ.'

Nghĩ tới đây, hấn vô tình nhìn thẳng vào mặt trời, thì một linh cảm kỳ diệu dấy lên trong tâm niệm. Không vội vã, hấn bình tĩnh triệu hồi mấy con khối lôi ra, sai chúng cầm trận kỳ và trận bản bố trí ra một đại trận bảo vệ ngọn núi này lại. Làm xong việc này Huy Tân mới yên tâm ngược mắt nhìn trời cố gắng cảm thụ linh cảm đồn ngộ đó.

Đây không phải là lần đầu tiên hấn ở trong tình trạng này. Cách đây ba năm, khi Huy Tân vừa ngộ ra được thái cực và cách chuyển hóa lôi linh lực, thì ngay buổi sáng ngắm nhìn bình minh hôm đó hấn cũng đã mơ hồ có linh cảm này. Nhưng linh giác lần này hấn cảm nhận được lại rất rõ ràng và mãnh liệt gấp vô số lần so với khi đó.

Tuy nhiên một lần ngồi xuống này đã qua mười mấy giờ liền, mà Huy Tân vẫn còn đã tọa như tượng đá đăm đăm nhìn trời không chớp mắt dù là chỉ một lần.

Ngọn lửa lúc này đã lan tràn thiêu hủy tất cả xung quanh đây thành một mảnh tro tàn, không gì có thể ngăn cản nó được. Dù mặt trời đã lặn từ lâu, nhưng cả khu vực này vẫn đang sáng bừng bừng trong lửa đỏ, khói bốc nghi ngút.

Đến tận khi mặt trăng tròn lên tới đỉnh đầu, đột nhiên nổ sấm âm âm mây đen lù lợt kéo về, tích tụ lại giăng kín cả bầu trời.

Không lâu sau, từng giọt nước mưa bắt đầu rơi tí tách, rồi từ từ biến thành dòng đỏ ào ào xuống đánh tan vụn cháy rừng hoành hành liên tục mấy giờ liền này không còn mảnh giáp.

Đúng vào giây phút này, mi mắt Huy Tân lần đầu tiên trong suốt cả mấy tiếng qua đã khép chặt lại, miệng không ngừng niệm lầm bầm.

"Mặt trời chính là dương, mặt trăng chính là âm. Mặt trời lên cao, mặt trăng lặn, cháy rừng."

"Dương thịnh âm suy, hỏa khởi!"

Đồng thời trong đan điền Huy Tân, 90% âm dịch trong thái cực bị tinh thần lực lôi tách ra một bên. Một luồng linh khí mới được Huy Tân hấp thụ vào rồi theo hướng dẫn của thần thức bị dồn ép đi qua khe hở nhỏ nhoi của thái cực. Tia linh khí đó khi chui qua tới được đầu bên kia thì màu sắc đã chuyển thành đỏ và bùng nổ như hỏa linh lực vậy.

Chưa hết vào lúc này Huy Tân lại phán thêm một câu.

"Mặt trăng lên cao, mặt trời lặn, mưa rơi"

"m thịnh dương suy, thủy khởi!"

Tức thì 90% âm dịch hồi nãy bị tách ra lại được đưa về thái cực, và ngược lại 90% dương dịch bị thúc ép kéo ra thái cực. Sự việc được lặp lại như lúc nãy, linh khí hấp thụ vào liền bị đẩy đi qua cái khe đó. Nhưng lần này nó không biến thành màu tím hay đỏ mà là xanh biếc màu của nước, thủy linh lực.

Sau khi xác nhận được hai tia linh lực đỏ xanh mới ngưng tụ được đích thật là hỏa và thủy linh lực. Huy Tân mới thỏa mãn thu công lại chậm chậm mở hai mắt ra. Liền có hàn quang xanh biếc ẩn hiện trong con ngươi trái và tia lửa đỏ bên mắt phải xẹt qua trông vô cùng tà quái.

Lần này Huy Tân không có nhảy lên vùng tay vùng chân hô hào la hét ăn mừng như những năm còn niên thiếu trước kia nữa. Đã có quá nhiều chuyện xảy ra, quá nhiều bài học cay đắng mà hấn đã phải đánh đổi lại bằng chính mồ hôi, bằng máu, bằng tự do của mình.

Nhớ lại quá trình đồn ngộ vừa qua, Huy Tân không khỏi thầm cười giễu, tự trách bản thân mình cả ba năm nay đã quá ngu ngốc đàn độn.

Bất kỳ một trận pháp tông sư nào khi bắt đầu học nghệ, đòi hỏi cần phải biết những điều luật vận hành tự nhiên của thái cực. Mà "Dương thịnh âm suy, hỏa sinh; m thịnh dương suy, thủy sinh" lại là điều tối cơ bản nhất về ngũ hành, đến cả thầy bói phàm dân bình thường cũng hiểu rõ.

"Đúng là ngu hơn cả lừa, những đạo lý đơn giản như vậy mà suốt cả một thời gian dài không nhận biết được. Phải chờ tới tận khi chứng kiến vụ cháy rừng và cơn mưa đông tố hôm nay mới may mắn ngộ ra." Hân không ngừng mắng nhiếc bức bối tự đánh vào đầu mình.

'Sau này nhất định phải bỏ thêm thời gian học hỏi, nghiên cứu về thái cực và ngũ hành nhiều hơn. Không phải lúc nào cũng có thể may mắn đón ngộ như lần này.' Huy Tân ngẫm ngẫm hạ quyết tâm.

Đúng lúc này một ý niệm táo bạo đột nhiên hiện lên trong não làm hân nhảy cẫng lên sung sướng cuồng loạn hú một tiếng thật dài sáng khoái. Như thể bao phiền muộn trong lòng bấy lâu nay chớp mắt đã có cách để giải quyết hết.

Khi cơn kích động qua đi, Huy Tân vội vàng ngậm miệng lại nhòm ngó dò xét xung quanh. Khi không phát hiện có một sinh vật hay yêu thú nào lảng vảng quay đây, hân mới thở phào nhẹ nhõm nhắm hướng động phủ mà bay đi.

Thời gian tới hân cần phải tiếp tục cúi đầu ẩn nhẫn, tranh thủ thời gian chu đáo chuẩn bị để thực hiện đại kế lần này vừa mới nghĩ ra.

Trong kế hoạch đầu tiên là cần phải tìm cách thu thập một lượng lớn đan dược hay nội đan của tu sĩ và yêu thú cấp ba, đủ để đảm bảo cho hân trong thời gian ngắn tu luyện thủy và hỏa linh lực ngưng kết thành dịch như lôi linh lực.

Kế đó là kết hợp thủy, hỏa, và lôi linh lực ba loại linh lực khác nhau lại một chỗ. Thúc đẩy pháp lực tăng tiến gần bằng với Kim Đan kỳ sơ kỳ tu sĩ, rồi gượng ép tu luyện nốt Thất Thần Tử quyết tầng thứ hai. Tới lúc đó tinh thần lực của hân sẽ bạo tăng đạt đến trình độ bất khả tư nghị, ngang bằng nguyên anh hậu kỳ tu sĩ.

Cuối cùng là dùng tinh thần lực mạnh mẽ này mà tháo bỏ Yểm Linh Thú ra khỏi linh hồn. Tin chắc rằng với thần thức của nguyên anh hậu kỳ xóa bỏ đi linh hồn ẩn ký của một nguyên anh sơ kỳ thì chỉ là chuyện giờ tay nhắc chân mà thôi.

Nhưng vấn đề mấu chốt là ở chỗ làm sao để an toàn trốn thoát khỏi nơi này mà không để lại một dấu vết nào để đối phương truy đuổi theo.

Còn đang trầm ngâm tính toán cho tương lai sắp tới, Huy Tân bất giác đã về đến cửa động. Hân lấy lệnh bài ra đưa về phía trước, điều động pháp lực thúc đẩy kim bài bắn một cột sáng vào màng hào quang vô hình trước mặt, rồi thông qua một lỗ hổng mà bước đi vào trong.

Về đến động phủ, chờ đợi hân là một ánh mắt đỏ rực đầy lửa hận của Thanh Yên vừa mới xuất quan ra. Nhìn sắc mặt như đang muốn ăn thịt người của nàng, Huy Tân không hỏi cũng đoán ra được kết quả của lần trùng kích bình cảnh lần này hân là đã thất bại.

"Bốp!" Một tiếng đánh kiêu rở ngay vào má trái hân. Theo sát sau đó là liên hồi những tiếng đấm đá chà đạp vang dội cả động phủ.

'Hắc hắc quả nhiên là đã không thành công, thế thì càng tiện lợi cho mình. Đánh đi! Càng đánh ta càng vui. Tu vi của cô ta càng thấp thì hy vọng thoát khỏi của mình càng cao. Tốt nhất là đừng để cô ta tiến giai dễ dàng như lúc trước, dù có phải ăn thêm nhiều khổ đau nhưng cũng rất đáng.' Mặc dù trong lòng thì nghĩ thế, nhưng biểu hiện trên mặt thì hoàn toàn trái ngược.

Huy Tân một tay quệt vết máu trên miệng, một tay ôm bụng nhìn nàng dịu dàng nói. "Người ta thường nói 'Thua keo này ta bày keo khác!' Chúng ta còn nhiều thời gian mà, không nên quá hồi hộp, kéo ảnh hưởng tới tâm đạo thì không hay."

"Ta thừa biết, không cần ngại lắm lắm." Thanh Yên gằn giọng quát rồi phui tay quay người bỏ đi.

Khi bóng dáng cô nàng đã khuất xa cuối đường hầm, Huy Tân thoáng cười lạnh chống tay đứng dậy, dựa vào thành tường lê lết về phòng mình.

Bốn tháng cứ thế mà yên bình trôi qua, mọi việc diễn ra theo đúng như Huy Tân mong muốn. Thanh Yên bắt đầu buồn lòng về hân tự do hoạt động trong khu vực xung quanh động phủ. Ngoại trừ thời gian mỗi ngày phải giúp nàng tu luyện, Huy Tân luôn tranh thủ ra ngoài săn giết yêu thú để lấy nội đan.

Ngày đó khi Thanh Yên trả lại giới chỉ cho hân, đích thật nàng chưa từng kiểm qua đồ vật bên trong. Nếu không Huy Tân đã phải một phen đau khổ với cô nàng. Dù sao thì ở cái nơi khi ho cò gáy này thì súng laser, súng sonic rồi còn đồng hồ cá nhân nữa chẳng khác gì là cỗ bảo hiểm có ngay cả một Hợp Thần tu sĩ như Thanh Yên cũng phải thêm nhỏ cả dãi.

Còn bảo giáp của hân thì từ khi gặp Thanh Yên đến nay, luôn được cất dấu trong đan điền.

Có bảo giáp tăng cực hạn bộc phát thể lực lên gấp đôi, nên khi mặc vào cùng khu sử Bát Phi Vân hân có thể di chuyển đạt đến tốc độ 96m/s, và bất cứ sinh vật nào lọt vào trong phạm vi sáu mét xung quanh hân đều bị tẩm ảo ảnh giết chết một cách bất đắc kỳ từ.

Thêm đoán kiểm cấp E-3 trong tay thì giết yêu thú cấp hai tương đương trúc cơ kỳ cũng giống như là thái rau mà thôi. Còn về yêu thú có công kích tầm xa thì đã có súng laser F-9, súng sonic F-9 và đám khối lõi cấp kim đan sơ kỳ kia lo liệu.

Ba tháng đầu Huy Tân đã săn giết được bốn con Ảnh miêu, ba con Mao khuyển, và hai Thiết dã trư. Trong đó có ba con là yêu thú cấp ba và sáu con cấp hai.

Với số lượng nội đan này cộng luôn vào ba viên kim đan của đám thủ hạ đi theo Hồ Điền mà Huy Tân đã tích trữ từ lúc trước, thì dư để hân tu luyện thủy hỏa linh lực lên trúc cơ hậu kỳ.

Trong tháng cuối cùng này hắn dồn hết tâm lực và thời gian vào luyện hóa hết chỗ đan dược này.

Ngày hôm nay khi Huy Tân vừa vận tu luyện xong, phá cửa ra ngoài thì được tin tức Thanh Yên đã bế quan lại thử trùng kích bình cảnh nguyên anh trung kỳ.

Khi xác định nàng quả thật đã bế quan, tạm thời không thể phân tâm lo chuyện khác. Trong lòng hắn không khỏi hoan hỷ thầm hô may mắn không thôi.

Cuối cùng, kiểm tra lại kế hoạch thoát khỏi mà hắn đã tính toán và suy diễn không biết bao nhiêu lần trong đầu cả bốn tháng nay. Không tìm ra được kẽ hở nào Huy Tân liền điều chỉnh lại tâm tình, thản nhiên bước về cánh cửa đối diện với phòng mình mà hô to.

"Đồng nhi tỷ, bây giờ ta có việc phải ra ngoài một chút. Không biết chủ nhân có cản dận gì không?"

"Hừm, người đi đầu thì cứ đi việc gì phải báo cáo với ta, sau này không cần tới đây làm phiền ta nữa. Dù gì thì người sao có thể thoát khỏi được Yểm Thú linh của tiểu thư." Một giọng chanh chua khó ưa từ bên kia vách đá truyền ra.

"Hà hà... Mặc dù là biết vậy, nhưng do ta thường xuyên tới đây đâm ra thành tật mất rồi. Tỷ thông cảm cho."

"Cút!"

Nghe thấy vậy, Huy Tân không tỏ ra vẻ gì đi một mạch ra ngoài cửa động, rồi lấy pháp khí phi hành ra bay thẳng về hướng nam.

Vừa vượt qua một dãy trùng điệp núi cao, tới một thung lũng hắn liền đáp xuống, ngó nhìn đánh giá xung quanh rồi gặt đầu lầm bầm.

'Hắn là ở nơi đây. Hy vọng Cửu Thiên Tuyệt Hành trận này sau khi được tinh chế lại có thể cầm chân Đồng nhi lại một khắc giúp ta.'

Đến đây Huy Tân lấy ra một đồng trận kỳ trận bàn đưa cho bảy con khôi lỗi đi bố trận. Thấy mọi việc đã chuẩn bị đầu vào đấy, hắn mới kiểm chỗ ngồi xếp bằng xuống.

Bắt tay vào bước thứ hai trong kế hoạch, kết hợp tất cả linh lực lại làm một lấy lõi hệ làm chủ, hoàn thành tầng thứ hai trong Thất Thần Tử Quyết.

Vì thủy và hỏa khi hợp lại có đặc tính phụ trợ lẫn nên việc này cũng không mấy khó khăn cho là mấy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Khi Huy Tân thu công lại thì khi thể hắn đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Đây căn bản không phải là khí thể mà một trúc cơ kỳ có thể có, mở mắt ra hắn thỏa mãn mỉm cười lộ hàm răng trắng bóc.

Chỉ thấy lúc này lại lật tay đồ bình ngọc lấy vài viên đan dược có trắng có đỏ ra lòng bàn tay.

'Chính vì mấy viên đan dược Băng Cơ đan, Trụ Thần đan, và Phế Cốt đan này mà mình mới tới Tây Giang thành. Rồi sau đó lại gặp phải Thanh Yên. Tiếp theo bị nàng cầm cố một đường mạng về Triệu Quốc. Đến lúc chôn đi phải lại nhờ tới mấy viên thuốc này giúp giảm cơn đau đớn khi làm phép hủy đi Yểm Linh Thú. Đầu mới là nhân đầu mới là quả, đầu là đúng đầu là sai lầm, thực khó mà có thể nói cho rõ' Trầm mặc vo ve mấy viên đan trong lòng bàn tay mình một lúc, Huy Tân mới kiên định cầm một hạt bỏ vào miệng trực tiếp ăn vào. Tiếp theo hắn tức thì nhắm mắt tập trung tinh thần.

Khác với hôm qua lần này hắn không phải đang tập trung tinh thần để vận công, mà là để xóa bỏ linh hồn ẩn ký của Thanh Yên và cưỡng ép Yểm Linh Thú trong đầu ra ngoài.

Trong cả quá trình này Huy Tân sẽ trải nghiệm qua nỗi thống khổ của linh hồn bị bào xé. Dù là cơ thể không bị tổn thương gì nhưng sẽ cùng chịu chung một đau đớn.

Nếu không có một ý chí tốt cùng kiên định và tinh thần vững chắc, thì Huy Tân chắc chắn không thể nào bảo trì tâm trí mình thanh tịnh trong suốt cả quá trình luyện hồn này. Ngay cả là đã có đan dược phụ trợ thì cũng chỉ là giảm bớt được một phần nhỏ đau đớn mà thôi.

Việc đầu tiên hắn cần làm là hủy bỏ linh hồn ẩn ký của Thanh Yên trên Yểm Linh Thú. Đây chỉ là bước dạo đầu, với thần thức hùng hậu tương đương nguyên anh hậu kỳ của Huy Tân thì sẽ không gặp trở ngại gì.

Chẳng qua vào thời khắc linh hồn ẩn ký bị xóa bỏ, Thanh Yên lập tức sẽ phát hiện ra dị biến, khi mất đi cảm ứng liên hệ chủ tớ với Huy Tân. Tuy nàng đang bế quan không thể phân tâm, nhưng thông tri với Đồng nhi đi đuổi bắt hắn về thì vẫn thừa sức.

Biết rõ không còn có bao nhiêu thời gian, trước khi Đồng nhi theo chỉ dẫn của Thanh Yên đuổi đến nơi đây.

Huy Tân gấp rút cho hết số đan dược trong tay vào miệng. Sau đó huy động tất cả tinh thần lực và ý chí mà hắn có để gỡ bỏ Yểm Linh Thú ra, giải thoát linh hồn mình khỏi tù lao.

Hai hàng lông mày nhú chặt, đầu lăm lăm đầy mồ hôi hột, hơi thở Huy Tân bắt đầu rối loạn. Móng tay không ngừng cào rách nát da hai đầu gối ra.

"Grừ..." Hai bên thái dương chợt nhúc nhích co giật, những khi hắn nghiêng răng gặm gù.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Gặp Lại

Hít một hơi đầy mũi cô riêu vào miệng Huy Tân gồng mình lấy hết sức lực còn sót lại mà rặng ép Yêm Linh Thú tiến ra khỏi đỉnh đầu.

"Ah...! Ông nội nó! Uhh...!"

Bỗng nhiên Huy Tân hét thảm một tiếng lẫn lộn trên đất, liên tục cuồng đại rên rì.

Dù đã có tâm lý chuẩn bị sẵn, nhưng nỗi đau phát ra từ linh hồn lần này còn kinh khủng hơn cả những lần trong cả hai năm qua hấn bị Vạn Huyền Châm hành hình linh hồn mình.

Nhưng chính vì nhờ có hai năm trải qua bao đau khổ và áp lực này đã vô hình rèn đúc ý chí Huy Tân đạt tới được một trình độ kiên định mà tu sĩ bình thường không thể tưởng tượng được.

Phải qua hết vài phút bất động Huy Tân mới lấy lại được một chút tỉnh táo, hai tay rung rung chop lấy một đồng linh thảo đan được nhét thẳng vào miệng mà nhai ngấu nghiến như chó điên bị bỏ đói ngoài đường.

Nuốt vào được một đồng đan dược, hấn mới nằm yên hấp hối thở phì phò.

Lúc này bỗng có nhiều nỗi sợ hãi không một tiếng động chiếm lấy cả tâm trí Huy Tân. hấn bắt đầu sợ phải lần nữa trải nghiệm cái đau đớn kinh khủng kia, sợ nếu có chút sợ ý nào linh hồn sẽ bị tan rã, sợ sẽ phải chết. Nhưng kẻ bên đó là những nỗi sợ sẽ bị Tanh Yên giam bắt lại, sợ bị nhốt trong cái phòng tối đó, sợ không còn gặp lại người thân. Những cảm xúc này đã giúp hấn gom góp lại được một chút sức lực cuối cùng.

Cánh tay phải hấn chậm chạp vương lên đỉnh thiên linh cái của mình như chuẩn bị tư thế vồ xuống một trảo, nhưng sau đó không thấy có hành động gì. Cứ nằm yên trong tư thế đó tựa như đã hóa thành đá.

Ngay một khắc sau đó, mắt hấn đột nhiên nhắm chặt lại, quát ra một tiếng chấn động cả núi rừng. Tay phải hơi chấn động nhoáng lên thì đã thấy năm ngón tay phải Huy Tân đang móc vào một cái rễ vàng kim bóng nhoáng bên ngoài có vô số gai nhọn tua tủa đang đâm vào lòng bàn tay.

Máu đỏ không ngừng từ những miệng vết thương ứa ra ngoài, nhưng so với nỗi đau luyện hồn lúc này thì mấy cái thương tích này chỉ là gãi ngứa.

Dùng hết sức lực kéo cái rễ phát ra từ đỉnh đầu của mình. Yêm Linh Thú cứ như vậy bị Huy Tân cưỡng chế lôi đi ra ngoài, nhưng đại não, hộp sọ, hay lông tóc hấn lại không hề bị chịu ảnh hưởng thương tích gì cả.

Đưa vật đã nằm trong hải não mình bấy lâu nay lên xem, Huy Tân không khỏi sáng khoái cười ha hả trong niềm hạnh phúc khi tìm lại được tự do cho chính mình.

'Sao Đông nhi còn chưa thấy tới?' Huy Tân chợt nhớ lại trước mắt còn nguy hiểm, liền bật dậy nhìn ngó xung quanh.

Trùng hợp đúng vào lúc này Đông nhi vừa phi thân tới, dừng lại lơ lửng trên không trung nhìn xuống. "Không cần tìm kiếm nữa ta ở ngay đây."

"Kể cũng lạ, đánh lẽ người phải đang tìm cách chạy trốn chết mới đúng? Sao lại đứng đây chờ đợi ta đến bắt? Trừ khi..." Lắm bả đến đây, thì về mặt con nỏ tỷ kiệt liệt biến đổi, thay vào thần thái thông dong lúc này là một khuôn mặt xám xịt. Đông Nhi cấp tốc điều khiển pháp bảo bay giạt lùi lại muốn kéo dài khoảng cách với Huy Tân.

"Kaka...đã đến đây rồi thì Đông tỷ tỷ hãy ở lại đây miễn thử tư vị của Cửu Thiên Tuyệt Hành trận mới sáng chế của ta." Hấn cười dài nói nhưng hai tay đã bắt đầu lập pháp quyết đánh xuống lòng đất rồi hét một tiếng.

"Lên!"

Đông nhi chỉ thấy trời đất quay cuồng đảo lộn, cảnh vật xung quanh đã bị biến đổi hoàn toàn, nhìn lại thì Huy Tân đã biệt tăm biệt tích chả thấy đâu cả.

"Hừm, pháp trận do người chế ra thì có bao nhiêu uy lực cơ chứ? Dùng nó để đối phó ta không phải đã quá coi thường Ngọc Mão Hóa Hình kỳ ta rồi." Tuy cô năng bên ngoài mạnh mẽ nhưng cặp mắt không ngừng lia liếc nhìn bốn phương tám hướng, chả có vẻ cao nhân không sợ âm toán tí nào cả.

Thấy được cảnh này Huy Tân thầm cười lạnh gọi vọng ra. "Có bao nhiêu uy lực thì tỷ tỷ cứ ở lại thông thả mà tận hưởng nha! Ta đây có việc gấp nạo phép đi trước."

Dứt lời hấn quay người đạp phi kiếm lướt đi ra ngoài đại trận, nhằm hướng tây mà phóng đi. Để lại phía sau là một vòm linh quang hình tam giác như một cái nón lá màu vàng chụp xuống, bên trong liên tục truyền ra những tiếng nổ bạo liệt "Đùng ùng, ầm ầm".

Bay một vòng rồi Huy Tân lại quay lại, lúc này trên tay đã có thêm khẩu súng sonic quen thuộc, miệng cười lạnh từ từ ẩn mình tiến vào pháp trận.

Sau khi bỏ một viên thượng phẩm tinh thạch vào Huy Tân dùng tinh thần lực khủng bố tương đương với một Nguyên Anh hậu kỳ của mình bao phủ lấy toàn thân. Hắn yên lặng nhét vải bít chặt vào hai tai, cẩn thận tiếp cận đến gần chỗ Đồng Nhi đang không ngừng thúc giục các loại pháp thuật và pháp thể tấn công màng sáng xanh.

Huy Tân thấy thế thì sắc mặt âm trầm từ từ dụng tinh thần lực khóa lấy mục tiêu vào tầm nhắm, rồi bình tĩnh bóp cò.

“Bang...bang...bang...” Liên hồi mười tiếng nổ chấn động cả không gian từ cây súng truyền ra.

Khi Huy Tân phục hồi từ chấn động của súng thì đã thấy Đồng Nhi từ trên không trung phía xa đang rơi thẳng cắm đầu xuống đất. Hắn thấy rõ Đồng Nhi không hề bị thương nặng như Hồ Diên lúc trước mà chỉ bị chấn rách màng nhĩ.

‘ZZZXXXYYY! Đúng là yêu quái, nếu là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ bình thường chắc bị nổ tan xác rồi’ Thầm rửa một câu rồi hắn lặng lẽ chuẩn bị.

Do sợ có sơ sót để lại dấu vết nên vừa bay hắn vừa sử dụng ẩn hành thuật che giấu hết khí tức của mình lại, thành thử có ảnh hưởng nhất định tới tốc độ phi hành.

‘Hắc hắc, đúng là trời không tuyệt lòng người. Nói gì đi nữa thì cũng nhờ chuyến đi này ta đã giác ngộ được thủy hỏa linh lực. Thanh Yên, dù ta không biết phải oán trách hay phải mang ơn người. Nhưng mỗi tình oan nghiệt này đã đến hồi kết thúc, nếu có một ngày Trần Huy Tân ta cũng tiến giai Hợp Thần thì may ra mới có thể thay đổi thành kiến trong lòng của người về ta. Còn không thì có chết cũng không thể để người giam cầm một lần nữa. Tạm biệt!’

Mọi chuyện diễn ra khá suôn sẻ như dự kiến nên Huy Tân có chút bất ngờ lẫn âu lo, dẫu vậy tận đáy lòng vẫn đang sôi cực cao hứng cực độ, thật muốn ngửa đầu hú dài một tiếng cho thỏa cơn bão lòng.

Từ đây muốn đi về đế Cana quốc chỉ có hai con đường để lựa chọn một là băng thẳng qua sa mạc Xích Viêm Hải nổi tiếng, hai là vòng qua đế quốc Đại Khương thuộc ma đạo.

Vì Huy Tân muốn đi đường hoang vắng để tránh gây sự chú ý và cách đây không lâu hắn vừa có chút xích mích với ma tu, nên chỉ còn cách quyết định vượt sa mạc.

Huy Tân vừa mới hớn hở đổi lộ trình đi lên phía bắc không bao lâu, khi phi hành qua tỉnh Hà Thuận tới dãy núi Hải Lân liền ngừng thu hồi pháp lực dừng phi kiểm lại. Vì lúc này ngay bên dưới chân núi phía trước có một hình bóng hồng bào là lướt đang đứng trang nhã ngẩng mặt ngọc nhìn hắn.

Thần sắc của nàng vô cùng phức tạp, có giựt mình khó tin, có vui mừng, có khó xử, có hối hận... Có thể nói là chỉ trong vòng một khoảnh khắc nàng đã cảm nhận được hàng ngàn cảm xúc chồng chất lên nhau.

“Là cô?” Huy Tân cũng không ngờ là sẽ có ngày gặp lại nàng, mà lại là ở ngay nơi mà hai người gặp mặt lần đầu tiên hang ổ của bọn sơn tặc Hải Lân.

“Là ta! Người đã là tu sĩ Kim Đan kỳ?” Khi phát hiện ra điều này thì cùng một thời gian sâu trong thâm tâm nàng như có một khúc mắc ẩn trặc nào đó được tháo gỡ. Linh lực bị bế tắc bấy lâu bỗng thoát nút mà chảy xuyên suốt khắp cơ thể. Tu vi của nàng trong phút chốc tăng lên một cách chóng mặt.

“Cũng có thể nói như vậy, Oh linh lực của cô... Cô hãy mau mau tìm chỗ ngồi xuống mà củng cố tu vi của mình” Huy Tân cũng phát hiện ra dị trạng của Mộc Vân Anh nên lên tiếng khuyên.

“Tu vi của ta?” Mộc Vân Anh tới tận lúc này mới tỉnh lại phát hiện tu vi của mình đã có đột phá.

“Chúc mừng cô đã tiến giai, tại hạ có chuyện trong người không thể bồi tiếp. Xin cáo từ” Huy Tân biết mình chưa chạy được bao xa nên không có ý sẽ ở đây tán gẫu đông dài với đối phương.

“Khoan đã, người đi đâu? Ta đã ở đây chờ người cả hai năm trời rồi” Thấy hắn nói đi là đi như lần đầu gặp mặt, Mộc Vân Anh quá bối rối không biết phải làm sao, nên lỡ miệng nói ra chuyện trong lòng.

“Cô đã ở đây chờ ta suốt hai năm?” Huy Tân đang vội vận pháp quyết bay đi thì nghe thấy điều này cũng phải quay đầu lại sững sờ hỏi.

“Ta... Là các chủ và sư phụ ta muốn ta tới đây giết người” sự việc đến nước này Mộc Vân Anh cũng không biết phải làm sao, đành nói ra sự thật.

“Các chủ và sư phụ cô là ai? ta nào có đắc tội với họ bao giờ?” Huy Tân vừa nói vừa lấy khẩu sonic ra khỏi giới chỉ. Cầm nó trong tay hắn đã có chút bình tĩnh hơn.

“Ta cũng không hiểu, nhưng họ bắt ta phải giết tất cả những người ta đã gặp ở Triệu quốc. Nên ta phải ở đây suốt hai năm chờ đợi người” Mộc Vân Anh cúi đầu hai tay siết chặt lấy nhau nói.

Huy Tân đang thay một viên thượng phẩm tinh thạch cuối cùng nằm trong giới chỉ vào khẩu súng thì không khỏi ngừng tay lại. Nhìn cô nàng khó hiểu hỏi “Huh? Chuyện này là sao? Không lẽ họ bắt cô giết hết người của Triệu quốc cô cũng làm sao?”

“Ta...ta...” Mộc Vân Anh lẩm bẩm hồi lâu cũng chỉ thì thào được ba chữ. “Ta không biết”

Vốn Huy Tân định dùng viên tinh thạch thượng phẩm cuối cùng này tiễn cô ta về tây thiên cực lạc, nhưng nghe đến đây thì biết cô nàng dù đã sống cả trăm năm nhưng đầu óc vẫn còn thơ ngây như tờ giấy trắng.

Nên hẳn thà thay đổi chủ ý, dù sao tất cả tinh thạch và phi thuyền của hắn đều bị Thanh Yên nắm giữ, tiết kiệm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

“Ta đang bị một đám yêu thú hóa hình kỳ truy đuổi, nên không thể ở lại đây được. Cô hãy tự bảo trọng, tạm biệt!” Huy Tân không để đối phương có cơ hội nếu kéo giữ mình lại, cấp tốc phóng đi.

“Không được...Đứng lại...” Mộc Vân Anh hoảng hốt chạy theo. Cô đã chờ hắn mòn mỏi hai năm trời, đâu có lý nào chỉ nói vài câu là cho hắn bỏ đi như vậy. Nếu không khi về sơn môn phải báo cáo làm sao với các chủ và sư phụ đây?

Huy Tân chỉ đi được vài phút thì đã bị Mộc Vân Anh bắt đuổi kịp chặn đường. “Đứng lại, ta không thể để ngươi đi được”

“Rốt cuộc cô muốn thế nào đây?” Huy Tân sa sầm nét mặt hỏi. Hắn cực khổ lắm mới có cơ hội chạy trốn ra, không thể nào chỉ vì một cô gái đẹp chặn đường mà làm lỡ việc bị bắt lại được.

“Ta...” Mộc Vân Anh luống cuống không biết phải làm sao.

“Ta lấy cô nương! Yêu thú Hóa Hình kỳ ah! Cô có nghe rõ không? Nếu bây giờ không chạy chờ đến lúc chúng đuổi tới nơi không chỉ có tôi, ngay cả cô e cũng sẽ không thoát.” Huy Tân hết biết nói sao, đành phải năn nỉ cô ta.

“Vậy giờ phải làm sao?”

“Còn làm sao nữa? Chạy chứ làm sao! Cô có pháp bảo phi hành cấp tốc không?” Huy Tân bỗng nghĩ ra một kế.

“Huh? Có...” Mộc Vân Anh khó hiểu nhưng vẫn trả lời rồi tế ra một pháp bảo có hình dáng như một cái kiệu cổ màu vàng to vừa đủ cho một người vào ngồi.

“Hay quá, chúng ta đi!” Thấy vậy Huy Tân quá nổi vui mừng liền chụp lấy tay Mộc Vân Anh kéo vào bên trong.

Bị tập kích bất ngờ cô nàng đỏ mặt tía tai muốn dãn tay hắn ra mấy lần nhưng không được, nên bị hắn kéo một đường vào trong kiệu.

Hai người vào trong mới thấy khá chật chội nhưng bây giờ là lúc khẩn cấp ai mà lo mấy chuyện đó. Huy Tân vội hỏi “Mau, kích hoạt cho nó chạy mau!”

Mộc Vân Anh gật gật bắt đầu làm phép. Cái kiệu lập tức nổ một tiếng rồi phóng rít đi.

“Sao lại ngồi phi hành pháp bảo? Ngươi không biết là đạp phi kiếm sẽ chạy nhanh hơn hay sao? Ê! Ngươi làm cái gì vậy?” Thấy Huy Tân hết đứng rồi nằm chổng mông lên sờ mó khắp nơi cái kiệu không khỏi khiến nàng khó chịu.

“Ta đang kiểm soát trận của cái pháp bảo này” Huy Tân vẫn tiếp tục vừa dò xét vừa trả lời.

“Ngươi là trận pháp sư?” Mộc Vân Anh khó tin nhìn hắn hỏi.

“Uhm, có chút hiểu biết. Cô biết mất trận ở đâu không?” Huy Tân cười cười nói.

“Ngay dưới chỗ ta đang ngồi” Mộc Vân Anh gật đầu thành thật trả lời.

“Còn không mau đứng dậy!” Huy Tân hỏi thúc.

“Không được, phải ngồi ở đây mới điều khiển chiếc kiệu này được.” Mộc Vân Anh cười khỏ nói.

“Còn phải thế nữa! Cô...Cô... ngồi chồm hổm được không?” Huy Tân đỏ mặt nói. “Xin đừng nhìn ta với ánh mắt như thế, hết cách. Muốn tìm hiểu mất trận mà không bị ảnh hưởng đến tốc độ chạy trốn thì phải vậy thôi.”

“Cô yên tâm ta sẽ dùng danh dự của mình ra mà thề, ta sẽ không làm gì thất lễ đâu”

“Không bao giờ, ngươi đừng mơ mộng hòng chiếm tiện nghi của ta. Ngươi không thích thì có thể ra khỏi kiệu.” Mộc Vân Anh giận tím mặt dứt khoát từ chối.

Dù Huy Tân có dùng cách nào thề thốt hay năn nỉ cô nàng cũng nhất định không đồng ý. Mãi đến khi thần thức của Huy Tân phát hiện ra một dấu chấm đen ở cuối chân trời đang dùng một tốc độ khó tin đuổi theo phía sau thì cô nàng mới đổi ý.

“Ngươi không được mở mắt ra, không tin ta móc chúng ra cho ngươi coi”

“Ta vang cô, không mở mắt làm sao ta kiểm tra mất trận, mà nếu cô móc chúng ra rồi thì ta còn coi cái gì được nữa?”

“Ngươi...Tóm lại ngươi không được nhìn”

“Cô muốn ta không nhìn cái gì?”

“Bốp!” Một cú bạt tai kêu rõ. “Đồ vô sĩ”

“Ta thề với trời ta chưa thấy cái gì màu đỏ hết!”

“Ngươi còn nói nữa! Chết đi! Vô loại!”

“Ta thề cô mà đánh nữa ta nhìn thật đấy!”

“Còn nói? Sao ngươi biết cái gì màu đỏ?”

“Rầm!”

Khi Huy Tân vừa thay đổi vài chỗ của mắt trận rồi lắp viên thượng phẩm tinh thạch vào. Ngay sau đó là một tiếng nổ kinh thiên chấn động cả cái khiếu như sắp gãy lìa ra làm từng mảnh. Kế đó là một tiếng xé gió nổi lên, chiếc khiếu phóng đi với một tốc độ chóng mặt về phía trước.

Tình cảnh lúc này trong khiếu có phần vi diệu, Mộc Vân Anh bị tiếng nổ hất té nhào xuống còn Huy Tân vì lúc đầu vẫn còn đang chăm chú sửa đổi mắt trận nên hoàn toàn không có phòng bị, liền bị cô nàng dùng nguyên thân hình đè lên mặt.

Khi nàng xấu hổ đứng dậy chỉnh lại quần áo thì được thấy cái vẻ mặt vẫn còn đang phê phê hai lỗ mũi đang chảy máu cam của Huy Tân. Không hiểu sao bỗng một cảm giác cực kỳ chán ghét nổi lên trong lòng, không kiềm được Mộc Vân Anh liền đá tên háo sắc một phát làm hắn lảo đảo một vòng rơi ra khỏi khiếu luôn.

“Ah...cứu mạng”

Nghe tiếng kêu cứu nàng mới giật mình chạy ra nhìn xuống thì thấy Huy Tân đang một tay bám vào thành khiếu treo lủng lẳng có thể bị rơi chết bất cứ lúc nào.

Vì lúc này chiếc đi với tốc độ cực nhanh, dù trước khiếu có màng chắn gió vô hình, nhưng ở phía dưới khiếu gió vẫn không ngừng gào thét thổi qua. Đây thân hình đang treo lủng lẳng của Huy Tân về phía sau nghiêng 45 độ với đáy khiếu.

Trong tư thế này hắn không hề có điểm tựa lực nào từ phía dưới, mà bên trên thì chỉ may mắn bám vào thêm khiếu bằng hai ngón tay. Cũng may Huy Tân có thể lực hơn người nên chưa bị thổi rơi ra ngoài.

“Tiên tử xinh đẹp! Xinh đẹp nhất trần gian, xin cứu vớt cái mạng nhỏ của tại hạ giùm.” Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này Huy Tân cũng đành phải cười nịnh cô nàng. Nhưng hắn không ngờ chính những lời nói vô tình này lại làm cho Mộc Vân Anh phải ngất ngây.

“Hừm, đồ dẻo miệng.” Tuy trách mắng nhưng nàng ta đã đưa tay kéo Huy Tân lên.

Huy Tân lồm khồm leo vào trong rồi ngồi bệt ra thờ phỉ phò. “Tí xíu nữa thì tiêu thiệt rồi! Ta còn sợ cô sẽ đập ta một cước xuống dưới luôn chứ”

“Nếu ngươi muốn bây giờ ta vẫn có thể cho ngươi một cước lẳng ngay ra ngoài.”

“Ha ha... Không cần.” Huy Tân quệt chùi máu cam trên mũi cười hề hề.

Thấy bộ dáng này trả khác gì mấy tên biến thái khi nhìn gái đẹp này, Mộc Vân Anh đã có chút hối hận vì đã cứu hắn. “Ngươi đã làm gì với pháp bảo phi hành của ta?”

“Cô yên tâm ta chỉ biến đổi vài chỗ để nó hấp thu tinh thạch và tự động phi hành về phía trước” Huy Tân phẩy tay ra về không có gì nói.

Mộc Vân Anh nghe vậy thì phải trở mặt kinh ngạc nhìn hắn với ánh mắt khác hẳn với lúc trước. Khi cô ta quay lại xem xét mắt trận tỉ mỉ, thì lấy tay che miệng hô. “Thượng phẩm tinh thạch? Ngươi làm sao có được thứ này?”

“Là do may mắn nên lấy được một khối” Huy Tân cười nói tự nhiên.

“Chỉ có một khối? Vậy khi chúng ta dùng hết linh khí bên trong là lúc bị đối phương đuổi tới?” Mộc Vân Anh lo lắng nói.

Huy Tân gật đầu nói. “Tạm thời tình hình trước mắt chính là như vậy, nhưng chúng ta có thể thay nhau truyền linh khí vào mắt trận để kéo dài thêm chút thời gian.”

Hai người đồng ý dựa vào cách này nhằm duy trì thêm chút thời gian. Trên đường họ đã vài lần cắt đuôi rồi thay đổi phương hướng, nhưng trước sau như một điểm chấm đen tại cuối đường chân trời lại xuất hiện như hình với bóng.

Cả hai không biết phải làm sao, mà linh khí trong tinh thạch ngày càng ít đi.

“Cứ như vậy sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bị đuổi kịp.” Huy Tân chán nản thừa nhận sự thật tàn khốc.

"Chúng ta?" Mộc Vân Anh thất thần lắm lắm. "Hắn đã nói chúng ta? Chúng ta? Từ này nghe hay hay đó chứ..."

"Uhm, chúng ta! Ta và cô, chúng ta. Có gì không đúng sao?" Huy Tân mù mờ giải thích.

"Đương nhiên ta biết chúng ta có nghĩa là gì, đồ ngốc!" Mộc Vân Anh không hiểu sao mình lại đỏ mặt nói. "Người nói, chúng...chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Haiz...Ta cũng không biết phải làm sao. Dù mình đã biến đổi phương hướng bao nhiêu lần, dùng mọi cách ẩn nấp nhưng cuối cùng đối phương cũng phát hiện ra. Cứ như là đối phương có thể định vị cái kiệu này bất cứ ở nơi đâu..."

"Định vị nghe sao giống như là theo dõi một ai đó vậy?" Mộc Vân Anh nghe thấy ngôn từ lạ lắm thì theo bản năng nhắc lại.

"Ah...! Ta hiểu rồi!" Huy Tân bỗng hai mắt sáng ngời nhảy cẫng lên ôm chặt lấy thân hình áo hồng la lớn. "Đúng vậy! Ta biết tại sao đối phương có thể..."

Hắn chưa kịp nói hết câu đã bị ăn một cái bạt tai đau điếng cả não.

Khi đầu óc trấn tĩnh sau một hồi ông ông thì Huy Tân giận dữ gầm lên "Cô làm cái gì vậy? Bộ ta là nô tỳ của cô hả? Muốn đánh lúc nào là đánh muốn chơi lúc nào là chơi? Ta là con người có cảm giác chứ?"

"Người...người khi nhục ta, còn...còn la ta nữa..." Mộc Vân Anh thấy thân sắc vô cùng giận dữ điên cuồng mà hàm chứa vô tận đau khổ của hắn, thì không hiểu sao từng giọt châu ngọc long lanh lại ứa ra khỏe mĩ.

Huy Tân nghe vậy thì bàng hoàng ngơ ngẩn, không hiểu bản thân mình đang làm cái gì nữa.

"Ta...xin lỗi..." Hắn thần thờ ngồi xuống, tâm trí chỉ là một vùng trống rỗng.

Đây là lần đầu tiên Mộc Vân Anh bị chịu sỉ nhục như vậy. Nhưng nhìn thấy hình bóng cô đơn bơ vơ của hắn thì bao nỗi miên oán giận bị gạt sang một bên. "Người không sao chứ..."

Nàng ta rõ ràng là người bị hại nhưng lại đi lo lắng cho thù phạm.

Nhìn vào ánh mắt vô hồn của hắn, Mộc Vân Anh như lọt vào một thế giới đen tối khác. Một nơi chỉ có sự tủi nhục, lạnh đơn, và đau khổ. Nhưng nơi đó không có nước mắt không có rên la, mà là một sự dồn nén cực độ. Nó ngọt nghệt đến mức có thể nghiền nát bất cứ một linh hồn nào bị lọt vào trong đó.

Mộc Vân Anh rung động sợ hãi. "Làm sao một con người có thể đè nén tình cảm của mình đến mức độ đó, hắn còn chưa tròn hai mươi tuổi. Hắn đã phải trải qua những gì để tạo nên một sự áp lực cực độ đến như vậy? Liệu hắn có còn là hắn nữa không? Nếu mình là hắn mình đã biến thành cái dạng gì? Tại sao trước đây mình không cảm thấy có gì thay đổi ở hắn so với lần đầu? Ngoài có tu vi Kim Đan kỳ cùng với kiến thức pháp trận hiếm thấy thì bên ngoài hắn vẫn rất bình thường. Có phải tất cả chỉ là giả tạo để che giấu tình cảm thật sự của hắn? Đầu mới là hắn thật sự?"

Mộc Vân Anh không biết rằng chính bản thân Huy Tân cũng không nhận ra tình cảnh của mình. Hắn bấy lâu nay chỉ biết chịu đựng và chịu đựng, chịu đựng một cách buồn chán vô ý thức. Chịu đựng trong vô vọng không chút ánh sáng. Hắn luôn tự khuyên nhủ mình phải giữ vững tâm chí, không được lung lay, không được sụp đổ.

Nếu không có lần phát tác vô cớ này Huy Tân cũng không biết trong người mình lại tồn tại những mặt đen tối đó.

Một cảm giác muốn đưa tay nâng đỡ hắn dậy vô thanh vô tức hiện lên trong lòng nàng. Mộc Vân Anh không hiểu sao mình lại rất tò mò về Huy Tân. Nàng muốn biết mọi chuyện của hắn, nàng muốn hiểu hắn, muốn xoa dịu nỗi đau đó. Liệu nàng có thể tồn tại trong sự ngọt nghệt đó? Có thể đến gần hắn làm hắn cởi bỏ lòng mình? Mộc Vân Anh không tin trên thế gian này sẽ có một ai đó hiểu hắn và có thể đến gần hắn mà không bị cái thế giới đen tối đó làm cho kinh sợ.

Mộc Vân Anh không biết trong trường hợp này phải làm sao. Nàng phải làm gì có thể lay tỉnh hắn.

"Người...người...ta... Ta không đánh người nữa. Ta xin lỗi... Người đừng vậy nữa..." Nàng nói hồi lâu nhưng hắn vẫn không có chút phản ứng nào.

"Người sao vậy? Ta biết ta không nên như vậy... Người không trả lời ta khóc cho người coi." Bản tính con gái đơn sơ trong Mộc Vân Anh lại trỗi dậy. Con gái là thế đó khi gặp chuyện tình cảm bế tắc không biết phải làm gì thì nước mắt cứ trào ra ngoài.

Tiếng nức nở của Mộc Vân Anh chấn động linh hồn Huy Tân, trong tâm trí hắn chỉ thấy một người con gái vô cùng quen thuộc đang ngồi ngay trước mặt mình cúi đầu thút thít.

Huy Tân làm theo tiềm thức đưa tay ôm lấy thân ảnh đó an ủi. "Chị đừng buồn, em xin lỗi. Xin lỗi đã để chị một mình suốt thời gian qua. Là tại em không tốt. Đừng khóc mà..."

Huy Tân cứ thế vỗ đầu người trong lòng dỗ dành nàng.

Những lời đầy ngọt ngào trĩu mến đó truyền vào tai thì trái tim Mộc Vân Anh không khỏi bị tan chảy ra trong sự nồng ấm. Nhớ lại bản thân mình mấy chục năm nay chỉ luôn biết cực khổ tu luyện không có một người thân bên cạnh thì lại càng khóc to hơn.

Được gặp lại Julian trong tình cảnh này Huy Tân không hiểu sao cảm thấy vô cùng bình thản. Như người lính đi xa được về quê nhà. Như người con hư hỏng lạc đường tìm thấy được mẹ mình.

Bao nhiêu tình cảm chất chứa trong lòng bấy lâu nay bỗng chốc bùng nổ. Huy Tân vuốt tóc Julian cười mà khóe mắt cay cay. Từng giọt lệ hạnh phúc của hắn không ngừng rơi trên khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Vân Anh.

Mộc Vân Anh cũng sờ ngược nhìn Huy Tân. Dù nàng có hơi trẻ người non dạ, nhưng bên trong lại là một cô gái băng tuyết thông minh. Không cần nghĩ nhiều nàng cũng hiểu, người mà Huy Tân đang nghĩ đến lúc này không phải là mình, mà chính là người chị may mắn kia.

Hóa ra cuối cùng nàng vẫn không có một người thân nào, vẫn như trước đây luôn tu hành lẻ loi một mình. Mộc Vân Anh không muốn cái cảm giác âm áp của thời khắc này biến mất.

Dù biết nó chỉ là ảo tưởng của chính mình, nhưng nàng muốn lừa dối chính mình để cảm thụ cái hạnh phúc đó dù chỉ thêm một phút hay một giây nữa thôi cũng được.

Hai người cứ thế ôm nhau khóc mà không hề hay biết phi hành pháp bảo cái kiệu đã lặng lẽ bay qua biên giới nước Triệu và đang tiến thẳng vào vùng sa mạc Xích Viêm Hải đầy chết chóc.

Không lâu sau đó xuất hiện một đạo cầu vồng màu tím bay tới, đảo một vòng xung quanh đây. Khi ánh sáng thu liễm đi có thể thấy người bên trong chính là Đông Nhi.

Sau khi nhìn chằm chằm vào vùng sa mạc trước mặt, Đông Nhi căn dặn điều động pháp khí dưới chân tiếp tục truy đuổi theo.

Không biết thời gian trôi qua được bao lâu thì Huy Tân từ từ tỉnh lại. Khi thấy mình vẫn còn trong cái kiệu thì chỉ thờ dài một tiếng. Nhìn xuống gương mặt xinh xắn của Mộc Vân Anh đang chìm sâu trong giấc mộng thì cười khổ.

Nhớ lại những việc vừa mới xảy ra, da mặt dày như mặt đường của hắn cũng phải đỏ ửng cả lên.

Cẩn thận diu nàng nằm trên ghế, Huy Tân quay mình đối diện với cái cửa ra vào rồi bắt đầu cời hết quần áo trên người ra.

Ngay cả quần trong, giày, và vớ cũng bị hắn lột sạch. Khi kiểm tra trên người mình không còn mảnh vải che thân nào hắn mới gật đầu hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bưu Khô Thành

Huy Tân quay đầu lại thấy mí mắt cong cong của nàng vẫn còn đang nhắm chặt thì mới thờ dài như trút được gánh nặng. Cáp tóc lấy một bộ quần áo khác trong gói chỉ ra mặc vào.

Hắn không hề ngờ khi vừa quay đầu đi thì mắt Mộc Vân Anh lại mở ra nhưng ngay sau đó liền nhắm chặt lại.

Tìm Mộc Vân Anh đập loạn xạ cả lên, hàng ngàn dấu chấm hỏi không ngừng hiện ra quay vòng vòng trong đầu nàng.

Nhưng không hề nàng hồ nghi loạn tưởng được bao lâu, thì lại phát hiện hắn đã mặc đồ vào lại. Mộc Vân Anh thăm thờ dài bình tĩnh lại tự hỏi. 'Tên này thật quái đản, như không lại thay đồ trước mặt người khác'

"Có phải nàng đang tự hỏi không biết cái tên biến thái này đang làm cái quái gì đúng không?" Không có một dấu hiệu báo trước nào giọng nói âm trầm của Huy Tân bỗng vang lên khiến Mộc Vân Anh hết hồn giựt nảy cả người lên.

"Haha... Nhìn bộ dạng của nàng khi bị bắt gặp quả tang đi nhìn trộm người khác thay đồ kia, haha còn dám giả bộ ngủ nữa hả?"

'Thật tức chết đi được, thì ra hắn cố tình gài bẫy mình...' Mộc Vân Anh đang xấu hổ chỉ biết nhắm mắt giả bộ ngủ tiếp thì Huy Tân đã bước tới điểm vào những huyệt buồn nhột nháy cảm của nàng.

"Đồ biến thái ta đánh chết ngươi!" Mộc Vân Anh bật dậy đánh hắn liên hồi. Nhưng chỉ được vài cái đã bị hắn bắt nắm lấy hai tay lại, nhìn thấy nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt anh tuấn của hắn bỗng làm lòng nàng xao xuyến, vô có nghĩêng đầu tránh né ánh mắt nóng bỏng ấy.

"Nàng tiên tử! Nàng đã chiếm hết tiện nghi của ta rồi. Cái gì của ta nàng cũng đã nhìn hết, thử hỏi sau này làm sao ta cưới vợ được đây."

"Thứ như ngươi ai thèm mà lấy? Với lại ta chỉ thấy phía sau thôi" Nói rồi nàng dùng tay thoát ra quay người đưa lưng về phía hắn.

"Phía sau? Trời ơi cái mông của tôi, cái mông xinh đẹp của tôi..." Huy Tân vừa ôm bụng lấy cái mông của mình vừa nhảy lên than vãn.

Mộc Vân Anh thấy hấn than trời than đất thì không khỏi phải cười khúc khích lắm bầm. "Có ai lại tự đi khen mông của mình đẹp bao giờ?"

"Nói vậy là nàng cũng đồng ý cái mông của tôi đẹp?"

"Hứh! Biến thái"

"Tôi là đồ biến thái, vậy nàng nhìn trộm cái mông của tên biến thái thì là gì?"

"Ta... Ai biểu ngươi cứ đứng trước mắt người ta thoát y..."

"Nàng thấy tôi thoát y từ đầu đến cuối? Chết tôi rồi... Một thân xử nam của tôi thế là song... Không được cô chiếm tiện nghi của tôi thì phải đền..."

"Ngươi...! Rõ ràng chính ngươi là người chiếm tiện nghi của ta trước..." Nói đến đây thì Mộc Vân Anh chợt nhớ lại tình cảnh lúc ấy, khi hai người ôm nhau òa khóc như trẻ con, mặt ửng hồng cúi đầu không nói tiếp được.

Đúng lúc này có một bàn tay ấm áp xoa đầu nàng, "Cảm ơn nàng tiên tử xinh đẹp nhé! Nhờ có nàng mà đã khá hơn trước rất nhiều" Huy Tân cười híp mắt chân thành nói

"Ta... Tôi có làm gì đâu..." Mộc Vân Anh vốn đang cúi đầu, khi nghe lời cảm ơn từ hấn nàng lại càng ép xát cằm vào ngực mình. Làm hai gò mấn trắng nổi trội cả lên, máu cam Huy Tân mới cầm chưa được bao lâu lại bắt đầu bắn trào đầy cái áo mới thay.

"Ngươi... Có sao không?" Mộc Vân Anh bị hấn dọa cho sợ xanh mặt, nàng vội đưa hấn nằm trên ghế ngựa đầu ra.

"Không sao, haha... Tại cảnh nóng quá, nên máu thú nó sôi trào đó mà."

"Cái gì cảnh nóng? Máu thú?" Mộc Vân Anh nghe lúc hiểu lúc không.

"Không gì, ý tôi là tại vì nàng đẹp quá thôi. Ah mà đúng rồi, nàng hãy mau giúp tôi thiêu hủy cái đồng quần áo đó đi. Tôi nghĩ đám yêu quái có thể định vị chúng ta là vì trên người tôi chúng đã thiết lập một cảm chế truy tung nào đó."

Mộc Vân Anh hiểu ra liền gật đầu phóng một ngọn lửa vào đồng quần áo bị Huy Tân vứt trên sàn.

Thấy tất cả quần áo bị thiêu thành tro Huy Tân mới yên tâm nhắm mắt điều dưỡng.

Một đường liên tục bị đuổi giết hấn thần kinh lúc nào cũng bị căng cứng, không ngờ có ý chí kiên định hơn người thì hấn khó mà có thể chống trụ đến giờ

"Tân, không ngờ mới hơn ba năm không gặp mà ngươi đã có nhiều thay đổi như vậy. Nói ra chắc không có ai dám tin, trong vòng ba năm đã tu luyện thành Kim Đan. Thật là thần kỳ, phải nói là đại thiên tài có một không hai từ cổ chí kim. Nghĩ cũng buồn cười, tôi tu luyện 100 năm thành Nguyên Anh đã được người khác gọi là đại thiên tài. Nếu người ta biết được tốc độ tu luyện của ngươi không biết sẽ nói ngươi là gì nữa đây?" Mộc Vân Anh nhìn ra xa không từng nghĩ ngợi lung tung.

"Biến Thái! Chắc họ cũng sẽ giống như nàng, gọi tôi là 'Biến Thái'" Huy Tân tựa tiểu phi tiểu nói.

"Hihi... Chắc là vậy rồi. Đúng là một tên biến thái." Mộc Vân Anh lấy tay che miệng cười ngả nghiêng.

Huy Tân nhìn nàng cười mà không khỏi bị hút hồn hồi lâu vẫn chưa tỉnh lại.

Thấy hấn cứ nhìn mình chăm chăm, nàng bỗng thấy hai tay bị dư thừa không biết bỏ đâu, cứ cúi đầu vờ về nét áo của mình.

"Tôi còn nhớ lần đó, khi lần đầu vì thấy nàng cười, mà tí xú nữa đã bị bỏ mạng. Nếu không phải vì tình cờ giúp nàng hoàn thành nhiệm vụ thì hôm đó tôi đã trở thành một hồn ma không xác rồi."

"Ai biểu ngươi lúc đó vừa nhìn ta đã chảy nước miếng ra... Không khác gì mấy tên lưu manh ngoài đường kia" Nhớ lại tình hình ngày đó Mộc Vân Anh không kiềm được phải cười mím lắt đầu.

"Tôi? Lưu Manh?" Huy Tân nghe thế liền đứng bật dậy muốn làm ra một tư thế công tử nho nhã phong độ, nhưng do động tác quá mạnh nên máu cam lại chảy xuống. Hấn đành dùng tay quét đi rồi hít hít vài cái.

"Hihi... Đúng đúng, chính là bộ dáng vô lại lưu manh này..."

Đúng lúc này chiếc kiệu thỉnh linh lác lác chao đảo như một chiếc thuyền nhỏ lênh đênh giữa biển sóng. Mộc Vân Anh mất thăng bằng đứng không vững liền bị hất bay khỏi ra ngoài cửa, cũng may Huy Tân phản ứng nhanh liền phi thân ra ôm chặt lấy thân hình mềm mại đó vào lòng rồi quay lại bên trong kiệu.

"Nàng không sao chứ?" Huy Tân lo lắng cuối nhìn nàng quan tâm hỏi.

“Ta... Tôi không sao, Cảm ơn người, Tân” Mộc Vân Anh không hiểu tại sao trong giờ phút nguy cấp này mà mình không có chút cảm giác sợ hãi hay lo lắng gì, chỉ lo e thẹn rồi lại xấu hổ.

Huy Tân thấy nàng ta không sao thì yên tâm bắt đầu xem xét tình hình bên ngoài.

“Không sao, may chỉ là bão cát trong sa mạc. Không phải là bị địch nhân tập kích. Nhiều khi nhờ có cơn bão này giúp chúng ta gia tăng khoảng cách với đối phương hơn”

“Ừhm!...” Mộc Vân Anh rút đầu vào ngực hẩn ậm ừ vài tiếng cho qua.

Huy Tân cũng không nghĩ nhiều vội diu nàng ngồi xuống, con mình cũng ngồi kê bên bắt đầu bất pháp quyền điều khiển cho chiếc kiệu bay chậm và bắt đầu hạ thấp xuống dưới sát mặt đất.

Cái kiệu phi hành liên tục trong cơn bão cát được hai ngày thì tới ngày thứ ba phong bạo bỗng trở nên mạnh hơn trước đó gấp cả ba lần. Hai người đành quyết định dừng lại, đào xuống đồi cát một cái hang vừa đủ cho cái kiệu đi vào rồi lấp cát bên trên lại.

Bên trong kiệu Huy Tân triệu hồi ra bảy con khôi lỗi đi bố trí vài trận pháp đơn sơ có thể che giấu khí tức và có lực phòng vệ tương đối.

Thấy Huy Tân tỉ mỉ và cẩn thận như thế Mộc Vân Anh muốn giúp đỡ nhưng cũng không có chỗ để dụng võ, đành ngồi yên nhập định cùng cố tu vi của mình.

Bỏ trận song, Huy Tân mới yên tâm quay về kiệu, khi thấy Mộc Vân Anh đang ngồi trên ghế nhắm mắt nhập định hẩn cũng tìm một chỗ dưới sàng gần đó ngồi xuống điều hòa tâm tính của mình lại.

Huy Tân không ngờ lần ngồi xuống này lại kéo dài suốt ba ngày ba đêm, nhưng cái hẩn thu gặt được cũng không hề nhỏ.

Huy Tân đọc nhiều kinh Nhập Lăng Già nên hiểu được con người có rất nhiều cách để tập cho tâm của mình kiên định ý chí vững bền.

Cách thứ nhất thường được người trong hội giáo áp dụng chính là chịu đựng và rèn đức, bản ngã. Kiên vững bản tâm chịu đựng tất cả và vương lên tất cả. Vì thế có nhiều người có thói quen tự hành sát. Tự làm đau mình để vương lên chính mình. Huy Tân lúc đầu chính là lựa chọn con đường bản ngã, chịu đựng tất cả. Nhưng không phải ai cũng hợp với con đường đau khổ này, vì khi đến một mức nhất định nào đó vì chịu đựng quá độ tâm ma sẽ sinh ra.

Cách thứ hai rất hiếm người đạt được đó là vô ngã. Mặc kệ tất cả, sắc tức thị không, không tức thị sắc. Xem thường mọi thứ ngoài bản tâm, thân không mang gánh nặng, thì không có gì làm nặng lòng được. Từ thời cổ kim đã có nhiều người theo đuổi vô ngã và ngồi thiền phạt cả đời mình, nhưng nó không cùng đường với tu đạo. Vì tu luyện để có được sức mạnh theo đuổi sức mạnh, trong tâm luôn nó gánh nặng của “lực lượng”. Do đó nhiều tu sĩ lầm tưởng đem “lực lượng” biến thành tâm của mình, và biến thành nô lệ của “lực lượng”. Đương nhiên cũng có ngoại lệ đó là những phật tử biết làm việc tùy tâm, lấy lực lượng để tùy tâm.

Cách thứ ba trong truyền thuyết đó là tự ngã. Ôm trọn tất cả, bao dung tất cả, sắc tức thị tâm, tâm tức thị sắc. Tôn trọng mọi thứ trong thiên nhiên, con người, sinh vật, cây cỏ. Vạn vật chính là tâm, tâm chính là vạn vật. Đây là cách đạo nho hay áp dụng, mọi thứ đều có thiên mệnh của nó. Hôm nay ta bị muỗi cắn vì khi xưa kiếp trước ta đã gây nghiệp với nó.

Giờ đây tâm Huy Tân xuất hiện lỗ hổng, nên không thể tiếp theo cách thứ nhất bản ngã được nữa. Đồng thời trong lòng hẩn còn vương bận biết bao thế sự không thể nào mà mặc kệ tất cả được, nên cách thứ hai cũng không hợp với hẩn. Còn cách thứ ba lại càng không được vì không lẽ hẩn trở thành đứng cứu thế tha thứ cho tội lỗi của gia tộc họ Lỗ đã tiêu diệt cả giòng tộc họ Trần của hẩn.

Trong lúc không biết bước tiếp theo phải làm gì, Huy Tân chợt nảy ra ý nghĩ muốn tìm hiểu vì sao tâm ma đã xuất hiện và nguồn gốc của nó. Không phải một khi hiểu được vấn đề thì sẽ giải quyết được vấn đề sao? Dù sao làm gì đó vẫn tốt hơn là không làm gì.

Nghĩ thế Huy Tân mới tập trung ý chí mình lại rồi cẩn thận tự tiến vào thế giới đen tối đó.

Trong đó hẩn thấy được những cái xấu xa của bản thân mình, những điều hẩn muốn nói muốn làm cho người khác phải đau khổ phải trải nghiệm những thứ hẩn đã ném qua. Huy Tân muốn có ai đó thông cảm với hẩn, ai đó hiểu được những thứ xấu xa đó và chấp nhận nó.

Huy Tân cứ phân tích tìm hiểu thì ngộ ra rằng hẩn đang muốn trả thù. Không phải trả thù gia tộc họ Lỗ, không phải trả thù Thanh Yên mà là trả thù cả cái thế giới này. Trả thù bất cứ người nào hẩn gặp, bất cứ ai. Không cần biết người đó yêu mình hay ghét mình hẩn chỉ muốn trả thù.

Nghĩ đến đây Huy Tân bất giác rùn mình một cái. “Không lẽ ta đang tìm cách hãm hại Mộc Vân Anh? Ta muốn nàng trở thành trò chơi của mình?”

Khi biết mình có những mặt tâm tối đó, Huy Tân bắt đầu sợ hãi chính mình. Nếu hẩn không làm gì mà cứ mặc kệ nó, thì sớm hay muộn hẩn sẽ từ từ phân chia nhân cách. Biến thành một người điên cuồng chuyên đi giết người, hẩn sẽ chân chính thành ma.

“Tại sao? Tại sao lại trả thù?” Ý chí Huy Tân gọi hẩn tỉnh lại bắt đầu đánh tan cái ý nghĩ trả thù kia đi. Nhưng hẩn biết một ngày nào đó nó sẽ quay trở lại, dù bây giờ có đánh tan nó bao nhiêu lần nó vẫn sẽ trở lại một lần nữa.

Huy Tân đang vận dụng tới tất cả kiến thức của mình có để tìm cách chấm dứt mối họa hiểm nguy này.

Nhưng mấu chốt là hấn muốn làm gì với nó đây? Tâm ma cũng chính là hấn, vì hấn, do hấn mà sinh.

“Mình phải hiểu nó, dung hợp với nó, điều khiển nó, và cuối cùng là cắn nuốt nó!”

Khi hiểu được Tâm Ma là chính mình, nó luôn luôn tồn tại với mình. Huy Tân không những cố gắng tranh đấu hay xóa bỏ nó đi mà ngược lại hấn chấp nhận và hấp thu chúng.

Huy Tân không biết những việc mình đang làm là một trong những tối kỵ nhất trong lúc tu luyện ý chí. Vì con đường này chính là con đường tà đạo, cắn nuốt tâm ma rồi cũng sẽ đến một ngày bản thân Huy Tân cũng thành ma.

Nhưng đó là chuyện của sau này, trong lúc nguy ngập này Huy Tân chỉ cần tìm được cách để giải quyết vấn đề trước mắt.

Khi Huy Tân mở mắt ra lần nữa thì ý chí của hấn đã có một bước tiến dài mới. Gặp hiểm mà không phải họa thì chính là phúc.

Bây giờ với thần thức ngang ngửa Nguyên Anh hậu kỳ cộng với ý chí mới có chút tiến triển của Huy Tân gộp lại thì không thua thần thức của Hợp Thần tu sĩ là bao nhiêu.

Có thể hiểu khi xưa ý chí Huy Tân chỉ như một em bé đang cầm cây thần binh “Thần thức Nguyên Anh hậu kỳ”. Còn lúc này ý chí hấn đã lớn lên thành một người lớn biết võ công cộng với cây thần binh trong tay thì sẽ bộc phát ra gấp bao nhiêu sức mạnh so với trước đây?

Có một tinh thần lực khủng bố như vậy hấn không cần phải sợ sẽ bị Đông Nhi tìm ra được tung tích của mình nữa. Do đó lại có thêm một gánh nặng nữa được hấn cởi bỏ.

Thở dài khoan thai một hơi, Huy Tân có cảm giác mình đã trẻ lại đi không ít. Sinh lực dồi dào, tinh thần phấn chấn, hấn nhìn Mộc Vân Anh cười hài hòa.

“Xem ra người đứng là biến thái, mới ngồi tu luyện được ba ngày là đã có đột phá?” Mộc Vân Anh nhìn thấy tinh thần hấn sáng khoái như thế liền có thể đoán được.

“Đều là do phúc của Mộc tỷ tỷ” Huy Tân nhìn thẳng vào mắt nàng mà nói. Trước đây do trong tiềm thức hấn muốn dụ dỗ Mộc Vân Anh và hãm hại cô ta. Nên mới gọi cô ta bằng “nàng”, sau khi hiểu rõ bản thân mình. Huy Tân thật không muốn tiếp tục vết xe đổ giống khi xưa.

Nghe hấn thay đổi gọi mình là tỷ tỷ, Mộc Vân Anh tròn mắt lên miệng mấp máy hồi lâu nhưng không nói được gì, cuối cùng chỉ hừm một tiếng rồi quay mặt đi.

Nàng không hiểu sao lại lòng mình lại như tan vỡ ra từng mảnh, còn hai mắt lại đỏ hoe cay nồng.

Dùng thần thức mạnh mẽ của mình quét sơ qua, Huy Tân lập tức có thể có thể thấy được từng chút dao động nhỏ và thay đổi liên tục trên khuôn mặt nàng. Tuy Huy Tân lâu lâu có chút chậm tiêu, nhưng hấn không phải là một thằng ngu.

Nhìn biểu hiện của nàng bây giờ mà còn không hiểu nữa thì tự nhiên luôn đi cho rồi.

Hấn thàn than. “Đúng là nghiệp chướng! Mình tự tạo nghiệp thì phải chịu thôi, Nhưng còn Julian thì phải giải thích sao đây? Haiz thôi tới đâu tính tới đó vậy”

“Khụ khụ... Là tôi nói sai, nàng đừng giận nhé!”

“Hứh!”

“Hắc hắc... không lẽ đi của gái là cái cảm giác kỳ diệu này sao trời! Không được phải tập trung tinh thần không thể nào để lần đầu xuất mã mà đã thất bại được.”

“Mộc muội muội, nàng đừng giận nhé!”

“Không, ta...tôi vẫn giận. Bộ trông tôi già lắm sao?”

“Hắc hắc, không già không già chút nào, nhìn nàng cứ như là thiếu nữ mười sáu mười lăm tuổi àh”

“Tôi không tin, ngươi mới kêu người ta bằng tỷ tỷ đấy thôi”

“Ack, đã xin lỗi rồi, là tôi nói bậy được chưa? Nàng con trẻ đẹp thế này ai dám nói là mười tám tôi bẻ răng hấn ra. Mộc muội muội của tôi mới chỉ mười bốn tuổi...ah không là mười tuổi thôi. Đúng không?”

“Đúng cái đầu nguoi, đồ biến thái” Mộc Vân Anh sợ cứ để hấn nói một hồi nữa là nàng sẽ biến thành con nít ba tuổi, nên đành đá cho hấn một phát.

“Haha... muội muội xinh đẹp đừng giận nữa nhé, chúng mình cùng nhau ra ngoài đi dạo chơi một chút được không?”

“Chúng mình? ... Ồ...” Mộc Vân Anh lại vừa học được một từ mới đầy ý nghĩa nên thích thú gật đầu.

Sau khi hai người đi lên đồi cát vàng, Mộc Vân Anh nhìn ngó xung quanh thì già bộ nhũn mảy nói. “Chúng...Chúng mình đi đâu?”

“Nàng học hỏi cũng nhanh đó, chúng mình phải đi khắp nơi du ngoạn chứ sao nữa?”

“Ai thèm đi du ngoạn với người? Ở nơi khi ho cò gáy này thì có gì để mà ngắm?”

Sau cơn bão, dưới cái ánh nắng gay gắt cả vùng toàn là những đồi cát nóng bức. Nhiệt độ lên tới 80 độ, người thường căn bản là không thể sinh tồn ở nơi đây.

"Chúng mình đi tới ban thị gần đây nhất đi! Đại ca sẽ dẫn muội đi nếm thử hết tất cả các mỹ vị trên đồi." Nói tới đây Huy Tân bắt gặp rừng mình một cái. Hắn có cảm giác như là mình cũng đã từng nói những câu y như vậy với Thanh Yên ở Tây Giang Thành, rồi sau đó là bị cô ta cắn cho một phát. Huy Tân vô thức lên sờ sờ cổ mình.

Mộc Vân Anh cảm giác được Huy Tân bỗng nhiên biến sắc, khuôn mặt tái mét, ánh mắt đang nhìn về nơi xa xa hồi tưởng về một đoạn quá khứ hắc ám nào đó. Lòng nàng quặn thắt chặt lại, run run nắm chặt lấy tay hắn. "Tân, người...người đừng buồn"

Mất vài giây sau cơ thể Huy Tân mới có phản ứng lại với giọng nói thiết tha cầu khẩn đó, hắn cúi xuống nhìn Mộc Vân Anh cười cảm ơn.

Sau khi hít một hơi lấy lại tinh thần, Huy Tân xiết lấy tay nàng rồi diu vào trong kiệu.

Một tiếng nổ rền, chiếc kiệu phóng đi bằng một tốc độ kinh khủng vượt qua cả bức tường âm thanh.

Vài ngày sau, Hai người tới một ban thị được gọi là Bàu Khô thành. Toàn tường bao xung quanh thành là do nhiều người dùng pháp lực vô biên tụ hợp thổ linh khí lại hóa thành kim thạch mà nên. Cả tòa thành có màu vàng nâu cùng một màu với màu của cát.

Sau khi trả tinh thạch làm lộ phí vào thành, hai người sánh bước đi vào dịch quán mua lấy bản đồ rồi dạo quanh một vòng. Nơi đây không được coi là náo nhiệt như Tây Giang thành nhưng cũng không vắng vẻ như Huy Tân tưởng tượng.

Khí hậu bên trong thành thoáng mát dễ chịu hơn nhiều so với bên ngoài.

Lúc này hai người đang đạp phi kiếm bay đến một tửu lâu bình thường gần đó. Vì do nơi đây số lượng người không quá đông, nên cấm không trận pháp được bãi bỏ.

Hai người đến đứng vào lúc cao trào của tửu điểm. Đa số quan khách đều là người phương xa đi ngang qua đây, có nhiều người mặc đồ dân tộc thậm chí có người quần khăn dây đầu chỉ để lòi hai mắt.

Khi này mọi người đổ xô chăm chú lắng nghe một lão già và một thiếu nữ đang thuật lại tin tức gần đây nhất. Cũng có vài người chú ý đến hai vị khách lạ. Nhưng khi phát hiện họ chỉ là một đôi cặp nam nữ tu sĩ trúc cơ bình thường không có chút tư sắc gì thì bỏ mặc, quay đầu tiếp tục nghe kể chuyện.

Huy Tân chọn được một bàn thích hợp rồi cùng Mộc Vân Anh ngồi xuống kiệu vài món đặc sản quý hiếm của vùng này. Hắn cũng hứng thú như những người khác chú ý nghe ông lão kia nói. Dù sao thì cũng là tin vĩa hè miễn phí, thích thì cho tiền không thích thì thôi.

"...Ta nói quý vị không tin, thật ra trận đánh đó kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu. Ngay cả một ngọn núi cũng bị biến thành một lòng chảo phẳng như gương. Ai không tin có thể đến Triệu quốc từ chùa Thái Hiền đi về phía nam 200km là có thấy tận mắt những dấu vết của trận chiến đó. Còn nữa trên đỉnh Thái Hiền người phát hiện ra một hang động sâu 50km. Như một đường thẳng từ bên đây sườn núi xuyên gần qua đến mặt bên kia." Ông lão với giọng trầm ổn thuyết trình lời cuốn người nghe.

"Vậy tại sao mấy năm nay, bao nhiêu bang phái điều Nguyên Anh Kỳ tiền bối đi điều tra mà vẫn không có tin tức gì." Một nam tử trạc ba mươi hờ hớn hỏi.

"Về điều này, lão phu thiết nghĩ đây là truyện tình cơ mật cho dù thật sự có phát hiện gì thì cũng không tới phiên chúng ta được biết. Mà còn một sự việc xảy ra cùng lúc càng chứng tỏ cho những điều lão nói là sự thật." Ông lão nói đến đây thì dừng lại hớp một ít trà, nhắm mắt lìm dìm.

Khách quán đang nghe tới đây thì không khỏi nhao nhao lên yêu cầu ông lão nói rõ. Đúng lúc này cô gái đen đuôi không có chút bắt mắt nhận được dấu hiệu của ông lão bèn đứng lên cầm một cái khay đi một vòng quanh.

Mọi người thấy một mảng này đành móc túi đem ra một khối hạ phẩm tinh thạch thả lên cái khay tiền được đưa tới trước mặt mình.

Khi ông lão thấy cô gái da đen quay về thì gật đầu cười rồi đứng dậy quay một vòng cảm ơn.

"Là truyện gì, ông mau kể đi!"

"Đúng đó, đừng lằng nhằng nữa"

"Khụ khụ... Chắc hẳn mọi người đều nghe đến chuyện có Hóa Hình yêu tu xâm nhập vào phía nam của chúng ta?"

"Huh? Điều này con nít ba tuổi cũng biết, cần gì lão nói"

"Không sai, việc này đã được truyền đi khắp nơi ai cũng biết"

"Mọi người bình tĩnh, không biết có ai biết rõ thời gian chính xác đám yêu tu này xuất hiện?" Lão ông nói đến đây thì dừng một chút không thấy ai trả lời mình thì bèn cười tự đắc.

"Đó chính là chín năm trước đây, ngay sau khi Phượng Hoàng lửa xuất hiện, còn vì sao chúng lại cùng lúc xuất hiện thì lão phu không nói, mọi người cũng tự đoán được. Và trọng yếu hơn đó là..." Lão khựng lại một chút để thu hút sự chú ý của mọi người rồi nhất mạnh từng lời. "Chính là bây giờ bọn chúng đang tụ họp lại ngay ở trong Triệu quốc!"

Mọi người nghe tới đây thì bắt đầu tùm năm tụ ba bàn tán xôn xao cả lên. Huy Tân có thể loáng thoáng nghe được vài câu:

"Không thể nào...."

"Sao lại trùng hợp như vậy...."

"Không lẽ là như vậy?...."

Huy Tân lắc đầu cười khổ, không ngờ chuyện Phượng Hoàng lửa lại được nhiều người biết đến như vậy. Dù là lão kia nói có chút sai lệch và chấp rập nhiều chỗ lại nhưng cũng thành một câu chuyện đầy sự lôi cuốn đầy chứ.

Huy Tân cũng không có tính đứng lên vạch trần đối phương, dù sao hai người họ cũng chỉ là muốn kiếm thêm chút tinh thạch mà thôi.

Chuyển ánh mắt sang Mộc Vân Anh, Huy Tân không khỏi có chút lầy lăm lăm. Vì nàng lúc này đang tập trung thử tất cả các món ăn lạ trên bàn không lý gì đến mọi người xung quanh.

"Đại ca không biết là muội muội lại thích ăn những món ăn này, biết vậy đã gọi nhiều thêm một chút."

Nghe Huy Tân truyền âm, Mộc Vân Anh đỏ mặt cúi đầu trả lời bằng giọng riu rít "Tại từ nhỏ nhà muội nghèo, bà ngoại một mình nuôi nấng muội không có tiền để được ăn những thứ sang trọng như vậy, Khi biết chuyện thì đã được đưa vào môn phái, sau đó vì sợ phụ lòng sư phụ nên muội ngày đêm tu luyện. Mấy năm nay lại do sợ lỡ nhiệm vụ được giao, thành ra muội luôn đứng ở trước hang động thổ phi đó chờ đại ca. Đến tận bây giờ..."

"Ngốc thật, muội không có nghĩ đến lỡ đại ca không bao giờ xuất hiện sao? Hay lỡ như huynh đây đã chết mất xác ở đâu đó rồi. Không lẽ muội cứ đứng đó chờ suốt đời?" Huy Tân vỗ vỗ đầu Mộc Vân Anh quở trách.

"Ta... muội biết huynh nhất định sẽ tới, muội có linh cảm như vậy" Nàng ngược nhìn Huy Tân truyền âm với giọng đầy kiên định.

"Được rồi, đã vậy muội hãy ăn nhiều một chút. Sau này đại ca sẽ dẫn muội đi khắp nơi, chiêm ngưỡng tất cả cảnh đẹp và món ăn ngon của đại lục Thần Thú này."

"Ừm..." Mộc Vân Anh gạt đầu lau nước mắt cười tươi.

"Các vị khách quan sau đây lão xin được kể một câu chuyện khác không hề kém phần hấp dẫn như câu chuyện vừa rồi. Nếu thấy truyện hay xin các vị hảo ý giúp hai người lão đầu đây có tiền để trang trải vượt qua được sa mạc rộng lớn này. Xin cảm ơn! Câu truyện sau đây lão kể chính là câu chuyện đã xảy ra ngay trong Xích Viêm Hải này." Ông lão chấp tay chào mọi người giới thiệu.

"Chắc hẳn tất cả quan khách ở đây ai cũng đã nghe qua sự tích của Xích Viêm Hải?" Lão đứng quét nhìn cả phòng một vòng rồi gạt đầu cười nói tiếp. "Mọi người đều biết ở ngay trung tâm của sa mạc của chúng ta là một vùng tử địa vô cùng rộng lớn. Có lời truyền tất cả sinh mạng đi vào trong đó sẽ bị ngọn lửa Xích Viêm thiêu cháy ngay cả linh hồn cũng không thể thoát, cũng có người nói ai đi vào đó sẽ bị cô thú ăn thịt. Hôm nay lão phu muốn kể về Xích Huyết Thần và cỗ thú Phồn Viêm Ngư."

"Xích Huyết Thần và cỗ thú Phồn Viêm Ngư?"

"Hai kẻ đó là ai?" Nhiều người mờ mịt khó hiểu hỏi.

"Khụ...khụ... Mọi người đừng gấp lão phu sẽ giải thích cặn kẽ...."

"Muội có biết lão đó đang nói về cái gì không?" Huy Tân phát hiện Mộc Vân Anh có chút tỏ vẻ trẻ môi với đám người xung quanh.

"Hihi... Cũng có biết chút chút. Trước đây vì phải ra ngoài thi hành nhiệm vụ nên muội đã phải đọc hết các sách cổ có nói về Tam Đại Tử Vực của Thần Thú đại lục" Mộc Vân Anh tự hào nói.

"Huh? Không ngờ nàng đây còn là một nhà thông thái nữa."

"Cũng là do bị ép buộc đọc một đống sách thôi, muội không dám tự nhận là nhà thông thái gì đó đâu" Mộc Vân Anh lắc đầu không cho là đúng.

"Vậy có thời gian, Mộc muội nhất định phải kể cho huynh nghe hết về sự tích của hai tử vực còn lại đó."

"Nhất định, tới lúc đó huynh không muốn nghe, muội cũng sẽ ép huynh phải nghe"

Nghe thế Huy Tân thầm lắc đầu nghĩ. ‘Mộc Vân Anh đúng là làm cho người ta khó hiểu. Có lúc thì khó khăn như một bà già gần trăm tuổi, có lúc thì hồn nhiên cười đùa như thiếu nữ mười sáu. Làm người khác không biết đâu mà lần’

Ông lão kể chuyện kia vẫn đang đứng thao thao bất tuyệt. “Chuyện xảy ra từ thuở ban đầu khi nơi đây chưa phải là Thần Thú đại lục như bây giờ. Thời đó vô cùng hỗn loạn, đâu đâu cũng có thể thấy cỏ thú. Xích Huyết Thần là một tồn tại vô thượng pháp lực vô biên mà ngay cả các đời Thần Thú sau này cũng phải kính trọng. Một hôm không rõ vì nguyên do gì Xích Huyết Thần đã đến đại lục chúng ta và cùng Phận Viêm Ngư cổ thú một hồi đại chiến. Có người nói cả hai vì một báu vật nào đó, cũng có người cho rằng Xích Huyết Thần muốn thu phục Phận Viêm Ngư làm linh thú mà xảy ra đại chiến...”

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thiên Khanh Tháp

“Đại ca chúng mình đi thôi, muội cũng không muốn ăn ở đây nữa.” Huy Tân đang nghe kể chuyện say sưa thì đột nhiên Mộc Vân Anh truyền âm qua huyệt thức. Dù không biết là vì lý do gì hẳn cũng gật gật đồng ý rồi trả tiền đứng dậy đi ra ngoài.

Khi cả hai đang thông thả bay trên con đường lớn nhất của thành Bàu Khô, Huy Tân mới từ từ hỏi. “Chúng mình đi quán khác đi, lần này sẽ đi đến một nơi sang trọng hơn cả khách điếm lúc này luôn.”

“Muội thấy hơi mệt muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, xin lỗi huynh!” Mộc Vân Anh cắn môi hồng, nhẹ lắc đầu nói.

Huy Tân không biết làm thế nào cho phải nên đành đưa nàng đến một khách sạn quý phái cao cấp.

Khi thuê được hai căn phòng thượng hạng sát kề bên nhau, Huy Tân đưa Mộc Vân Anh về phòng nàng.

Cả hai thả lỏng thu hồi phép thuật, để tu vi và diện mạo trở lại như cũ. Huy Tân phát tay áo tế ra một cái vòng cách âm với bên ngoài rồi nhìn nàng hỏi.

“Bây giờ muội có thể nói cho huynh biết vì sao chúng mình lại phải bỏ đi như vậy chưa?”

“Ta... Muội bị một tên lưu manh nhìn chằm chằm, muội sợ hắn sẽ gây khó dễ với huynh nên...” Mộc Vân Anh vừa vờ về nếp áo của mình vừa nói.

“Trời đất! Là vì lý do này? Lần sau không cần phải như thế, tên nào dám nhìn muội huynh sẽ cho hắn biết tay. Không lẽ sau này huynh đưa muội đi đâu cũng phải nom nớp lo sợ, thế thì ở luôn trong động phủ còn vui hơn.” Huy Tân bốp bốp cái trán của mình cố gắng giải thích cho cô ta hiểu.

“Muội xin lỗi...” Mộc Vân Anh riu riu nói với giọng như sắp khóc đến nơi làm Huy Tân phải một hồi bối rối.

“Haha... dù sao cũng cảm ơn muội có ý tốt đã lo nghĩ cho huynh, đừng khóc... đừng khóc mà...” Huy Tân quên bèn mất một điều kinh khủng đó là đôi khi Mộc Vân Anh còn hay nít ướn nữa.

“Híc híc... hu...hu...”

...

Chớp mắt hai người đã ở lại Bàu Khô thành được hai tuần, không biết Huy Tân đã dùng cách gì để có thể dụ dỗ được Mộc Vân Anh ngoan ngoãn đi khắp nơi trong thành với hắn.

Trong thời gian này hắn cũng nhiều lần ra vào các cửa hàng đấu giá để bán ra những thứ không cần thiết như da và cốt thú, phù lục, linh khí, pháp khí... Thỉnh thoảng ghé những tiệm luyện khí để tìm kiếm vài vật liệu quý hiếm về tế luyện lại một số pháp trận để thăng lên một cấp độ mới. Hiển nhiên Huy Tân cũng tận dụng cơ hội thu thập thêm một ít linh dược có tác dụng làm giảm đau.

Khi hai người nhìn lại bản đồ thấy mình không có bỏ sót qua một chỗ nào chưa tham quan thì mới chịu lên đường hướng về một tòa thành khác nằm sâu trong vùng trung tâm sa mạc mà đi.

Mộc Vân Anh vì ít có trải nghiệm, thường không được tiếp xúc với thế giới bên ngoài nên một đường luôn bên cạnh hắn một phút cũng không rời xa, nhiều người nhìn vào còn lầm tưởng cả hai là một cặp đạo侣 mới cưới.

Chiếc kiệu của hai người vừa phóng vút đi thì cùng lúc có nhiều đạo cầu vòng bay ra khỏi thành đuổi theo.

Những đạo cầu vòng này khi chạm trán nhau liền ngưng thần giới bị. Có nhiều đạo vì gặp lại phải tử địch nên liền lao vào nhau chém giết ta sống ngươi chết, cũng có đạo quay lưng bỏ đi.

Nhưng đa số sau khi thấy tốc độ kinh khủng của cái kiệu thì cũng biết mình không có sức để mà gây sự. Chưa nói đến có thể đuổi theo kịp hay không,

đối phương có được pháp bảo phi hành khủng bố như thế thì tu vi ít nhất cũng phải là Kim Đan kỳ. Những tên cướp đường trúc cơ kỳ như họ thì tránh xa không kịp nào dám mơ tưởng gì.

Lần này không phải vì Huy Tân đã quá sơ suất nên gây nên một hồi đuổi giết chấn động ngoài Bưu Khô thành. Hắn nay đâu còn là một trúc cơ kỳ tu sĩ bình thường như xưa, tài cao thì gan cũng lớn.

Thật ra hắn đã điều tra kỹ, trong Bưu Khô thành nhỏ nhỏ này vì đa số là đệ giai tu sĩ Trúc Cơ kỳ, chỉ có lác đác vài tên Kim Đan kỳ, thành thử Huy Tân mới to gan lớn mật dẫn người đẹp đi dạo quanh ngắm cảnh và vùng tình thạch phung phí như thế.

Một ngày của một tháng sau, khi này hai người đã đi được một đoạn khá sâu vào vùng trung tâm. Huy Tân phát hiện càng đi về phía trước thời tiết càng ngày một oi bức hơn, lúc về đêm thì lại lạnh thấu xương.

Sinh vật có thể tồn tại nơi này số nhiều là yêu thú từ cấp ba trở lên. Hôm nay hai người dừng lại là do Huy Tân tìm thấy một đầu yêu thú cấp ba đỉnh phong Thạch Sùng Kim Giáp.

Tên như ý nghĩa, con yêu thú này ngoài có hình dáng như một con thần lân toàn thân có giáp cứng thì nó dài 4 mét cao một mét. Nhìn sơ qua cũng không khác gì mấy con bạo long bình thường.

Đây là lần đầu tiên Huy Tân gặp phải một con to lớn và hung hãn như vậy. Mộc Vân Anh thì chỉ đứng một bên áp trận, không có ý sẽ giúp hắn một tay.

Nên biết một con yêu thú cấp ba đỉnh thì ngay cả Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ bình thường cũng khó mà gây tổn thương đến nó.

Chỉ thấy trong tay Huy Tân đang nắm lấy một đoạn kiếm, dưới lớp áo bên ngoài là nội giáp F-9 đã được triệu hồi ra. Ngoài ra không thấy hắn lấy ra pháp bảo nào khác. Mộc Vân Anh chứng kiến một màn này cũng không có lên tiếng ngăn cản lại.

Gật đầu mỉm cười với nàng một tiếng, Huy Tân bắt đầu đề cao tốc độ của mình lên.

Bát Phi Vân Bộ! Huy Tân vừa chạy về phía Thạch Sùng Kim Giáp vừa sử dụng công pháp hỗ trợ, vận tốc của hắn không ngừng tăng 90m/s; 95m/s; 96m/s.

‘Đây vẫn chưa phải là cực hạn của mình, Lợi độn thuật!’ Huy Tân thầm tự nhủ.

Khi hắn chỉ còn cách mục tiêu phía trước mười mét thì tốc độ đã đạt đến 128m/s.

Nhưng đúng lúc này một bóng đen chớp nhoáng như một viên đạn lao thẳng ngay đến bên hông trái hắn.

Trong tích tắc Huy Tân có thể thấy rõ bóng đen đó là do cái đuôi của Thạch Sùng Kim Giáp đánh ra. Tốc độ của nó hơn xa tốc độ của hắn.

Đúng lúc này hình ảnh Huy Tân chợt biến mất và phân thành tám ảo ảnh bao vây lấy Thạch Sùng Kim Giáp vào trong.

Thần thông thực sự của Bát Phi Vân Bộ đã hiện lộ ra. Cái đuôi đánh vào khoảng không liên đập xuống mặt các “bùm” một tiếng.

Con Thạch Sùng không vì đó mà dừng lại, nó dựa theo lực phản hồi từ đuôi uốn cong mình há miệng đầy răng nanh táp về phía một ảo ảnh gần nhất.

Huy Tân thu tám ảo ảnh lại hiện ra ngay phía chân sau của nó rồi dùng hết lực đâm xuống.

Đoàn kiếm không hổ là bảo vật cấp E-3 liền có thể dễ dàng xuyên Kim Giáp cắm ngập lún cả cán. Thạch Sùng nổi bạo dùng chân trước tung một trào vào vai trái hắn.

Sau đòn tấn công vừa rồi thân hình Huy Tân cũng đã đi hết đà bị giữ khựng lại, Thần thông phân thân của Bát Phi Vân Bộ vừa bị thu hồi phải mất vài giây để huyết khí bình ổn lại mới có thể khu sử lại.

Ý niệm Huy Tân cấp tốc xoay chuyển, liền buông tay đang nắm phi kiếm ra, rồi dụng lực ở hai chân búng mạnh phóng lui lại.

Tuy đã cố hết sức nhưng hắn vẫn còn chậm một nhịp, nháy mắt một trào năm móng sắc nhọn đã bổ đến trước mặt. Nếu bị một con yêu thú cấp ba đỉnh phong với lực lượng khủng bố hơn xa nhiều lần tu sĩ Kim Đan kỳ đỉnh phong đáng trúng phải. Cho dù là Huy Tân có nội giáp cấp F-9 thì cũng không chịu nổi một đòn trả thù kinh khủng này.

Biết rõ một khắc nữa là mình sẽ phải bỏ mạng, nhưng trong mắt Huy Tân vẫn tỏa sáng sự tự tin.

Hỏa độn thuật!

Xung quanh người Huy Tân vốn có một tầng tử khí của lôi điện thì bây giờ dưới chân lại có thêm một lớp hỏa khí đỏ vàng bùng phát ra. Tức thì có một tiếng nổ “Oanh” ngay trước khi một trào hung hãn kia vồ trúng lấy hắn. Huy Tân cả người được bảo phủ trong khói đen bắn thẳng ra ngoài xa.

Lực phản chấn vô cùng lớn làm hắn lăn lộn cả một đường dài trên mặt các. Tuy đã thoát hiểm nhưng Huy Tân không dám lơ là, lập tức gồng mình đứng dậy.

Một chất ngôn ngọn đang trào lên ở cổ, hấn không có cách nào đành phải ọc ra một ngụm máu nhỏ để giảm bớt nội thương.

Sau khi phun ra một chút máu ú do vụ nổ gây ra sắc mặt Huy Tân đã khá hơn nhiều.

‘Hắc hắc... Cũng may là kịp thời vận dụng Hỏa độn thuật không thì kỳ này tiêu thật!’ Huy Tân liếc nhìn Thạch Sùng Kim Giáp đang gằm gừ đằng xa mà thầm nghĩ. Nguyên tố hỏa thật bá đạo, nó cũng như lôi và quang (ánh sáng) có tốc độ cực nhanh và uy lực tấn công vô cùng khủng bố.

Nhưng xét cho kỹ thì hỏa hoàn toàn khác với hai nguyên tố kia, nó không nhanh như quang (ánh sáng) hay mạnh mẽ như lôi. Nhưng nó có thể sánh ngang với quang và lôi là vì hỏa có tính chất bộc phát ghê gớm nhất.

Khi hỏa bị dồn nén lại đến một mức độ nhất định, nó sẽ bùng nổ và hủy diệt hết thảy. Đó cũng là lý do vì sao người ta luôn chỉ dùng nguyên tố hỏa để tể luyện ra Bomb.

Trong các loại độn thuật thì hỏa độn thuật cũng được cho là nhanh nhất nhưng được ít người dùng đến. Vì nó chỉ có thể bộc phát ra tốc độ cực cao trong vòng vài khắc, mà không thể kéo dài như những loại độn thuật khác. Cũng nhờ có đặc tính này mà Huy Tân mới thoát được một mạng.

Nhìn xuống đồng hồ đeo tay của mình, Huy Tân cười lầm bầm vài tiếng. ‘184m/s, không biết khi Kết Đan thành công tốc độ sẽ nhanh đến mức nào’

“Đại ca! Cần thận” Mộc Vân Anh bỗng phát hiện con yêu thú đã bắt đầu di chuyển mà Huy Tân thì vẫn còn đứng yên cúi đầu nhìn đồng hồ. Nàng liền vội hô lớn cảnh báo cho hấn.

Huy Tân rùng mình vội đạp một đạp xuống dưới nền cát phóng lui về sau, khi nhìn lại Thạch Sùng Kim Giáp thì hấn không khỏi chết sững.

“Mộc muội gọi ta có gì không?”

“Ta... Hửh, người ta mặc kệ, không nói chuyện với huynh nữa” Mộc Vân Anh đỏ mặt tức giận bỏ đi quay về kiệu.

Huy Tân thấy vậy thì cười hắc hắc khoái chí. Vì khi này con Thạch Sùng Kim Giáp đang từ xa chạy về phía này với ý đồ cắn chết hấn. Nhưng chỉ có điều là chân nó đã bị thương nên di động có chút khó khăn, tốc độ giảm hẳn so với trước đó. Nếu Huy Tân đứng yên chờ đợi thì cũng phải mất hơn mười giây nó mới bò được tới đây.

Gật gật đầu hài lòng với hiệu quả thu được sau lần liều mạng vừa rồi, Huy Tân vung tay phóng vài cây cờ lên trời rồi bất pháp quyết muốn bày một trận pháp.

Trận pháp này cũng không có gì huyền diệu, nó chủ yếu dùng để tụ thổ lực khiến cho nền cát kết cứng lại ngăn chặn đường lui của Thạch Sùng Kim Giáp mà thôi.

Chuẩn bị đâu vào đấy, hấn mới tập trung tinh thần chuẩn bị cho đợt chạm trán kế tiếp.

Nắm chặt hai tay lại thành nắm đấm, Huy Tân lao vút vào quần đấu với Thạch Sùng Kim Giáp. Hấn vô cùng cẩn thận, chỉ luôn nhắm vào cái chân bị thương mà đánh.

Khi Thạch Sùng Kim Giáp muốn trả đòn, thì Huy Tân lại phân thân biến thành tám ảo ảnh. Chờ đợi nó lộ sơ hở thì hấn thu hồi ảo ảnh lại, nắm bắt cơ hội tấn công dồn dập vào một chỗ. Khi gặp nguy hiểm thì dùng hỏa độn thuật mà thoát thân.

Tuy Huy Tân tay không tât sắt, nhưng có nội giáp bao phủ cả bàn tay. Nên từng quyền hấn xuất ra uy lực cũng không hề kém.

Không bao lâu hấn đã đánh gãy thêm chân còn lại của con yêu thú.

Thạch Sùng Kim Giáp đau đớn giãy giụa cố lấy miệng tấp lại một lần, rồi lật đật đào đất tính chuồn đi mất. Nhưng nó vừa mới cắm đầu xuống dưới cát được mắt phân thì dừng lại, hai tay cào cào liên tục nhưng không giúp được gì.

Huy Tân nhìn một cảnh này thì cười lạnh, lắc thân mình biến mất. Khi xuất hiện lại lần nữa đã bên cạnh đoàn kiếm, ung dung đưa tay rút kiếm ra.

Thạch Sùng Kim Giáp như biết mình bị trúng bẫy, nên chuôi ngược trở ra tìm đường khác chạy đi.

Huy Tân khổ tâm đưa nó vào tròng như vậy, có lý nào để nó dễ dàng rời đi như thế. Hấn lần nữa đề cao tốc độ đến cực hạn, nhảy lên cầm đoàn kiếm chìa thẳng vào cổ con yêu thú.

Như phát hiện ra có nguy hiểm trí mạng Thạch Sùng Kim Giáp quất một đuôi hết sức lực với hy vọng có thể đuổi tên nhân loại biến thái này đi.

Với thần thức mạnh mẽ Huy Tân dễ dàng thấy được đòn tât công cuối cùng của Thạch Sùng Kim Giáp. Nhưng hấn không hề có ý sẽ dừng lại, thậm chí nén linh khí lại rồi lại sử ra Hỏa độn thuật.

Tuy cũng là Hỏa độn thuật nhưng lần này không phải dùng để né tránh, mà là dùng để đề thăng tốc độ và uy lực tấn công.

Oanh một tiếng dưới sự bùng nổ của hỏa linh khí, cả người Huy Tân lao đi với vận tốc 184m/s tương đương với 662km/h. Hấn như một cây kiếm sắc bén cắt xuyên qua cổ Thạch Sùng Kim Giáp.

Sau một tiếng đấng rầm bụi bay mù mịt, trong tư thế bò bằng hai chân một tay Huy Tân vững vàng đáp xuống nền cát như kiềng ba chân. Tay còn lại vẫn còn đang nắm lấy đoàn kiếm thăm đây máu tanh.

Thạch Sùng Kim Giác cả người hơi lay động một chút, vết thương ngay cổ liền nứt toát ra máu nóng phụt lên đầy trời.

Diệt sát được một đầu yêu thú Huy Tân cũng không có lấy làm vui cho lắm. Ngay từ đầu hắn có thể dùng súng laser hay súng sonic là có thể giải quyết dễ dàng. Mà hắn lựa chọn quần đầu cũng không phải vì tiết kiệm trung phẩm tinh thạch.

Cái Huy Tân muốn đạt được là những thời khắc sinh tử, đặt mạng mình trên đường đao lưỡi kiếm. Hắn muốn luyện tập cho cơ thể mình có phản xạ với nguy hiểm, và đột phá cực hạn của bản thân.

Qua cuộc chiến này, Huy Tân không thu hoạch được gì nhiều. Nhưng ít nhất thì cũng đã nắm bắt được phương pháp phối hợp những bí thuật thần thông với nhau, để có thể bộc phát ra sức mạnh to lớn nhất của cơ thể.

Sau khi thu thập mọi thứ như nội đan, giáp, và cốt của Thạch Sùng Kim Giác, Huy Tân té ra một ngọn lửa hủy đi các dấu tích của cuộc chiến rồi mới quay lại kiệu cùng Mộc Vân Anh tiếp tục lên đường.

Dọc đường đi có vài lần họ bị mấy tên kim đan kỳ chặn cướp, tất nhiên Huy Tân hai người cũng không có lòng tốt gì tha cho bọn mù mắt này. Mộc Vân Anh nay đã là Nguyên Anh trung kỳ cùng với hắn cả hai tay mỗi tay cầm một súng trợ trận, thì dù Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ có đến cũng không sợ.

Lâu lâu phát hiện được một hai con yêu thú cấp 3, Huy Tân liền hăng hái đi xuống thu thập nội đan.

Cứ thế hai người họ một đường thẳng tiến vào vùng trung tâm sa mạc Xích Viêm Hải.

Mãi đến hai tháng sau, họ tới được Cửu Duệ thành một trong tam đại thành của cả Xích Viêm Hải. Thành này có quy mô rộng lớn gấp ba lần Bưu Khô thành. Đây là điểm chuyển tiếp của các nước xung quanh, những người lái buôn và bảo tiêu đi ngang đều phải dừng chân ở nơi đây.

Đây là một nơi rong rã hỗn tạp, dân thường theo từng đoàn xe ngựa và lạc đà không ngừng tấp nập ra vào. Còn tu sĩ thì có thể trực tiếp bay thẳng vào thành không cần phải đóng lệ phí.

Trưởng lão chủ quản thành là do chín gia tộc khác nhau tụ họp cùng trông coi. Vì đa số các sự vụ trong thành có dân phàm lo liệu nên nếu so với lợi tức thu vào thì tình thạch chi phí cho duy trì pháp trận cũng không bao nhiêu. Nên lệ thu phí vào thành được miễn bỏ.

Huy Tân cùng Mộc Vân Anh cải trang thành hai anh em da đen cơ bắp đồ sộ rồi mới sánh vai đạp phi kiếm bay vào thành từ cửa tây.

Nhìn xuống dưới toàn là người và hàng hóa chất đầy đường, những ngôi nhà bên ngoài cũng chỉ cao từ hai đến ba tầng lầu. Nhưng khi đi qua lớp tường thứ hai, đập vào mắt là những đài các khổng lồ. Đa số kiến trúc nơi đây có mái tròn hoặc mũi nhọn.

Như mọi lần khác, đầu tiên Huy Tân muốn đến dịch quán mua một bức bản đồ có đầy đủ chỉ dẫn và tiện thể thuê hai phòng trọ trước.

Vì đây là nơi ngoạ hổ tàn long, không chỉ có Nguyên Anh kỳ tu sĩ, mà cả Hợp Thần lão quái cũng thường hay xuất hiện. Nên Huy Tân để Mộc Vân Anh lại, một mình từ từ bay một vòng quan sát khu vực phía tây này.

Phi hành một hồi lâu, Huy Tân mới thầm quyết định đáp xuống tầng trệt của một tòa kiến trúc sáu tầng có đề bản Bảo Chi Lâu không ngừng lấp lóe ra ra đủ loại màu sắc hấp dẫn chú ý.

Bước qua đại môn là sảnh đường rộng lớn hai bên trái và phải là những hàng ghế đang có khá nhiều người đang ngồi chờ đợi. Phía trước là một quầy hàng được làm bằng thanh thạch, bên trên có cả chục cửa sổ, mỗi cửa sổ có một nhân viên đang lộ mặt ra bận bịu phục vụ khách hàng.

Đang lúc Huy Tân không biết phải làm sao, thì có một trung niên từ tiến đến cuối người chào rồi cười nói. “Xin đại nhân theo tiểu nhân vào hậu trường, nơi đây chỉ dùng để phục vụ cho phàm nhân và đệ giai tu sĩ.”

Huy Tân chần chờ một chút rồi gật đầu đồng ý. Trung niên từ dẫn Huy Tân đi qua một vòm cửa phía sau quầy hàng rồi lại cuối người thưa. “Xin ngài chờ lại nơi đây sẽ có người đến đón tiếp.” Nói rồi hắn lại cuối chào lần nữa mới bỏ đi.

Huy Tân tò mò đi vào trong thì đây lại là một đại sảnh khác, chỉ có điều nơi đây được trang trí hoa lệ hơn. Hai bên là hai cầu thang cùng dẫn đi lên tầng trên, chính giữa là một cái hòn non bộ có nước phun lên thành cột ở giữa trông vô vùng tinh xảo.

Lúc này chỉ có mình Huy Tân đứng chờ ở đây, nhưng không được bao lâu thì đã có một thiếu nữ tu vi Luyện Khí kỳ khá xinh xắn đi vào cuối người chào.

“Không biết ngài cần tiểu điểm giúp đỡ điều gì, nơi đây có hội nghị trao đổi, có bán đấu giá, có nhận tinh luyện pháp bảo, có nhận luyện đan dược, và có bán và mua lại tất cả các công pháp và pháp thuật bí truyền. Tiền bối ngài có thể xem thêm thông tin ở trong đây.” Thiếu nữ vừa nói vừa dâng lên một thẻ ngọc được đặc trong một cái khay bạc.

Huy Tân tiếp lấy tấm thẻ ngọc đó rồi đưa thần thức lướt sơ qua, một hồi trầm ngâm hắn mới nói. “Ta muốn bán nguyên liệu yêu thú, pháp bảo, và phù lục”

“Không biết chẳng hay nguyên liệu yêu thú ngài muốn giao dịch là đẳng cấp nào và số lượng bao nhiêu?” Thiếu nữ lại cuối mình dịu dàng hỏi.

“Uhm... là cấp ba, số lượng cũng khá nhiều.” Huy Tân băng quơ nói.

“Xin tiên bối theo tiểu nữ lên lầu trên để tiến hành giao dịch” Thiếu nữ đưa tay mời rồi đi trước dẫn đường.

Sau khi đưa Huy Tân vào một phòng vắng, nàng ta mới cáo lui. Huy Tân đáp lễ rồi mới quay người đánh giá xung quanh. Chính giữa phòng là một cái bàn gỗ quý hình chữ nhật có bốn ghế dựa để dọc theo cạnh dài. Trên bàn đã có sẵn trà nóng và một lò trầm hương.

Được năm phút sau, thì cánh cửa ở phía bên kia mở ra. Bước vào là một lão đầu đã trạc ngũ tuần. Lão cười bắt chuyện với Huy Tân. “Đã để đạo hữu chờ lâu, Ta là Trang Đầu sẽ là người chịu trách giao dịch với đạo hữu. Không biết có phải đạo hữu định trao đổi nguyên liệu yêu thú?”

Huy Tân quét tinh thần qua người đối phương thì phát hiện lão có tu vi Kim Đan kỳ thì không khỏi khiến cho hắn cảm thấy kỳ quái. Minh chỉ để linh lực dao động ở mức Trúc cơ kỳ, vì sao đối phương lại xưng hô ngang hàng với mình.

Tuy nghi thế nhưng Huy Tân vẫn nhanh nhẹn gật đầu nói phải.

“Đã thế để tránh mất thời gian quý báu của đạo hữu, chúng ta lập tức tiến hành. Mời đạo hữu.” Lão ta nhanh chóng yên vị vào ghế của mình và nhìn Huy Tân.

Thấy thế Huy Tân cũng không ngại ngừng phát tay đồ vật phẩm cần bán ra trên bàn rồi cười mỉm chờ đợi.

Lúc đầu Trang Đầu còn giữ được bình tĩnh thăm tính toán, nhưng khi phát hiện toàn bộ số lượng yêu thú ở đây toàn là cấp 3 đỉnh phong, mà điều quan trọng là tất cả đều mới bị diệt sát gần đây. Thì giựt mình hít một hơi ngậm khí, lão lại lên đánh giá Huy Tân thêm một lần nữa mới cười nói. “Vì do đây toàn là một bộ đầy đủ nên giá thành sẽ được tăng lên rất nhiều, bên cạnh đó là chúng mới vừa được thu thập nên giá trị lại bội tăng. Ví dụ như nguyên bộ giáp và cốt của Huyết Cường Nghĩ này thì giá thấp nhất cũng phải là 235 khối, còn như bộ da và cốt của Hoàng Thổ Xà này thì cũng phải được 315 khối...”

Ba giờ sau Huy Tân lại đang ngồi bàn bạc với một thiếu phụ xinh đẹp trong một căn phòng bí mật của một bảo lâu khác. Đây đã là địa điểm thứ năm Huy Tân dừng lại để tiến hành giao dịch.

"...hai tuần sau vào cuối tháng tất cả vật phẩm của đạo hữu, sẽ được tiểu điểm đem ra bán đấu giá tại Đệ Tứ Thiên Khang bảo hội của Thiên Khang tháp. Sau khi hội đấu giá kết thúc tiểu điểm sẽ liên hệ với đạo hữu để bàn giao, hiển nhiên sẽ thu một ít lệ phí chỉ có 3% của tổng lượng tính thạch được thu lại. Đây cũng là giá ưu đãi nhất tiểu điểm có thể bỏ ra chỉ cho những quý khách nào có giao dịch với số lượng lớn như đạo hữu đây." Thiếu phụ xinh đẹp ngồi nghiêng một bên ánh mắt long lanh liếc nhìn Huy Tân từ tốn thỏ thẻ.

Huy Tân gật đầu đứng dậy nói "Vậy thì phải làm phiền nhiều Mai đạo hữu đây và quý lâu rồi."

"Hihi... Đạo hữu thật khách sáo, không biết hôm nay tiểu thiếp có thể giúp gì thêm cho đạo hữu không?" Mai phu nhân cũng đứng lên cùng hắn rồi nói.

"Hôm nay chỉ đến đây ngày sau tại hạ lại đến làm phiền đạo hữu nữa vậy." Huy Tân chấp tay chào cáo biệt.

"Tiểu điểm luôn hoan nghênh đạo hữu, lần sau đạo hữu có thể dùng tục danh của tiểu thiếp để tiện việc đón tiếp." Mai phu nhân vừa nói vừa đáp lễ.

Huy Tân cười xòa trả lời "Nhất định! Nhất định"

Sau một hồi bận rộn với đám người tiếp tân này, cuối cùng cũng giải quyết xong được một mớ bảo vật do Mộc Văn Anh và Huy Tân đã cùng nhau đánh giết mấy tên cướp đường mà thu được.

"Thiên Khang bảo hội? Không ngờ cả năm bảo lâu ở khu phía tây này cùng đưa vật phẩm đến nơi đây bán đấu giá. Xem ra mình cũng nên đi nhìn thử Thiên Khang tháp là như thế nào." Nghĩ như vậy, Huy Tân cảm ngọc giản có ghi lại bản đồ của Cửu Duệ thành lên thăm dò một chút rồi đạp kiếm bay về phía khu vực trung tâm.

Đi được nửa tiếng, hắn đã có thể nhìn ra được Thiên Khang tháp màu trắng ngà từ phía xa. Đây là một công trình khổng lồ, Huy Tân đếm được tất cả là 99 tầng lầu. Trên đỉnh tận cùng có gắn một viên ngọc lưu ly không biết làm bằng gì, nhưng có vẻ vô cùng huyền ảo. Tháp này có năm mặt, mỗi mặt có mười cánh cửa, mỗi cửa đều có người canh gác cẩn mật. Người thường căn bản không có cách nào tiến vào nơi đây được.

Huy Tân thấy thế liền thay đổi ý định ban đầu, hắn không che giấu thực lực nữa. Khí thế trên người không ngừng tăng cao, phút chốc đã đạt Kim Đan kỳ.

Nhập vào dòng người, hắn từ từ bước lên bậc thang tiến vào bên trong tháp. Khi đi ngang qua cửa có một đội lính gác bốn người đều có tu vi Trúc cơ kỳ, Huy Tân chỉ bị họ liếc nhìn một cái rồi không chú ý đến nữa.

Tầng trệt là một căn phòng rộng lớn có vô số người đi qua đi lại. Ngay chính giữa trung tâm là một bức tượng ngọc cao mười mét của một nam nhân đang đứng thẳng, tay cầm thương chỉ cao lên trời, người này tóc quăn ngắn ngang vai ngũ quan góc cạnh, trông vô cùng hiên ngang uy vũ.

Ngay bên dưới chân tượng lớn có để hàng chục tấm bản ánh sáng trong suốt làm bằng thủy tinh được đặc xung quanh tượng. Trên bản có rất nhiều thông

tin đang di chuyển qua lại. Những người cùng Huy Tân mới đến đây đều đứng từ xa nhìn đọc.

Không mất bao lâu hẳn đã nhìn thấy dòng chữ "!!!Tin Nóng: Thiên Khang bảo hội sẽ được tổ chức vào ngày 1 tháng 10 năm nay để đăng ký xin vui lòng đến phòng Thiên-11 khu Mộc của tầng 15 để được tiếp đón!!!".

Huy Tân tự đánh giá một hồi rồi quyết định đi theo hướng dẫn đi mua hai suất xem đấu giá hội cho hắn và nàng.

Khi đến chỗ cầu thang sắt bờ tường thì hắn lại phát hiện đây căn bản không phải là cầu thang, nó không hề có bậc để bước lên. Cả cái đường băng này bằng phẳng như gương rộng đủ cho ba cỗ xe ngựa đi, nó hơi dốc lên phía trên đánh vòng uốn quanh theo sát thành tường lên trên cao tạo thành hình xoắn ốc.

Thình thoảng có thể thấy vài người vừa cười nói vừa tề ra phi kiếm bay xà theo mặt băng mà từ từ đi lên cao.

Huy Tân đánh giá một lúc rồi gật đầu tỏ vẻ đã thông suốt. "Thì ra là vậy, trong tháp có pháp trận cấm không vận hành. Nhưng để mọi người đi bộ cầu thang lên tới tận tầng 99 thì quá không hợp lý, vì thế nên mới có đường băng chuyên dùng để phi hành này."

Huy Tân càng nhìn thì càng trầm trồ thán hô kiến trúc của cái tháp này vô cùng kỳ lạ.

Tất cả phòng ốc trên cao cứ như là một khối lơ lửng giữa không gian trong tháp. Huy Tân đã tìm rất kỹ nhưng không hề phát hiện có cây cột hay vật gì để chống chịu những tầng bên trên cả. Nếu không tính bức tượng ở giữa và đường băng uốn lượn để đi lên trên, Thì cả đại sảnh ở tầng trệt hoàn toàn là trống trơn.

Nếu như Huy Tân thấy cảnh này ở các hành tinh khác thì cũng sẽ không ngạc nhiên như vậy. Nhưng đây rõ ràng đây là kỹ thuật phân trọng lượng tối tân của nhân tộc trong vũ trụ, làm sao lại có thể xuất hiện ở nơi này?

Suy nghĩ hồi lâu vẫn không được kết quả gì, hắn đành gạt nó sang một bên lấy pháp khí phi hành ra khỏi giới chỉ rồi như mọi người từ từ phi hành theo đường băng lên cao.

Khi bay lên tới tầng 15 thì Huy Tân rẽ theo một lối riêng có số hiệu 15 mà vào. Hắn nhanh chóng tìm thấy được phòng Thiên-11 của khu Mộc. Chỉ khoảng năm phút sau hắn đã bay trở ra lại đường băng, nhưng Huy Tân không có ý định đi xuống mà lại tiếp tục đi lên trên.

Đến lúc gần đến đỉnh tháp hai mắt Huy Tân đột nhiên lóe sáng, lòng không ngừng nói. "Thì ra là như vậy, thảo nào...làm mình cứ tưởng..."

Khi đến tầng 99, cái mà Huy Tân muốn nhìn thấy đó là hàng ngàn những dây cáp treo to bằng hai vòng tay người ôm móc nối với 98 tầng lầu bên dưới.

"Không ngờ cái tháp này lại được xây dựng theo nguyên lý của chuông cổ. Thành tường bên ngoài của tháp là thành chuông, còn 98 tầng lầu bên trong chính là quả lắc."

Thỏa mãn khi đã tìm được lời giải cho mình, Huy Tân lững thững bước ra về. Nhưng hắn không hề biết khi vừa mới bước chân ra khỏi Thiên Khang tháp, thì hình ảnh hàng ngàn sợi dây cáp kia bỗng mờ hồ chớp chớp vài cái rồi lại trở lại nguyên vẹn hiện ra như cũ như chưa có gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Xích Viêm Tử Vực

Về đến phòng trọ thì trời cũng đã về đêm, Huy Tân bèn lôi kéo Mộc Vân Anh đi dạo một vòng ở khu phố của thương dân ở ngoại thành.

Lần đầu được quan sát cảnh dân thường sinh hoạt về đêm, nàng rất ưa thích thú và tò mò, miệng luôn hỏi này hỏi nọ. Bất Huy Tân mua hết những thứ đồ chơi kỳ lạ được bán dọc ở trên phố. "Cái này thật là ngọt... Huynh cũng thử đi! Ah... Muội muốn cái mặt nạ này! Là cái có tai dài giống con thỏ đấy... Tân! Nhìn nè cái đèn lồng này thật là đẹp..."

Bị lôi kéo suốt cả con đường chợ đêm, Huy Tân không ngờ mới đi được với nàng ta nửa đường mình đã bị vắt kiệt sức còn hơn là đánh nhau một trận với yêu thú.

Đột nhiên hai người họ phát hiện đoàn người trên đường không ngừng xô đẩy nhau chạy về một phía, có người vội vã đến nỗi hất ngã cả Mộc Vân Anh vào người Huy Tân rồi chỉ kịp vừa chạy vừa hô vọng lại tạ lỗi.

"Nàng không sao chứ?" Huy Tân dùng tay che người nàng lại với đám người xung quanh rồi cúi đầu hỏi. Mộc Vân Anh chỉ đỏ mặt lắc đầu có ý nói không sao rồi ngơ ngác đứng nhìn dòng người trên đường.

Huy Tân nhanh nhẹn chặn một cặp tình nhân lại hỏi. "Vị huynh đài này cho hỏi có chuyện gì vậy? Sao mọi người lại vội vã xô đẩy nhau như thế?"

"Àh, là có bắn pháo bông bên bờ hồ Mộng Uyên, hai người cũng nhanh lên kéo tới trễ thì không còn cơ hội nhìn thấy được đâu. Chúng tôi đi trước..." Người nọ đáp lại một câu rồi lại nắm tay người yêu chạy đi.

Mộc Vân Anh hai mắt sáng lên nhìn Huy Tân đầy mong đợi.

"Haiz... Chúng mình cũng đi coi vậy, vui chưa?"

"Yay!"

Huy Tân dẫn nàng hãy dùng ẩn hành thuật rồi cùng hấn phóng vút đi về hướng đông. Chạy được mười phút thì đã có thể thấy bờ hồ Mộng Uyên, trên bờ toàn là người với người xúm tụm nhau lại thành từng nhóm một.

Hai người bèn nhảy lên một cành cây cổ thụ thật cao rồi ngồi nhìn xuống dưới. Quanh hồ, ánh sáng phát ra từng những cái đèn hoa đăng trông như những con đom đóm không ngừng lấp lóe gọi nhau.

"Muội thật ghen tị với họ, có thể tự nhiên cười mở cười nói vui chơi, có thể cảm nhận được cái khổ cái vui của nhân sinh. Huynh nói vì sao chúng ta và họ lại cách biệt đến như vậy?" Mộc Vân Anh bỗng trở nên trầm lặng nói.

"Cách đây không lâu huynh vẫn chỉ là một người thường thôi, nhưng từ khi bước lên con đường cường giả này thì mọi thứ đã thay đổi. Có lẽ vì chúng ta không cần phải chịu cảnh đói khát, không phải lo cái ăn cái mặc nên không hiểu được họ. Còn họ thì không có được pháp lực cường đại, không có thọ mạng gấp nhiều lần bình thường như chúng ta nên họ sợ chúng ta."

Đúng lúc này bỗng dưng có một chùm sáng màu đỏ nở bung ra thành một bông hoa rực rỡ trên bầu trời đêm khuya. Vì do âm thanh đi chậm hơn ánh sáng nên khoảng nửa giây sau đó mới có một tiếng đùng truyền đến tai. Dân chúng ai nấy cũng ngừng việc mình đang làm lại mà trầm trồ ngẩn đầu nhìn trời.

Hai người Huy Tân vì ngồi ở trên cao nên có thể chiêm ngưỡng rõ khi pháo hoa nổ trên trời cao, thì cùng lúc dưới mặt hồ cũng phản chiếu lại những hình ảnh tuyệt đẹp đó, nhìn như có một cặp hoa cúc đỏ một thấp một cao cùng nhau thi đua khoe sắc.

Ngay tiếp sau đó là một tràng "đùng...đùng...ầm...ầm..." pháo hoa liên tục được bắn lên cao. Dù nơi đây pháp thuật và bí thuật của tu sĩ chưa hòa nhập với vũ trụ. Nhưng phải nói kỹ thuật pháo hoa ở dân gian thì lại không kém là bao.

Mộc Vân Anh chết lặng nhìn những bông hoa đủ màu sắc đang cùng nở ở trên bầu trời và dưới mặt hồ.

Kể đến pháo hoa được tổ hợp lại thành đủ dạng hình thù. Bắt đầu là hình ngôi sao, hình cây liễu, rồi đến chim phượng, rồng bốn vuốt, kỳ lân. Phải nói là muôn vàn muôn vẻ.

Huy Tân không khỏi phải có chút xúc động nhớ về tuổi thơ của mình, ngày đó hấn và Julian rất thích được cha mẹ dẫn đi coi pháo hoa như thế này.

Mộc Vân Anh nhìn thấy ánh mắt của hấn đang ngẩn ngơ nhìn trời thì chợt cười mỉm. Lơ đãng liếc nhìn những người xung quanh thì trống ngực đập liên hồi, nàng nhận ra đa số người tới đây toàn là những cặp đôi tình lứa.

Có vài cặp bạo dạn ôm ấp, nồng nàn âu yếm giữa chốn đông người. Mộc Vân Anh đỏ mặt hổ thẹn lên nhìn Huy Tân, nhưng hấn vẫn trơ như đá ngồi thờ người ra. Nàng hậm hực bực mình không biết phải làm sao.

Huy Tân không biết mình thất thần được bao lâu thì bỗng có một làn hơi ấm mềm mại truyền từ bàn tay vào. Khi hấn định thần lại thì phát hiện có một thân ảnh mỏng manh nhẹ tựa vào vai mình. Từng luồng hương thơm hoa lải không ngừng phả vào mặt.

Huy Tân không nói gì thêm, nhưng tay đã vùng tránh thoát ra khỏi làn hơi ấm đó.

Thân hình Mộc Vân Anh khẽ rung động, tim nàng nhói đau tựa như đã lạc vào một hố băng đầy tăm tối, từng đợt giá buốt lạnh lan truyền ra toàn thân. Nhưng không được bao lâu nó đã bị hơi ấm của người nam tử đối diện hòa tan khi bị ôm chầm lấy.

Chỉ trong khoảnh khắc nàng đang từ e thẹn rơi xuống tro lạnh, để rồi tiếp đó lại được đưa lên tận mây xanh của hạnh phúc. Nước mắt không hiểu vì sao cứ tuôn rơi không ngừng.

"Ta ghét huynh, đồ xấu xa..."

"Ha...ha... Oan cho huynh lắm, huynh có làm gì đâu..."

"Ta cần người!" Hồn dỗi nói rồi Mộc Vân Anh không nghĩ gì liền vỗ lấy cổ hấn mà cần một cái thật mạnh.

Một màn này diễn ra, ký ức năm xưa, những ký ức mà Huy Tân đã chôn dấu sâu trong lòng mình không bao giờ muốn nhớ lại nữa, lại ầm ầm dậy sóng cuốn về. Nó như một cơn tuyết lở chỉ chực chờ có cơ hội là đổ xuống, đánh chìm dập hấn choáng ngợp trong những nỗi ám ảnh của quá khứ.

Mộc Vân Anh thấy hấn đang cười nói vui vẻ thì bỗng dưng toàn thân cứng đờ từng sợi lông tơ sau gáy dựng thẳng hết cả lên. Nàng ngạc nhiên ngược

nhìn Huy Tân thì phải hít một hơi ngạc nhiên. Vì nàng có thể thấy trong mắt hắn giờ đây chỉ tràn đầy sự căm hận và chán ghét.

Lúc này cơ thể Huy Tân như tiến vào trạng thái gấp phải cực độ nguy hiểm, hai tay phản xạ theo bản năng muốn hất xô người trước mặt mình ra xa. Hắn đã phải dùng hết ý chí của mình không chế hai tay lại để không làm như vậy.

“Huynh... xin lỗi...” Huy Tân bối rối nhìn nàng.

“Muội mới phải là người xin lỗi, muội sẽ không bao giờ làm như vậy nữa.” Mộc Vân Anh không hiểu gì cả, nàng sợ hãi cúi đầu né tránh ánh mắt của hắn.

“Ta...Huynh không biết tại sao mình lại như vậy nữa. Muội đừng để ý...”

“Muội có chuyện này muội hỏi huynh.” Giọng nàng bỗng trở nên cứng rắn nhìn đối diện hắn nói.

Huy Tân gật đầu nói. “Muội nói đi.”

“Có phải ở trong lòng huynh đã có một hình bóng của người con gái khác mà huynh sẽ mãi không bao giờ quên được?” Mộc Vân Anh lạnh lùng nặng ra từng lời, như không cho người khác có quyền né tránh.

“Haiz... Không phải vậy.” Huy Tân khó sử lắc đầu nói.

Mộc Vân Anh vô cùng nhạy bén nhìn bộ dáng của hắn liền hiểu ra. “Là có tới hai người?”

Huy Tân cay đắng gật đầu.

“Bốp! Đồ bì ỏi ta không muốn gặp ngươi nữa!” Mộc Vân Anh đau khổ dứt lòng bay đi, để Huy Tân ở lại một mình chết sững với dấu vân bàn tay năm ngón nổi rõ trên mặt.

Huy Tân chỉ cười khổ nhìn trời không nói gì, cũng không chạy theo ngăn cản nàng lại. Hắn có quyền gì để mà giữ nàng lại, dù giữ lại được rồi thì sao? Hắn sẽ nói cho nàng biết hắn chỉ là một tên phạm nhân nhờ cơ duyên xảo hợp mà tu luyện thành linh lực? Nói cho nàng biết hắn chỉ là một lô đỉnh của người khác bị đối xử còn thua cả một linh thú?

Mộc Vân Anh không hiểu vì sao mình lại tức giận và có những hành động như vậy. Đầu đó trong tiềm thức nàng đã biết chuyện này từ lâu. Nhưng tới khi tận mắt thấy Huy Tân cúi đầu thừa nhận thì lại không thể tiếp thu sự thật được. Giờ phút này trong lòng nàng đang có vô vàn cảm xúc nhưng không phân biệt được cái nào là thật cái nào là giả.

Mộc Vân Anh một đường liều mạng bay thẳng ra khỏi thành, nàng vừa đi mà nước mắt không ngừng rơi.

Khi đi tới cửa thành thì bị một thiếu niên chặn ra. Gã cố gọi vài tiếng nhưng nàng không trả lời hay lý gì đến gã cả. Phát hiện ra tình cảnh hiện tại của nàng có chút kì lạ và cổ quái không giống như bình thường, nên gã bèn bám theo.

Mộc Vân Anh không biết mình đã bay được bao lâu, thậm chí cũng không biết mình đang đi về nơi đâu. Nàng cứ thế một mặt thất thần suy tư một mặt phi hành vô định trong sa mạc.

Đến tận hai tuần sau, Tâm trí Mộc Vân Anh đang trong mơ hồ thì loáng thoáng nghe được một giọng nam từ không ngừng kêu gọi tên mình. Khi nhận ra đó không phải là giọng của hắn thì nàng lại mặc kệ không để ý tới nữa. Nhưng tiếng gọi kia không ngừng truyền tới càng lúc càng gấp rút khiến nàng phải nhủ mấy bận mình, nên muốn quay đầu lại coi tên nào chán sống dám làm phiền mình lúc này.

“Mạc Nguyên, Cổ Tinh giáo Mạc thiếu chủ?”

“Mộc tiên tử xin dừng lại, phía trước có nguy hiểm!” Thiếu niên vui mừng vì cuối cùng tiếng gọi của mình cũng đã đánh thức Mộc Vân Anh, nhưng gã vẫn luôn la hoảng chỉ chỉ về phía trước.

“Nguy hiểm?” Mộc Vân Anh khó hiểu ngược nhìn về phía trước thì “điên” cả người, cấp tốc giảm tốc độ pháp bảo lại. Bởi trước mặt cách nàng không xa là một vùng bão cát khổng lồ, nhưng nó lại không giống những cơn bão cát mà trước đây Huy Tân và nàng đã từng gặp qua, vì ngoài gió lốc mạnh nó còn có màu đỏ vàng của lửa tỏa ra hơi nóng hừng hực.

Tuy đã cố hết sức kiềm chế nhưng do lực quán tính nàng vẫn đang bay nhanh về phía trước. Hết cách Mộc Vân Anh đành lao thẳng xuống một đồi cát khẩn cấp đáp dừng lại sát bên bờ vực.

Mạc Nguyên thấy thế thì thở dài vui mừng chạy lại gần nói. “May quá, tí nữa thì khổ thật rồi...”

“Đa tạ sự đề tình của Mạc thiếu chủ, nếu không có thiếu chủ thì ta e đã hình thần câu diệt rồi!” Mộc Vân Anh chột vật bước ra từ hố cát nói lời cảm kích đáp tạ.

“Chỉ là chuyện nhỏ, Ta đã một mực theo sau tiên tử liên tục hai tuần nay. Nhưng dù có làm cách nào thì cũng không gây được sự chú ý của tiên tử. Cũng may trước khi quá trễ đã có thể lay tỉnh được tiên tử.” Mạc Nguyên khiêm tốn giải thích.

Mộc Vân Anh không để tâm, ngẩng nhìn bão cát màu đỏ phía xa hỏi. “Đây chính là Xích Viêm tử vực?”

“Chắc hẳn là nó, không thể sai được.”

‘Nếu mình tiến vào đó không biết hẳn có vào theo cứu mình không? chắc sẽ là không, hẳn vì sao phải làm như vậy cơ chứ...’ Mộc Vân Anh lại xuất thần lạc vào thế giới riêng của mình.

Mạc Nguyên thấy nàng lại đứng ngây người thì thầm cười khỏ, không hiểu có chuyện gì có thể làm thiên sứ lạnh lùng này có thể khổ tâm lúc mơ lúc tỉnh suốt hai tuần nay.

Liếc mắt đánh giá Mộc Vân Anh hồi lâu vẫn không thấy có gì biến chuyển thì khóe miệng gã cười lạnh. Tay trái giấu trong áo hơi run lên liền có một viên đan được màu trắng hiện ra, bị đầu ngón tay khẽ bóp nhẹ, viên thuốc liền vỡ tan vô thanh vô tức hòa tan vào trong không khí. Làm xong việc này Mạc Nguyên vẫn đứng yên không có hành động gì khác.

Chờ qua được hồi lâu gã mới lên tiếng. “Mộc tiên tử ở nơi đây hoang vắng đầy rẫy hiểm nguy, hay là chúng ta đi kiếm một ban thị nào gần đây nghỉ ngơi một chút đi”

“Không được ta phải ở đây chờ hẳn...không vì sao ta lại phải chờ hẳn...” Mộc Vân Anh lầm bầm trong vô thức.

Mạc Nguyên không nói gì thêm, pháp lực trong người đã âm thầm được vận khởi đến đỉnh điểm, vung tay té ra một cái hồ lô màu vàng tỏa ánh sáng chói mắt, rồi có hàng loạt viên bi lửa đen từ miệng hồ lô bắn ra ngoài bay về phía Mộc Vân Anh.

Những viên bi lửa đen nay lúc đầu chỉ nhỏ cỡ đầu ngón tay cái, nhưng thoáng chút đã lớn lên bằng trái banh.

Bất ngờ bị đánh lên Mộc Vân Anh vô cùng giận dữ, sắc mặt lạnh băng phun một tấm khăn trắng tinh bên trên có thêu nhiều hoa văn hình núi băng xanh nhạt. Hai Tay không ngừng bấm pháp quyết chiếc khăn tay như có linh tính liền phóng to lên đến hai mét phun sương kết thành một tầng băng che chắn chủ nhân nó lại.

Băng hòa hai lực lượng trái ngược va chạm nhau liền phát nổ ầm ầm như tiếng sấm.

Mạc Nguyên thấy thế vẫn điềm nhiên lấy ra một cây kỳ có cán trắng cò đen thây lên cao. Cây cò đó liền hóa lớn, cao hơn ba mét rồi bên trong có hàng chục hình ảnh thú dữ biến ra nhe nanh múa vuốt bổ về phía trước.

“Mạc thiếu chủ người mới chỉ là một Nguyên Anh sơ kỳ mà dám đánh lên ta sao?” Mộc Vân Anh cảm thấy buồn cười nói.

“Đừng lãng nhăng nhiều, cứ tiếp được chiêu này của ta rồi hãy nói.” Mạc Nguyên tựa tiểu phi tiểu đáp.

“Khi xưa cùng là sơ kỳ người đã là bại tướng dưới tay ta hôm nay càng không có gì thay đổi” Nói rồi nàng gọi ra một cái chuông nhỏ xinh xắn lấp lánh linh quang. Nhẹ nhàng chuông bay lên trước mặt rồi hóa lớn bằng một cái chậu nước không ngừng khẽ lay động vài tiếng leng keng, lập tức từng hơi âm phong quét qua lũ hồn thú, khiến chúng nháo nhào gào thét bắt đầu bị mất khống chế rồi quay lại cắn xé lấy lẫn nhau.

“Giờ tới phiên thiếu chủ người tiếp một kích của Mộc Vân Anh ta.” Mộc Vân Anh há miệng nhỏ phun bản mạng pháp bảo của mình ra triển khai công kích. Pháp bảo này có hình dáng như một cây kim thoa để chải tóc. Chỉ thấy nàng đứng yên miệng lầm bầm vài tiếng, viên ngọc trai được ngấn ở đầu cây kim thoa bỗng tỏa sáng sắp phát ra một kích kinh người.

Đúng lúc này, thân hình nàng khẽ chao đảo, pháp lực trong người tự nhiên bị ngưng trệ không cách nào tiếp tục thi pháp. Phát hiện tình hình không ổn, Mộc Vân Anh liền dứt khoát té ra một phi kiếm phóng vút lên trời mà bay đi.

Thấy một màn này thì gã chỉ thầm cười nhạt đứng yên bất động nhìn đạo cầu vòng màu hồng trên trời đang liêu mạng phóng đi. Như thể đã có định trước, đúng vài khắc sau tia chớp màu hồng đang bay trên trời liền chớp tắt vài cái rồi bắt đầu rơi xuống dưới.

Mạc Nguyên vui vẻ cẩn thận bay qua đó xem xét, khi nhận định Mộc Vân Anh quả thật đã hôn mê bất tỉnh nằm yên trên nền cát, gã từ từ đến gần. Mới dùng mắt đánh giá những đường nét gợi cảm thân thể lồ lổm của nàng mà hẳn đã không kiềm được nuốt đánh ực một cái.

Đi vòng quanh Mộc Vân Anh vài lần, hai tay chà xát vào nhau, Mạc Nguyên phân vân không biết nên phải làm sao, nên dùng bạo lực nhảy vào cào xé, hay từ từ hưởng thụ cời từng nút dây ra. Gã hận vì sao cha mẹ nàng chỉ sinh ra một đứa con gái, nếu sinh thêm ba bốn đứa nữa như vậy không phải hẳn có thể thực hành thêm hai ba kiểu rồi sao?

Khi Mạc Nguyên đã có chủ ý của mình bắt đầu tiến lên hành động, thì đúng lúc này lại có một vòng khói trắng lảng lảng từ sau lưng tiến nhập vào cơ thể gã.

Tên thiếu chủ không thấy người mình có gì lạ cả, nhưng trực giác lại báo cho gã biết có gì đó không bình thường, càng nghĩ lòng gã càng thấy nao nao. Không lâu sau đó thì bỗng tiếng cuồng phong rít ngào của con gió lốc không xa kia đã biết mất, Mạc Nguyên không còn nghe được bất kì âm thanh gì nữa.

Đầu óc Mạc Nguyên choáng váng linh lực cả người mất kiểm soát pháp thuật vòng hộ trảo cũng bị tan rã, tinh thần lực thì truyền lại báo có nguy hiểm đang tới gần.

Nhưng trước khi gã kịp có hành động gì thì đi theo ngay sau đó là một đường ánh sáng đỏ như quý dữ đòi mạng xò xuyên qua từ cột sống vào giữa đan

điền rồi bắn thẳng vào bão cát phía xa xa.

Cách đó khoảng trăm mét không khí đột nhiên nhộn nhạo rồi hình ảnh một nam tử từ từ hiện ra. Người này tóc đen ngắn, ánh mắt trầm uất không hợp với khuôn mặt trẻ và trắng nhợt của tuổi thiếu niên, hẳn chính là Huy Tân đã âm thầm theo dõi Mộc Vân Anh suốt hai tuần nay.

Khi xác định nguyên anh của Mạc Nguyên thật sự đã bị hủy bởi đạo laser vừa rồi, Huy Tân mới chạy lại xem xét thương thế của Mộc Vân Anh.

Bị rơi tự do từ trên cao xuống, Mộc Vân Anh không tránh khỏi bị nội thương và chút trầy xước nhẹ. Cũng may ở đây là đồi cát, chứ nếu là nơi đất cứng thì không thể chỉ bị sơ sài như thế này.

Huy Tân vội tra xét trong giới chỉ của Mạc Nguyên với hy vọng sẽ có thuốc giải độc, nhưng đã phải khiến hắn thất vọng. Chỉ kiếm được vài món pháp bảo, phù lục cùng tinh thạch, ngoài ra thì chẳng còn gì, tiền đơn và thuốc giải ngay cả một viên cũng không thấy.

Đổ ra vài viên đan được chuyên trị nội thương mà hắn đã chiếm được từ mấy cướp đường cho Mộc Vân Anh phục dùng trước. Sau đó khẽ đỡ nàng vào kiệu rồi mới ngồi xếp vận hành linh lực khu trừ bớt độc tố trong người nàng ra.

Nhưng hai người chưa an ổn được bao lâu thì dị biến lại phát sinh.

Khi tia laser màu đỏ do Huy Tân bắn sâu vào trong cơn bão cát màu đỏ ở đằng xa, vốn đang xoay cuồng theo một tiết tấu nhất định nào đó. Thành linh nó đã trở nên khuấy động cuồng bạo mất trật tự như cơn thú dữ ngủ say bị đánh thức tỉnh bất đầu mở rộng phạm vi ra bên ngoài.

Mới đầu chỉ được một mét một giờ, nhưng càng về sau tốc độ của nó lại càng nhanh hơn. Trong vòng một ngày đã đến sát bên ngoài cái kiệu.

Tuy vậy giờ phút này Huy Tân đang vận công ép độc trị thương đến lúc trọng yếu không thể phân tâm, nên không tài nào phát hiện ra nguy hiểm như lang sói đang gặm gừ không ngừng từng bước tiến tới gần.

Phải đến hai ngày sau, Huy Tân mới phụ trợ Mộc Vân Anh ép thổ một ngụm huyết đen ra ngoài, từ đó linh lực được thông suốt tự vận hành điều trị nội thương.

Huy Tân nhẹ thở một hơi thu công lại cảm vài tấm phù lục lên nhìn. Đây toàn là phù lục dùng để chữa trị ngoại thương, hắn tìm mãi mới thấy được một tấm có ích cho nội thương. Không chần chừ hắn liền vỗ nó lên vai nàng đồng thời kích hoạt pháp thuật được ấn dấu bên trong tấm bùa ra, bắt đầu quá trình trị thương.

Từng phút trôi qua, nhiệt thân Mộc Vân Anh không ngừng tăng nhanh. Mấy liễu thường nhăn nhúm lại nhường như đang trải qua vô tận khổ não. Hai vành thái dương và trán lấm tấm đầy mồ hôi, nhưng không được bao lâu đã bốc hơi thành từng dòng khí trắng bay lên cao.

Yên lặng ngồi hộ pháp một bên, Huy Tân nhìn đôi vai gầy của nàng đang run rẩy trong đau đớn thì lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng những gì có thể làm thì hắn đã làm, chỉ mong Mộc Vân Anh có thể kiên cường vượt qua.

Lại thêm một ngày một đêm trôi qua, Huy Tân thấy thời gian đã qua khá lâu nhưng vẫn không có tiến triển gì thì biết là đã không ổn. Cơ thể nàng không được trải qua tiên khí quán thể như hắn nên không thể chịu đựng được thân nhiệt cao khủng khiếp như thế thêm giây phút nào nữa.

Đang lúc hắn không biết có nên gỡ bỏ tấm phù trên vai nàng ra không, thì Mộc Vân Anh lại phun ra thêm một ngụm máu đen khác. Lần này không phải là máu độc như lần trước mà là máu bầm đã bị tích tụ ứ đọng trong cơ thể.

Tinh thần hắn luôn bị căng cứng suốt thời gian qua, giờ mới trút bỏ được gánh nặng trong lòng. Sau một hơi thở dài, Huy Tân ngồi bịch xuống sàng kiệu hai tay hai chân xụi lơ. Hắn bấy giờ mới biết không ngờ ngồi chờ đợi thôi cũng mệt chết người ah.

Tuy mệt nhưng miệng Huy Tân vẫn cười toe tóe, vì hắn biến hiện tại Mộc Vân Anh đã không sao. Nàng chỉ cần tịnh dưỡng thêm một chút là sẽ lại có thể tiếp tục cãi cọ đánh nhau với hắn. Càng nghĩ hắn càng yên tâm rồi nhắm mắt ngủ thiếp đi mất.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết được bao lâu thì Huy Tân bỗng giật mình mở mắt thức tỉnh bởi một tiếng động lạ. Đột nhiên một tiếng rầm nổ ra như trời rung đất chuyển.

Huy Tân vội đứng bật dậy nhìn ra bên ngoài thì chỉ thấy toàn bộ trời đất là một màu đỏ vàng, tầm nhìn xa đã bị thu hẹp đến cực đỉnh. Khi hắn quay đầu lại Mộc Vân Anh cũng đã thu công lại mở mắt ngạc nhiên nhìn hắn.

“Lát nói sau, bây giờ phải tìm cách ra khỏi đây đã. Huynh nghĩ chúng mình đã bị cuốn vào Xích Viêm tử vực rồi.” Huy Tân vội nói rõ tình hình tột tệ ra.

“Sao vậy được, chuyện gì đã xảy ra? Làm sao lại bị rơi vào nơi này?” Mộc Vân Anh vén màn cửa nhìn ra ngoài kiệu rồi sợ hãi nói.

“Chuyện dài lắm, vừa đi vừa nói.” Huy Tân vội thúc giục cái kiệu bay lướt đi đại về phía nam.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Mộc Vân Anh đã bình tĩnh lại một chút nhìn hắn hỏi.

Huy Tân cười khổ lắc đầu “Huynh cũng không biết. Nhưng vẫn tốt hơn là cứ đứng yên một chỗ”

Hắn cũng không hiểu tại sao như vậy, nhưng trực giác mách bảo cho hắn biết đang có cái gì đó rất kinh khủng đang tiến về phía này. Một cảm giác luôn

bị kẻ địch nhìn chăm chăm, nhất cử nhất động đều lọt vào mắt đôi phương khiến Huy Tân muốn nổi điên.

Tựa như Mộc Vân Anh cũng có cảm giác này nên vẫn không ngăn cản hẳn lại.

Mặc dù đã kích hoạt dùng hết linh lực trong khối thượng phẩm tinh thạch cuối cùng kia, làm cho cái kiệu phi hành hết công suất. Nhưng cái cảm giác đó không hề giảm, thậm chí nó ngày một mạnh mẽ hơn.

Phóng bay đi được vài phút, cái kiệu bỗng dừng hơi rung động rồi như bị một vật gì đó bắt được đứng yên tại chỗ giữa không trung. Rồi ngay sau đó nó liền bị ném đi bởi một lực vô cùng cường đại đập thẳng xuống đất.

“Oanh!” Một tiếng cái kiệu đã bị đánh bẹp dí thành một đồng sắt vụn chẳng còn ra hình thù gì.

Ở trên không trung phía xa có một đôi nam nữ đang đạp phi kiếm sắc mặt vô cùng khó coi liếc nhìn pháp bảo phi hành của mình ở dưới đất một cái, rồi lại nhìn trừng trừng về hướng của một bàn tay quái thú khổng lồ ngưng tụ thành bởi hỏa linh lực đang lơ lửng trên trời, nó có bốn móng vuốt bao bọc trong giáp xác màu đỏ sẫm sù.

Hai người Huy Tân trước đó nhờ lợi dụng một giây trước khi cái kiệu bị ném đi đã kịp lúc bay khỏi ra ngoài mà thoát được một mạng.

Tuy Vậy khi nhìn bàn tay hỏa linh khi kia như nhận ra được điều gì, Huy Tân trong lòng lại vô cùng buồn rầu.

Khả năng khống chế linh khí đến mức có thể ngưng hình như thế này thì dù là lão quái Hợp Thần kỳ cũng đừng mơ tưởng tới. Chỉ có những chân nhân Hóa Thần mới có bản lĩnh khủng khiếp tùy ý điều động linh khí trong tự nhiên.

Bàn tay thú như có mắt thấy được một màn này khiến nó giận dữ lại bỏ một trào về phía hai người.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hai người như ngầm hiểu nhau tức tốc dùng hết sức lực bình sinh cùng phát ra một chương về hướng đối phương. Sau một tiếng ầm nổ ra, thân hình hai người bị lực phản chấn đẩy ra hai hướng ngược lại bay vút đi nên tránh được một kiếp.

Mộc Vân Anh không phân vân dồn hết pháp lực xuống chân tạo thành một tia chớp màu hồng kích bắn đi, còn Huy Tân thì chân đạp đất dõ hết tất cả tuyệt học của mình mà lao đi nhanh như một viên đạn.

Như lòng như phát hiện trong hai người thì tên nam tử có pháp lực nông cạn hơn nhiều, nên bàn tay thú liền đuổi theo đánh một chương xuống với ý đồ ép Huy Tân thành một đồng thịt nát.

Huy Tân liều mạng chạy, có lúc tốc độ lên tới 662km/h nhưng cũng như muối bỏ biển như kiến đua voi, không tài nào tránh được một chương kinh thiên đoạt mệnh này.

Mộc Vân Anh nhận ra tình cảnh của Huy Tân thì sắc mặt tái xanh cắt không ra giọt máu, phi kiếm dưới chân cấp tốc đánh một vòng cung quay ngược lại. Rồi dùng hết tuyệt kỹ của mình mà đánh chặn lại thế son áp đảo của bàn tay quái thú.

Dưới áp lực kinh khủng khi đứng trước đường ranh sinh tử, ánh mắt Huy Tân càng tỏ ra bình tĩnh một cách kỳ dị.

Chân đạp một bước phóng lên cao, cả thân người quay ngược lại 180 độ lơ lửng trên không đối diện với bàn tay quái thú. Hai tay đã nắm chặt lấy khẩu sonic quen thuộc từ bao giờ rồi bắt đầu tiến hành nhắm bắn.

Khi vừa kết thúc một đợt bắn hẳn lại nạp tinh thạch vào rồi lại nhắm bắn. Cứ thế được tám - chín lần thì bàn tay quái thú đã vô đến ngay trước mắt.

Nhưng đúng thời khắc này, một trào đỏ chợt run lên rồi ầm ầm chấn động lung lay. Hỏa linh khí được tích tụ bên trong bị sóng chấn động khuấy động rồi không ngừng bùng nổ bạo loạn. Cuối cùng nó biến thành một quả cầu lửa khổng lồ tàn sát vô tận hỏa linh khí ra xung quanh.

Hơi nhiệt lửa chết người ào ào ập tới, Huy Tân đang sững sờ nhìn đợt biến bất ngờ xảy ra thì bị cái nóng lay tỉnh. Hắn lật đặt phóng về phía sau rồi té ra một vòng bảo hộ hệ thủy.

Sau vài hơi thở qua đi quả cầu lửa đỏ trên cao đã thu nhỏ lại chỉ còn là một đóm lửa nhỏ cỡ bàn tay người lớn.

Mộc Vân Anh thần sắc lúc này đã khá hơn, nhưng hai tay vẫn liên tục bấm pháp quyết thúc giục bảo vật chiếc khăn tủa ra hơi sương đóng băng một tầng xung quanh đóm lửa đỏ.

Hai người không hện mà cùng nhìn nhau cười vui sướng khi thoát ra được từ móng vuốt tử thần.

"Chúng mình chạy nhanh, huynh không tin bàn tay quái thú đó lại có thể dễ dàng bị tiêu trừ như vậy" Huy Tân lên tiếng đề tỉnh Mộc Vân Anh rồi bắt đầu xoay người chạy trước.

Gật đầu lĩnh hội, Mộc Vân Anh thu pháp lại lao nhanh theo sau hẳn rồi hỏi. "Phát thuật của huynh vừa rồi là gì vậy, sao lại có uy lực kinh thiên đến thế?"

"Huynh cũng không rõ." Huy Tân cười khổ nói. "Đó chỉ là công kích có uy lực tương đương với Kim Đan kỳ đỉnh mà thôi, chắc phần lớn là do hỏa linh khí tích tụ ở trong bàn tay đó quá lớn nên dù lớp vỏ bên ngoài vô cùng cứng rắn, nhưng một khi bị kích thích thì cũng sẽ phát nổ như một quả bomb hệ hỏa. Nếu đổi lại là một loại linh lực nào khác mà không phải là hỏa thì huynh giờ đã chỉ còn là một đồng tro tàn."

Chỉ được phút chốc sau khi hai người bỏ chạy đi, thì hỏa linh khí của toàn bộ vùng phụ cận như bị một lực lượng thần bí nào đó thu hút tập trung lại với nhau, tạo thành một cơn xoáy lốc lớn, quay xung quanh đóm lửa nhỏ đang bị nhốt trong băng.

Chẳng bao lâu sau một bàn tay thú khổng lồ màu đỏ khác lại xuất hiện phá băng mà ra. Nó lượn một vòng rồi nhắm theo hướng hai người Huy Tân đã bỏ trốn mà đuổi theo.

Biết được bàn tay quái thú đã nhanh chóng phục hồi và phá khôn ra, Huy Tân thầm kêu khổ连连 hồi.

"Chúng mình còn bao nhiêu trung phẩm tinh thạch?" Mộc Vân Anh nói thẳng vào trọng tâm vấn đề.

"Nếu gộp luôn cả số lượng vừa lấy từ giới chỉ của tên thiếu niên hôm trước thì tổng cộng chỉ được 82 khối." Huy Tân vừa chạy vừa trả lời mà hơi thở vẫn đều và đầy đặn.

"Nói cách khác chúng mình chỉ có thể cần bàn tay quái thú đó được trên dưới 9 lần."

"Đó là nếu linh lực của huynh và muội khi còn ở trạng thái đỉnh phong, huống chi muội vừa mới bị nội thương linh lực sa sút. Chỉ e..." Huy Tân nói tới đây thì nghẹn lời lo lắng nhìn nàng.

Mộc Vân Anh lắc đầu cố cười nói. "Muội không sao, đại ca đừng lo."

Tuy nói thế nhưng Huy Tân muốn không lo cũng không được. Sau ba lần thành công ngăn chặn thế tới của bàn tay quái thú, Mộc Vân Anh thần sắc bắt đầu trắng bệch tốc độ phi hành chậm đi hẳn.

Từng phút trôi qua là linh lực của nàng càng thất thoát nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã vô lực đứng dựa vào người hắn.

Huy Tân đành vừa chống nàng trên lưng vừa chạy, nhưng sức người cũng có giới hạn của nó. Hắn không biết đã bao nhiêu lần bị bàn tay quái thú tấn công, đã tiêu hao bao nhiêu tinh thạch bắn cản lại. Hắn chỉ biết không ngừng cầm đầu mà chạy như điên về phía trước.

Cuối cùng giây phút định mệnh cũng đã đến, Huy Tân sau khi bắn xong phát súng sonic cuối cùng thì lại phát hiện hai chân mình không thể di động được. Cả thế giới như bắt đầu chìm dần xuống, hai người bị rơi vào một vùng cát lún khổng lồ.

Dù Huy Tân có một thân đầy thể lực mà không có điểm tựa để phát lực thì cũng không có đất để mà dụng võ. Ngược lại càng gãy gập thì càng bị cuốn trôi xuống nhanh hơn.

Liếc nhìn đóm lửa phía trên đầu đang không ngừng ngưng tụ hỏa linh khí lại, Huy Tân cười đắng.

Mộc Vân Anh lòng vô cùng hối hận khóc tự trách. "Huynh có hối hận vì đã gặp muội không? Nếu không có muội thì chuyện đã đâu ra nông nỗi này. Tất cả là do muội gây ra, nếu ngày đó muội không phát rồ bỏ chạy thì đâu bị Mạc Nguyên đuổi theo, rồi không bị cuốn vào Xích Viêm tử vực, rồi..."

Nàng nói được tới đây thì miệng nhỏ chum chim bị người đối diện thỉnh thoảng linh ngâm khít lấy, chỉ ảm ờ được vài tiếng rồi không còn biết gì nữa. Trong đầu Mộc Vân Anh lúc này không còn nghĩ đến sợ hãi, tự trách, hay hối hận, nhưng duy chỉ có hình bóng của người trong lòng.

Hai người họ ôm chặt lấy nhau không màng đến những nguy hiểm xung quanh, cứ mặc kệ cho thân thể mình dần, bị bóng tối vô tận cắn nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Dưới Lòng Đất (1)

Thứ đầu tiên Huy Tân cảm nhận được khi vừa tỉnh lại, là một mùi hôi thối nồng nặc kinh tởm không khác gì mùi xác cá chết để lâu ngày. Bốn bề tối đen như mực, giờ này hắn vẫn còn có thể trấn tĩnh được là nhờ có hơi ấm quen thuộc của mỹ nhân đang ôm chặt lấy cổ mình.

Không biết vì do tội độ sợ hãi hay vì quá mệt mỏi mà Mộc Vân Anh đã thiếp ngủ đi. Thấy hơi thở nàng dù có chút yếu ớt nhưng vẫn đều đặn thì Huy Tân mới yên tâm bắt đầu đánh giá tình hình xung quanh mình.

Nhờ có chút hào quang tỏa ra từ vòng bảo hộ hệ thủy Huy Tân phát hiện hai người họ đã bị rơi vào một hang động thần bí. Sau khi quay người chống nàng trên lưng mình, Huy Tân từ từ lom khom bò xuống đồng cát ở chính giữa hang.

Cả thành và nền hang động này được bảo phủ bởi một lớp màng nhót nhầy nhụa có độ dính rất cao. Có thể là nhờ có chất keo quý dị này mà cả hang động dưới đất không bị sụp đổ.

Thình thoảng Huy Tân có thể thấy vài loại bò sát và côn trùng nhỏ có sáu chân chạy quanh phát ra những tiếng mọt đục gỗ hay tiếng dế kêu. Đi quanh co

đọc theo thông đạo duy nhất ở phía trước được khoảng mười mét thì gặp một lớp màng màu xanh như da động vật chắn đường.

Không có cách khác hẳn đành lấy một pháp bảo phi kiếm trong giới chi của Mạc Nguyên cầm trong tay chém về phía trước.

Tầm màng vừa bị chém rách ra làm hai thì liền có vài đàn bọ có cánh nhỏ như muỗi bay lao bỏ vào hẳn. Chúng đông như kiến che phủ cả tầm mắt phía trước. Huy Tân lập tức thay đổi vòng bảo hộ hệ thủy sang hệ hỏa rồi không ngừng truyền linh lực vào. Một tràng tiếng nổ lách tách lớp lớp cả đàn bọ bị thiêu cháy bay tán loạn, để lộ ra một ngã ba như hình chữ T đằng xa.

Hỏi phân vân, Huy Tân cắn răng rẽ vào hang động bên trái mà tiếp tục đi thêm một đoạn đường hướng sâu xuống dưới, hẳn gặp phải một đoàn bọ xít màu đen cấp hai to lớn như một con gấu con.

Khi phát hiện có con mồi chúng chen chúc ào ào nhào vào tấn công. Mỗi khi Huy Tân dùng pháp bảo tấn công hay vô tình đụng vào bộ giáp xác của chúng thì sẽ có vài tia điện màu xanh thẩm bắn lan ra không cố định bay vòng xung quanh rồi biến mất.

Hắn cố gắng gặp người tránh né tuy vậy vì khoảng cách quá gần và cấp bách nên vẫn bị vài đạo sét đánh trúng khiến cả người tê rần.

Huy Tân ý niệm xoay chuyển liền thay đổi vòng bảo hộ thành hệ thủy. Từ đó dù có bao nhiêu tia điện đánh tới đều bị vòng bảo hộ ngăn chặn bên ngoài không lan vào tới trên người hắn được.

Hiển nhiên hắn cũng có thể dùng vòng bảo hộ hệ lôi để chống lại, nhưng như vậy sẽ tốn nhiều linh lực hơn là dùng hệ thủy để giữ chúng lại bên ngoài.

Không bị ảnh hưởng bởi những tia điện kia nữa, Huy Tân dễ dàng tiêu diệt cả đoàn yêu thú cấp hai này.

Càng đi sâu vào trong hẳn càng gặp phải nhiều đoàn quái bọ biến dạng kỳ lạ, mà điều tồi tệ nhất là cấp độ của chúng không ngừng tăng cao. Từ cấp 2 sơ kỳ lên cấp 2 hậu kỳ, thêm mới vừa rồi Huy Tân phải vừa đánh vừa chạy với một đoàn sâu màu cam cấp ba có hình dáng như sâu dừa.

Nếu một đầu một thì hẳn không sợ loại sâu này, nhưng do số lượng của chúng quá đông. Huy Tân đành phải bỏ chạy quay về chỗ ngã ba lúc đầu rồi rồi không chần chừ quẹo vào lối bên phải còn lại mà phóng đi.

Chém thêm vài tấm màng chắn và đi qua thêm vài ngã ba, một đường không ngừng hướng lên trên, Huy Tân lòng thầm hô may mắn rút cuộc cũng sắp thoát khỏi cái nơi kinh khủng này.

Có lẽ ý trời muốn trời người không để hẳn đắc ý được bao lâu, khi vừa bước ra khỏi một thông đạo đi vào một cái hang động hình vòm cung rộng lớn, Huy Tân đã đứng cứng đờ cả người lại không thể cử động, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Đằng trước không xa gần cạnh thành tường là một con dị côn trùng có đầu rắn người ong. Khí tức khủng bố trên người nó không ngừng tán mát ra xung quanh. Khi này nó đang dùng cái đuôi của mình mà cạm cùi hút máu từ một cái xác của của người anh em giống y chang nó.

“Dị Ngọc Phong!” Đột nhiên một giọng nói thánh thót êm ái truyền vài tai Huy Tân.

Quay đầu liếc nhìn Mộc Vân Anh vốn đang ngủ thiếp thì giờ đang mở to mắt ngọc nhìn hắn mỉm cười, khiến hắn toàn thân rạo rực. “Muội tỉnh rồi àh thật tốt quá, hiện tại trong người cảm thấy thế nào?”

“Đã không có gì đáng ngại, còn không mau để muội xuống?” Mộc Vân Anh đỏ mặt thúc giục.

Huy Tân không nói gì chỉ gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Sau khi xác định vẫn chưa bị bại lộ, hắn cẩn thận đi lùi lại thông đạo phía sau, chạy đi được một đoạn xa hẳn mới chịu dừng lại buồn Mộc Vân Anh ra.

“Haiz... cuối cùng cũng được tự do thoát mái có thể quay lại đánh đám một trận với đám sâu điên kia rồi.” Huy Tân vừa truyền âm than vãn vừa vờn tay bẻ chân kêu rồn rộp liên hồi.

“Hứh, ý của huynh nói muội chỉ là gánh nặng chứ gì? Rõ ràng đã chiếm tiện nghi của người ta còn bày đặt...” Mộc Vân Anh đổi hờn quay lưng bỏ đi nhưng bước được ba bước đã la toán cả lên.

“Ah! đây là nơi quái quỷ gì vậy?” Hô một tiếng thất thanh liền chạy qua núp sau lưng Huy Tân.

“Huynh đoán là chúng mình bị rơi vào tổ của dị côn trùng, mà lúc nãy muội nói Dị Ngọc Phong chính là con quái ong màu trắng ngoài kia đó hả?” Huy Tân chờ cho nàng ta lấy lại được bình tĩnh rồi nói.

“Ồ đây toàn là rắn rít và sâu bọ, muội không muốn ở đây nữa chúng ta mau đi thôi” Thần sắc Mộc Vân Anh lúc này còn tái mét hơn cả khi chạy trốn bàn tay quái thú trên sa mạc kia. Sau khi nhảy tót lên lưng Huy Tân liền yêu cầu chạy đi.

“Tiểu thư của tôi ơi, đường duy nhất lên trên bị con Dị Ngọc Phong có khí tức của yêu thú cấp bốn chắn mất rồi làm sao mà đi?” Huy Tân than than khổ không thôi.

"Hic hic... Ta không biết huynh mau tìm cách đi, ta không thích nơi này." Mộc Vân Anh nổi chứng khó ưa như con nít.

Huy Tân giờ chỉ mong cô nàng lại bị ngắt đi như trước có phải hay hơn không. Vất óc một lúc lâu hẳn đành đưa nàng quay về hang động đầu tiên nơi mà

hai người đã bị cát lún nuốt chửng xuống.

Quả nhiên khi tới nơi, Mộc Vân Anh thấy cả hang động toàn là cát trắng sạch sẽ hơn những nơi khác nên cũng đã bớt sợ hãi. Dù sao trong lòng nàng cũng hiểu trong cả đường hầm này chỉ có nơi đây là tạm có thể ở lại, thành thử rất ngoan ngoãn không kêu la gì nữa.

"Muội ở đây nghỉ ngơi đi, cố gắng khôi phục lại nguyên khí, sau này e rằng còn phải chiến đấu lâu dài." Huy Tân cười an ủi nói.

"Huynh đi đâu? Ta... Muội...sợ ở đây lắm." Mộc Vân Anh lo lắng nhìn xung quanh nói.

"Yên tâm huynh chỉ đi bố vài trận pháp bảo vệ ở cửa hang, muội tranh thủ đi." Huy Tân nói rồi liền bỏ nàng lại một mình biến mất sau ngã rẽ.

Mộc Vân Anh muốn mở miệng nói gì đó những cuối cùng cũng chỉ lẩm bẩm vài câu chỉ có nàng hiểu.

Nửa giờ sau Huy Tân quay lại hang động thì tưởng như mình đã đi lạc vào chốn nào.

Cả hang động giờ đây bỗng sáng bừng hẳn lên, phía trên đầu là từng chùm ngọc dạ quang được gắn lên phát sáng như đèn pha, phía dưới ở chính giữa vốn có một đôi cát náy đã được sang bằng phẳng như đất liền. Bốn phía vách hang được trám lên một lớp bột màu hồng thơm kỳ lạ không còn dấu chút dấu vết cào cấn nào của côn trùng.

"Huynh thấy như thế nào? Vừa ý chứ?" Mộc Vân Anh tự hào khoe kiệt tác của mình.

"Chúng ta chỉ là tạm thời phải ở đây một thời gian ngắn để nghỉ ngơi chứ có phải là đi mở động phủ mới đâu?" Huy Tân dùng ánh mắt khó hiểu nhìn nàng ta nói.

"Hứh, đúng là đồ đầu gỗ không biết thương thức. Muội mặc kệ huynh!" Cô nàng lại trở nên cứng đầu khó chịu cứ đi làm việc mình thích.

'Càng ngày càng quái đản, đúng là nhân bất thập toàn, trên đời không có ai là hoàn mỹ cả. Đặc biệt nhất là những người đẹp, nhờ có vậy mới thấy Julian nhà mình vẫn là nhất. Nhưng hồng nhan bạc mệnh, nàng lại mắc phải chứng bệnh nan y kỳ lạ. Không có mình bên cạnh không biết nàng dạo này ra sao? Chắc là sẽ không có gì đáng ngại...'

"Đồ háo sắc, lại đi nhớ đến con yêu tinh nào rồi?" Mộc Vân Anh thấy hắn tự nhiên đứng trời trồng ra đó, với sự nhạy cảm thần kỳ của người con gái thì khó mà bỏ qua những chuyện như thế này. Không nhân từ nàng ta liền tung một cước cho hắn bay thẳng ra ngoài.

Chớp mắt ba ngày đã qua, hang động côn trùng vốn hôi thúi dơ bẩn giờ đây đã biến thành một đại sảnh sạch sẽ thường thấy của một tửu điểm nhỏ. Không cần phải nói Huy Tân đương nhiên là không hề có phần trong chuyện này. Hắn dạo này rất bận rộn với việc tế luyện trận kỳ và trận bàn, rèn rũa thì nghiên cứu các loại pháp thuật, thần thông, hay bí thuật phụ trợ cho bảo mệnh và chạy trốn.

Nói đến công pháp phụ trợ và công pháp chủ tu của huy tân thì là một chuyện thiên kỳ bách quái có một không hai.

Dựa trên cơ bản mà nói Huy Tân không có một công pháp chủ tu nào. Hay nói một cách khác thái cực chính là công pháp chủ tu của hắn. Vì thái cực có khả năng chuyển hóa linh khí thành linh lực cho Huy Tân như một công pháp chủ tu bình thường phải có.

Chính vì lý do này Huy Tân đồng thời không bị giới hạn tu luyện tất cả các phụ trợ thần thông khác. Đặc biệt là cũng vì vậy nên một khi trong nội thể hắn có vừa đủ linh lực theo mức ấn định của công pháp, sẽ lập tức tu luyện đại thành ở cấp bậc đó.

Như một người bình thường chủ tu Thất Thần Tử quyết thì chỉ có thể tu luyện những bí thuật đi kèm phụ trợ cho Thất Thần Tử quyết, mà không thể tu luyện các loại thần thông hệ lõi khác của công pháp chủ tu khác. Nếu người đó có hai linh căn hệ lõi và hỏa thì có thể tu luyện thêm một công pháp phụ tu hệ hỏa và cũng như vậy, chỉ có thể dùng những bí thuật hệ hỏa thuộc công pháp phụ tu đó mà thôi.

Có thể hiểu công pháp chủ tu vận hành linh khí trong cơ thể theo một đồ hình và chu kỳ nhất định và chuyển hóa linh khí thành linh lực. Mà các thần thông phụ trợ lại được tạo thành dựa trên chính đồ hình của công pháp chủ tu. Cả hai sẽ cùng hỗ trợ lẫn nhau bộc phát ra uy lực lớn nhất.

Nếu như cố tình sử dụng thần thông của công pháp khác thì sẽ sinh ra rất nhiều biến số. Thường thì công pháp chủ tu và thần thông phản nghịch rồi chỉ bùm một tiếng tan thành tro bụi, còn như may mắn hơn một chút thì khi thi pháp thất bại chỉ bị phản lực sinh ra đoạn tuyệt toàn bộ kinh mạch phế bỏ đan điền.

Trong cơ thể Huy Tân không có linh căn cũng không có tu luyện theo một đồ hình công pháp chủ tu nào cả, nên có thể tu luyện tất cả các thần thông hắn biết mà không bị phản hệ gì.

Lần này thần thông Huy Tân tìm được để tu luyện là Vô Yên Thủy, Lãnh U Liệt Hỏa, và Không Lôi Cửu Thiên.

Tên như ý nghĩa, Vô Yên Thủy là thần thông hệ thủy, đây là một loại âm tà pháp thuật dùng tính ăn mòn của nước là chính. Khi thủy linh lực trong người không ngừng được tế luyện và tích tụ lại sẽ tạo thành một loại linh khí vô cùng độc hại và ăn mòn cực mạnh như axit. Trải qua lâu dài tế luyện nó sẽ thành một chất lỏng được gọi là Vô Yên.

Lãnh U Liệt Hỏa là bí thuật tinh luyện lại Thiên Tiên chân hỏa được sinh ra khi tu sĩ tiến giai trúc cơ để đề cao lên một cấp độ mới. Trong đan điền Huy Tân bây giờ ngoài Thiên Tiên chân hỏa màu tím hệ lõi, còn có hai loại Thiên Tiên chân hỏa màu đỏ và xanh thẳm. Thần thông này không chỉ nâng cao cấp bậc của các loại Thiên Tiên chân hỏa mà còn có thể dung hợp chúng lại với nhau thành một loại hỏa mới gọi là Lãnh U Liệt Hỏa.

Cuối cùng là Khổng Lôi Cửu Thiên, đây là công pháp nghịch thiên đoạt mệnh hại mình hại người, nhưng đổi lại sẽ có được một uy lực vô cùng khủng khiếp không thua gì các loại vũ khí giết người hàng loạt. Để phát ra một chiêu Khổng Lôi Cửu Thiên này Huy Tân phải cần dùng đến cả ba loại linh lực thủy, hỏa và lôi.

Nhưng cả ba thuật này với hiện trạng của Huy Tân như bây giờ thì còn lâu mới đủ điều kiện để tu luyện được tới đại thành và phát huy ra uy lực thực sự của nó.

Kề bên những việc này hẳn cũng thường hay thử chuyển hóa linh lực sang các nguyên tố khác như kim, thổ, phong, mộc, quang.

Rút từ những kinh nghiệm đợt trước, Huy Tân biết rằng thái cực sẽ chuyển hóa linh khí thành lôi lực khi âm dương cân bằng. Thủy lực được sinh nếu âm thịnh 100% và dương suy còn 10% với tỷ lệ 10:1. Ngược lại khi tỷ lệ là 1:10 âm suy 10% và dương thịnh 100% thì hỏa lực được sinh.

Lần này hẳn bắt đầu thay đổi các thông số tỷ lệ khác vào như 4:6 hay 8:2 nhưng thất bại liên tiếp thất bại.

Tuy đã vô cùng kiên trì tiếp tục cố gắng suốt cả thời gian qua, nhưng kết quả vẫn là trắng tay. Cuối cùng Huy Tân cũng phải chấp nhận một sự thật oái oăm là Thái cực không thể chuyển hóa ra những linh lực còn lại ngoài ba hệ lôi, hỏa và thủy.

Chán nản thu công lại, Huy Tân mở mắt nhìn Mộc Vân Anh đang ngồi xếp bằng bên cạnh. Thần sắc nàng giờ đây đã bắt đầu hồng hào trở lại, có vẻ sẽ nhanh chóng khôi phục như lúc trước.

Lấy vài trận bàn và trận kỳ dưới đất lên tham khảo, đây chính là bộ Cửu Thiên Tuyệt Hành trận mà hắn vừa mới tế luyện lại được cách đây không lâu. Huy Tân đang tìm cách dùng trận này để vây khốn con Dị Ngọc Phong bên ngoài lại rồi tranh thủ chạy lên trên mặt đất.

Trước đây chính bộ trận pháp này đã giúp hắn cản Đông Nhi lại mà có cơ hội chốn thoát. Nhưng đó là khi hắn dùng trận này kết hợp với thượng phẩm tinh thạch mới tạo ra uy lực như vậy.

Mà giờ này trong giới chi của Huy Tân đã không còn một khối nào nữa. Viên thượng phẩm tinh thạch cuối cùng đã bị hắn gắn vào mắc trận của phi hành pháp bảo cái kiệu khi bỏ chốn vào Xích Viêm Hải.

Nếu gượng ép dùng trung phẩm tinh thạch để vận hành trận pháp thì hiệu dụng của nó sẽ giảm đi một cách đáng kể. Không thể nào chịu nổi một kích của yêu thú cấp bốn tương đương Nguyên Anh kỳ.

Bình thường yêu thú đạt cấp bốn sẽ độ thiên kiếp để hóa hình thành thân thể con người. Nhưng những giống loài có huyết thống đặc biệt hoặc bị biến dị phải đạt đẳng cấp cao hơn nhiều mới có thể hóa hình như con Dị Ngọc Phong kia.

Trầm ngâm hồi lâu Huy Tân quyết định đi ra ngoài thu thập thêm nội đan và vật liệu để chế tạo trận châu.

"Huynh đi đâu? Muốn bỏ muội lại một mình nơi này sao?" Mộc Vân Anh bỗng dưng mở mắt nắm tay áo hắn lại nói.

"Huynh chỉ đi giết thêm vài con yêu thú để kiếm cho đủ vật liệu luyện chế trận châu. Muội quên là lối ra duy nhất đã bị Dị Ngọc Phong chặn lại rồi sao? Huynh cho dù có muốn cũng đâu đi ra khỏi nơi này được!" Huy Tân cười khổ giải thích.

"Là thật sao? Vậy là nếu lối đi không bị chặn thì huynh sẽ bỏ muội lại đây phải không? Muội hiểu mà đúng là đồ đứng núi này trông núi nọ, một khi chán rồi lại quay lưng bỏ đi. Còn kiếm cái cơ đi làm cái gì trận châu nữa chứ. Trận kỳ, trận bàn, mất trận, hay kiếm trận ta đều nghe qua, nhưng trận châu đúng là lần đầu tiên trong đời nghe thấy. Đừng tưởng ta đây ngu dốt về phát trận thì có thể muốn nói gì thì nói." Mộc Vân Anh như sư tử hà đông nhe răng múa vuốt muốn nuốt chửng hắn bất cứ lúc nào.

Nghe nàng ta nói một hơi dài mà mặt hắn trợn ngược cả lên. Lòng không ngừng thầm than quá oan uổng, nhưng kêu trời, trời không thấu kêu đất, đất không nghe.

Hắn phải vận dụng hết tài ăn nói của mình từ tốn giải thích cho bà la sát này hiểu. "Tiên từ xinh đẹp của tôi, trận châu là bí thuật gia truyền của họ Trần chúng mình. Nó có thể giúp pháp trận hút lấy linh khí trong trời đất để sử dụng và tăng uy lực lên hẳn một cấp độ mới."

"Hừh, ai thèm có liên quan gì với nhà Trần của huynh chứ. Coi như huynh có chút thật lòng không làm khó huynh nữa. Mà cho muội đi chung nhé!" Mộc Vân Anh nghe được bốn chữ 'Họ Trần chúng mình' thì đầu óc quay cuồng không còn quan tâm đến chuyện trận châu hay trận kỳ gì kia nữa.

"Không phải muội rất sợ đạp phải sâu bọ hay côn trùng sao?" Huy Tân dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

"Đương nhiên là sợ nhưng đã có huynh ở đây thì không cần phải lo ngại vấn đề đó nữa" Nàng nói rồi vẫy vẫy tay với hắn như đang kêu gọi thú cưng của mình lại.

Năm phút sau hai người họ đã bắt đầu xâm nhập sâu vào trong hang động sâu bọ, chỉ có điều Huy Tân không chỉ phải chạy thật nhanh mà còn phải công cô tiểu thư sợ sâu kia trên lưng theo.

Về mặt Huy Tân bây giờ vô cùng quái đản, thỉnh thoảng trắng bệch như người bệnh, chốc chốc lại đỏ ửng lên như đất khi. Có khi còn chuyển sang xám xịt như bị tẩu hỏa nhập ma.

Trước đây có lẽ một phần bởi vì nguy hiểm luôn rình rập khắp nơi tính mạng không ngừng bị đe dọa, và phần còn lại là do Mộc Vân Anh bị nội thương rồi ngất xỉu đi. Cho nên hẳn không có cảm giác gì đặc biệt.

Nhưng lần này Huy Tân có thể cảm nhận rõ được sự mềm mại và cả độ đàn hồi của hai quả đào ngọt dựa vào lưng mình.

Say mê được một lúc hẳn đột nhiên lắc đầu tự cắn lưỡi để thanh tỉnh đầu óc mình, họ vẫn còn trong nguy hiểm không thể phân tâm. Thế là Huy Tân làm theo thói quen miệng tự động tụng niệm Nhập Lăng Già kinh.

Chẳng được mấy phút yên bình thì con cảm dỗ khác đã tới. Mới bắt đầu chỉ là mùi hương thơm đặc trưng của xứ nữ, kế đó là từng làn hơi thở nồng ấm không ngừng thổi vào tai hẳn. Nhưng đòn trí mạng chính là những tiếng rên vô ý của nàng ta phát ra mỗi khi Huy Tân phải biến đổi phương hướng hay ôm cua gấp.

Qua thêm được vài chỗ quanh co hẳn đã phải dừng lại nghỉ ngơi, tham lam hít lấy hít để xú khí trong hang động. Huy Tân quả thật là không có lựa chọn khác, nếu cứ tiếp tục như vậy thì hẳn không bị điên thì cũng bị liệt dương. Mà nếu được lựa chọn thì hẳn thà là làm cảm thú, còn hơn là bị liệt dương đến ngay cả cảm thú cũng không bằng.

"Huynh có sao không? Sao hôm nay huynh yếu hơn ngày trước nhiều thế?" Mộc Vân Anh thần sắc lo lắng hỏi.

"Ta...tôi..." Huy Tân một bụng đầy oan ức nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, hay phải nói làm sao cho nàng ta hiểu chỉ biết cắn răng mà một mình đau khổ chịu đựng.

Khi thấy rõ thần thái khổ não và sắc mặt xanh tím của hẳn thì Mộc Vân Anh biết đã có chuyện xảy ra, không còn tâm trí đâu mà đùa vui hành hạ hẳn. Nàng vội chạy lại đỡ Huy Tân ngồi xuống lo sợ hỏi. "Huynh khó chịu ở đâu? Hay là bị trúng độc? Hu...hu... Ta phải làm sao đây? Huynh chết rồi làm sao ta ra ngoài được..."

Nàng nói được vài câu rồi khóc rống cả lên, không biết là do vô tình hay cố ý Mộc Vân Anh lại ôm chặt lấy đầu hẳn vào ngực mình.

Máu thú đang rùng rục sôi trào trong người Huy Tân bị hành động này của nàng ta hoàn toàn kích phát.

"Ah! Ta thà là làm cảm thú!" Hẳn đứng phắt dậy rống một tiếng rồi đè người đẹp xuống người mình. Khi này hai mắt hẳn đã đỏ ngầu hằn như đã mất thét lý trí không biết mình đang làm gì nữa.

Nhìn thấy Huy Tân trở thành một con cảm thú đầy hoang dã như vậy, Mộc Vân Anh cảm thấy vô cùng bất an và sợ hãi chỉ muốn gào thét lên, nàng theo bản năng muốn tự vệ kháng cự lại.

Nhưng nàng ta càng chống cự càng gây sự kích thích cho con cảm thú đang nổi điên này. Cờ thể Hẳn rắn chắc như vậy Mộc Vân Anh hoàn toàn không có cơ hội thủ thắng. Huy Tân không ngừng tác loạn trên thân thể hoàn mỹ của nàng.

Càng lúc Mộc Vân Anh càng cảm thấy bất lực, không còn sức chống trả nữa. Chỉ biết cắn môi đến bật máu nhắm mắt mặc kệ hẳn muốn làm gì thì làm, lòng nàng trở nên tâm tàn ý lạnh.

Đúng lúc này sâu trong tiềm thức Huy Tân thấy được từng giọt nước mắt long lanh kia đang rơi, từng tiếng nức nở vọng vào tai. Tất cả đưa hẳn về với cuộc sống ngày đó, một cuộc sống chỉ chìm trong bóng tối lạnh lẽo.

Chính hẳn đã cũng từng bị giày vò từng chịu lắng nhục như vậy. Hẳn hiểu cái cảm giác ghê tởm đó rõ ràng hơn ai hết, bản thân hẳn cũng là người khinh thường những hành vi tội lỗi khủng khiếp này. Nhưng giờ đây hẳn lại là người làm những tội ác đó, những hành động mà hẳn khinh bỉ nhất.

Giờ hai bàn tay tội lỗi của mình lên nhìn, Huy Tân chết lặng vì những vết máu còn dính trên những móng tay sắc bén đó. Nhìn xuống thân thể trắng nõn như ngọc đã bị hẳn hành hạ bầm dập cào xé đủ chỗ.

Huy Tân không tin vào mắt mình nữa, hẳn không tin đây là sự thật, cố nhớ lại chuyện gì thật sự đã xảy ra thì chỉ nghĩ tới được lúc tâm thần hẳn bỗng bùng nổ rồi tất cả trở thành một màu đỏ như máu.

"Grừ...!" Chợt như có một cây kim đâm nhói vào đầu hẳn, Huy Tân ôm đầu liên tục gầm hét.

Đang cắn răng chờ đợi một đợt bạo lực nữa rơi xuống thân ngọc, Mộc Vân Anh chợt nghe tiếng rên rỉ của Huy Tân thì lập tức mở mí mắt ướt nhòa ra.

Tình cảnh Huy Tân đang ôm đầu chìm trong vô tận thống khổ đến chết đi sống lại lọt vào mắt nàng thì không hiểu vì một lý do nào đó nàng liền đã bỏ qua hết những nỗi sợ hãi và không còn nhớ đến hành động cảm thú trước đây của Huy Tân. Mà đang rộng hai tay ôm chăm lấy hẳn vào lòng mình. Tự nhiên trong tiềm thức nàng biết rõ, một khi đã quyết định ở lại bên cạnh Huy Tân thì đồng thời cũng phải chấp nhận những tổn thương không thể tránh khỏi này.

--oOo--

Đồng thời ở Triệu quốc động phủ Thái Phụng Thanh Yên, Đông Nhi mới từ Xích Viêm Hải phản hồi trở về hai chân đang quỳ cúi đầu trên thảm bầm báo mọi việc lại với chủ nhân của mình.

"Được rồi, ta đã hiểu mọi chuyện. Tạm thời ngưng lui xuống đi, trong thời gian tới ta sẽ phong bế toàn bộ động phủ. Nghiêm cấm không được tự do ra

vào, dù ai tới tìm ta cũng không tiếp.” Thanh Yên phẩy phẩy tay ra hiệu trục xuất thanh âm bình dị nói.

“Nhưng chủ nhân, ta đã không hoàn thành...” Đông Nhi nghe vậy thì sợ hãi vội vã muốn nói thêm gì nhưng thấy dáng vẻ âm trầm của Thanh Yên thì đem lời muốn nói nuốt ngược trở xuống gật gật đầu tuân lệnh đi ra ngoài.

Căn phòng lại trở nên im ắng lạnh lẽo thời gian như đã lắng quên chốn này, Thanh Yên vẫn một mực ngồi ở trên ghế chủ tọa nhắm mắt suy tư. Một ngày, một tuần rồi một tháng, không biết trải qua bao lâu nàng bất chợt giờ tay đặt lên vùng eo thon của mình mà sầu muộn thờ dài.

Khi nàng mở mắt ra lần nữa thì thay thế vào đó là một sự kiện định tột cùng, những phiền não làm Thanh Yên khổ tâm bấy lâu chợt tan biến thành bọt khí. Nàng mỉm cười rồi đứng dậy đi đến bên cạnh cái bàn đá nơi mà Huy Tân đã bị xiềng xích trói buộc suốt hai năm.

Xuất thần vuốt ve bề mặt bàn hồi lâu, Thanh Yên hít một hơi thật sâu rồi dời ánh mắt đến một ký hiệu thần bí trên mặt bàn. Hai tay nàng múa hoa lên tạo thành nhiều điểm sáng màu đỏ bắn vào ký hiệu cổ quái đó rồi biến mất hút vào trong.

Dưới sự thi pháp của nàng ký hiệu đó càng lúc càng chói lóa huyết quang rồi phanh một tiếng mặt bàn tách đôi ra làm hai để lộ một ngăn nhỏ bí mật hình vuông được ẩn dấu bên dưới. Chính giữa ngăn hộp có đặt một cái đỉnh đỏ to bằng chén com, bên trên đỉnh có nắp đậy lại không thể nhìn thấy bên trong chứa đựng gì.

Tay hơi cong lại cái đỉnh lập tức bay vút đến trước mặt nàng. Thanh Yên nhắm mắt điều động thần thức đảo qua thì khóe môi mong hơi giựt lên mừng thầm lắm lắm. ‘Cổ Tế Huyết Đỉnh này đã thu gom được khá nhiều tinh huyết của hân suốt hai năm qua, cũng đủ cho ta đột phá bình cảnh đến Hợp Thần kỳ.’

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Dưới Lòng Đất (2)

Hắn như bị lạc vào một thế giới khác, nơi này ngoài bóng tối bao trùm vạn vật ra thì không còn gì nữa. Không có thiên địa không có phương hướng thậm chí đường như thời gian cũng không tồn tại ở nơi đây.

Nhưng Huy Tân biết mình vẫn còn tồn tại, vẫn có thể nhớ lại được tất cả ký ức năm xưa. Vẫn có thể phân biệt đúng sai, rồi nhận ra rằng mình chỉ còn là một phần thần niệm trôi giạt trong không gian vô định.

Hắn cũng không chắc rằng là mình có thật sự đang trôi giạt hay đứng yên một chỗ, vì không có thể xác để cảm nhận được xung quanh mà ở đây cũng không có gì để làm cột mốc để phân biệt. Ngoài bản thân hắn ra thì chỉ còn mỗi hắc ám bao la bất tận.

Một giờ một ngày một tháng trôi qua ý chí Huy Tân đang trên bờ vực sắp sụp đổ phát điên. ‘Mình đã chết thật sao? Đây là địa ngục?’

‘Mình đã ở đây bao lâu? Không lẽ đây là trạng thái sau khi chết? Ta không muốn! Ta phải thoát ra ngoài, đây là nơi quái quỷ gì vậy? Ta sẽ phải ở đây đến bao lâu? Một năm, trăm năm hay ngàn vạn năm? Ta sẽ phải kẹt ở đây đến thiên thu tể nguyệt? Không... Ah...’ Đầu Huy Tân hầu như đã hoàn toàn nổ tung, hắn muốn hét to lên cầu cứu nhưng không có miệng lưỡi để mà la. Hắn muốn dùng tinh thần lực để dò xét thì một cơn đau buốt phát ra từ tận linh hồn truyền ra não hải đánh cho hắn ngất đi.

Một ngày của hai tuần sau, lần đầu tiên Huy Tân bắt đầu đã có thể lấy lại cảm giác của cơ thể, nhưng mí mắt thì vẫn vô cùng nặng trĩu như đã bị dán keo dính lại không tài nào mở ra được. Tuy vậy hắn đã cảm giác được cái hơi ấm quen thuộc đó, hơi ấm đặc trưng của một người con gái luôn kề cận chăm sóc hắn.

Chính nhờ cái hơi ấm bình đạm và những sự ân cần giản dị đó đã cứu vớt Huy Tân từ vực thăm thẳm tối lên. Tiếp thêm năng lượng để ý chí hắn một lần nữa đứng vững dậy, một lần nữa cho Huy Tân biết mình vẫn còn sống, suốt thời gian qua mình không hề cô độc.

Ba tuần sau, lần đầu tiên sau khi bất tỉnh hắn đã có thể mở mắt ra được. Tuy vậy chỉ kéo dài được vài giây để hắn kịp nhìn thấy khuôn mặt trái xoan xinh xắn kia rồi lại bị cơn đau đầu khủng khiếp hành hạ cho mất đi ý thức.

Huy Tân liên tục tỉnh dậy rồi lại ngủ suốt cả ba tháng ròng, sau đó mới bắt đầu có dấu hiệu chậm chạp khôi phục lại.

Mỗi lần tỉnh lại dù là rất ngắn nhưng hắn vẫn luôn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng đầy quan tâm đó. Suốt cả một thời gian dài nàng ta không một lần nào rời xa cách hắn dù chỉ là một bước.

Huy Tân hầu như là tàn phế hoàn toàn, hắn có thể điều khiển mí mắt nhắm mở, có thể nghe, và có thể cảm giác nóng lạnh. Ngoài những thứ đó ra hắn không khác gì là người bại liệt toàn thân.

Hắn muốn khuyên nàng hãy mặc kệ mình, hãy dùng trận pháp của hắn đã luyện chế thành mà thoát khỏi nơi đây. Nàng là một thiên tài là viên ngọc sáng của cả Thần Thủ đại lục không thể chỉ vì một kẻ như hắn mà suốt đời kẹt ở lại chốn này.

Nhưng mỗi khi Huy Tân muốn dùng thần thức để truyền âm với nàng thì óc hần lại đau như bị búa bổ rồi bất tỉnh.

Bên cạnh những giác quan đó, thứ hần duy nhất còn lại chính là linh lực. Cũng nhờ vậy mà Huy Tân có thể tự vệ sinh cơ thể mình, không cần chờ Mộc Vân Anh giúp hần tắm rửa làm sạch quần áo.

“Sao vậy? Huynh cũng biết mắc cỡ sao? Cái gì ở phía sau của huynh cũng khoe ra trước mặt muội rồi, nhớ lúc đó bộ dạng huynh lưu manh lắm mà, sao giờ lại nhút nhát như con gái vậy?” Mộc Vân Anh che miệng cười nói với hần.

Trả lời nàng lại là một tràng tiếng nổ lạch tách do lỗi điện tạo ra, nó như một bản nhạc có tiết tấu có lên xuống theo một quy luật nhất định nào đó. Đây là một loại ngôn ngữ mới Huy Tân vừa chỉ dạy cho Mộc Vân Anh, cũng nhờ nàng vô cùng minh mẫn chỉ một buổi, nên không bao lâu đã nắm bắt được nhịp điệu.

Nói ngắn gọn như thế, nên không thể hiểu được hết những cái khốn khó ở trong đó. Lúc khởi đầu Huy Tân chỉ có thể nháy mắt ra hiệu với nàng diễn đạt được những giao tiếp cơ bản như có hay không, hoặc đúng hay sai. Người nói có tâm nhưng người nghe chỉ có thể đoán già đoán non không có một manh mối nào để mà lần. Khi Mộc Vân Anh đã hiểu được ý hần thì mới chuyển sang ngôn ngữ nhị phân.

Đây là một khái niệm mới lạ với nàng nên cũng phải mất rất nhiều thời gian và kiên nhẫn mới lĩnh hội được.

Dựa vào cách này giữa hai người đã có thể trao đổi với nhau những việc giản đơn. Tuy vậy dựa vào cách này thì quá ư là tốn thời gian, tuy nàng không có phàn nàn gì, nhưng Huy Tân cảm thấy vô cùng bất tiện.

“Sao? Huynh muốn gi dạy muội học trận pháp? Không được, cái này không phải cứ muốn là được, mà còn phải nhờ có tài năng bẩm sinh nữa. Chỉ học trận pháp đơn giản? Để huynh kể chuyện cho muội nghe?” Bộ nào Mộc Vân Anh không ngừng chuyển đổi những tiếng lạch tách thành ngôn ngữ thông dụng như một cái máy tính trí năng. Cũng may nàng đã là Nguyên Anh trung kỳ nên có khả năng suy diễn như siêu nhân này, bằng không thì chỉ chờ đợi để giải mã và tính toán một câu không thời cũng đã hết một ngày trời.

“Uhm... Cũng được nhưng nói trước là muội không có năng khiếu về mặt này, nên huynh đừng có đặt quá nhiều hy vọng.” Nàng vì muốn được nghe hần kể chuyện nên vô cùng chuyên chú học.

Tuy Mộc Vân Anh đã có tâm lý chuẩn bị sẵn sàng nhưng khi học đến cả hai tháng mà chưa đi tới đâu thì vô cùng buồn rầu chán nản. “Hic...hic... phải bao lâu nữa mới học xong? Đầu muội muốn nổ tung ra rồi. Chỉ hai tuần nữa là có thể bỏ trận? Thật vậy sao?”

Mộc Vân Anh không hề biết học lý thuyết là một chuyện, khi đem ra thực hành bỏ trận lại là một chuyện hoàn toàn khác. Do đó phải mất tới hai tháng sau một trận pháp đơn giản mới được nàng bố trí xong.

“Có phải lắp tinh thạch vào chỗ này là được? Rồi, huynh nói giờ làm sao nữa? Pháp quyết? Uhm... biết rồi chờ chút. Đã nói biết rồi mà nhiều chuyện quá đi.” Mộc Vân Anh làm theo hướng dẫn trước đó của Huy Tân vận hành linh lực theo một chu kỳ rồi múa tay bắt thành vài pháp ấn.

Sau vài tiếng lẹt xẹt, chung quanh chỗ hần đang nằm liền có vài đường ánh sáng màu đỏ, màu xanh, và màu vàng chạy xung quanh hần thành một đồ hình thần bí. Qua một lúc hào quang thu liễm lại, Huy Tân mới bình tâm bắt đầu vận hành pháp lực trong người để điều hành pháp trận.

Phía không gian trên người hần có vài tia hơi sương mỏng tỏa ra bay lên cao, kế tiếp là các chùm tia sáng tổ hợp lại từ từ hình thành hình ảnh của một Huy Tân khác.

Mộc Vân Anh thấy cảnh này thì nước mắt lưng tròng, ôm lấy thân thể hần mà hạnh phúc khóc to.

Ảo ảnh Huy Tân cúi đầu nhìn nàng nói. “Thời gian qua đã cực khổ cho nàng rồi.”

Mộc Vân Anh lắc đầu nói. “Không đúng, huynh mới là người đã chịu nhiều đau khổ nhất.”

“Không phải giờ huynh đã không sao rồi sao? Muội còn khóc gì nữa?” Huy Tân cười khổ an ủi.

“Ừ ừ. Muội khóc là vì vui quá thôi. Mà muội đã suy nghĩ rất nhiều lần, nhưng vẫn không hiểu vì sao huynh lại trở nên như vậy? Làm sao mới có thể hồi phục lại như lúc trước?” Mộc Vân Anh đã đè nén những thắc mắc này trong lòng đã rất lâu, nay không kiềm chế được mới nói ra.

“Huynh cũng không rõ ràng vì sao lại trở nên như vậy, nhưng rất có khả năng một phần là do Yêm Linh Thú gây ra.” Huy Tân hồi tưởng được một lúc rồi mới nói.

“Yêm Linh Thú? Vì sao lại là Yêm Linh Thú?” Mộc Vân Anh nhú mày mù mờ nhìn hần nói.

“Haiz... Đây là một câu chuyện dài, Huynh đã từng tự thề với chính mình sẽ chôn sau nó ở trong lòng và không bao giờ nhớ đến nữa.” Huy Tân cười khổ lắc đầu trả lời.

“Không được, huynh đã hứa với muội rồi nhất định phải kể...” Nói tới đây giọng nàng chợt nhỏ lại rồi ngừng hần. Mộc Vân Anh bây giờ trong lòng phi thường khẩn trương hoang mang, một nửa nàng rất muốn biết được tất cả về Huy Tân một nửa nàng lại phân vân khó quyết không biết việc mình đang làm có đúng hay không. Trực giác khiến nàng sợ, sợ sau khi biết được sự thật, quan hệ giữa hai người sẽ có một biến đổi to lớn không cách nào cứu vãn được.

“Ta... Được rồi, huynh sẽ kể cho muội biết, nếu nghe rồi muội... Thôi chuyện tới đâu hay tới đó. Nếu muốn nói cho rõ thì phải nhắc đến quê hương của huynh, đó là một nơi rất xa cách Thần Thủ đại lục không biết là bao nhiêu ngàn vạn dặm. Nó thuộc về một về một hệ sao khác gọi là Trần gia hệ tinh vực...”

“Trong vũ trụ vô tận có vô số chòm tinh hà luôn quay quanh lẫn nhau, một chòm nhỏ có từ 5-20 hệ tinh hà, còn lớn thì có đến vài chục đến vài trăm. Mỗi một tinh hà có hàng tỷ hệ mặt trời như hệ của chúng ta. Trong lãnh thổ rộng lớn của tam tộc, ở vùng biên giới giữa nhân tộc và yêu tộc có một nhóm tinh hà nhỏ gọi là chòm Lưu Diên. Trong chòm Lưu Diên này có nơi huynh được sinh ra và dưỡng dục là Trần gia hệ tinh hà ở cạnh cùng với Thần Thủ hệ tinh hà. Nên khoảng cách giữa hai bên cũng không tính là quá xa” Huy Tân vừa nói vừa dùng pháp trận huyền hóa ra hình ảnh của hệ mặt trời của Thủ Thần đại lục rồi phóng nhỏ lại thành Thần Thủ hệ tinh hà sau đó chuyển đến một hệ ngân hà khác. Huy Tân biết đối với Mộc Vân Anh những chuyện mình sắp nói ra sẽ phá tan mọi khái niệm ban đầu của nàng về thế giới này, vì vậy hắn cố gắng nói rất chậm rõ ràng và chi tiết.

Mộc Vân Anh không ngừng che miệng kinh ngạc, lâu lâu ánh mắt lại tỏ ra thần thái vô cùng khó tin. Cũng khó trách được nàng vì những điều Huy Tân bộc lộ quả thật là kinh thiên động địa, qua lời hắn mặc khái tựa như là một thế giới hoàn toàn mới được từ từ hé mở ra trước mắt nàng.

Nhưng điều khiến tâm tình Mộc Vân Anh chấn động nhất lại là những chuyện tình éo le của hắn tưởng chỉ xuất hiện trong các tiểu thuyết, phim ảnh.

“...khí huyết cương dương của nam nhi không ngừng bị kích thích tuôn trào rồi lại bị đè nén nhiều lần nên khó tránh khỏi bị nội thương nặng rồi cuối cùng là tẩu hỏa nhập ma. Cộng thêm linh hồn đã bị Yêm Linh Thủ gây tổn thương trầm trọng khi trừ bỏ khế ước trước đó. Lúc trước huynh cũng đã từng có sơ liệu về việc này nhưng do thời gian quá cấp bách liên tục một đường gặp nguy hiểm, nên bất chấp tất cả bỏ mặc vết thương linh hồn trí mạng này mà lo chạy trốn khỏi sự đuổi bắt của Linh Nhi. Vì lẽ đó khi cả hai vết thương cùng phát tác hệ thần kinh và tinh thần lực của huynh đã bị phế.” Sau khi Huy Tân cố dùng giọng thần nhiên kể lại mọi chuyện, rồi nhắm hai mắt lại chờ đợi.

Những lời nên nói và cả không nên nói Huy Tân cũng đã kể ra hết rồi, giờ hắn không biết mình nên mong đợi điều gì ở nàng nữa. Là thương hại hay là khinh thị? Là thông cảm hay chán ghét? Hắn có quyền để được đòi hỏi gì ở nàng sao?

Trước đây có thể trong mắt nàng hắn là một siêu thiên tài chỉ trong vòng 3 năm đã tu luyện thành Kim Đan, nhưng một khi biết được hắn chẳng qua chỉ là một tên phế vật không linh căn do tình cờ may mắn mà có được linh lực thì nàng sẽ nghĩ về hắn thế nào?

Tuy nhiên đó cũng chỉ là vấn đề nhỏ, chuyện nhục nhã hơn đó là Huy Tân đã chấp nhận để người ta đặc Yêm Linh Thủ vào linh hồn mình, để người khác sai khiến đối xử không khác gì là một linh thú. Lòng tự trọng của một con người nam nhi ở đâu? Lòng tự hào của người họ Trần còn không? Người đời sẽ nói gì khi biết được chuyện của hắn? Gia tộc Trần còn chấp nhận một tên phế vật mang nhục nhã đến cho dòng tộc sao?

Một tên phế vật bỏ đi không nhà không cửa không bạn bè không người thân như hắn thì có thể đòi hỏi gì ở người khác?

Mộc Vân Anh ít hay nhiều cũng cảm giác được lúc đầu hắn tiếp cận nàng là chỉ vì đã từng có ý hãm hại nàng, dùng nàng để tiếm ra nỗi căm hận của cuộc đời được chôn dấu trong lòng hắn bấy lâu nay.

Nàng là ai chứ? Ngôi sao tỏa sáng khắp đại lục người người yêu mến kính mộ. Trong tông môn trên có sư phụ nương chiều dưới có đồng môn thân quen, ra ngoài có tình anh vây quanh theo đuổi. Đồng lứa nữ thì ghen ghét vì tài vì sắc không bằng, nam thì hâm mộ như thần tượng cao quý. Một người như thế lại bị hắn khinh nhờn lăng nhục, thật là khiến nhân thần cùng phẫn hận.

Lời Huy Tân đã dứt từ lâu nhưng Mộc Vân Anh đầu óc vẫn cứ quay cuồng ong ong không thể nghĩ được gì, lệ từng giọt một nối tiếp lăn dài trên má hồng không ngăn lại được.

Huy Tân không biết vì sao nàng lại khóc. Có thể nàng đang hối hận hay oán trách số phận vì sao lại để nàng gặp phải một người như hắn?

Hai người cứ như vậy một bên thì nhắm mắt trầm mặc một bên thì thút thít sụt sùi, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu thì bất chợt Mộc Vân Anh nghẹn ngào nói. “Tại sao trời lại bất công như vậy...hic hic...”

Huy Tân thở một hơi dài nhưng trút được gánh nặng mở mắt ra nhìn trần nhà, thần sắc trông vô cùng kiên định đã sẵn sàng tiếp nhận mọi chuyện. “Tốt nhất là vậy, chỉ là thật chẳng khác gì với dự đoán của mình, nàng ta đang oán trách vì sao ông trời lại cho nàng quen biết với một người như mình...”

“Tại sao...hic...tại sao lại để hai người kia gặp huynh sớm hơn ta chứ?” Mộc Vân Anh vất vả lắm mới thốt lên được một câu tới đây thì tâm tình lại trở nên vô cùng kích động không thể ngăn được, nước mắt vỡ òa ra.

Huy Tân đã chuẩn bị thật kỹ để có thể đối phó với mọi tình huống xấu nhất, nhưng đã bị một câu nói này khiến hắn phải đờ lờ ra, đầu óc như bị đánh ầm một cái thất hồn lạc phách.

“Huynh không được có tương tư với những người con gái đó nữa, không tin muội sẽ giết huynh sẽ băm huynh ra thành ngàn mảnh đem thả xuống sông cho cá ăn...”

“Ta...” Tâm tình Huy Tân chưa kịp hồi phục lại hoàn toàn thì lại bị những lời ghen tuông đầy mùi giấm chua này đụng chạm và khắc hẳn vào nơi sâu nhất trong lòng hắn.

“Muội không cần biết...Hả? Huynh...huynh đã nói chuyện lại được? Không ý muội là huynh đã cử động miệng lại được?” Mộc Vân Anh đang buồn bực cầu nhàu thì bất ngờ hoan hỉ nhận ra hắn đã có thể dùng miệng nói được.

“Ta... Huỳnh...” Huy Tân cũng vô cùng ngỡ ngàng, không hề phát giác ra mình đã có thể nói được từ lúc nào.

Không hề Huy Tân kịp nói hết Mộc Vân Anh đã nhào vào ôm chặt lấy hắn mà hạnh phúc vừa khóc vừa cười.

Đã bao lâu rồi hắn mới thực sự lại có cảm giác này, cảm giác tìm lại được người thân. Tìm được cái mà mình mong đợi nhất.

Lần trước hai người cũng đã từng ôm nhau khóc nhưng đó là vì Huy Tân đang trong cơn mơ màng tưởng mình đã về nhà gặp lại Julian. Còn lần này thì hoàn toàn khác biệt, đây là cảm giác chân thật không phải là do ảo tưởng tạo ra. Hắn đã thật sự tìm được một người thân.

Mộc Vân Anh không hề biết được những việc nàng đã làm có ý nghĩa to lớn như thế nào đối với hắn. Chính bản thân Huy Tân cũng không biết đây lại là một bước ngoặt lớn một khởi đầu mới trong cuộc đời hắn.

Người ta nói chữa bệnh trước hết phải chữa tâm, tâm bệnh lẫn tâm ma của Huy Tân lúc này cũng được khôi phục. Tâm tình có biến đổi lớn ý chí lại được tăng tiến thêm một bậc. Tuy tinh thần lực vẫn chưa khôi phục nhưng hệ thần kinh đã thông suốt lại, nên đi đứng và vận động nhẹ chỉ là việc nay mai.

Huy Tân cũng không có gấp gáp gì dù sao thì được ở cùng một nơi với người đẹp thì ai lại không thích cơ chứ. Trước đây trong lòng luôn có vương bận, hắn chưa hề thật sự nhìn nàng từ khía cạnh của một nam nhi.

Không phải Huy Tân sinh ra đã biến thái hay gì, mà vì trong mắt hắn chỉ có căm ghét và hận thù, mà hắn không thích nhất lại là những người sắc nước hương thành. Có thể nói Thanh Yên chính là lý do đã biến đổi hắn thành một người chán ghét cái đẹp như vậy.

Huy Tân đã từng cho rằng tất cả người phụ nữ có nhan sắc chỉ là rắn rết đội lớp da đẹp bên ngoài mà thôi. Hắn đã từng tự thề với bản thân sẽ không bao giờ để bề ngoài của người khác ảnh hưởng đến quyết đoán của mình. Nhưng chính Mộc Vân Anh lại là người đã biến đổi hắn một lần nữa.

Mộc Vân Anh phát hiện từ ngày đó trở đi hắn thường hay nhìn nàng với ánh mắt rất khác lạ không giống với trước đây. Ánh mắt nóng bỏng đó khiến nàng vô cùng ngượng ngùng, dù đã cố gắng che giấu tỏ ra bình thường nhưng hai gò má cứ đỏ ửng lên.

Huy Tân thấy thế thì lại càng khoái chí cười hắc hắc không bỏ lỡ cơ hội nói vài câu chọc ghẹo. Cuộc sống trong hang động dù có đơn giản nhưng đầy hạnh phúc và ấm áp.

Sáu tháng sau, sâu dưới lòng đất ở trong một thông đạo chật hẹp, Mộc Vân Anh đang ngồi trên lưng Huy Tân điều động một cái linh chuông phát ra từng đạo âm thanh thôi niệm một đàn bọ cánh cứng to bằng chậu rửa mặt đánh cang lại ba con rết dài ba mét.

Mới đầu Mộc Vân Anh vô cùng sợ hãi hai mắt nhắm tít lại không ché đám bọ cách cứng chạy loạn xạ cả lên không ra đội hình gì cả.

Huy Tân biết giờ có nói gì với nàng cũng vô ích, trước mắt tốt nhất là tiết kiệm hơi sức tập trung lo trừ khử ba con ngô công màu đen cấp 3 đỉnh phong này đã.

Đầu óc hắn nhanh chóng phân tích trận hình, trận địa, và nhân thủ của hai bên. Người xưa còn gọi nói là thiên thời địa lợi và nhân hòa.

Nhân hòa Huy Tân có một Nguyên Anh trung kỳ cùng đám bọ cách cứng. Địa lợi là ở trong hang động chật chội ba con rết không thể cùng nhau tiến lên bao vây họ lại, và thuận lợi để phòng thủ và tiêu diệt địch từng con một. Cuối cùng là thiên thời, trời ở đây không nắng không mưa nên không có gì phải bận tâm.

Thấy hai trong ba yếu tố đều nghiêng về bên mình nên Huy Tân cũng không khẩn trương vội lấy súng ra dùng làm gì cho tốn tinh thạch. Nghĩ cho đến cùng thì tinh thạch chính là tiền, không ai tự dưng đi đốt tiền để nấu trứng ăn cả.

Nếu có cách khác để giải quyết vấn đề, hắn vì sao lại không tiết kiệm. Dầu sao hai người họ vẫn còn bị kẹt lại bên trong hang động này, tinh thạch sai hết khối nào thì là hết khối ấy. Không có cách nào để kiếm bù lại được như khi còn ở ngoài.

"Phụt"

Huy Tân còn đang vân vân cầm đũa đo thì ba con rết bất thành linh có phản công mới. Chúng thấy trong thời gian ngắn không có cách nào vượt qua đám bọ cánh cứng để tiếp cận hai người họ, nên đã sử dụng đến tùy độc đứng từ xa bắn về hướng hai người.

"Vòng trảo thủy hệ!" Huy Tân tập tót báo động cho Mộc Vân Anh rồi tự mình triệu hồi ra một vòng năng lượng màu xanh thăm bảo vệ hai người lại.

Mộc Vân Anh cũng không kém hắn bao nhiêu, hai tay bắt quyết làm phép gọi ra một vòng bảo vệ khác bao lao lấy cả vòng năng lượng của Huy Tân vào trong.

Nếu quan sát kỹ sẽ thấy màng bảo vệ của nàng có màu sắc đậm và dày hơn hắn của Huy Tân. Đây chính là vì sự chênh lệch về cấp độ gây ra.

Ba luồng khí xanh lục cùng lúc bắn lên vòng bảo hộ bên ngoài cùng, nhưng chỉ sau vài tiếng xèo xèo thì đã hòa tan mất hút vào trong thủy linh lực.

Tuy vậy ba con ngô công vẫn không bỏ cuộc lại bắn luồng khí xanh lục vào hai người, khác là lần này ba luồng khí độc đó không phân tán như lúc đầu mà nhập lại với nhau tạo thành một đường thẳng tắp đánh vào. Lớp màng thủy linh lực đầu tiên bị khuấy động cho một hồi nhộn nhạo rồi phốc một tiếng bị đâm lủng qua tạo thành một lỗ cực nhỏ. Nhưng nhiều đó cũng đã đủ để đường hào quang xanh lục kia đi vào tiếp tục công kích lên vòng bảo hộ thứ

hai do Huy Tân tạo ra.

Huy Tân dù thần thức bị phế nhưng hai mắt vẫn tinh tường thấy rõ đạo hào quang xanh lục sau khi đi qua vòng bảo vệ đầu tiên thì màu sắc trở nên vô cùng ảm đạm đã bị suy yếu rất nhiều. Không còn sức sát thương bao nhiêu dễ dàng bị màng năng lượng của hắc nhãn lại bên ngoài.

Nên biết tùy độc của ba con rết kia cũng chính là do thủy linh lực tinh kết lại mà thành, nên mới dễ bị vòng bảo hộ hệ thủy hòa tan đi. Ngay cả khi ba con rết có khả năng phun tùy độc ra không giới hạn, thì cổ lăm cũng chỉ có thể biến hai vòng bảo vệ hệ thủy từ màu xanh dương sang màu xanh lục mà thôi. Chỉ cần hai người họ không trực tiếp tiếp xúc với nó là được.

Thế nhưng Huy Tân có lý nào lại để cho bọn chúng cứ thông dong phun độc như vậy được. Cầm lấy đoản kiếm quen thuộc vào tay, hắc nhãn vừa công Mộc Vân Anh vừa phóng nhanh về phía trước. Khi chỉ còn cách đám bọ cách cứng ba mét, Huy Tân nhún mình bay qua thân người, khi còn lơ lửng trên không liền đảo tay phóng đoản kiếm đi.

"Phập"

Con rết màu đen bên phải cứ thế bị một kiếm xuyên não mà chết. Hai con còn lại lỏng lẻo rít gào chia hai đường bao vây bỏ nhào về phía hắc nhãn. Ngay thời khắc nguy cấp này, Huy Tân lại dùng Bát Phi Vân Bộ dễ dàng lượn lách né tránh được một đòn hợp công. Vì phải công Mộc Vân Anh trên lưng nên hắc nhãn kéo dài trạng thái phân thân được bao lâu đã phải hiện thân một lần nữa.

"Giúp huynh phân rẽ chúng ra."

"Ừm" Mộc Vân Anh gật nhẹ đầu rồi phóng lên đập linh chuông dẫn đàn bọ chen vào chính giữa hai con rết đen đang liều mạng tấn công.

Không phải mang Mộc Vân Anh trên lưng, ý vào có nội giáp cấp F-9 Huy Tân không ngần ngại lao vào bắt đầu cận chiến đấu với từng con một.

Nếu so với con Thạch Sùng Kim Giáp Huy Tân từng tiêu diệt được lúc trước thì loại rết này có tốc độ và vuốt chân sắc bén hơn nhiều, nhưng ngược lại lực lượng và độ cứng của giáp xác thì kém xa. Thành thử dù cho tốc độ thua xa và liên tục bị cào cắn trúng, ngoài việc quần áo bị xé nát ra thì nội giáp vẫn không có vết trầy xước nào.

Đây cũng là lý do vì sao nội giáp luôn hiếm và mắc hơn nhiều so với các vũ khí cùng cấp bậc khác. Một khẩu súng laser F-9 có thể dễ dàng bắn xuyên thủng toàn bộ yêu thú cấp ba hay tu sĩ Kim Đan kỳ. Nhưng nó không thể gây thương tổn gì cho nội giáp F-9.

Một người mặc nội giáp F-9 thì chỉ có vũ khí cấp E mới có thể phá hỏng và gây thương hại được. Tuy nhiên đó là nói riêng về độ cứng và bền của nội giáp. Trong thực chiến ngoài so về độ sắc bén của vũ khí thì còn một yếu tố quan trọng phải nghĩ đến đó chính là lực lượng.

Ví dụ như trong trận chiến với Kim Giáp Thạch Sùng, do tốc độ của nó thuộc loại trung bình. Vì thế khi Huy Tân vận dụng hết thủ đoạn bộc phát tốc độ lên mức cao nhất thì có thể né tránh được. Nhưng nếu không có đủ linh lực hay thời gian để tăng tốc và bị đánh trúng thì hắc nhãn vẫn chết như thường, dù đã có nội giáp.

Nên biết một kích của Kim Giáp Thạch Sùng không có gì sắc bén nhưng uy lực thì ngang bằng với một Nguyên Anh sơ kỳ. Thành ra nội giáp cấp F-9 không thể hấp thu hết sức mạng khủng bố đó được. Mà thể lực Huy Tân mới chỉ là Trúc cơ kỳ đỉnh phong ngang với yêu thú cấp 2 đỉnh mà thôi.

Nội giáp F-9 chỉ có thể tiêu hao đi 99% một kích đầy uy lực của Kim Đan đỉnh. Còn một kích của Nguyên Anh sơ kỳ thì mạnh gấp tới mười lần nghĩa là 1000% so với Kim Đan đỉnh. Nếu Huy Tân bị đánh trúng thì sau khi được nội giáp tiêu hao đi thì cơ thể phải gánh chịu 901% sức mạnh.

Dưới một kích mạn lực như thế, đừng nói là mong sống sót, không bị đánh thành cám cũng là may mắn lắm rồi.

Sét về thực lực cá nhân thì Kim Giáp Thạch Sùng kia đáng sợ hơn con rết đen này nhiều. Nhưng ở đây có tới ba con yêu quái đi cùng nhau, Kim Giáp Thạch Sùng mà gặp phải thì cũng chỉ có nước cong đuôi mà bỏ chạy.

Chẳng mấy chốc Huy Tân đã hoàn thành nhiệm vụ, mỉm cười nhìn lại thì thấy hết mười tám cặp chân của hai con rết đã bị đánh gãy. Chúng không ngừng cố gượng gượng muốn bỏ chốn đi nhưng không có chân thì chỉ là lực bất tòng tâm.

Sau khi giải quyết chiến trường sạch sẽ không còn gì đáng giá Huy Tân quay người công Mộc Vân Anh chạy về động phủ của mình.

"Có đầy đủ nội đan rồi, huynh sẽ bắt đầu tế luyện trận châu? Huynh có nắm chắc chúng mình sẽ đánh thắng được con Dị Ngọc Phong đó không?" Mộc Vân Anh bâng quơ lăm nhăm vài câu với hắc nhãn. Đối với năng thì có thoát ra ngoài hay không cũng vậy, chỉ cần được hắc nhãn công trên lưng là vui rồi.

Huy Tân chau mày cẩn thận suy nghĩ trả lời. "Cũng... không chắc được. Dù gì đi nữa nó cũng là yêu thú cấp 4 có cánh, tốc độ di chuyển hiển nhiên sẽ rất đáng sợ. Loài ong là côn trùng thường có nọc độc vô cùng nguy hiểm. Mà con Dị Ngọc Phong này lại là thể biến dị không biết còn có khả năng gì nữa. Toàn thân bọc vỏ cứng, từ trong ra ngoài hầu như không có điểm yếu nên sóng chấn động của súng sonic không thể gây thương tổn trí mạng gì. Nó chắc hẳn không như loài ong bình thường chỉ có thể dùng đuôi độc tấn công một lần rồi chết. Chúng mình chỉ có thể dẫn dụ nó vào trận pháp rồi..."

Suốt dọc đường Mộc Vân Anh không nói thêm gì mà chỉ nhắm mắt hạnh phúc nghe hắc nhãn lắc lắc cái đầu làm bầm một mình tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Kim Canh Bảo Hộ Trận

Giữa vùng sa mạc hoang vắng Xích Viêm tứ vực, bình thường một nơi có tiết trời lúc nào cũng khắc nghiệt, nhiệt độ thấp nhất cũng phải hơn trăm độ C thì ngoài tiếng phong hoá bạo không ngừng gào thét trên cao, chỉ còn tiếng rít nhỏ nhỏ đi chuyên trên cát của những loài bò sát như rắn, bò cạp, hay thằn lằn cong đuôi.

Nhưng hôm nay không một dấu hiệu báo trước, đột nhiên một tràng tiếng động "uỳnh uỳnh, ầm ầm" từ dưới lòng đất không ngừng vang vọng lên. Cảm giác được nguy hiểm đang đến gần, toàn bộ sinh vật lớn nhỏ không hẹn mà cùng bỏ chạy tán loạn. Thoáng chốc sa mạc lại trở thành một chốn vô cùng thê lương và tịch mịch.

Trong động phủ dưới lòng đất, Huy Tân vừa bắt tay vào quá trình tế luyện trận châu thì đã phải thu công ngừng lại giữa chừng. Nghiêng đầu liếc nhìn dò hỏi bóng dáng áo hồng mảnh mai kề bên, nhưng thần sắc nàng cũng như hẩn lắc đầu không hiểu ra sao.

Theo thói quen hẩn đứng dậy đi qua đi lại cúi đầu trầm tư, được hồi lâu cũng không nghĩ ra được gì. Huy Tân cắn răng thầm quyết định phải đi ra ngoài thăm dò tình hình một chút, cứ ở yên một chỗ đoán già đoán non cũng không làm được gì.

“Không được, muội cũng đi. Muội có thể tự mình đi được” Mộc Vân Anh cắn môi mặt trắng bệch nói.

Thời gian nguy cấp Huy Tân cũng không có rườm rà gì chỉ gạt đầu tỏ ý đã hiểu, rồi dẫn đường đi trước.

Hai người cẩn thận cùng nhau lần theo hướng âm thanh phát ra mà từ từ đi theo thông đạo lên trên. Qua vài khúc ngoặt đã đến trước cửa một hang động lớn, nơi mà trước kia họ phát hiện con Dị Ngọc Phong ở. Nhưng ló đầu nhìn vào bên trong hang động giờ này lại trống rỗng, đừng nói tung tích của con ong ngay cả các côn trùng nhỏ khác cũng không tìm thấy được.

Tiếng nổ chấn động cả mặt đất vẫn không ngừng từ bên trên truyền xuống, Huy Tân ra hiệu cho Mộc Vân Anh rồi tiếp tục đi theo thông đạo khác.

Càng tiến gần lên trên mặt đất những tiếng ầm ầm càng rõ ràng hơn, đến nỗi tai Huy Tân phải ông ông cả lên.

Khi Huy Tân phát hiện không khí trong hang đã có chút thoáng mát hơn không bị ngột ngạt hôi tanh như ở dưới động phủ, thì biết mình đã không còn cách mặt đất bao xa.

Tựa như Mộc Vân Anh cũng phát hiện ra điều này, nàng vô tình siết chặt nhẹ lấy tay hẩn.

Đi qua thêm một khúc quẹo Huy Tân đã có thể thấy loáng thoáng được hai bóng đen đang không ngừng vò lấy nhau lăn lóc trên thềm đất, lâu lâu lại đánh bật trứng vào thành tường phát ra những tiếng rầm rầm.

Nhưng ngoài tưởng tượng của hai người là trong hai bóng đen này lại không có con Dị Ngọc Phong như họ đã dự đoán.

Mộc Vân Anh nhanh mắt hơn vội hướng Huy Tân truyền âm chỉ về phía bên thành tường gần cạnh thấy có một cái xác đầu rắn mình ong đang hấp hối.

Huy Tân không khỏi thầm cười khở, hẩn đã mất cả tháng trải qua bao thiên tân vạn khổ kiếm đủ được nội đan để tế luyện trận châu đi đối phó với nó, nhưng nay châu chưa luyện xong nó đã một bước bỏ đi trước.

Huy Tân không thất thần được bao lâu thì đã bị trận đấu trước mắt hấp dẫn chú ý.

“Huynh nhận ra hai con yêu thú này?” Mộc Vân Anh cười duyên với hẩn truyền âm hỏi.

Huy Tân rất muốn gạt đầu để không bị cô ta chê cười là không có tri thức, nhưng ở trong hoàn cảnh cấp bách này hẩn đành phải đồ mặt lắc đầu thừa nhận là mình không biết gì cả.

“Hihi...Muội nói cho huynh nghe, đó, cái con đó đó, huynh thấy chưa? Nhìn kĩ vào!” Mộc Vân Anh cười đắc ý ra vẻ đang dạy bảo cấp dưới nói.

“Ta...ZXZXZXY! Ta nhìn.” Nếu bây giờ ở chỗ khác Huy Tân thật là muốn đánh vào mông cô nàng mấy phát cho bỏ cục tức.

“Ý...đừng nhìn muội như vậy, muội sợ lắm! Hi hi... được rồi, không đùa nữa. Muội nói là được chứ gì. Con có đầu chuột thân gấu toàn thân lông trắng kia là Bì Đại Hùng. Còn vì sao gọi là Bì Đại Hùng? Huynh để ý ngay dưới bụng của nó sẽ có một cái túi nên được gọi là Bì. Còn con yêu thú nhìn giống loài sói lông vàng kia gọi là Linh Cầu. Muội đoán là cả hai đánh nhau sống chết như thế này là vì cái xác của con Dị Ngọc Phong kia gây nên.” Mộc Vân Anh cười hòa giải thích.

Huy Tân nghe xong chỉ gạt gạt đầu chấp tay sau lưng không làm gì thêm, bày ra bộ dạng như đang đi xem kịch.

“Huynh không tính thừa cơ hội này mà chạy thoát trước sao? Hay là huynh tính làm ngư ông đắc lợi, chờ cho hai con yêu thú cấp 4 này đánh nhau phân sinh tử rồi mới ra tay thu thập?”

Huy Tân giật mình nghiêng người dùng ánh mắt quai lạ đánh giá Mộc Vân Anh từ trên xuống dưới như là nhìn một người hoàn toàn xa lạ.

“Hừh, không cần phải như vậy. Người ta thông minh tuyệt đỉnh từ trước tới giờ, tại huynh không thèm để ý nên không phát hiện đó thôi!” Mộc Vân Anh hất cằm làm dáng nói.

Thấy thế Hai mắt Huy Tân tròn tròng trắng lên như thể sắp té xỉu ra đất tới nơi.

“Ta... Muội giết huynh!”

Mộc Vân Anh tức tới giờ tay đánh hấn, nhưng lại bị hấn giro chân khều ngã vào lòng mình. Đúng lúc này đột nhiên có một tiếng rít gào thê lương như xé tâm xé phổi ở từ sâu thẳm dưới lòng đất truyền đến.

Hai con yêu thú đang vật lộn trên nền đất cũng sững ra ngẩn nhìn về phía cửa hang động nơi âm thanh vọng lên lớn nhất, thì lại phát hiện có hai tên nhân loại đang đứng hù hí đùa giỡn với nhau ngay đó.

Đồng tử màu vàng của chúng co rút lại thành một điểm nhỏ nhìn hai người Huy Tân mà sát khí âm trầm.

Bị tiếng gào khủng khiếp kia làm cho choáng váng một chút, Huy Tân nhanh chóng ôm lấy Mộc Vân Anh bước hai bước ngược lại rồi nhìn hai con thú cười nói. “Hai huynh xin cứ việc tự nhiên ta chỉ là đi ngang qua thôi.” Nói rồi hấn quay lưng cong đất lên mà chạy về trước. Mộc Vân Anh bị hấn ôm lấy phóng bay đi nhưng vẫn bình thản lâm bầm vài câu gì đó.

Thế nhưng sự việc kế tiếp khiến Huy Tân phải dừng hành động chạy trốn của mình lại.

Hai con yêu thú không cần liếc mắt ra hiệu đã cùng lúc tranh nhau chạy vọt vào thông đạo bên kia thoát ra ngoài hang động. Bộ dáng như ngay phía sau lưng đang có quỷ rượt đuổi.

“Sao lại vậy? Không đúng có nguy hiểm!” Huy Tân bị một màn này làm cho sực tỉnh lại, liền đổi hướng vội chạy theo phía sau hai con yêu thú kia. Trên đường đi ngang qua cái xác con ong hấn không do dự tiện tay thu lấy bỏ vào giới chỉ mình.

Phải nói tốc độ khi này của hai con thú kia nhanh bội phần so với lúc đánh nhau. Chớp mắt vượt qua vài ngã rẽ đã lên đến trên mặt đất, Huy Tân tìm xung quanh một vòng nhưng trả thấy bóng dáng chúng đâu.

Huy Tân vội lấy ra một pháp bảo phi hành có hình dáng chiếc thuyền màu đen tuyền, định vung tay thả lên cao thì lại bị Mộc Vân Anh cản lại.

“Đừng dùng pháp bảo, huynh cứ chạy bộ như hai con yêu thú kia là được.” Mộc Vân Anh như phát hiện việc ra việc gì thần sắc lúc trắng lúc xanh giọng run run nói.

“Tại sao?” Huy Tân nhú mày khó hiểu nhìn nàng.

“Huynh còn nhớ khi chúng ta vừa mới bị lạc vào Xích Viêm tử vực không? Khi ấy hai ta đã ở liền ba ngày trong kiệu nhưng không hề bị bàn tay hỏa linh lực kia tập kích. Tới tận sau này khi dùng chiếc kiệu phi hành lên cao, thì bàn tay đó liền lập tức xuất hiện không ngừng tấn công chúng mình. Muội cho rằng bàn tay lửa đó rất có thể chỉ nhằm vào những nơi phát ra linh lực. Còn nữa muội để ý thấy hai con yêu thú cấp 4 kia, khi chạy chúng không hề phóng thích linh lực ra bên ngoài cơ thể. Lý do cũng rất có thể là vì e ngại bàn tay hỏa linh lực đó” Đã phải cố gắng gượng hết sức mình, nàng mới có thể kiềm nén nỗi sợ hãi trong lòng dùng giọng bình thản mà thốt ra được vài câu này.

“Được, vậy chúng mình lập tức rời khỏi nơi này.” Huy Tân không nói nhiều liền khuy người xuống để nàng leo lên lưng. Nhưng chờ một hồi vẫn không thấy gì thì lòng hấn chợt run lên một cái.

“Huynh cứ một mình đi trước đi. Hai ta phải chia tay ở đây thôi. Được gặp huynh muội cảm thấy rất vui...” Mộc Vân Anh bất chợt đổi ý vừa đi lùi lại phía sau vừa nhìn hấn lắc đầu ngẹn ngào nói mà nước mắt không ngừng lăn chả rơi.

Mắt Huy Tân đỏ lên gần giọng. “Muội làm gì vậy? Tại sao?”

Mộc Vân Anh lắc đầu đau khổ nói “Không vì sao cả? Huynh cứ mặc kệ muội mà đi trước đi”

Huy Tân giận tím mặt mặc kệ tất cả mà lao tới định kiểm chế nàng mà lòi đi

Mộc Vân Anh vung tay lấy cây kim gài tóc trên đầu xuống chìa thẳng vào cần cổ trắng gầy của mình để ngăn hấn lại. “Huynh đừng tiến lại gần đây, không muội sẽ chết trước cho huynh coi!”

“Grừ...grít...” Lại một hồi tiếng gào rít vọng lên, nhưng khác với lần trước âm thanh lần này đã rõ ràng hơn và vang dội hơn rất nhiều.

"ZZZXXX, là chuyện gì?" Huy Tân thiếu điều muốn nổi điên đập đầu mình xuống đất. “Ta van muội hãy nói cho ta biết, vì sao? Tại vì sao phải như vậy? Muội biết rõ ta không thể bỏ muội lại một mình mà ra đi được. Nếu đổi lại muội là ta thì muội sẽ làm gì? Ta cầu xin muội hãy nói cho ta biết lý do vì sao, được không Vân Anh?”

Giọng khản đặc của hấn làm tim nàng không ngừng rung động tí nữa đã ngã lòng mà thay đổi quyết định. Nhưng lần này thì không được, duy chỉ lần này

nhất quyết không được. Có chết cũng phải ép hấn bỏ đi. “Huynh đừng hỏi nữa, lần này nhất quyết phải làm theo ý muội. Huynh hãy mau đi đi, không còn nhiều thời gian nữa đâu. Chỉ có cách này huynh mới có thể sống sót được! Nếu huynh không đi, ta sẽ lập tức dùng cây kim thoa này tự kết liễu mình!”

“Đừng! Không thể như thế! Muội nói cách gì? Vì sao chỉ có mình ta sống sót được? Nếu muội nói rõ ta sẽ làm theo ngay” Huy Tân ngay thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này thì ánh mắt chợt trong sáng lại nhưong như nắm bắt được cái gì vội hỏi lại.

“Huhu... Sao nhà ngươi ngu như vậy? Ta... Ta đã bảo ngươi đi đi mà. Ở dưới hang động đó là quái vật cấp bậc gì? Hic hic... Từ khi tức và tiếng gào thét đó cũng đủ biết nó không thể nào là yếu thú cấp 4 bình thường. Rất có thể đã là cấp 5, cho dù có là cấp 4 thì cũng là cấp 4 đỉnh phong nếu không hai con yêu thú kia cũng không đến mức phải cong đuôi bỏ chạy thực mạng như vậy. Với tốc độ của chúng ta có thể trốn thoát được sao? Hy vọng duy nhất để ngươi thoát khỏi, đó chính là bỏ lại một cái gánh nặng như ta rồi một mình bỏ trốn.” Mộc Văn Anh hoàn toàn vô lực đổ sụp xuống ngồi bệch trên cát mà gào khóc chửi mắng.

“Ầm Ầm...” Mặc đất rung động kịch liệt, tiếng bước chân của tử thần từ chốn địa ngục mỗi lúc lại đến gần hơn. Dưới đất hang động không ngừng sụp đổ, bên trên thì cát bay đá chạy liên tục mặt đất như dậy sóng sắp sụp lở tới nơi.

Càng lắng nghe sắc mặt Huy Tân càng xám xịt, tuy vậy trong giây phút này đầu óc hấn lại càng bình tĩnh hơn, nhanh chóng phân tích rõ mọi việc. ‘Không thể dùng phi thuyền, không thể dùng linh lực, chạy thì lại chạy không kịp, mà nguy hiểm đã cận kề ngay trước mắt. Chúng ta phải tán mạng ở nơi này sao? Ta còn chưa hoàn thành trách nhiệm cao cả duy trì nòi giống của họ Trần mà...’

Dời mắt qua không ngừng nhìn tới nhìn lui thân thể quý mị của Mộc Văn Anh, hấn liếm liếm đôi môi nứt nẻ của mình thầm tính toán. ‘Có còn kịp không...?’

“Không Đúng! Còn có trận pháp, hy vọng mong manh cuối cùng...” Huy Tân hai mắt tỏa ra hào quang đầy kiên định và tự tin, như ánh mắt của một con thú dữ làm theo bản năng giãy giụa không chấp nhận số phận nghiệt ngã của mình, quyết chiến với sinh tử một lần cuối.

Chỉ thấy hấn chạy về hướng cửa hang động rồi vung hai tay lên cao, hàng ngàn hàng vạn đạo ánh sáng đủ loại màu sắc bay đi dung nhập biến mất vào bề mặt cát màu vàng. Huy Tân liên tục vung tay bố trận, hết đợt này đến đợt khác, tất cả chỉ xảy ra trong vài nhịp thở.

Khi không còn trận kỳ trận bàn nào trong người, Huy Tân cấp tốc quay người chạy về lại phía Mộc Văn Anh đang ôm mặt khóc lóc đau đớn trong vô vọng.

Nhưng hấn vừa chạy đi được vài bước thì đột nhiên tất cả âm thanh tắt lịm. Cả thế giới như chìm vào trong một sự yên lặng đáng sợ vô cùng vô tận.

“Rầm” Thiên địa như vỡ tan ra từng mảnh. Một sức mạnh hủy thiên diệt địa phá tan cả cái cửa động, dư phong khủng khiếp đánh Huy Tân bay bạc đi rơi ngay kề bên Mộc Văn Anh.

Hai người không kịp đề phòng liền bị một lớp cát dày đè xuống phủ lấp cả đầu. Lúc hai người trồi ra thấy được ánh sáng một lần nữa thì đột chấn động lần thứ hai lại ập tới.

Sau một tiếng nổ kinh thiên điếc tai, một con ong chúa khổng lồ nhô ra khỏi cửa hang. Trên cái đầu rắn to đùng của nó có mọc ra hai cái sừng cong trông như sừng hươu, thân hình nó lại toàn là một màu trắng như ngọc lưu ly tuyệt đẹp. Huy Tân có thể thấy rõ từng vòng đường vân trên cơ thể con ong, từng cái gai nhọn tủa ra trên chân, nhất là cặp con ngươi đỏ ngầu đang khóa chặt bọn hấn lại.

Lúc này nó vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi cái cửa hang chật hẹp kia, tuy vậy Huy Tân biết rõ điều đó sẽ không làm khó nó được lâu. Nên vội vận pháp lực kích hoạt tất cả pháp trận vừa mới bố trí xuống.

Từng tiếng ùn ùn nổi lên, hào quang sáng chói bao phủ lấy cả thân hình cao năm mét của con ong chúa vào trong.

Mặc cho pháp pháp trận trận trùng điệp trói chặt lại, nó vẫn không ngừng vùng vẫy thoát ra.

Rồi bỗng “xoạt” một tiếng, sáu cái cánh chuồn chuồn sau lưng nó cuối cùng cũng thoát khỏi vây khốn.

Mới đầu chúng còn di chuyển chậm chậm nhưng chỉ vài giây sau đã tạo thành âm thanh vù vù rồi ề ề đặc trưng của loài ong.

Con Dị Ngọc Phong chúa không ngừng xung tã hữu đột va đập vào từng tầng pháp trận. Qua ba đợt tấn công, hào quang mang năng lượng đã bắt đầu âm ỉ đi nhiều, thêm một kích dùng hai cái sừng hút vào con ong chúa rút cuộc thành công phá trận xông ra ngoài bay vút lên trời cao.

Cả thời gian chưa đầy một giây này Huy Tân chỉ trầm mặc bắt lực mờ mắt nhìn tất cả diễn ra ngay trước mắt mình.

Thời khắc sinh tử chờ đợi bấy lâu nay cuối cùng đã đến. Mộc Văn Anh nhắm chặt mắt ôm lấy người hấn cứng ngắt nói. “Lúc này muội thật sự rất sợ. Sợ huynh sẽ bỏ muội đi, sợ phải chết một mình trong một nơi hù quạnh như thế này. Nhưng giờ phút này thì muội lại không sợ nữa. Được chết trong tay huynh, muội vô cùng hạnh phúc. Chi tiếc...”

Nàng vô tình liếc nhìn về hướng con ong chúa cấp 5 đang nhe nanh múa vuốt từ trên trời lao thẳng xuống nhắm về phía hai người thì nhắm mắt làm bầm vài lời cuối. “Nếu có kiếp sau xin được bên nhau mãi...”

Nàng chưa nói hết câu thì ngay thời khắc nguy cấp này thời gian như đã rời bỏ chốn này. Mọi thứ như một thước phim quay chậm, từ hư vô không một

dấu hiệu nào một cái bóng màu đỏ hiển hiện ra nhanh như thần tốc đập xuống trên người con ong chúa. Dưới một uy lực tuyệt đối con ong chúa liền bị bỏ một churong dẹp lép như cái bánh rắng, miếu sát không kịp ngáp.

Từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy cách cửa hang động khoảng chục mét là một dấu ấn hình bàn tay bốn ngón rộng mười mét đốt cho cát cháy xám đen cả một vùng.

Mộc Vân Anh mở to mắt nhìn trùng trùng bàn tay lửa trên bầu trời đang từ từ thu nhỏ lại rồi dần tan biến đi mất, phải mất cả năm phút sau mới thốt lên được một câu ngắn ngủi. “Cứ thế là được?”

“Ừm, Cứ thế là đã xong. Thôi huynh đi đây tạm biệt muội!”

“Hửh? Huynh đi đâu?” Mộc Vân Anh vì mọi chuyện diễn biến ra quá đột xuất mà tâm trí vẫn còn là một mảnh u mê nên chưa thích ứng kịp.

“Không phải muội vừa rồi thừa sống thiếu chết phải đuổi huynh bỏ đi đó sao?”

“Đồ đáng ghét! đi chết đi!”

...

Không cần phải nói, ngay sau đó giữa hai người là một màn tình chàng ý thiếp đầy nóng bỏng. Nhưng ở chốn thanh minh bạch nhật thế này, dù muốn dù không lần này Huy Tân cũng phải buông tha cho Mộc Vân Anh.

Luyến tiếc rồi bỏ đôi môi đỏ mọng đó, hấn dùng giọng dịu dàng dụ dỗ hỏi. “Nàng nghĩ chúng mình bây giờ nên làm gì? Về động phủ dưới lòng đất tiếp tục đại nghiệp còn đang dở ở đây chứ?”

“Hửh! Đừng có mà mơ, mà không biết dưới hang động kia còn có bao nhiêu con quái vật kinh khủng như lúc nãy nữa. Nghĩ lại mà sợ, không tưởng được là chúng mình lại có thể bình yên ở trong đó cả một thời dài như vậy.”

“Thôi chúng mình đi, lỡ một hồi kinh động nơi đây lại dẫn dụ một con yêu thú cấp 5 khác tới thì lúc đó có muốn hồi cũng không được.” Huy Tân gật đầu đồng ý, nhưng trước khi lên đường hấn không quên chạy qua kiểm tra cái xác con ong khổng lồ kia một chút.

“Chắc chắc... Yêu thú cấp 5 mà chỉ trong nháy mắt đã bị đánh và thiêu cháy đến mức này. Nhưng vẫn may là nội đan không bị hao tổn bao nhiêu, tiện thể thu luôn cái xác này về biết đâu có lúc cần tới.” Hấn liếm liếm môi không ngừng đánh giá chiến lợi phẩm của mình.

Kể đó hai người chọn đại một phương hướng mà hai con yêu thú cấp 4 trước đó đã bỏ chạy mà đi theo.

Dọc đường yên bình không có việc gì xảy ra ngoài ý muốn. Trước mắt kẻ bên mấy cái bụi cây xương rồng thưa thớt thì chỉ còn lại biển cát vàng vô tận. Vì nơi đây không thể thấy được trăng sao hay mặt trời, nên không thể phân biệt bây giờ đang là ngày hay đêm. Huy Tân ngẩng đầu lên thì chỉ thấy một màu đỏ rực, cả trời đất đã bị một màng sương hòa linh khí dày hoàn toàn che phủ.

Đi được hai ba ngày liền vẫn không phát hiện gì mới Huy Tân chán nản buột miệng lỡ nói một câu. “Nơi đây đâu cũng là sa mạc căn bản làm gì có chỗ cho chúng ta?”

“Cũng là do muội đoán sai, tại muội cứ nghĩ con Linh Cầu kia không phải là loại chuyên sống cô độc trong sa mạc lâu được nên nhất định sẽ chạy ra ngoài về lại đàn của nó. Nhưng không ngờ...” Mộc Vân Anh hồi hận nói.

“Muội đừng buồn, không phải huynh cũng có cùng ý kiến như vậy sao. Chẳng qua đây cũng là vì bất đắc dĩ nên phải làm như vậy. Trong Xích Viêm từ vực này không ai biết được có nguy hiểm gì, lối thoát ở đâu, hay phải đi về đâu. đành nhắm mắt liều mạng vậy.”

“Hic hic... Muội đúng là vô tích sự, không giúp huynh được gì...”

‘Ây da... Lại mịt ướt nữa rồi...ta sợ nhất là cái này ah!’ Huy Tân cười dở đành. “Haha... Muội muội xinh đẹp của ta đừng khóc nữa, cái này đều là do huynh lúc đầu dùng súng bắn tia laser đó vào lóc xoáy nên mới chọc giận cái bàn tay hòa linh khí kia, báo hại nó cuốn chúng ta vào cái nơi chết tiệt này. Mà muội đoán xem vì sao con ong đó lại bị bàn tay quái thú kia chú ý tới?”

“Ah...Cái này muội đã nhiều lần nghĩ tới nhưng vẫn không giải thích được...” Hai mắt Mộc Vân Anh liền trở nên rực sáng hào hứng nói luyên thuyên về vấn đề này.

Thấy thế Huy Tân lén lấy tay quẹt quẹt cái trán đầy mồ hôi của mình mà thầm hô may mắn không thôi.

“Theo lý thì con Dị Ngọc Phong chúa đó đã sinh sống ở nơi đây từ rất lâu thì nhất định phải biết đến sự tồn tại của bàn tay hòa linh khí đó. Không có lý nào lại phạm phải một sai lầm chết người như phóng linh lực trong người ra ngoài như vậy...” Nói đến đây nàng đột nhiên chuyển chủ ý nhìn sang Huy Tân.

“Không lẽ linh lực từ trận pháp do huynh bày ra đã hấp dẫn bàn tay đó tới? Nhưng rõ ràng ngay sau vài giây được kích hoạt trận pháp lập tức đã bị phá hỏng, với khoảng thời gian gần như thể bàn tay quái thú không thể nào cảm ứng và xuất hiện được.... Huynh nói xem trong chuyện này muội đã bỏ qua trọng điểm gì, nên vẫn chưa giải thích được?”

Huy Tân gãi đầu cười cười nói. "Thật sự là muội đã nói gần đúng hết hoàn toàn, nhưng vẫn còn quên một thứ, cũng không thể trách muội được. Vì xét cho cùng thì muội vẫn không phải là trận pháp tông sư đích thực nên có điều không biết cũng phải. Ngày đó huynh ngoài bố trí hai đại trận tụ thổ lực để bèn mặt miệng hang trở nên cứng rắn và Cửu Thiên Tuyệt Hành trận để vây khốn, thì còn đặt thêm một loại tiểu trận phụ trợ nữa."

Nói đến giữa chừng Huy Tân chợt im bặt, ngẩng đầu nhìn trời hút gió không hề để ý tới vẻ mặt vô cùng khẩn trương của cô nàng đang nhìn hẩn chăm chăm chờ đợi.

"Hứh, không nói thì thôi! Làm như thần bí lắm vậy..." Nhận ra bộ dạng đang làm giá của hẩn Mộc Vân Anh không khỏi cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận nói.

Nhưng qua một hồi lâu sau khi bỏ mặt làm ngơ vẫn không nói gì, lòng Mộc Vân Anh bắt đầu cảm thấy rối bời như con khi nhò ngựa ngáy không kiên nhẫn để nên được tính tò mò của mình. Hai nhãn ngọc xoay chuyển rồi nở một nụ cười ngọt ngào nói. "Àh mà cái tiểu trận phụ trợ huynh nói đó là gì vậy? Huynh nói cho muội nghe đi! Coi như muội năn nỉ đó."

"Haha... Đương nhiên là được. Ai biểu ta có một muội muội xinh đẹp như vậy chứ. Nói ra thì cũng không có gì đặc biệt, cái pháp trận đó chính là Kim Canh Bảo Hộ Thể trận đã được bố trí trong một phạm vi cực lớn mà thôi." Huy Tân gật đầu khoái chí nói.

"Kim Canh Bảo Hộ Thể trận? Không phải chỉ là một trận pháp đơn giản dùng để tạo ra thêm một vòng trảo năng lượng xung quanh chủ nhân nó khi đang ở bên trong trận? Nhất định huynh đã lừa dối muội, vì sao như không lại bố trí một trận pháp vô dụng này để làm gì? Chừ khi huynh bị nóng đầu muốn tăng thêm lực phòng ngự cho con Dị Ngọc Phong chúa kia, ngoài ra thì không còn cách giải thích nào khác. Tưởng cô nương đây dễ bị lừa lắm hả... Mà khoan đã, muội vừa nói cái gì nhỉ? Có phải là 'tăng thêm lực phòng ngự cho con Dị Ngọc Phong chúa kia'? Đúng rồi, chính là nó! Muội biết rồi, thì ra là như vậy. Hihi... Muội thật thông minh quá, mới suy nghĩ một chút là đã biết hết rồi. Khi con ong chúa được Kim Canh Bảo Hộ Thể trận bảo hộ thì đồng thời cũng phát tán dao động linh lực ra ngoài nên mới thu hút sự chú ý của bàn tay quái thú kia. Thật tuyệt, vô luận con ong chúa có mạnh mẽ đến đâu đi nữa thì cũng không thể nào phá bỏ được Kim Canh Bảo Hộ Thể trận trên người được. Vì Kim Canh Bảo Hộ Thể trận căn bản không phải là một khốn trận hay sát trận. Đề tiêu trừ loại trận pháp này chỉ có cách bay thoát ra ngoài phạm vi của trận bao phủ là được. Nhưng con ong chúa đó thì làm sao nghĩ ra được điều này chứ, nên đến tận trước lúc sắp vong mạng nó vẫn không hiểu vì sao mình lại bị sát hại." Mộc Vân Anh hoa chân múa tay miệng nói không ngừng cứ như chính mình là người nghĩ ra đại kế.

Huy Tân mặt vẫn không nói gì, chỉ thừa cơ hội đứng kề bên thương thức từng sắc nét không ngừng biến hóa liên tục trên khuôn mặt kiều diễm kia, khi giận khi vui nàng tự nhiên toát lên những phong tư và khí chất hiếm có riêng.

"Ồ... Huynh nhìn xem đằng kia..." Mộc Vân Anh đang e thẹn, vì bị hẩn dùng ánh mắt nóng bỏng kia dán chặt lên người mình, không biết phải làm sao, thì bất ngờ nhìn thấy một mảnh vải màu đen bay lật phật trên đỉnh một đồi cát phía xa xa.

Hai người nhìn nhau gật đầu một cái rồi cùng tiến lại gần xem xét.

Khi chỉ còn cách xa khoảng mười mét Huy Tân đã có thể thấy rõ đó là một bộ hài cốt của một nam tu sĩ được khoát bên ngoài một sam bào màu đen, như bọn họ tên tiền bối tu sĩ xấu số này cũng đã đi lạc vào Xích Viêm Tử vực trước đây từ rất lâu. Dựa theo những vết gãy nứt trên xương để lại thì biết được rằng trước khi chết tên tiền bối này đã phải trải qua một trận chiến vô cùng ác liệt.

Mộc Vân Anh định đưa tay chạm vào thì bị Huy Tân nắm lấy cản lại. "Đừng vội, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn." Nói rồi hẩn phát tay áo mình một cái, triệu hồi ra một cổ khối lõi có hình dáng nhân loại để Mộc Vân Anh điều khiển thay họ đi khám xét cái xác.

Kể đó mọi việc diễn ra vô cùng thuận lợi, không bao lâu sau Huy Tân đã lấy được một cái giới chỉ màu tím vào tay. Đắn đo cẩn thận hồi lâu hẩn mới quyết định để Mộc Vân Anh bố trí một vài cấm chế xung quanh để phong bế linh lực lại rồi mới yên tâm đồ hết tất cả vật liệu bên trong ra ngoài.

Vì phía dưới là nền cát mềm nên chỉ có vài âm thanh bịch bịch khi vật bên trong rơi xuống. Đa số vật liệu trong giới chỉ như tinh thạch linh dược đều đã bị lực lượng thời gian bào mòn phong hóa thành tro bụi, chỉ có một vài bảo vật bất phẩm vẫn còn tồn tại với thăng năm.

Trong đó vật thu hút ánh mắt của Huy Tân nhất lại là ngọc giản. Bắt lấy viên ngọc rồi hẩn lần nó qua đi qua lại trong lòng bàn tay mình hồi lâu mới đưa lên trán dụng tinh thần lực để đọc.

Mặc dù thần thức của Huy Tân đã bị phế không thể phóng ra khỏi bên ngoài cơ thể được, nhưng khi đã tiếp xúc trực tiếp với cơ thể như dùng để khu sử giới chỉ hay đọc ngọc giản thì vẫn được.

Khi Huy Tân mở mắt ra lần nữa chán nản đưa viên ngọc sang cho Mộc Vân Anh rồi thở một hơi thật dài đầy thất vọng nói. "Hóa ra Xích Viêm tử vực lại là một nơi như thế!"

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Sứ Giả Và Thánh Điện

Vùng tây nam trên lãnh thổ nhân tộc là một khu vực rộng lớn đồi núi trùng điệp màu mỡ đầy sinh khí, dưới sự quản hạt của các tông môn phe chính phái nơi đây dù thỉnh thoảng vẫn có xung đột tranh chấp xảy ra ở biên giới với ma đạo nhưng tổng quát thì có thể nói là quốc thái dân an vô cùng thịnh vượng.

Khi trưởng lão của các tông môn để những tên đệ tử đệ giai đi ra ngoài thực luyện luôn được quản giáo cực kỳ nghiêm khắc, lấy chỉ tiêu là dùng đức dùng lễ mà trị người. Bởi thế trong lòng người dân, tu sĩ nơi đây có một địa vị vô cùng cao quý như thần như thánh. Thậm chí việc tạc tượng xây dựng đền miếu để thờ cúng các vị chân nhân tu tiên đắc đạo trong truyền thuyết cũng hay thường thấy.

Từ đây đi thẳng lên hướng bắc sẽ tới một địa danh có tên là La Kha thuộc địa phận cai quản của Thanh Trung Kiếm môn.

Qua nhiều đời truyền lại Thanh Trung Kiếm Môn kế thừa hương hỏa của tổ tiên kéo dài tới nay đã được hơn ba mươi vạn năm. Vào thời phong quang nhất tông môn cũng đã từng nắm giữ vị trí đệ nhất minh chủ chính phái hai lần. Tuy vậy đệ tử đời sau không bằng đời trước, nên đã dần suy thoái, không ngừng tuột dốc từ đệ nhất xuống vị trí thứ năm trong mười hai đại phái.

Nhưng dường như trời không tuyệt đường người, gần hai trăm năm về trước đại trưởng lão bốn môn Thiên Kiếm chân nhân Lạc Thiên Hành do một lần ra ngoài nhập thế ngộ đạo, đã tình cờ thu nhận được một tên đệ tử thiên tư trác tuyệt thể chất dị thường từ người có một. Đồn rằng linh căn người này vô cùng kỳ lạ lúc có lúc không, thất thường thay đổi không tuân theo bất cứ một trật tự nào. Khi thì hệ hỏa khi thì hệ thủy, lúc khác lại là hệ kim rồi phút chốc biến thành hệ mộc, vì thế khó mà nói cho rõ là thuộc vào hệ nào được.

Nhưng một điều mà mọi người chùng nhất trí công nhận đó là tốc độ tu hành pháp thuật ngũ hành của người này vô cùng khủng bố.

Mặt trời vừa lên, phía sau đại điện nguy nga đồ sộ của Thanh Trung Kiếm môn có một ngôi miếu nhỏ, bên dưới lòng đất là động phủ của đại trưởng lão Lạc Thiên Hành, khi này ông ta đang khoan chân ngồi mở mắt không ngừng đánh giá tên đệ tử yêu quý của mình. Một hồi lâu sau lão mới gật đầu hài lòng thu hồi nhãn thần của mình lại rồi nhàn nhạt nói. “Thế Tiễn! Chuyển đi Việt quốc vừa qua con đã trải qua những gì và học được những gì nói rõ cho sư phụ nghe.”

Phạm Thế Tiễn phía dưới cung kính quỳ thưa kể thuật lại tất cả những việc mà đã mắt thấy tai nghe cùng với những lập luận suy nghĩ của mình trong cả thời gian hai năm qua. Hiện nhiên chuyện nhiều lần lên đi gặp Mộc Vân Anh và uống rượu say sưa ở bờ sông đều bị hấn giấu nhem đi.

“Ừm, khá lắm! Nhưng con có chắc là chỉ có nhiều đó thôi?” Khẩu khí lão tới đây bỗng đột tăng mạnh.

“Thưa sư phụ... Con... Con còn gặp được một kỳ nhân, hẳn chỉ là một nhân tộc dù linh lực trong thể nội mới chỉ tới trúc cơ kỳ, nhưng thể lực thì lại vô cùng kinh khủng không thua kém gì yêu thú cấp hai thậm chí con tin nếu là trong quyết chiến sinh tử thì ngay cả yêu thú cấp ba bình thường cũng không địch lại hẳn. Nên con...con muốn...” Phạm Thế Tiễn đắn đo cả buổi mới can đảm nói ra ý nghĩ trong lòng.

“Không được! Nhất quyết không được.” Lạc Thiên Hành gần giọng nghiêm cấm.

“Nhưng sư phụ, nếu hẳn làm được thì vì sao con lại không thể?” Phạm Thế Tiễn không cam lòng bạo dạn lên tiếng hỏi ngược lại.

“Thế Tiễn! Con có biết cả hàng vạn năm qua cả tu tiên giới có bao nhiêu người có thể thành công trên con đường luyện thể thuật tiến vào thánh cung không?” Lạc Thiên Hành không giận mà uy từ tốn giảng dạy.

“Năm người! Vèn vèn chỉ có năm người, mà đó đã là chuyện của nhiều năm về trước. Chưa kể đến con đường con vừa nói đó không chỉ là luyện thể thuật đơn giản mà là pháp thể song tu. Nếu trên đời này có người được thể chất tốt hơn con gấp trăm gấp ngàn lần thì ta cũng không tin hẳn có thể luyện pháp thể song tu đến cảnh giới Phân Thần được. Nên biết thiên đạo mù mịt có ai dám chắc rằng ngày mai mình sẽ không ngã xuống. Con cần phải nắm chặt lấy thời gian của mình chứ đừng như sư phụ để những việc khác làm mai một tài năng lỡ mất thời cơ tiến vào Phân Thần kỳ. Một khi thăng tiến Phân Thần kỳ được mời vào thánh điện phong làm sứ giả, thì từ đó sẽ có nhiều con đường rộng mở hơn để cho con lựa chọn. Đến khi đó đâu con vẫn còn có ý muốn chuyển sang luyện thể thuật cũng không phải là việc khó khăn gì.”

“Phân Thần kỳ là cảnh giới như thế nào hả sư phụ? Vì sao lại có sự khác biệt to lớn như vậy?” Dù là một tên đệ tử tinh anh đứng nhất nhì trong tông môn có thể tự do tìm đọc hết tất cả thư sách trong bảo khố nhưng về vấn đề này Thế Tiễn vẫn là một người mù tịt.

“Chuyện này ta đây cũng chỉ biết một hai điều, đó là cũng nhờ khi xưa may mắn được sư tổ truyền miệng kể lại. Cảnh giới khác biệt giữa Hóa Thần và Phân Thần có thể tương đương như giữa đất so với trời.” Lão dừng lại một chút như đang sắp xếp lại ý nghĩ của mình rồi nói tiếp.

“Trong thập đại cảnh giới, mỗi một lần tiến cấp là một lần thay da đổi thịt, kể bên đó độ tinh thuần linh lực trong thể nội được đề tăng lên một trình độ mới. Như từ Kim Đan kỳ đỉnh phong hay còn được gọi là cảnh giới Giả Anh đột phá bình cảnh thăng lên Nguyên Anh thì thể lực và linh lực sẽ được đề cao gấp mười lần trước đó. Nói cách khác là một Nguyên Anh sơ kỳ có linh lực thậm hậu gấp cả trăm lần Kim Đan sơ kỳ. Cho dù trên lập luận là như thế, nhưng trong thực chiến một Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ nếu chịu trả giá đắt thì vẫn có thể tiêu diệt được cả trăm Kim Đan sơ kỳ hoặc là mười Kim Đan kỳ đỉnh phong. Nguyên nhân khiến Nguyên Anh kỳ trở nên khủng bố như vậy một là nhờ có pháp bảo mạnh mẽ, và hai là vì anh hòa. Anh hòa chính là tiên thiên chân hòa của tu sĩ biến đổi mà thành khi tiến giai.” Lạc Thiên Hành vừa nói vừa dụng phát quyết hóa ra hình ảnh minh họa cảnh một Nguyên Anh sơ kỳ điều khiển anh hòa khổ chiến với mười Kim Đan kỳ đỉnh phong.

"Tu sĩ bình thường dưới Nguyên Anh kỳ không cách nào chống lại được lực lượng siêu đột khủng bố của anh hòa. Nhưng trong tranh đấu giữa hai Nguyên Anh kỳ tu sĩ đồng giai với nhau thì anh hòa lại không có tác dụng gì cho mấy. Giữa Trúc Cơ đỉnh hay còn gọi là Giả Đan và Kim Đan sơ kỳ cũng như vậy, Kim Đan kỳ có thể điều động pháp bảo, còn Trúc Cơ thì chỉ có khả năng khu sử linh khí. Đương nhiên trời đất bao la rộng lớn kì nhân dị sĩ vô

số hiện tượng vượt giai khiêu chiến không phải là không có. Thậm chí chuyện hai mươi Kim Đan kỳ đỉnh cùng lập nhóm chuyên đi chặn đường đánh cướp Nguyên Anh kỳ cũng thường hay diễn ra. Tuy nhiên giữa Hóa Thần đỉnh và Phân Thần kỳ có một quy luật bất thành văn, đó chính là không thể vượt cấp khiêu chiến với Phân Thần. Không kể là Hóa Thần kỳ đỉnh tu sĩ như sư phụ có một tá, một trăm, hay một ngàn cùng nhau hợp lực lại vậy công một vị sư giả Phân Thần kỳ, thì vẫn không có một cơ hội nào lưu giữ vị sư giả đó ở lại được. Nói như thế cũng hiểu được sự bá đạo của sư giả là khủng bố đến mức nào, mà thứ lực lượng kinh khủng mà Phân Thần kỳ sở hữu được lại là từ thánh điện ban cho." Mắt không chế, tâm tình kích động, hai tay nắm chặt run run, giọng điệu Lạc Thiên Hành càng lúc càng gấp rút, khi thì mê man thần thờ khi thì chua xót đau khổ.

"Lực lượng người nói đó là gì hà sư phụ? Vì sao thánh điện không ban cho chúng ta, mà chỉ có Phân Thần kỳ mới được hưởng dụng?" Phạm Thế Tiến tò mò nói.

"Lực lượng đó xác thực là gì thì không ai rõ cả, nhưng một phần của nó chắc chắn chính là pháp tắc và pháp bảo. Pháp tắc là gì ta không nói thì con cũng đã biết, còn pháp bảo thì con hãy tự dùng mắt mình mà thể nghiệm" Nói rồi lão lại vận pháp lực tạo ra một hình ảnh ba chiều, họa mô hình thu nhỏ của một vật vô cùng kỳ dị.

Đó là một thứ do nhiều mảnh nhỏ kim loại khác nhau ghép lại mà thành, lớp vỏ bên ngoài có màu xám bạc, có nhiều đường viền linh quang phát ra màu xanh lam. Trên đầu có một sừng dưới thân có hai tay hai chân hình dáng như nhân loại.

Thế Tiến nghiêng đầu cặm cụi đánh giá hồi lâu rồi phán ra một câu khiến Lạc Thiên Hành đang chìm đắm chiêm ngưỡng thì phải té bật ngửa phịch ra sau. "Đây không phải chỉ là một khối khối lõi bình thường thôi sao?"

"Ah... Cái thằng này! Uống công bao nhiêu năm nay ta cho ăn học tu luyện ra một thân thần công, giờ này lại có thể nói ra một câu mất mặt như thế. May là không có người ngoài ở đây, không thì thử xem ta có đánh cho ngươi ra thành cái đầu heo quay không." Lão vừa mắng vừa gõ lên đầu hấn đùng đùng.

"Sư phụ đánh con cũng trả được gì, chỉ tổ thêm đau tay mà thôi. Không bằng giữ lại ít hơi để sống lâu thêm được mấy năm." Hấn gãi đầu lên le lưỡi làm bầm.

"Ngươi tưởng là ta không nghe thấy ah? Cái thằng trời đánh còn dám trù ẻo ta?"

"Con nào dám! Chỉ là lo xa một chút thôi. Sư phụ nhìn cái vật này, bên ngoài thật không khác gì là một con khối lõi cấp thấp, ai lần đầu nhìn vào thì cũng sẽ nghĩ như con thôi, làm sao ngươi lại có thể trách con được." Thế Tiến cười bồi nói.

"Đúng là vô tri bất mộ, không biết không hiểu được độ thâm uý của nó. Nói cho con biết, đây chính là pháp bảo của Phân Thần kỳ có uy lực vô song, dờn non lấp bẻ hay lên trời xuống đất đều được, tóm lại là không gì không làm được." Lão vuốt chòm râu trắng như cước của mình nói.

"Thì ra Phân Thần kỳ lại thích dùng khối lõi để chiến đấu."

"Thật là tức chết ta mà, không biết tại sao khi xưa ta lại đi thu một tên đệ tử như ngươi. Banh con mắt lé của ngươi ra mà nhìn cho kĩ đi" Lão bực mình phất tay một cái về phía hình ảnh ba chiều kia, ngay sau đó mô hình con khối lõi kia không ngừng được phóng to lớn lên.

Mới đầu nó chỉ nhỏ cỡ hai gang tay, chớp mắt một cái đã cao lớn đến hai mét trạm đến tận mái động phủ.

Thấy thế Thế Tiến thầm trề môi khinh thường bộ dạng ra vẻ như muốn nói 'hóa ra cũng chỉ có thế'. Nhưng không lâu sau thì hấn đã phải trợn mắt há miệng lấp bắp. "Không... Không thể thế được!"

Vì khi này chỉ thấy phía trước mô hình ba chiều đã dờn phóng to, con khối lõi cũng không có tăng độ cao lên nữa mà vẫn như trước là hai mét. Nhưng ở kề bên hai chân của nó lại xuất hiện những cánh đồi núi sừng hồ sinh động như thật. Nếu chú ý kĩ thì có thể thấy gần đó ở trên một đỉnh núi cao nhất còn có một thân ảnh nam nhân đang ngừng đầu nhìn. Mặc dù là đứng trên đỉnh núi nhưng thân ảnh đó vẫn chỉ cao ngang tới đầu gối của con khối lõi kia.

"Đó chính là sư tổ là người mà sư phụ đã nhiều lần nhắc đến?"

"Đúng vậy, đó chính là người khi xưa đã truyền lại cho ta bức họa kinh tâm động phách này." Lạc Thiên Hành chậm chậm gật đầu ôn lại hồi ức xưa.

"Khi đó ta và các trưởng lão cũng giựt mình ngỡ ngàng như con bây giờ. Sau này con cũng phải thay ta truyền thụ những điều này lại cho các đệ tử đời sau của bốn môn. Nên hãy tận dụng cơ hội này mà ghi nhớ cho kĩ." Lão cảm khái nhìn Phạm Thế Tiến nói.

"Sư phụ, tất nhiên là sẽ như thế. Nhưng nếu bây giờ người không nói rõ rút cuộc nó là cái gì, thì sau này đệ tử của con hỏi tới thì con phải làm sao đây?"

"Haha... Coi ta kìa chưa già mà đã lẩm cẩm mất rồi. Cứ từ từ con sẽ rõ mọi chuyện, như trước đó ta đã có nói qua, đây không phải là khối lõi cũng không phải là bảo giáp mà là bản mệnh pháp bảo của Phân Thần."

"Ý của sư phụ là, bất cứ Phân Thần nào cũng phải có bản mạng pháp bảo khổng lồ như thế này?" Thế Tiến có phần khó hiểu hỏi.

"Ừ, Chuẩn xác mà nói phải là tất cả Phân Thần kỳ đều được thánh điện ban cho một pháp bảo giống như vậy để làm bản mạng pháp bảo. Qua đó mới hiểu được thánh điện là một nơi kinh khủng như thế nào." Lão chặc lưỡi sợ hãi than.

Càng nghe tên đệ tử lại càng lạc vào sương mù mờ mịt hỏi: "Sư phụ, một pháp bảo khổng lồ như thế thì phải hao tổn biết bao nhiêu linh lực để mà vận hành nó cơ chứ? Vì sao không tế luyện một cái nhỏ gọn như phi kiếm phi đao phải tiện lợi và nhanh chóng hơn không?"

“Về việc này... Đây cũng là chuyện hồi tiếc nhất mà các lão già chúng ta vẫn luôn canh cánh trong lòng không tài nào giải thích rõ được. Nhưng chúng ta biết chắc một điều đó là nó cũng chính là chìa khóa mở ra bí mật về sức mạnh hủy thiên diệt địa kia của Phân Thần Kỳ. Thậm chí chúng ta tin rằng chính nhờ có pháp bảo khổng lồ này mà tu sĩ Phân Thần nhân loại chúng ta lại có được địa vị mà nói chuyện ngang hàng với yêu thú cấp 7.”

“Có thực lực ngang bằng yêu thú cùng giai? Việc này có ý nghĩa trọng đại như thế nào chứ? Sư phụ con cũng muốn một cái như vậy!” Nghe thế Thế Tiến hai mắt tỏa hào quang lung linh đầy nhiệt huyết và mong chờ nói.

Lạc Thiên Hành buồn cười cộc cho hấn một cái nói. “Người tỉnh lại đi, đừng có mà ở đó mơ mộng hão huyền nữa? Muốn được như thế thì từ giờ lo mà tập trung tu luyện đi. Đừng suy nghĩ viển vông nữa nhất là đừng bao nhớ nhắc đến hai chữ ‘luyện thể’ trước mặt ta nữa. Nếu không thì hừm hừm... người cứ thử”

“Đệ tử tuân mệnh!” Phạm Thế Tiến thu lại vẻ cười cợt cung kính dạ thừa.

Thầm thở ra một hơi, Lạc Thiên Hành gật đầu hài lòng. Hôm nay lão bỏ nhiều công sức nói nhiều cả buổi như vậy cũng là vì sợ tên đệ tử yếu quý của mình tâm đạo chưa vững vì nhất thời hạo thắng mà lầm đường lối bước, thì lão quả thật không biết phải dập đầu tạ lỗi với các anh hồn sư tổ trên cao của Thanh Trung Kiếm Môn như thế nào đây.

Chờ qua một hồi lâu nhưng vẫn không thấy sư phụ nói gì, Phạm Thế Tiến lòng như nổi bão phân vân không biết có nên nói chuyện mà mình vẫn luôn ấp ủ trong lòng bấy lâu nay ra hay không.

Khi Phạm Thế Tiến vừa cắn răng hạ quyết tâm nói ra nhờ sư phụ chủ đạo giùm thì vừa mở miệng đã bị cắt ngang.

“Sư...”

“Uhm... Lần này ra ngoài Mộc Vân Anh có gì khác thường không? Tu vi đạo này của nó thế nào rồi?”

Nghe xong câu hỏi của Lạc Thiên Hành, tim hấn không khỏi phải cả kinh nhảy dựng lên đập loạn xạ, một hồi lấp bấp không nói ra gì được. “Con... con... cũng không rõ.”

“Haiz... Được rồi, cũng không có gì. Con hãy lui xuống trước. Àh Vương Bình Đại ca con nó đang chờ ở bên ngoài đó như có chuyện muốn nói riêng với con thì phải.” Lạc Thiên Hành phát tay không có ý muốn lưu giữ lại nữa.

“Dạ vâng.” Thế Tiến vừa đi ra ngoài vừa lau cái trán ướt đầm mồ hôi của mình.

“Sư đệ! Haha... Chúc mừng sư đệ nha! Không ngờ mới có hai năm cách biệt đệ lại có đột phá thật khiến người sư huynh này phải ghen tị thay a.” Một Trung niên tử nhìn trạc ngũ tuần nhưng tóc tai vẫn còn xanh cười ha hả tiến tới hạo ý chào.

“Có chuyện gì? Không phải là muốn đệ cùng đi săn mãnh thú với huynh nữa chứ? Lần trước thu hoạch ít nhiều thế nào còn chưa thấy phần của đệ đâu, lần này thì xin khiếu. Đệ đây rất bận, huynh đi kiếm những người khác thì hay hơn.” Thế Tiến không nhân nhượng gì liền giơ tay từ chối thẳng thừng.

“Không sao, không sao. Có gì huynh đi nhờ Đồng sư đệ cũng được, chỉ có điều...” Vương Bình cười nhìn hấn đầy thâm ý.

“Hửh? Huynh nói úp mở làm gì? Có phải đã có chuyện gì xảy ra trong môn khi đệ ra ngoài?”

“Haha... Cũng không có gì to tát cho lắm, có điều hôm nọ huynh tình cờ loáng thoáng nghe sư phụ có nói Liệt Hỏa chân nhân Đại trưởng lão của Hương Vân Cốc sẽ đến bốn môn dự hội đàm đạo kỳ tới. Ta không nói chắc đệ cũng biết cô nàng đệ tử cận thân của Liệt Hỏa chân nhân chắc hấn sẽ không từ bỏ cơ hội này mà đòi cùng đi theo. Hắc hắc... thôi nếu đệ có việc trong người vậy vụ sư huynh ta đây cũng không nên miễn cưỡng giữ lại lâu.” Vương Bình nói xong cười ha hả quay lưng bỏ đi.

“Ah... Sư huynh! Đệ chợt nhớ sư phụ vừa bảo đệ tâm đạo chưa vững cần phải ra ngoài thực luyện nhiều hơn. Nếu đã vậy thôi huynh đệ mình cùng đồng hành lên đường cho có bạn. Mà chuyến này đi đâu mới được?” Phạm Thế Tiến nghe nhắc đến cô nàng đệ tử cận thân của Liệt Hỏa chân nhân Thực Quyên thì rung mình liền thay đổi ý định.

“Hehe... Lần này nhất định sẽ không làm đệ nhầm chán đâu” Vương Bình thần bí cười rồi miệng lẩm bầm vài từ truyền âm cho hấn. “Chúng ta sẽ vào Hồng Hoang!”

--oOo--

“Ha...hất xì...!” Huy Tân bật dậy giận điên người, nếu ai đụng vào hấn lúc này sẽ bị đánh cho gãy răng chứ không ngoa.

Nhưng khi quay người nhìn thấy hai đứa bé một trai một gái khoảng 5-6 tuổi quần áo vải gai đơn sơ tay cầm cỏ bông nhìn mình cười gập cả bụng lại thì vốn khí thế đang hầm hầm ác bá của hấn liền như bị một gáo nước lạnh dội vào biến mất tầm đâu hết.

Lấy ngón tay quẹt quẹt chùi cái mũi vẫn còn ngửa của mình, hấn ôn hòa lại cười nói. “Hai đứa ngoan đi ra ngoài chơi đi nhé!”

“Không chịu, Trâu đại ca còn chưa tặng quà gấp mặt mà” Đứa bé trai chu mỏ lấu lỉnh nói.

“Đừng thế, quà gấp mặt!” Bé gái dùng dụng trẻ nít lơ lơ bắt trước nhắc lại.

Huy Tân nghiên đầu trầm ngâm một lúc rồi đưa tay vào ngực âm thầm lấy một viên minh châu tròn to bằng ngón tay cái trong gói chỉ ra rồi đưa cho em trai. “Đây! em cầm lấy mà đi chơi đi.”

“Woa! Thật đẹp” Bé trai thích thú cầm lên ngắm nhìn.

“Cho em coi với!” Bé gái do thấp hơn anh trai mình nhiều nên phải nhón gót vươn tay mới sắp chạm tới được.

“Không cho! Hihi... lại đây lại đây mà lấy!”

Hai đứa rượt đuổi nhau chạy ra ngoài mất hút sau màn cửa vải, chỉ để vọng lại loáng thoáng những tiếng cười đùa thơ ngây.

“Hai đứa nhỏ này hư quá! Sao lại vào đây quấy rầy lấy đại ca” Một thiếu phụ trạc ba mươi đầu đội khăn tóc búi, da đen gương mặt đầy phong sương khắc khoải từ bên ngoài đi vào quở trách.

“Không sao đâu đại tẩu, mà hình như ta cũng đã ngủ quá lâu rồi thì phải?” Huy Tân gãi đầu cười xấu hổ nói.

Đại tẩu vội cúi người tạ lỗi nói. “Thật là xin lỗi cậu, chúng còn nhỏ nên không biết gì. Àh... tính tới hôm nay thì cậu đã ngủ liền năm ngày rồi còn gì”

“Gớm, chưa tới đây được bao lâu mà mọi người đều biết biệt danh của huynh rồi đấy” Bỗng có một tiếng hoàng anh ngân lên như tiên nhạc nghe say đắm lòng người du dương vào căn phòng ngủ làm bằng liễu vải chật chội của hắn.

“Thì ra muội còn có sở thích một mực luôn ở bên ngoài nhìn trộm người khác ngủ” Huy Tân dờ mắt dừng lại trên thân ảnh hồng bảo mềm mại không xương đang bước vào mà chiều chọc.

“Hứh ai mà thêm nhìn cái bộ dáng thần kinh vừa ngủ vừa cười của huynh chứ”

“Huynh có nói là muội nhìn trộm huynh ngủ bao giờ? Hắc hắc đúng là có tật giật mình không đánh đã khai a”

Đại tẩu nhìn hai người nói đùa thì chẳng khỏi nghĩ về chuyện của mình mà buồn. “Hai cô cậu thật đúng là xứng đôi vừa lứa, khiến người khác thật đố kỵ. Ước gì tôi và nhà tôi được như hai người.”

“Đại tẩu đừng hiểu lầm, ta và hắn chả có cái gì gọi là xứng đôi vừa lứa cả.” Nghe thế Mộc Vân Anh trong lòng cảm thấy lâng lâng nhưng miệng thì vẫn liên hồi chối cãi.

“Được rồi... được rồi. Tẩu không nói nữa là được chứ gì. Ah trùng hợp thật, tối nay cũng chính là khi đoàn nam tử ra ngoài đi săn của làng chúng tôi về tới. Khi đó hai người có thể gặp được trưởng làng được rồi.” Đại tẩu cười xoa thông báo một câu rồi bỏ đi mất.

“Vậy thật là tốt, bây giờ huynh sẽ tranh thủ ngủ thêm một chút trước khi trời tối.” Huy Tân làm biếng gấp dài một cái rồi leo lên giường tính đi ngủ tiếp.

“Huynh mà còn ngủ nữa bọn con nít sẽ đòi biệt hiệu của huynh từ trâu thành heo luôn đó” Mộc Vân Anh vội chạy lại ngồi lên giường cản lại.

“Ai thích gọi gì thì cứ gọi vậy. Huy Tân ta còn sợ tiếng thom lòi xấu sao?” Huy Tân cho là không đúng luôn lách leo lên giường kiểm chỗ ngủ.

“Huynh không sợ nhưng còn ta thì phải làm sao đây?” Mộc Vân Anh uất ức như sắp khóc tới nơi.

“Haiz... thì có làm sao? Nếu huynh bị gọi là heo, thì muội bị gọi là...” Huy Tân mới đầu còn phẩy tay mặc kệ không quan tâm, nhưng nói tới giữa chừng thì như nghĩ tới cái gì liền ôm bụng cười ha hả. Vừa chỉ vào Mộc Vân Anh vừa lăn qua lăn lại cười đến nổi sặc ho xù xụ.

“Haha... Huynh... Không ngờ suốt mấy ngày qua, muội là vì chuyện này mà ăn không ngon ngủ không yên à? Haha... ta chết mất thôi.”

“Hứh, huynh cứ ở đó lo mà làm heo đi. Muội đi đây” Mộc Vân Anh đỏ mặt đứng lên bỏ đi ra ngoài.

“Giận rồi? Không phải da mặt mỏng như vậy chứ” Huy Tân lật đật co giò lên đuổi theo sau.

Vừa bước ra ngoài, Huy Tân đã ngửi được mùi cỏ tươi đặc trưng mà chỉ vùng thảo nguyên bao la mới có, ngừng lên nhìn bầu trời trong xanh mà cảm khái không thôi.

Tiết trời ở đây giờ đang bước vào thời kỳ mùa hè khắc nghiệt vô cùng nóng bức, nhưng nếu so với khu vực bên ngoài kia thì nơi này không khác gì là thiên đường cả.

Phía trước xa xa cuối đường chân trời trên đồng cỏ xanh có thể thấy từng đàn ngựa, cừu và gia súc được dân làng phân chia ra thành từng nhóm để tiện việc chăn dắt. Còn phía sau lưng hắn lại là một rừng liễu vải màu trắng nâu nhấp nhô phất phơ trong gió.

Từ khi tìm lấy được bản đồ của Xích Viêm từ vực từ trong ngọc gắn trên cái xác không hồn giữa sa mạc kia đến nay đã được đúng một tuần, họ chính là nhờ vào nó mà mới lần mò tới được thôn làng du mục này.

Nói đúng hơn cái mà hai người họ lấy được chỉ là một cuốn hồi ký do vị tu sĩ kia trước khi lâm chung đã để lại.

Theo như trong cuốn nhật ký kể thì không ngờ bộ xương khô kia lại là một Hợp Thần kỳ tu sĩ ma đạo. Một lần do bị kẻ thù truy đuổi, y một đường chém giết phá vòng vây chạy trốn tới Xích Viêm hải. Khi sức cùng lực kiệt nguyên khí đại thương y mới đành liều mình tiến vào sa mạc tử vực nhằm kiếm đường sống trong cõi chết. Nhưng tên kẻ thù không đội trời chung kia của y lại không chịu bỏ qua cũng lao vào theo, đã thề rằng nếu không báo được thù thì sẽ không làm người.

Đến thời khắc linh lực khô kiệt nhắm mắt chờ kẻ thù giết chết, thì lại có một bàn tay khổng lồ đỏ rực hình dáng kỳ quái vô thanh vô thức hiện ra chỉ một kích đã đánh tên kia ra thành bụi phấn.

Tưởng rằng đời mình cứ thế mà chấm dứt, ngờ đâu bàn tay kỳ quái kia sau khi đánh ra một chiêu rồi liền tiêu tán ẩn mất vào hư không một cách thần bí từ đầu chí cuối không để ý gì đến y.

Nhưng chưa kịp vui mừng thoát nạn được bao lâu thì y lại bị yêu thú tấn công. Tuy chỉ là vài con mãnh thú cấp 4 tương đương với Nguyên Anh kỳ nhưng y trên người có nội thương, linh lực hao tổn nặng nề, thành thử không có chút lực để hoàn thủ lại, phải triệu hồi ra linh thú cấp 4 của mình mà bước lên con đường trốn chạy khác.

Cũng nhờ vậy mà y đã có cơ hội đi qua rất nhiều vùng đất kỳ lạ trong Xích Viêm tử vực, Huy Tân lại dựa vào những chỉ dẫn trong hồi ký mà đã vẽ ra được một bức bản đồ thô sơ. Xích Viêm tử vực này nhìn như một cái hồng tâm hình tròn gồm có ba tầng.

Vùng bên ngoài cùng chính là sa mạc mệnh mông do bàn tay quái thú canh giữ.

Lớp chính giữa lại được chia ra thành nhiều khu vực kỳ lạ do bởi những trận pháp khổng lồ điều khiển. Còn thảo nguyên xanh tươi chỗ hai người Huy Tân đang ở lại là nơi duy nhất có dấu vết sinh tồn của con người.

Cuối cùng là khu vực trung tâm, vì vị ma đạo tu sĩ kia chưa kịp khám phá bí mật nơi này thì đã bị một đàn dị thú cấp cao bao vây cắn nuốt nguyên anh mà chết. Nên trên bản đồ mới được vẽ ra thì chỉ thấy Huy Tân đánh một dấu chấm hỏi to đùng ở ngay chính giữa.

Chạy quanh suốt một hồi lâu, Huy Tân vẫn không thấy thân ảnh hồng bào đâu. Trong lòng nhảy loạn cả lên, lo lắng không biết nàng ta có vì lỡ nhất thời xúc động mà đã đi lạc vào những khu vực nguy hiểm khác gần đây không.

Càng nghĩ Huy Tân càng cả kinh, bắt đầu tiến hành lục soát từ trong ra ngoài khắp cả trại, không chỗ nào là không có bóng dáng của hắn. Nếu như là trước kia khi thần thức chưa bị phế thì đâu phải chạy động chạy tây cực khổ tìm kiếm như vậy. Bây giờ hắn mới cảm nhận được tinh thần lực đối với tu sĩ quan trọng như thế nào.

Mãi đến tận xế chiều, khi đoàn người đi săn từ bên ngoài trở về thì Huy Tân mới phát hiện ở ngay chính giữa đám người ngựa Mộc Vân Anh đang cùng một thanh niên thân thể to lớn cơ bắp cuộn cuộn cười nói vui vẻ vô cùng hòa đồng với mọi người xung quanh. Nàng thiên sứ lạnh lùng mọi người trên đại lục biết đến dường như đã hoàn toàn biến đổi thành một cô bé yêu kiều vô cùng hoà đồng dễ mến.

Tình cảnh nhạy cảm này lọt vào mục quang, sau khi hừm một tiếng quay người bỏ đi, Huy Tân dùng giọng trầm thấp tự làm bầm vài câu gì đó mà chỉ có mình hắn nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Khuất Hiên Tế Thiên Khế Ước

Tối hôm đó cả làng giết dê đốt lửa trại ăn mừng, có nhiều cặp tình nhân trai gái sau nhiều ngày xa cách nhớ nhung, đã cùng nhau hò hẹn tổ chức nhảy múa ca hát suốt đêm.

Huy Tân thì một mực âm trầm ngoài hướng tới người trưởng làng hỏi thăm vài câu về những sự tích kì lạ xảy ra trong thôn làng và tình hình của những ngoại vực xung quanh thì không nói không cười với ai nữa.

Nốc hết bầu rượu sữa dê này đến bầu khác, nhìn Mộc Vân Anh mãi mê trò chuyện với các chàng trai đến phát chán, Huy Tân một mình một ngựa chạy ra ngoài trại hồng mát.

Nói cho hay thế thôi, chứ về đêm ở thảo nguyên nhiệt độ có khi rơi xuống dưới âm 10 độ. Dưới đất thường có sương lạnh phủ xuống đọng lại trên cỏ thành giọt rồi kết băng như những viên ngọc pha lê trong suốt. Trên cao hơi nước ngưng tụ thành từng mảng sương khói mù mịt chắn lại hết cả ánh trăng.

Hai cột khói trắng không ngừng thờ hắc ra từ mũi hắc mã, khi Huy Tân thúc gót dục nó phi nước đại thẳng về phía trước. Chẳng mấy chốc cả người và ngựa đã mất hút trong màn đêm tối lạnh giá.

Khi chắc rằng không có ai đuổi theo phía sau mình, Huy Tân cho ngựa chạy chậm lại, rồi nhảy xuống vỗ vỗ mông đuổi nó tự tìm đường về. Mặc kệ cái lạnh chết người hắn tiếp tục đạp phi kiếm bay đi.

Ngoài tiếng gió không ngừng rít ngào bên tai Huy Tân một đường phi hành bình yên, mãi đến ba tiếng sau trong bóng đêm tối như mực từ phía chân trời bỗng xuất hiện đường sáng đỏ lò mờ. Với tốc độ phi hành cực nhanh của hắn, chớp mắt vài cái màn sáng đỏ từ xa đã lớn dần rồi trở thành một bức tường lửa khổng lồ kéo dài đến vô tận bao bọc cả xa mạc vào trong, chắn ngang trước mặt giữa thảo nguyên phân biệt thành một đường ranh giới.

Thu linh lực lại hạ phi kiếm đáp xuống mặt cỏ bị đông băng, Huy Tân đề khí đạp chân lại hướng về phía trước chạy đi.

Thân thể Huy Tân hơi run lên khi vừa tiếp xúc với màn lửa nóng chết người kia, lớp da thịt bên ngoài của hắn bị hỏa khí thiêu đốt một cách tàn nhẫn. Nỗi đau khôn tả nhân lên gấp bội do sự thay đổi đột ngột của nhiệt độ trong một thời gian cực ngắn, từ âm 10 độ lên tới trăm mấy độ.

Trong nháy mắt hơi sương đông băng trên quần áo đã bị nấu chảy biến thành hơi nước, rồi bốc lên thành khói trắng bao trùm cả người hắn lại. Nếu đổi lại là một người bình thường khác ở trong trường hợp này sẽ bị hấp chính trong tích tắc như một cái bánh há cảo .

Bất quá một khi đã làm quen với môi trường xung quanh, con đau kinh hãi kia liền nhanh chóng tiêu biến thay thế bởi một cảm giác thoải mái thư giãn như đang được găm suối nước nóng giữa mùa đông vậy.

Quay đầu đánh giá khu vực xung quanh một chút rồi chọn đại một hướng mà đi, nhưng lần này chỉ được vài phút gần ngủ hắn đã dừng lại gật đầu quyết định sẽ bố trận ở đây.

Huy Tân cầm vài viên ngọc châu đỏ như máu trong tay lên nhìn tự thì thầm nói. “Có trận châu vừa tế luyện thành công này thay thế cho thượng phẩm tinh thạch, Cửu Thiên Tuyệt Hành trận dùng để khốn trụ mãnh thú cấp 4 chắc cũng tạm ổn. Tiếp theo kế hoạch có thành công hay không phải xem vào vận khí của mình rồi.”

Nói rồi hắn vung tay áo cuốn hàng trăm hành nghìn trận kỳ trận bàn bay rợp trời theo một quỹ tích thần bí nào đó rơi xuống dung nhập vào mặt cát rồi biến mất. Đây là lần đầu tiên Huy Tân một hơi bố liền tám đại trận khổng lồ bao vây bốn phương tám hướng cả vùng xung quanh lại.

Chuẩn bị đầu vào đây Huy Tân đi vào chính giữa trung tâm ngồi sếp bằng bắt đầu vận hành pháp trận. Đại trận được hắn kích hoạt đầu tiên lại là đề phong bế dao động linh lực xung quanh lại, theo phía sau mới là các loại ảo trận, khốn trận, và sát trận.

Từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy khu vực này hào quang không ngừng chớp lóe đủ loại màu sắc, sáng bùng cả góc trời. Huy Tân ngưng thần ngưng đầu chờ đợi hồi lâu vẫn không thấy bàn tay quái thú kia xuất hiện thì thở phào một hơi vui mừng, vì kế hoạch tới đây hầu như đã được thành công một nửa.

Tuy nhiên ngay sau đây mọi chuyện mới chính thức được bắt đầu, trước hết hắn cần nắm bắt được độ nhạy cảm và tốc độ của bàn tay kia. Để thực hiện việc vây hãm đơn giản chỉ cần đề lộ dao động linh lực ở một góc nhỏ của đại trận rồi khi tình huống trở nên nguy hiểm thì đóng lại ngay.

Cũng phải mất hai ba ngày công phu bỏ ra thí nghiệm, Huy Tân mới hiểu sơ bộ về cách thức hoạt động của bàn tay lửa. Khi có dao động linh khí từ trình độ trúc cơ trở lên, trong vòng mười giây hòa linh lực trong không trung sẽ có phản ứng lại và ngưng tụ thành hình. Nhưng nếu dao động linh khí lên tới cấp Nguyên Anh kỳ thì chỉ trong hai ba khắc sau một bàn tay quái thú hoàng chính khác đã kết tụ xong.

Biết được việc này giúp hắn điều chỉnh trận pháp lại sao cho phù hợp với kế hoạch đã vạch sẵn ra từ trước đó.

Chuyện duy nhất khiến Huy Tân tiếc hận đó là vì quy mô trận pháp này quá to lớn không thể tùy ý di chuyển hay mang theo bên người, bằng không thì hắn đã có thể tung hoành ngang dọc nơi đây mà không phải cố kỵ điều gì.

Ngồi đã toạ tịnh dưỡng đến trạng thái tốt nhất, bảy giờ Huy Tân mới từ trong giới chỉ lấy ra một cái hộp ngọc có linh quang xanh biếc ẩn hiện trong vô cùng bất phẩm.

Cẩn thận dùng ngón tay bật mở rồi nắm lấy một viên nội đan hệ thổ lên ngắm nghía. Đây lại chính là nội đan của con ong chúa cấp năm ngày đó Huy Tân đã thu lại. Hiểu rõ được giá trị to lớn của nó, hắn thích thú đưa ngón tay một lúc rồi lại cất vào hộp ngọc. Sau đó lại thấy hắn cầm ra hai cái xác không hồn của con ong con và ong chúa đặt lên mặt cát vàng rồi không có hành động gì khác, chỉ nhắm mắt chờ đợi.

Lần này ngồi xuống chờ đợi vậy mà đã ba ngày liền, rất lâu sau mới có tiếng gió rít từ trên cao xà xuống. Một con điều hâu dài bốn mét chuyên đi ăn xác chết vương vút nhọn bồ nhào đến định một trảo cấp thức ăn mà bay đi.

Huy Tân phong bế khí tức hai mắt vẫn nhắm nghiền bất động như tượng đá. Mãi đến khi con điều hâu cấp hai kia chỉ còn cách mặt đất vài mét cao, ánh mắt hắn như điện trợn trừng lên bất chợt quát một tiếng "khởi", rồi hai tay đập mạnh xuống đất linh lực trong người như thác đổ ầm ầm chuyền vào trận đồ. Linh quang đủ loại màu sắc không ngừng chớp lóe hoá thành dây xích ánh sáng bay lên khốn trụ con mãnh thú trên cao lại.

Tiếng yêu thú gào thét diếc tại, con điều hâu dùng hết sức lực vẩy vung cả xát trên mặt đất tìm cách trốn ra ngoài làm lông tơ trên người rồi rụng bay đầy trời. Nhưng đã có chuẩn bị sẵn từ trước, Huy Tân lẽ nào để cho nó dễ dàng bỏ đi như vậy.

Cầm đoản kiếm cấp E-3 hắn lạnh lùng chém một đường tuyệt đẹp cắt ngang qua ngay yết hầu trên cái cổ vừa dài vừa cao của nó. Huyết dịch đậm đặc cùng chất đờm dãi, và thức ăn từ bên trong ào ào bắn ra ngoài rồi hoà trộn lại với nhau tụ thành một vũng đỏ trên cát.

Bỏ cái xác vẫn còn liên hồi co giật lại sau lưng, Huy Tân quay về chỗ cũ nhắm mắt đã toạ điều dưỡng nguyên khí không lý gì đến những chuyện xung quanh mình nữa.

Qua cuộc chém giết mở màn này, tiếp theo sau sẽ là dài dằng dặc chiến đấu không ngừng nghỉ. Để chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới có thể xảy ra bất cứ

vào lúc nào, hần phải giành giật từng phút từng giây mà tranh thủ khôi phục thể lực đến đỉnh cao nhất.

Như Huy Tân dự đoán, dù đã tiến giai đa số yêu thú luôn thường dựa vào bản năng bản sinh vốn có là lần theo mùi máu tanh mà săn tìm ra con mồi. Quả nhiên sau khi diệt sát con yêu thú đầu tiên chỉ trong vòng hai tiếng sau đã có ba con linh cầu cấp hai dựa vào mùi tanh mà mò tới.

Cứ thế dựa vào pháp trận Huy Tân không ngừng chém giết yêu thú cấp thấp, hần càng giết sát khí và huyết tinh càng tích tụ. Không lâu sau ngay cả yêu thú cấp ba cũng đã lộ dạng. Tuy vậy hần vẫn không khản trương thất sắc tiếp tục thẳng tay một người một kiếm tiến lên mà giết.

Chẳng mấy chốc xác chết đã chất thành đống, máu chảy thành dòng, sát khí cuộn cuộn. Bầu trời vốn đã đỏ rực nay hoà quyện thêm màu máu trông lại càng kinh khủng hơn, không khác gì địa ngục ở chốn gian trần.

Đồ lấy một viên Hồi Khí đan cho vào miệng, Huy Tân bắt đầu vận hành thái cực ở chính giữa đan điền luyện hoá hết được lực trong người để bổ sung lại chút nguyên khí. Một mạch đồ sát năm mươi ba con yêu thú cấp hai, hai con cấp ba tuy không có thương tổn gì nghiêm trọng bất quá hao tổn linh lực và thể lực là điều không thể tránh khỏi.

Đang tĩnh tọa thâm tính toán thì bỗng có tiếng ồ ồ như tiếng chó sói hú gọi đàn từ đằng xa vọng lại. Thần tinh chấn động mục quang sáng ngời hần hưng phấn lắm lắm. " Không ngờ nhanh như vậy đã có dã lang đánh hơi tìm tới, xem ra số mình cũng không quá tệ như tưởng tượng."

Nhãn thần quét về hướng tiếng động phát ra Huy Tân tập trung thâm đếm. 'Một, hai, ba...năm, mười, hai mươi, tổng cộng hai mươi hai con cất cả. Trong đó mười chín con cấp ba, ba con cấp ba đỉnh...'

Bị hai mươi hai con chó sói bao vây, Huy Tân chỉ điềm đạm mở mắt mà dò xét ngoài ra không có hành động gì khác.

Tất cả chúng đều có thân hình to lớn, có con cao đến hai mét dài ba mét, đa số cùng có bộ lông đen tuyền phủ từ đầu đến đuôi. Riêng chỉ con đầu đàn đi chính giữa hai con dã lang cấp ba đỉnh khác là có một đốm trắng ngay trên trán.

Nó dùng ánh mắt băng lãnh đầy linh tính nhìn chằm chằm vào con mồi trước mặt. Thay vì ra lệnh cho bầy đàn cùng lên tấn công ngay, nó lại đi vòng quanh khảo sát địa hình rồi đánh giá từng mảnh thì hải bị gom lại chất thành đống ở chính giữa. Thành thạo lại dùng cái mũi kỳ dị của mình để đánh hơi tìm mùi nguy hiểm ẩn tàng xung quanh đây.

Thoáng chốc vài phút căng thẳng đã trôi qua, Huy Tân đề cao tinh thần cảnh giác, nhất cử nhất động của con sói đầu đàn điều không thoát khỏi ánh mắt sát bén của hần. Hai bên vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định mà thâm đánh giá nhau từ đằng xa.

Đúng lúc này sự tĩnh lặng nặng nề bỗng bị phá vỡ bởi một tràng tiếng rít kì lạ từ phía đằng sau truyền đến. Cả đám dã lang nhảy dựng cả lên, tất cả cùng chồm người xuống dồn trọng lực lên bốn chân của mình sức thể rồi đứng yên bất động. Chỉ riêng những con cấp ba đỉnh còn bình tĩnh ngẩn đầu chần chú nhìn về nơi có hơi thở của thân chết không ngừng phát ra.

Con dã lang có đốm trên trán khẽ nhe răng nể gừ gừ vài tiếng, cả đàn như nhận được lệnh liền nhanh chóng theo đội hình trong yên lặng từ từ rút lui khỏi nơi này.

Hoi liếc nhìn Huy Tân đang một mình đỉnh đạt ngồi đã tọa đằng xa một cái rồi sau cùng nó cũng quay đầu bỏ đi, liên hồi thúc đàn em mình gấp rút bỏ chạy thật nhanh như một con gió chợt đến rồi chợt đi. Thoáng cái đã biến mất không còn thấy tung tích đâu, cứ như chưa bao giờ xuất hiện ở nơi đây.

Cùng một thời điểm ở đầu phía bên kia đã lờ mờ hiện ra hai đầu măng xà có khí tức vô cùng khủng bố mà yêu thú cấp ba không thể nào có được. Cả hai to như những toà xe lửa dài hàng trăm mét, toàn thân đầy những hoa văn yêu dị mà một trận pháp tông sư như Huy Tân cũng không tài nào nhìn ra được. Nhấp nhô vài lần chúng đã chia thành hai hướng bao chọn Huy Tân vào trong vòng vây. Dù trong thời gian này hần đã trải qua khá nhiều trận chiến sinh tử tuy vậy trấn giữ vẫn đang đồ đầy mồ hôi lạnh, tóc sau gáy dựng đứng hết cả lên.

Khi đứng trước hai dãy núi cao dài do hai con măng xà tạo thành, toàn thân Huy Tân cảm giác vô lực như bị lọt vào một thung lũng không đáy. Như một con kiến hôi đối diện với uy nghiêm của thiên địa, khí thế của hần không ngừng bị chúng đè bẹp rồi tan vỡ tán loạn.

Một khi con mồi đã mất đi ý chí chống cự, cũng chính là thời cơ tốt nhất để tấn công.

Nhìn từng đống xác yêu vật trên mặt đất mà cả hai hoa cả mắt, cả đời chúng chưa bao giờ đi săn được nhiều thức ăn như vậy. Hai đầu cự xà không chán chừ được thêm giây phút nào nữa, đã cùng nhau há miệng đánh về phía trung tâm của vòng vây, nơi mà tên nhân loại yếu ớt đáng khinh kia đang không ngừng ngồi ôm đùi run rẩy.

Mặc dù có cơ thể đồ sộ và nặng nề như vậy, nhưng khi triển khai tấn công hai con măng xà lại có thể dùng một tốc độ cực nhanh mà phóng tới. Chớp mắt hai cái miệng đồ lồm với những hàm răng nanh sắc bén đầy nọc độc đã vồ tới trên đỉnh đầu Huy Tân.

Mất thấy con mồi đã ở ngay trước mặt, chỉ một chút nữa thôi là sẽ bị chúng xé ra làm đôi rồi chia nhau nuốt chửng xuống bụng. Bất quá ngay sát sa này, trời đất bỗng quay cuồng hàng loạt ánh sáng chói lóa đủ loại màu sắc từ dưới lòng đất bắn lên cuốn chặt lấy chúng, không thể cử động mấy may dù chỉ là một chút.

Trận châu lúc này đã hoàn toàn biểu lộ ra sức mạnh đáng sợ của mình, cộng với lượng hoá linh khí nơi quá đây đậm đặc và tinh thuần vượt ngoài sự tưởng tượng của Huy Tân. Nên khi kết hợp với đại trận liên hoàn này với một nguồn năng lượng khổng lồ và vĩnh cửu do trận châu hút vào đã có thể khốn trụ yêu thú cấp bốn một cách nhẹ nhàng.

Thành thử nếu là một Nguyên Anh kỳ tu sĩ bình thường khác bị lọt vào, thì đừng mơ mộng đến chuyện phá trận thoát ra khỏi đây, có thể chết được toàn thay hay không cũng khó mà nói được.

Cảm nhận được uy lực thật sự của Cửu Thiên Tuyệt Hành trận, Huy Tân hớn hờ cười toét cả miệng ra. Hai tay không ngừng chà xát lại với nhau, liếc nhìn hai con yêu thú đang bị nhốt lại lơ lửng giữa không trung. "Kaka... Không ngờ trận châu lại có tác dụng lớn đến như vậy, nếu biết trước thế tế luyện thêm vài trăm cục có phải tốt hơn không. Đừng nói cái gì yêu thú cấp bốn, cho dù cấp năm-cấp sáu có đến ông đây cũng hết sợ."

Tất nhiên hẳn biết đây chỉ là ý nghĩ viễn vông mà thôi, bởi vì trình độ trận pháp của hắn vẫn chưa thoát ra khỏi phạm vi năng lực của một Nguyên Anh kỳ và trận châu đâu phải cứ muốn luyện là luyện ra được.

Hai con rắn không lồ kia bất chợt cùng uống cong người kiêu gào thảm thiết như gặp phải khắc tinh của mình vậy. Huy Tân hơi ngẩn ra một chút rồi dời ánh mắt lên đám mây đỏ rực như lửa ở trên cao đang huyền hoá ra hình ảnh mơ hồ của một bàn tay bốn vuốt.

Thời gian dần trôi, bàn tay quái thú cuối cùng cũng ngưng tụ thành công, trên mình nó không ngừng toả ra từng đợt khí tức áp đảo mà ngay cả yêu thú cấp bốn hay năm không thể trống cự lại được. Tất cả đều phải tuân phục cuối đầu xưng thần với nó.

Nhận ra tình cảnh nguy ngập của mình, hai con mãnh xà dùng ánh mắt đau khổ nhìn nhau gặm rít trao đổi những lời từ biệt cuối đời.

Huy Tân dù không hiểu được ngôn ngữ của yêu thú bất quá dùng đầu ngón chân út để nghĩ thì cũng đoán ra được vài phần chuyện gì đang xảy ra. Tuy vậy hắn vẫn lạnh lùng đứng nhìn không hề có ý sẽ tha mạng cho bọn nó.

Chờ mãi đến tận lúc bàn tay quái thú hạ xuống chỉ còn cách đầu hắn khoảng mười mét, Huy Tân cấp tốc vung tay áo lên đánh ra một đạo phát quyết khởi động đại trận phong bế dao động linh khí xung quanh lại.

Như mất đi mục tiêu bàn tay quái thú thỉnh linh dừng lại giữa không trung, không biết nên phải đánh vào đâu cứ đảo quanh một vòng rồi dần hoà tan vào trong không khí.

Từ trong vực thẳm tuyệt vọng bước ra, hai con cự xà nước mắt lưng tròng hạnh phúc đắm đuối nhìn nhau nghẹn lời, trong giây phút lãng mạng thảm thiết này lại bị tên nhân loại khốn nạn kia phá rối.

"Hai người thật có dã tâm! Bộ chán sống rồi hả? ... Hừh, không trả lời coi như là ta đoán đúng rồi! Được, ai bảo ta đây là người tốt làm chi, dù rất đau lòng nhưng sẽ thành toàn nguyện vọng cho các người được siêu thoát." Nói rồi hắn lắc đầu thần sắc phi thường sầu khổ như đang thương cảm cho một người bạn quá cố, phẩy tay bài bỏ cấm chế phong toả đi, hoá linh khí trên cao liền có phản ứng lại bắt đầu gom chung vào một điểm tích tụ thành một bàn tay khác.

Hai yêu đồo dần nhìn hắn tự biến tự diễn từ đầu đến cuối một mình nói rồi một mình làm. Nếu là trong một trường hợp khác thì chúng sẽ bỏ mặt không lý gì đến tên diễn này, chẳng qua lần này thì lại có liên hệ trực tiếp đến sinh tồn của mình, nên không thể cứ làm ngơ như không có gì được.

Không hẹn mà cả hai chúng nó đồng thời cùng hướng về phía Huy Tân một hồi thì gật đầu một hồi lại lắc đầu, cứ xì xì như muốn nói gì đó. Hắn nghe mà trả hiểu được gì cứ như là đàn gảy tai trâu không ăn nhập gì với nhau.

Đợi một lúc thấy chúng nhường như đã phân bày xong, hắn mới gật đầu cười cất tiếng. "Được, hai người cảm xương hận tủy ta đến như vậy thì cứ từ từ mà hưởng thụ cảm giác làm rắn nướng đi."

Nghe thế chúng càng gấp gấp làm đủ mọi cách để bày tỏ thành ý của mình, chỉ hận cha mẹ xưa kia đẻ ra chúng mà lại không có chân để mà quỳ xuống đập đầu phân giải nói cho hắn hiểu.

Cho dù chúng có kêu la hay vang xin gì đi nữa Huy Tân chỉ quay lưng đứng ngẩn đầu nhìn trời bộ dạng sống chết mặc bay không liên can gì đến ông.

Một trong hai con mãnh xà liếc nhìn người bạn đời của mình kề bên mà tim quặng thất đau đớn, cắn răn cong người khạc ra một viên nội đan màu đỏ chói lơ lửng từ từ bay đến trước mặt Huy Tân.

Hơi kinh ngạc từ bất ngờ, hắn nghiêng đầu đánh giá viên nội đan trước mặt rồi nhìn sang con rắn đực kia với ánh mắt dò hỏi. Nhưng lần này nó lại không có hành động gì, chỉ cuối đầu nhắm mắt giao quyền quyết định cho hắn.

Ngay sau đó con rắn còn lại cũng làm theo chồng mình ép đẩy nội đan chân quý mà nó đã tu luyện suốt mấy ngàn năm mới thành mà dâng lên.

Cầm lấy hai viên nội đan màu đỏ như máu trong lòng bàn tay, cảm thấy từ luôn hơi ấm từ đó toả ra Huy Tân gật đầu nghiêm nghị nói. "Hai người thật cam tâm tình nguyện nhận ta làm chủ, sẽ không hối hận chứ?"

Cả hai cùng dùng cái đầu to lớn của mình gật gật rồi lại lắc lắc vô cùng có linh tính.

"Haha... Được, ta đây nhất định sẽ không bạc đãi các người." Nói rồi Huy Tân phẩy tay đánh ra một pháp quyết khác, dao động linh khí nơi đây lập tức lại được ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Xong việc hắn chưa vội thả hai con đại xà ra mà lại ngồi xếp bằng nhắm mắt bắt đầu thiết lập cấm chế chủ tớ lên nguyên hồn của hai xà ẩn sâu trong nội đan.

Khế ước chủ tớ là một trong những loại cấm chế tàn bạo và ác độc nhất trong vũ trụ, nhưng trên cơ bản thì vẫn phải dựa vào tu vi và thần thức của hai bên mà thiết lập nên.

Dầu cho khi ngưng ép nội đan ra ngoài hai đầu cự xà đã bị thương tổn nguyên khí nặng nề linh lực chỉ còn một phần mười lúc trước tương đương với yêu thú cấp ba đỉnh phong. Tuy vậy Huy Tân thực chất vẫn chỉ là một tên Trúc Cơ tu sĩ ngoài thần niệm đã bị phế, có thể lực và linh lực thâm hậu hơn cùng giai một chút thì không có gì khác biệt với một tên trúc cơ bình thường cả.

Thành ra một Trúc Cơ muốn thu lấy yêu thú cấp ba làm linh thú đó không khác gì là đưa trứng cho ác, dẫn sói vào nhà, cụ già chê sống quá lâu.

Mà đây cũng chính là độc kế của hai con mãng xà đã vạch ra sẵn, khi dâng nội đan lên là có ý đồ dẫn dụ Huy Tân vào bẫy. Chỉ cần chờ hấn mất đi cảnh giác thu lại pháp trận, là chúng có thể dễ dàng phá bỏ đi cấm chế lấy lại tự do của nguyên hồn rồi lật ngược lại tình thế.

Cả hai nhìn tên nhân loại ngu ngốc kia đang chăm chú làm phép hạ một loại cấm thuật gì đó lên nội đan của chúng thì không khỏi liếc nhau thầm cười lạnh. Nhưng vì sợ khiến hấn có nghi ngờ sinh biến nên bọn nó chỉ xem một chút rồi lại nhắm mắt cuối đầu như chưa có gì xảy ra.

Đen đuôi thay cho bọn chúng bởi vì bị cách ly ở trong Xích Viêm tử vực này quá lâu, nên không ngờ được những việc cấm kỵ như thế này đã được lan truyền một cách rộng rãi ở thế giới tu tiên bên ngoài, và cũng được xem là một trong những kiến thức cơ bản nhất. Hầu như ai mới bước vào con đường cường giả cũng được biết đến, càng không nói đến Huy Tân đã nhận được truyền thụ của Thiên Vận chân nhân.

Mất một lúc lâu Huy Tân mới hoảng hốt quá trình ký kết khế ước chủ tớ với hai cự xà. Cảm nhận được sự liên hệ kỳ diệu giữa hai bên, môi hấn hơi nhích lên tựa như đang cười mà cũng không phải cười. Hướng sang hai con mãng xà đang bị trói chắc giữa không trung gặc gặc đầu cảm khái nói. "Không khác biệt cho lắm, Khuất Hiên Tế Thiên khế ước dù có hơi rắc rối, nhưng thật may là không có gì ngoài ý muốn xảy ra. Nếu không, không biết lại phải chờ đợi đến bao lâu mới lại xuất hiện một con yêu thú cấp bốn khác đây!"

"Cái gì? Ý của tên nhân loại này là trong quá trình ký kết nếu có sự cố gì thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng? Mà chính gã đã ngồi đây từ lâu chờ đợi chúng ta xông vào bẫy?" Một giọng nói ẻo lả yêu mị chọt vang lên trong đầu Huy Tân.

"Lữ muội bình tĩnh, đừng để thằng mặc trắng này hồ ngôn loại ngữ làm cho mê muội. Ta không biết cái gì là Khuất Hiên Tế Thần, nhưng khế ước do một tên trúc cơ thi pháp thì có thể làm gì với tinh thần lực của hai xà ta hợp lại chứ. Muội cứ để ta đối phó với tên nhân loại láo toét này." Lần này cái Huy Tân nghe được lại là một giọng nam tử trầm thấp.

"Hử, xem ra không dạy cho chúng một bài học thì sẽ không cam tâm nghe lời" Nghĩ thế hấn vẩy tay thu hồi tất cả pháp trận lại rồi đứng đối diện với cặp vợ chồng cự xà hỏi. "Vì sao hai người lại chịu nhận ta làm chủ, không phải yêu thú các người thường hay rất kiêu ngạo hay sao?"

Con đại xà bên trái tiến lên dùng cái lưỡi rắn đỏ lồm thụt ra thụt vào xì xì trả lời, nhưng kì diệu là lần này Huy Tân lại có thể nghe hiểu được. "Chủ nhân đáng thương của ta, cạc cạc, bây giờ mới hỏi thì có phải đã quá muộn rồi không. Sắp chết đến nơi rồi còn thắc mắc làm gì, ngoan ngoãn làm thức ăn cho xà ta đi."

Nó mới nói đến chữ thứ sáu thì đã dùng cái đuôi dài của mình quật thẳng hướng đến tên nhân loại ngu xuẩn trước mặt. Do khoảng cách hai bên quá gần, bóng của cái đuôi đen tựa như tia chớp đã đánh đến trên sườn phải Huy Tân.

Con rắn đực quả nhiên vô cùng quyết đoán, dùng đòn sấm sét tấn công đối phương bất ngờ không cho một chút cơ hội nào để hoàn thủ.

Nếu đổi lại là một người khác, cho dù có là tu sĩ Nguyên Anh kỳ với thời gian gấp rút như vậy thì cũng phải uất ức bỏ mạng dưới đòn phủ đầu chí mạng này.

Con mãng xà còn lại thấy chồng mình đã nắm lấy thắng lợi trong gang tấc thì cực kỳ hờn hờn hoang.

Trái lại phía bên kia như dưới áp lực của tuyết băng núi lở, Huy Tân không vui không buồn chỉ điềm đạm phán một chữ "Xuống!".

Tức thì thân thể cả hai con mãng xà như bị một lực lượng thần bí nào đó ép đẩy xuống sát mặt đất tuyệt đối không thể chống cự lại dù chỉ là một chút.

Tất cả sự việc chỉ phát sinh trong nháy mắt, Con xà đực vẫn không hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Nó chỉ nhớ rõ rằng trước đó một khắc vẫn còn trong tư thế vẩy đuôi giết địch, nhưng ngay sau đó đã nằm im trên mặt các. Cổ gấn lăm mới chuyển được đôi con người nhìn sang muội muội cũng đang ăn không ít đau khổ như mình.

"Được rồi, đã chịu Khuất Hiên Tế Thiên khế ước của ta thì không cần phải tốn công cố phản kháng lại làm chi. Tin tưởng lúc này các người cũng đã cảm nhận được một phần nào đó sự lợi hại của khế ước này. Đúng vậy thông qua nó ta không chỉ có thể khống chế nguyên hồn mà còn cả từng hành động, từng lời nói của các người nữa. Sau này các người cứ ngoan ngoãn đi theo ta, nếu không có nguy hiểm thì không cần phải làm gì cực nhọc cả, khi có đồ tốt sẽ không quên phần các người. Ừm trước hết phải tìm hai cái tên cho các người đã. Àh... Vậy người là Thực xà, còn người mà Hán xà. Sau này chỉ cần kiếm thêm Phát và Mộng nữa là đủ số. Mà các người to xác quá rất dễ dẫn đến những chú ý không cần thiết, có thể biến nhỏ lại được không? Đúng rồi, nhỏ nữa, càng nhỏ càng tốt."

Không lâu sau trên cổ tay Huy Tân đã có thêm hai vòng tay hình con rắn giống nhau đang gặm đuôi mình trông vô cùng tình xảo. Thích thú gặm nghĩa hồi lâu hấn mới chịu phủ tay áo lên tre đầu chúng đi.

Mục đích chuyến đi này đã thành công không còn lý do gì để nán lại, Huy Tân vội thu lại pháp trận và tất cả thi hài xung quanh vào rồi chạy về hướng biên giới ngăn cách giữa xa mạc và thảo nguyên.

Thân ảnh Huy Tân vừa biến mất sau tấm màn sương đậm đặc hoá linh khí, một cặp đồng tử vàng đầy linh tính của dã lang thầm lặng bám sát theo phía sau, khi đến tận vùng biên giới thì như vì e ngại cái gì đó nên nó đành đo khó quyết hồi lâu rồi đành phải ngừng lại bỏ cuộc mà quay về.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tiềm Đạo Đan

Sau khi an toàn vượt qua biên giới, Huy Tân mới thận trọng gọi ra pháp bảo phi hành lấy từ giới chỉ của Mạc Nguyên, rồi vung lên tay lên để nó hoá lớn tự do trôi lơ lửng trên không.

Pháp bảo này bên ngoài trông như một con tàu màu đen cỡ lớn bình thường chuyên chở dầu trên hải dương, hai bên thành thuyền trống trải không được trang bị các loại vũ khí như cung nỏ hay pháo binh như trong phim truyện thường có.

Với kỹ thuật rèn đúc thô sơ ở đây thì nó đã được coi là một kiện bảo vật toàn vẹn quý hiếm, nhưng vào mắt Huy Tân trận pháp thì đầy lỗ hổng còn chất liệu lại vô cùng thấp kém. Nhưng nhờ vậy hắn mới có thể tu chỉnh tế luyện lại tùy theo ý muốn của mình.

Nếu là một kiện pháp khí được chế tạo bằng những công nghệ tiên tiến của vũ trụ. Như đoàn kiểm cấp E-3 của hắn thì hầu như toàn bộ pháp trận đã được chuyển sang thần văn và được khảm sâu vào trong pháp bảo, mà thần văn được khắc ra là bằng kỹ thuật tổ hợp các phân tử với nhau theo một biểu đồ nhất định nào đó mà thành.

Trong khi đó Huy Tân đối với những bí thuật luyện khí này còn rất mù mờ, không phải muốn học là có thể học hết được mọi thứ trong một lúc.

Nên những loại vũ khí như nội giáp, súng laser, hay đồng hồ đeo tay hắn không có cách nào tế luyện và nâng cấp chúng lên được.

Trên đầu thuyền đứng nhìn về phương xa, Huy Tân thầm định ra tương lai sắp tới.

Khuất Hiên Tế Thiên khế ước quả thật là vô cùng bá đạo là một trong những khế ước bậc nhất của vũ trụ mà xưa kia Thiên Vận chân nhân đã vô tình may mắn lấy được. Nếu không Huy Tân cũng không thể nào thành công thu phục hai xa yêu cấp 4 một cách nhẹ nhàng như vậy.

Tuy vậy khế ước này không phải là một khế ước toàn vẹn. Thay vì dựa là tu vi và thần thức để thiết lập quan hệ chủ tớ như những khế ước khác, thì nó lại lấy linh hồn lực hay còn gọi là ý chí để mà khống chế mục tiêu.

Mặc khác dấu linh hồn Huy Tân đã bị tổn thương nặng tinh thần lực bị phế không thể thoát thân, nhưng ý chí của hắn thì vẫn được bảo tồn mạnh mẽ như xưa. Đây cũng chỉ là bước mở đầu, muốn khế ước bền vững hắn cần phải tế luyện nội đan của cặp đầu xà kia lại trong một khoảng thời gian dài.

Vì thế trong những ngày tháng này nếu Huy Tân cứ liều mạng tiếp tục thu phục thêm cao giai yêu thú về thì kết cục bị khế ước cản trở là một điều không thể tránh khỏi.

Với tính tình cẩn thận như bây giờ của Huy Tân thì những sai lầm trí mạng như thế này, hắn sẽ không còn vô tri như xưa chỉ hơi xem nhẹ mà mắc phải.

Nghĩ đến đây Huy Tân bất giác rùn mình một cái khi vô tình nhớ đến Vạn Huyền Châm của Thanh Yên, cái pháp bảo tà ác không biết đã khiến hắn chịu bao nhiêu là dày vò của xác thịt cũng nhưng đau khổ của linh hồn.

Khi đó nếu Thanh Yên biết được công dụng đích thật của Vạn Huyền Châm cũng bá đạo như Khuất Hiên Tế Thiên khế ước thì bây giờ hắn chắc chắn còn là Huy Tân như ngày nay, mà chỉ là một cái xác không hồn, trở thành một con rối của người ta không hơn không kém.

Thoáng một cái con thuyền đã bay đến vùng phụ cận của thôn làng, Huy Tân thu hồi pháp bảo bước chạy đi thẳng về phía liều trại.

Sau năm ngày từ trong xa mạc máu tanh quay về lại bình nguyên đầy cỏ thơm xanh tươi tràn đầy sức sống thật khiến người ta có cảm giác như những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua chỉ là một cơn ác mộng.

Từ đằng xa Huy Tân đã có thể thấy một thân ảnh vận bào hồng đang phi ngựa chạy vụt tới. Sau nhiều ngày ở lại đây đường sức, thần sắc Mộc Vân Anh khi này đã tươi tắn hẳn lên. Có vẻ nội thương trong người lúc trước đã gần bình phục.

"Tên trâu lười biến kia! Mấy ngày nay ngươi đi đâu mất để ta ở lại một mình. Sao ngươi không đi chết luôn đi còn quay lại đây làm gì? Không phải ta chỉ là một cái gánh nặng với ngươi thôi sao? Nên mới định âm thầm bỏ đi không lời từ biệt..." Mộc Vân Anh phát hiện Huy Tân lạnh lùng trở về thì thậm thò phào nhện nhồm một cái, mắt cô cay đỏ bắt đầu thúc thích oán trách, còn tay thì liên tục đánh bùm bụp lên ngực hắn, nỗi buồn bức cô đơn mấy ngày nay dẫu trong lòng bị nâng trút hết lên người hắn.

"Haha... Ngoan nào, huynh chỉ mới đi được có năm ngày thôi mà, không phải muội vẫn luôn bận rộn trò chuyện với đám người trong làng sao?" Huy Tân

vừa dỗi vừa giận hỏi lại.

"Bận rộn? Híc híc họ đã lại lên đường ra ngoài đi săn từ hôm qua rồi con đâu." Mộc Vân Anh quay mặt đi vuốt tóc mai cười thầm nói.

"Vậy nếu không phải vì họ bỏ đi thì muội đâu đã chịu ra đây gặp huynh hả?" Hắc cười mà như không cười nói.

"Sao? Không phải huynh ghen với họ rồi?" Nàng nghiêng đầu thích thú nhìn hắc hỏi.

"Hắc, vì sao huynh phải làm những chuyện vặt vãnh như thế chứ. Ta đây rất bận rộn có nhiều thứ phải chuẩn bị trước khi rời khỏi đây, chứ không như ai kia..." Huy Tân chỉ trời mắng đắt rồi bước chậm bỏ đi trước.

"Huynh có gì mà bận rộn? Muội không tin! Huynh có chuyện gì quan trọng mà phải khổ cực chạy một vòng vào lại xa mạc từ thần kia." Mộc Vân Anh bám sát theo sau không tha.

"Sao muội giám chắc là không có?" Huy Tân hắc cầm tự hào nói.

"Hứ! Đúng là nói dối mà không biết ngượng, trong đó thì có gì quý giá mà huynh phải liều mạng vào kiếm. Nếu không, huynh nói cho muội nghe thử là việc quan trọng gì nào." Mộc Vân Anh trề môi cho là vô lý, thách thức nói.

"Muội không cần dùng kế kích tướng với huynh, không có tác dụng gì đâu. Nhưng dù sao sớm hay muộn thì muội cũng sẽ biết nên cũng không ngại tiết lộ cho muội nghe một chút." Nói rồi hắc lật tay áo trái lên lắc lắc hai cái vòng tay mới cho nàng ta đánh giá.

"Huynh, Đư...Được lắm! Lại giám mạo hiểm một mình đi tìm linh thú mà không báo một tiếng cho muội. Từ nay huynh muốn làm gì thì tự mình huynh biết là được không cần phải gặp ta làm gì nữa." Mộc Vân Anh sau một hồi kinh ngạc thì lại bỗng chớ nên hờn giận phẩy tay áo nhảy lên ngựa bỏ đi, để Huy Tân mắt to mắt nhỏ nhìn mà đứng chết sững ra tại chỗ.

--oOo--

"Bầm đại nhân, chúng thuộc hạ bắt tài vẫn không tra được tung tích của đối phương ở đâu, nhưng tin chắc rằng nếu ngài cho chúng thuộc hạ thêm cơ hội, lần này nhất định sẽ không làm nhục mệnh!" Ngoài cửa của một đại điện xa hoa, một tên trung niên Nguyên Anh kỳ kỳ ngoài nhìn niên kỷ chừng bốn mươi đang quỳ cuối đầu lĩnh tội chờ đợi nhân vật thần bí trong điện khai ân.

"Người đã phải vất vả rồi, hãy lui xuống đi nghỉ ngơi đi. Chuyện này không cần người bận tâm nữa." Thanh âm trầm ấm của một nam tử từ từ bên trong truyền ra, nhưng vào tai tên Nguyên Anh kia thì lại khiến hắc lạnh rung tim đập thình thịch như một tên tù nhân bị vị thẩm phán ban bản án tử hình xuống vậy.

"Đại nhân, chúng hạ cuối xin được ban cơ hội lần cuối đi lập công để chuộc tội, xin đại nhân khai ân."

"Việc này ta đã có chủ ý của mình người không cần nói nhiều nữa, dứt hết cho ta." Người trong điện bực tức đập tay ghế ra lệnh trực xuất.

Tên trung niên không còn cách nào khác vội dập đầu vâng dạ không giám nằng nã lại thêm giây phút nào.

Sau khi hắc bỏ đi, sự yên lặng nề lại được trả lại nơi này như nó vốn có, nhưng không được bao lâu thì cửa điện chợt mở toan ra, tên chủ nhân vốn luôn ở bên trong điện bất ngờ hô lớn. "Nhất huynh đã đến sao không vào uống một chút linh khoáng."

"Ồ, haha... Lại tự biểu xấu trước mặt sư đệ rồi, kè làm sư huynh như ta đây thật lấy làm hổ thẹn. Nhưng quả có linh khoáng như đệ nói thì ta đây phải dây mặt mà đến uống trực thêm một chút rồi." Trên đỉnh toà lầu điện bỗng nhiên có một người hiện ra lơ lửng giữa trời cao đang gãi gãi đầu cười xoa với tên chủ nhân trong điện. Khi vừa dứt lời thì thân hình hắc nhoán lên một cái đã bước vào trong cửa điện.

Bên trong là một sảnh đường, hai bên trái phải là hai hàng dài ghế gỗ dài. Tận cùng là một cái bàn to dùng bên trên chất từng đồng văn kiện nào thẻ tre, nào son hoa, nào ngọc giản. Mỗi thứ quánh một nơi trông vô cùng bừa bộn. Phía sau cái bàn là một người đàn ông vận thanh y đầu búi tóc đan bận rộn xem sét đồng tài liệu trước mặt không ngán đầu nhìn người mới vào lấy một lần.

"Xem ra tình báo của đệ cũng phát triển nhanh đấy, nhưng đã lâu như vậy vẫn chưa có manh mối nào khác sao?" Liếc nhìn tình cảnh xung quanh một lần rồi người tên Nhất nói.

"Vẫn không có gì tiến triển so với năm ngoái, huynh tới đây làm gì? Đừng nói là vì thêm linh khoáng của đệ nên đến xin vài giọt." Tên chủ điện nhắm mắt vừa đọc một ngọc giản vừa trả lời.

"Đương nhiên là không phải, chẳng qua là thấy nhớ đệ, nên ghé qua thăm một chút thôi." Nhất sư huynh phẩy tay áo cười nói.

"Đừng làm người khác tò mò, thật ra huynh không nói ta cũng biết. Nếu không thật quá uống công ta đứng đây tra tin tình báo gần mười năm qua."

"Thế đệ nghĩ sao về chuyện này, dù sao nó cũng là đệ tử của ta. Không thể cứ nhắm mắt làm ngơ cho qua được. Không tìm cho ra được tên thủ phạm lòng ta không lúc nào yên" Nhất sư huynh chọn đại một cái ghế mà ngồi xuống nói.

"Huynh có tình nghi ai không?" Gã sư đệ lần đầu tiên ngán đầu lên nhìn người sư huynh đối diện mà hỏi.

"Tạm thời vẫn chưa, ta không có một chút đầu mối nào. Điều duy nhất ta biết là nó bị sát hại ở trong Xích Viêm hải, ấn ký năm đó do ta bố chí lên bốn mặt pháp bảo của nó bị mất dấu từ đó." Tên sư huynh chán nản lắc đầu nói.

"Việc này hơi khó khăn đây, nếu xảy ra trong Ma vực của chúng ta thì dễ giải quyết rồi, chỉ việc khoanh tròn và cách ly những nơi Mạc nhi đã đi qua rồi cứ theo đó từ từ mà điều tra, một khi tra sét không ra thì thanh trừ hết thảy là được." Đặc viên ngọc giắt trong tay xuống, gã sư đệ vòng qua cái bàn ngồi đối diện với sư huynh của mình mà nói. Thấy sư huynh âm ừ gật đầu, gã cười lạnh nói tiếp.

"Nhưng tiếc là Xích Viêm từ vực lại là một trong những vùng biên giới giữa ba thế lực, chúng ta đành tạm thời để tên hung thủ sống thêm vài ngày vậy. Mạc nhi nó làm gì mà phải chạy lên tới trên đó để xảy ra chuyện? Mà tên hung thủ cũng không phải là một tay vừa, có thể phát hiện và xoá bỏ ấn ký của Hợp Thần kỳ tu sĩ thì nhất định phải có thủ đoạn đặc biệt"

"Cũng là do huynh bất cẩn để nó nghe được tin phượng hoàng mất tích ở Việt quốc và các đại tông phái lấy cơ hội này cho đám đệ tử đi thực luyện. Thế là nó nói 'Nếu thập đại tề tụ sao lại thiếu phần nó', nên lên một mình bỏ trốn tự đi tới Việt quốc. Sau đó không biết thế nào lại chạy lạc qua xa mạc từ thần kia"

"Huynh dự tính sẽ đích thân đi đến đó một chuyến?"

"Phải vậy thôi, ta vừa mới từ chỗ đại sư huynh về, qua đây nói với đệ một tiếng là sẽ lên đường ngay." Nhất sư huynh gật đầu kể.

"Đại sư huynh có nói gì về chuyện Tiềm Đạo đan hay không? Hay là về nhân vật thần bí kia không?" Gã sư đệ giọng bông chớ nên có chút gấp gáp.

"Đại sư huynh chỉ nói nếu ta bỏ đi ngay lúc này, khi giao dịch với người thần bí thành công mà chưa trở về kịp thì sẽ không được dự phần Tiềm Đạo đan và pháp bảo như đã hứa hẹn lúc trước."

"Chà! Xem ra tình hình gay go hơn đệ tưởng, nhưng xuất cả mười năm ròng rã tìm kiếm, nếu quả thật như lời sư huynh nói, một bảo vật khổng lồ như thế trong tay một thằng nhóc bình thường ngay cả linh căn cũng không có, thì đáng lẽ ra phải bị phát hiện từ lâu rồi chứ. Hay ít nhất cũng có chút manh mối, đằng này đã chết bao nhiêu đệ tử mà chẳng thu lại được gì. Theo những gì đệ biết được qua mạng lưới tình báo của mình thì việc này càng lúc càng khả nghi. Hẳn là có nội tình sâu xa mà chúng ta không lường trước được, nên sắp tới cho dù thời thế có gì biến đổi đi nữa thì cũng phải mất một khoảng thời gian dài ít nhất cũng là từ năm đến mười năm. Nên huynh cứ yên tâm sẽ không bị mất phần đâu." Tên sư đệ đứng dậy không ngừng đi tới đi lui ngẫm nghĩ phân giải.

"Hay là vậy, hai người chúng ta cùng đi ra ngoài thử vận may xem sao, sẵn tiện đi thăm mấy ông bạn già đã lâu không gặp. Biết đâu sẽ dò ra được chút tin tức, hay gặp phải thiên đại cơ duyên gì đó... Tới cấp bậc của chúng ta mà cứ ru rú trong một chỗ tu luyện thì đến khi nào mới đột phá bình cảnh. Mặc dù kỳ chân dị bảo tâm cơ như Tiềm Đạo đan hầu như đã tuyệt tích ở phía nam đại lục này, nhưng tương lai thế nào ai giám nói chắc, có khi với được vài cọng lông của tiên nhân hay thần thú để lại cũng không chừng."

"Tiên nhân? Thần thú? Đệ nói chuyện gì đấy? Ta nghe mà như lạc vào chốn sương mù." Nhất sư huynh ngạc nhiên nhìn thẳng vào mắt gã mà hỏi.

"Hắc hắc cũng khó trách huynh sao lại phải ứng như vậy, thôi chuyện này rất dài dòng ta vừa đi vừa nói cũng không muộn."

--oOo--

Trên bầu trời một vùng đại dương đen sâu thẳm, Huy Tân đang đứng trên đầu mũi thuyền điều khiển pháp bảo phi hành bay về phía xa.

Trong khu vực đại hải này, tiết trời đang vào đầu xuân nắng ấm chàn hoà khiến lòng người tê tái. Mặc dù không có hoa mai hay hoa đào nở rộ để kiểm chứng phán đoán của mình, nhưng dựa vào mùi vị nặng của gió biển, độ ẩm của ánh bình minh, và những cơn mưa phùn đầu mùa thì hẳn là đúng.

Đã lâu hẳn không hưởng được cái cảm giác xuân này, nó gọi bao hồi ức của hồi tuổi mới lớn. Khi đó Huy Tân mới chỉ mười sáu, cái tuổi mộng mơ, thời mà hẳn vừa mới biết tình cảm nam nữ là gì. Rồi từng nụ cười và ánh mắt của người xưa theo sóng tình trăng vào tâm trí hẳn.

"Rầm!" Một cái đập thình lình đến từ đằng sau làm Huy Tân bay thẳng ra khỏi thuyền, nhưng may mắn thay một tay hẳn kịp lúc chới với bám vào một cạnh thuyền.

Không cần nghĩ nhiều Huy Tân cũng biết thủ phạm vừa đập hẳn là ai, nên hẳn vừa leo lên thuyền vừa cười hề hề nhìn Mộc Vân Anh nói. "Sướng quá! Đa tạ đa tạ"

"Đồ tâm thần, có ai bị đánh mà còn đi cảm ơn người khác không?" Mộc Vân Anh cổ nín cười nói.

"Được người đẹp như tiên tử đây đập quả là phúc ba đời tu của tại hạ, sao không vui vẻ hứng khởi cho được"

"Thôi khỏi! Huynh đừng tưởng chỉ hai ba câu dụ ngọt là muội sẽ bỏ qua chuyện hôm đó sao." Nàng phui áo không thèm nhìn hẳn.

"Haha... Hai ba câu không được, thì huynh sẽ nói năm mười câu, trăm câu triệu câu. Nói suốt đời khi nào muội bằng lòng thì thôi."

"Hử! Lúc này huynh đứng đây làm gì? Có phải đang nhớ đến người nào khác phải không. Nhìn cái mặt cười mà không kiềm chế được nước dãi là biết rồi." Mộc Vân Anh nhìn hẳn lạnh lùng nói.

"Ack! Àh... Có, đúng là có như vậy, mà lại là một phụ nữ nữa. Sao...sao nàng biết rõ vậy?" Mặt hẳn ỉu xiu cuối đầu nói.

"Không ngờ...ngươi...ngươi lại thật là con người như vậy. Ưổng công ta thương tội ngươi mấy hôm nay đứng ngoài này chịu sương chịu gió, định quên chuyện hôm đó mà tha cho ngươi. Ai ngờ..." Thần sắc Mộc Vân Anh tái mét như người thiếu ôxi tay chỉ mặt hân run run mà nói.

"Huynh...biết lỗi rồi, sau này sẽ không bao giờ nhớ trộm tới muội nữa. Thế sẽ không nghĩ tới muội mà không xin phép trước." Hân tỏ ra hốt hoảng cố gấn phân bua như thật.

"Ngươi....." Mộc Vân Anh một lần nữa đang từ cảm giác tức tối mất hết cả niềm tin thì bị đưa đẩy lên đến đỉnh của hạnh phúc, nước mắt không cảm được thì nhau tràn ra. "Hic... Ngươi bắt nạt ta. Hic hic ta không chịu..."

"Haha... Được rồi, gì cũng được. Muội muốn huynh đền gì cũng được, đừng khóc nữa..." Hân ngồng mình nín cười ôm người ngọc mà dỗ dành. Đúng lúc này thì con thuyền bỗng lung lay dữ dội như mỗi khi gặp giông bão bị những sóng thần đánh phải.

Ra hiệu chấn an Mộc Vân Anh một tiếng, đoạn Huy Tân đập phi kiếm bay rời khỏi thuyền để tìm hiểu tình hình bên ngoài.

Vừa lên cao hơn mười mét hân đã có thể thấy rõ mọi thứ, trên mặt nước là từng đàn cá hồ kính to lớn cả chục mét đang liên tục dùng cái lỗ trên đầu phun nước tạo thành từng cột thủy lực nhằm đánh vào con thuyền trên cao. Chúng tấn công rất nhịp nhàng theo một quy luật nhất định nào đó của tiếng hát do con đàn đàn phát ra.

Huy Tân lắc đầu cười bỏ quay về, sau khi kể lại với Mộc Vân Anh chuyện xảy ra bên dưới, rồi điều khiển cho con thuyền tiếp tục bay lên cao tránh khỏi tầm ngắm của những cột nước.

"Muội chưa bao giờ được chứng kiến những chuyện như thế này. Mà sao huynh biết rõ tên chúng như vậy? Trước đây huynh từng sống ở gần đại hải ah?" Mộc Vân Anh dựa vào thành thuyền thích thú nhìn xuống nói.

"Từ nhỏ huynh đã được dạy những thứ này ở trường. Chỗ của huynh họ ép buộc tất cả mọi người phải có những kiến thức căn bản như vậy, đặc biệt là những tên rác rưởi như huynh. Còn thành phần có thiên phú linh căn có nhiều tự do hơn, có thể tùy ý lựa chọn môn học cho mình. Thậm chí nếu thích thì không đi học cũng được. Vì đối với họ mà nói tu luyện là trên hết, còn trao dồi kiến thức cơ bản chỉ như là việc tản bộ. Muốn học lúc nào thì học lúc đó, thọ nguyên còn kéo dài đằng giắt, tương lai còn khối thời gian họ không biết phải dùng vào việc gì..."

"Hay là chúng mình cùng xuống đi du ngoạn một phen. Không phải người ta thường nói đi một ngày đàng bằng một sàng khôn đó sao? So với những gì học được từ trong sách vở sao bì với trải nghiệm thực tế được?" Mộc Vân Anh muốn đổi không khí vừa nói vừa lôi kéo tay hân.

Huy Tân để nàng thu chiếc thuyền vào trong giới chỉ rồi cùng nhau đập phi kiếm bắt đầu cuộc hành trình thám hiểm lòng đại dương bao la.

Hai người cùng tạo ra một vòng trảo năng lượng ngăn cách nước bên ngoài để giữ cho quần áo khô ráo.

Từ nhỏ đến trưởng thành Mộc Vân Anh chưa bao giờ thấy vật gì bao la vô cùng vô tận như hải dương, nó mang lại cho nàng cái cảm giác nhỏ bé đặc biệt, bị lạc lõng giữa thế giới vô cùng vô tận này. Nó luôn có một sức lôi cuốn kì lạ, thu hút trí tò mò của nàng không dứt ra được.

Trên đường Mộc Vân Anh nói cười liên thoắt, gặp bất cứ sinh vật hay chuyện lạ gì dù là nhỏ nhất nhất cũng có thể làm cho nàng trầm chồ chú ý, bắt Huy Tân phải giải thích cặn kẽ từng li từng tí mới chịu bỏ đi. Mà đại dương lại là căn nhà chứa hàng tỉ các loài thủy quái vô cùng đang dạn và phong phú, Huy Tân đã bắt đầu cảm thấy hối hận về chuyện đi đại ngoại này rồi.

"Huynh xem đàn bong bóng phát sáng biết bơi bên kia kia, trông thực ngộ nghĩnh"

Huy Tân cười bảo đó là loài sứa một giống thường thấy trong biển, chúng thích sống thành bầy đàn. Đuôi chúng có chứa độc gây ngứa có khi làm bỏng cả da. Nhưng nếu nạo hiểm bắt về làm gỏi cũng rất đáng. Hân kể hồi nhỏ thường hay bắt Julian đi chợ mua sứa về làm món bún sứa cho mình ăn.

Nghe giọng trầm ấm da diết của Huy Tân nói mà lòng nàng sao xuyên bối rối không thôi, một nửa nàng cố hiểu và thông cảm tình cảm của hân. Nhưng một nửa còn lại thì giận vật trong đầu đón mỗi khi nhìn vào ánh mắt đầy nhớ nhung kia.

Đề rồi đến một lúc nào đó Mộc Vân Anh phát hiện mình càng lúc càng vướng sâu thêm vào bụi hoa hồng đầy gai độc này. Nàng cứ tưởng mọi việc chỉ có thể tồi tệ đến thế là cùng, nhưng không ngờ địa ngục thì trả bao giờ có đấy.

Chuyện thiên kì bách quái diễn ra dưới đáy biển như com bữa, đưa họ từ ngạt nhiên này đến ngạt nhiên khác.

Ngoài dự đoán của Huy Tân, sau hai ngày đưa nàng rong chơi ngắm cảnh khắp chốn nhưng vẫn chưa thấy một con thủy yêu nào đến làm phiền bọn họ.

Mãi đến ba ngày sau, khi hân đang kể cho Mộc Vân Anh nghe về truyền thuyết của giồng loại cá ngựa, thì bị một kì quan hiếm thấy làm cho ngạt thờ.

Cách họ không xa từ góc trên phía bên trái một dòng sứa, rùa, và đủ các loại cá lớn nhỏ mang nhiều sắc thái hình dạng khác, nối nhau chảy uốn lượn thành dòng trôi đi như một con sông cầu vòng lơ lửng giữa lòng biển khơi. Tốc độ nó cực nhanh, chỉ vài hơi thở đã mang đoàn thủy thú đầu tiên đi xa khuất khỏi tầm mắt hút vào đầu kia phía bên phải.

Cứ thế từng đoàn từng đoàn lần lượt được đẩy đi trôi qua trước mặt họ mãi không dừng, như thể nó không có đầu cũng không có đuôi liên tục kéo dài đến vô tận.

Huy Tân không nói gì bất thành linh hai tay xuất lực hất cô nàng trước mặt vẫn còn đang đứng nhìn ngây người rơi vào dòng chảy ngầm - hải lưu. Trước khi Mộc Vân Anh bị cuốn phăng đi mất hẳn chỉ kịp thấy mỗi nàng đang hé rộng như cổ hét lên một tiếng thật to muốn cảnh báo với hẳn điều gì đó, nhưng không có âm thanh nào truyền tới được tai hẳn.

Không nghĩ gì nhiều cười một tiếng khoanh khoái, Huy Tân vội bơi nhanh vào theo sát phía sau, cùng ngay thời khắc đó ba cái xúc tu dài không biết từ đâu trong bóng tối của đáy đại dương vương ra ngăn trước mặt hẳn.

Trước khi để Huy Tân có thời gian kịp phản ứng lại, trên xúc tu có vô số những cái lỗ to nhỏ không đồng đều đã cùng phun ra một chất đen như mực bao trùm lấy cả trời đất.

Huy Tân liền nhận ra đây là một loại kịch độc vô cùng đáng sợ của loài mực hay dùng để làm tê liệt con mồi khi đi săn. Nhưng tạm thời đây chưa phải là điều chính yếu, vì bên ngoài thân hẳn vẫn còn một lớp vòng bảo hộ ngăn chặn tất cả lại. Chỉ cần không để cho cơ thể tiếp xúc trực tiếp với chất nước màu đen này là được.

Nghĩ tới đây, Huy Tân thầm thở phào một tiếng, nhưng rồi bỗng một tiếng bụp trầm thấp nổi lên như tiếng của vật thủy tinh bị đập vỡ. Một cái xúc tu khác đã cuốn tới xiết mạnh lấy một cái đã phá bể vòng năng lượng, làm nước mang theo chất độc tràn ập vào, theo lỗ chân lông ngấm qua da rồi hoà vào huyết dịch của hẳn.

Toàn thân tê liệt một mõi, linh lực đặc quánh lại không điều động được, Huy Tân một lần nữa bị rơi vào cảm giác vô lực mặc cho có vật lộn với số phận như thế nào đi nữa cuối cùng vẫn không được gì.

Khi lớp độc đã phân tán bớt vào nước, qua khe mắt Huy Tân lơ mơ thấy một con quái mực to như một toà nhà mười tầng. Da đầu nó tím đen, hai mắt lòi ra ngoài, toàn thân được bảo vệ bởi mười tám cái xúc tua xung quanh.

Đây lại là một con thủy quái cấp ba đỉnh không nhằm vào đâu được. Không phải là Mộc Vân Anh và hẳn chưa từng đánh đuổi được con yêu thú cấp ba đỉnh nào, ngược lại đã giết nhiều là đằng khác. Ngay cả như vậy trong trường hợp bình thường khi thấy quái thủy này từ xa hai người họ cũng phải quay đầu mà bỏ chạy bán sống bán chết. Vì dưới nước thủy quái có nhiều lợi thế hơn hẳn, chúng hoàn toàn áp đảo yêu thú trên bờ cùng giai khác. Thậm chí yêu thú cấp bốn mà một khi xuống nước cũng phải e dè thủy quái cấp ba đỉnh khác.

Con quái mực dùng một cái xúc tu từ từ cuốn cơ thể nhỏ bé Huy Tân lại gần trước mắt xem xét kỹ càng. Khi nhận định rằng con mồi đích thực đã bị độc tố không chế trở nên vô hại, nó mới chuyển hướng bơi nhanh về đáy biển ẩn mình vào bóng tối chết lạnh.

--oOo--

Mọi thứ trở nên nặng nề, khung cảnh xung quanh đảo lộn cả lên. Sức nước không ngừng đẩy cơ thể Mộc Vân Anh quay cuốn trôi xuôi theo dòng chảy ngầm. Phải chặt vật lăm nàng mới thoát ra khỏi dòng hải lưu.

Mặc dù tất cả mọi việc chỉ xảy ra trong vài giây, nhưng Mộc Vân Anh đã bị cuốn đi xa hàng ngàn dặm. Nhắm hờ theo hướng cũ nàng hỏi hà điều khiển pháp bảo phi thuyền mà bơi về.

Thuyền này đã qua tay Huy Tân chỉnh sửa nhiều lần nên tốc độ phi hành vô cùng nhanh, tuy đang ở dưới tận cùng của đáy biển bị sức nước cản lại khá nhiều. Nhưng tốc độ bơi chỉ chậm lại gần bằng một con thủy quái cấp 4 sơ kỳ.

Chẳng bao lâu sau Mộc Vân Anh đã quay lại được chỗ cũ, nhưng không cảm nhận được khí tức của Huy Tân đâu chỉ phát hiện ra một lượng độc tố có nồng độ cao bị hoà tan lơ mơ trong nước.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thiên Cổ Long

Một đường bị mang đi, Huy Tân luôn nhắm mắt cả người vô lực như đã thật sự buồn xuôi phó mạng cho trời. Nhưng nếu có thể nhìn vào khu vực giữa đan điền sẽ thấy hẳn đang dùng hết sức bình sinh mà tập chung vận hành Vô Yên Thủy từng chút từng chút một thanh tẩy cơ thể lại.

Vô Yên Thủy chỉ vừa mới được Huy Tân bắt đầu ngưng luyện cách đây không lâu, nên hiệu quả tẩy độc vẫn chưa được như ý muốn. Dù có là như vậy đi nữa trong lúc cấp bách này hẳn đích thực không còn có sự lựa chọn nào khác ngoài việc cắn răng tiếp tục kiên trì khử độc.

Nếu cứ theo tiến độ chậm chạp như hiện tại thì phải mất vài giờ đồng hồ nữa, Vô Yên Thủy mới hấp thu hết chất độc trong người. Nhưng cái Huy Tân cần lại chỉ là đã thông một đường kinh mạch nhỏ để có thể vận chuyển một chút linh lực đánh thức hai đại xà Thục và Hán giúp hẳn thoát nguy.

Rắn cũng thuộc về một loại yêu quái lưỡng cư dù dưới nước hay trên bờ cũng không ảnh hưởng gì đến di chuyển hay hành động, nên để bọn chúng đi ngăn cản con bạch tuộc này hẳn là mười phần nắm chắc.

Chỉ sợ bày đàn của con quái mực này ở cách đây không xa, một khi bị lọt vào vòng vây thì chỉ có thể trách mệnh hần quá đen, số kiếp phải làm mồi cho lũ quái vật dưới biển sâu này.

Huy Tân đang chìm đắm trong những suy tưởng của mình thì chợt phộc một tiếng, cái tua cuốn quanh người hần bắt ngờ bắn ra vô số tuyến dịch đen tiếp tục thẩm thấu vào cơ thể và kinh mạch rồi tê liệt những vùng vừa mới được Vô Yên Thủy đã thông.

Tình hình ngày một càng xấu đi, chốc chốc cứ khoảng nửa tiếng con mực lại tiết ra một lượng độc mới đi vào huyết dịch toàn thân Huy Tân. Cho dù ở trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh như vậy ý chí hần vẫn kiên vững cố gắng tranh giành từng giây một bám chắc lấy tia hy vọng cuối cùng này.

Thoảng cái thời gian đã trôi qua được nửa ngày, lúc này Huy Tân không còn nhớ được là mình đã bao lần khử độc và rồi bị trúng độc. Cái vòng lần quần đó cứ lặp đi lặp lại như không bao giờ kết thúc.

Một linh cảm chẳng lành dâng lên trong lòng Huy Tân càng lúc càng rõ ràng, phản phát hần đã không còn cách hang ổ của con quái mực này bao xa. Dù tinh thần hần có làm bằng thép được đúc luyện qua bao thử thách gian khổ của đại hình thì bây giờ cũng đang tiến tới bờ vực bị tan rã rồi sụp đổ hoàn toàn.

Ngay khi con quái mực sắp sửa tiến vào khu vực lãnh thổ của nó thì một chiếc thuyền đen tuyền thỉnh linh xuất hiện như một con quái vật khổng lồ cản đường lại, người trên thuyền không nói một tiếng nào đã bắt đầu phát động tấn công.

Một đạo sáng trắng lạnh xạ ra từ đầu thuyền, luồng sáng đi tới đâu nước biển xung quanh liền đông cứng lại tới đó. Con bạch tuộc chưa kịp làm gì đã bị dính đòn ám toán, cả người bị đóng thành băng, bắt đầu từ đầu rồi lan dần sang mười tám tua xung quanh.

Sau lớp băng dày trong suốt, cặp mắt mực to của nó khê đảo ánh ra một tia giận dữ. Băng chưa kịp lan truyền tới xúc tu chỗ Huy Tân bị giam cầm thì đã bị một đợt xung động do thân thể quái mực chấn ra phá tan.

Thấy công kích của mình không hiệu quả, Mộc Vân Anh lấy làm tiếc hận chuẩn bị bồi thêm một chiêu nữa, thì đầu thuyền đã bị ba cái đuôi tím đen của con bạch tuộc cuốn lấy lắc lư như sắp bị xé nát ra từng mảnh.

Thấy thế bờ môi mọng chợt nhit lên thành một nụ cười, Mộc Vân Anh thay đổi ý định, hai tay vội làm phép kích hoạt con thuyền xé nước bắn đi về phía trước. Chưa hết năng lại dụng pháp bảo cây trăm cài tóc phóng ra luồng băng lạnh như trước, kết băng nổi ba cái xúc tua và con thuyền lại làm một.

Con thuyền càng lúc càng bơi cao lên trên, chẳng mấy chốc sẽ lồi cả con mực khổng lồ ra khỏi nước.

Như biết tình hình đang bất lợi cho mình, quái mực phân vân không biết có nên cắt bỏ ba cái tua yêu quý đang bị đóng băng đi để tự cứu lấy mình.

Đúng lúc nó đang cân nhắc đưa ra quyết định hy sinh đau đớn thì đột xuất có hai con bạch tuộc khổng lồ khác vương vô số cái tua to dài lên kéo con thuyền xuống nước trở lại.

Tiếng răng rắc của kim loại như tiếng khóc của con thuyền không ngừng vang lên. Bị ba con quái vật hợp lực xiết chặt lấy cả con thuyền chẳng bao lâu đã bị uốn cong biến dạng, nhưng vẫn chưa hoàn toàn bị tan vỡ.

Thế cờ bất ngờ bị đảo lộn, Mộc Vân Anh răng cắn chặt môi đến bật máu thảm nói. ‘Hết cách chỉ trông chờ vào bảo vật cuối cùng này’

Nghĩ đoạn nàng cầm lấy chiếc chuông lung linh, xoè tay như hoa nở nâng nó lên. Chuông tự mình bay cao lên rồi hoá lớn vang vọng ra từng vòng âm hưởng trầm bổng đánh vào linh hồn ba con quái vật.

Dù chuông lung linh không thể khiến chúng nổi điên quay qua cắn giết lẫn nhau như Mộc Vân Anh muốn, nhưng hành động của đám quái mực bị ảnh hưởng trì chệ lại rất nhiều.

Dẫu chỉ tranh thủ được một chút thời gian ngắn nhưng vậy thì hần cũng đã đủ, một vài đường mạch của trận pháp trên thuyền đã bị phá hỏng, nên chuyển dựa vào nó để chạy thoát khỏi đây chỉ là suy tưởng viễn vông.

Mộc Vân Anh không phân vân liền nhảy ra ngoài bỏ nó lại tranh thủ lúc ba con quái mực vẫn bị thôi niên mà đi cứu Huy Tân ra. Một khi hai người rời khỏi đây sẽ lập tức đập phi kiếm bay lên cao, nếu đã ra khỏi được mặt nước thì lũ yêu quái này chẳng có gì phải đáng sợ. Mộc Vân Anh cực kỳ vui mừng khi nhìn thấy Huy Tân vẫn toàn vẹn chưa bị thương tích gì nặng, đang muốn đưa tay kéo hần ra thì gót chân nàng bỗng bị một cái xúc tua cuốn chắc lấy lôi đi. Do ở trong nước nên tiếng la hoảng đứt quãng của nàng được truyền đi như có như không.

Một con quái mực lớn nhất trong cả ba đã thức tỉnh sớm trước, nắm lấy gót chân mà dốc ngược xuống đung qua đung lại trước mặt. Không biết nó nghĩ gì mà liền đã há miệng quăng con mồi trực tiếp nuốt chửng vào bụng.

Ngay thời khắc này, không hiểu là do âm thanh cầu cứu của Mộc Vân Anh hay Huy Tân đã thành công giải độc, chỉ thấy hai mắt hần vốn đang nhắm nghiền giờ đã mở ra băng lãnh nhìn con yêu quái trước mặt.

Theo sát sau đó là hai cái bóng đen phá nát xúc tua đang cuốn lấy Huy Tân mà lao ra ngoài, vừa kịp lúc chuôi tọt vào cái miệng của con bạch tuộc kia trước Mộc Vân Anh.

Con quái mực chưa hiểu mình vừa ăn phải cái gì thì bụp một tiếng như âm thanh bong bóng nổ dưới nước, cái đầu của nó đã bị hai con rắn cắn phá từ bên trong ra.

Máu me, thịt nát, tương nảo vương vãi khắp nơi Mộc Vân Anh nhìn mà lờn cả cổ cả đời nhất định không bao giờ muốn ăn thịt mực.

Hai con bạch tuộc còn lại thấy đồng tộc của mình bị thảm hại như vậy, đầu óc liền thanh tỉnh lại phá bỏ thuật thôi nhiên của chiết chung linh. Nhưng chúng chưa kịp tổ chức phản công đã bị hai đại xà phóng tới không ngừng cắn xé.

Mộc Vân Anh vừa khóc vừa cười bơi lại ôm trằm lấy người Huy Tân. Hắn yếu ớt cười nói. “Nào, đợi thoát khỏi chỗ này rồi muội muốn làm gì huynh cũng được. Huynh thề là sẽ không chống cự, hoàn toàn dâng hiến.”

“Hic... Đồ bại hoại!”

Bên kia vì trước đây Thực xà và Hán xà đã là yếu thú cấp 4 dù nay bị giáng cấp nhưng cơ thể vẫn còn mạnh mẽ như xưa, nên không mất bao lâu đã chia nhau nuốt hai con mực đen kia vào bụng.

Hán xà dùng ánh mắt đang hưởng thụ nói với vợ mình. “Đã lâu không được chén một bữa ra trò như thế này rồi nhỉ, thịt mực cũng béo tốt rất giàu linh khí!”

Nó đang lim dim cảm nhận linh lực trong người thì hai mắt mở trừng ra cẩn thận nhìn về phía trước. Thực xà tựa như cũng đã phát hiện ra có điều dị thường con mắt lão lia không ngừng đánh giá mọi thứ xung quanh.

Trước đây Huy Tân thường là người cảm nhận ra nguy hiểm đầu tiên, nhưng từ lúc thần niệm bị phế thì Mộc Vân Anh là người có tinh thần lực cao nhất thứ hai ở đây.

Quả nhiên không lâu sau nàng đã phát giác có một bầy quái mực đang bơi về hướng này, nàng vội ra hiệu với Huy Tân cùng hai đại xà quay đầu bỏ chạy.

Hán xà chỉ vừa kịp nhìn thấy loáng thoáng vài trăm cái bóng mờ đang tiến về phía này thì cơ thể đã tự bơi vòng lại trở Huy Tân lao lên mặt nước.

Nó cảm nhận được Thực xà cũng đang mang Mộc Vân Anh trên lưng theo sát ngay phía sau thì yên tâm, liền tự chủ động tăng tốc bơi nhanh đi.

Thấy thế Huy Tân thầm thở dài. 'Nói cho cùng thì kế ước cũng có điểm yếu, đó là không thể hoàn toàn phát huy ra được hết sức mạnh tiềm ẩn của linh thú khi đối chiến. Trừ khi linh thú cam tâm chịu vì chủ nhân mà xả mình chiến đấu. Như lúc này, vì có nguy hiểm sau lưng nên hai đại xà mới phải dùng hết lực mà phóng nhanh đi, chứ bình thường mình không có cách nào khiến chúng đạt được tốc độ như thế này được.'

Huy Tân còn đang ngẫm nghĩ thì cả bọn đã an toàn thoát ra khỏi mặt nước bay vút lên tầng mây trắng.

Khi đã không còn nguy hiểm Huy Tân mới gọi hai xà về lại trong ống tay áo của mình, rồi cùng Mộc Vân Anh đạp kiếm phi đi.

Từ đó về sau hai người liên tục gặp phải thiên tai gió xoáy cùng bão lốc, thủy quái luôn đuổi theo sát phía sau, ngày qua ngày thủy quái cường đại cũng đã bắt đầu xuất hiện. Huy Tân và Mộc Vân Anh một đường chạy chốn không giám có chút chậm chạp nào.

Đến tận hai tuần sau khi hai người họ vừa vượt qua khỏi vùng nước xoáy mê mông, như một cái hàng rào chắn do thiên nhiên tạo thành, thì mới an toàn tiến vào khu vực trung tâm thần bí nhất của Xích Viêm tứ vực. Không khí nơi này ngày một càng lạnh hơn, thỉnh thoảng còn bắt gặp vài tảng băng to lớn như một hòn đảo trôi lơ lửng trên mặt nước.

“Huynh có chắc chúng mình sẽ tìm được lối thoát ở trong một chốn như vậy?” Mộc Vân Anh sau khi vừa xem lại bản đồ trong ngọc giản một lần nữa, liếc mắt nghi ngờ nhìn hần hỏi.

“Không, nhưng chúng mình cũng không còn đường khác để mà lựa chọn.” Huy Tân nhún mày lắc đầu nói rồi dẫn đầu đặt chân bước lên hòn đảo băng nguyên đầy âm phong.

Hoàng cảnh nơi đây như đang ở trong một xa mạc tuyết, ngoài cái nhiệt độ lạnh chết người ra thì không còn gì khác. Đừng nói thực động vật hay sông núi gì, ngay cả ánh sáng trên bầu trời vô cùng yếu ớt không thể nào chiếu xuyên tới mặt đất. Cứ như họ đã rời bỏ thế giới sự sống để đi vào một địa ngục đầy rẫy chết chóc.

Nhưng điều nguy hiểm nhất lại đến từ vô hình cấm chế của nơi đây không ngừng cầm cố pháp lực, tu sĩ bước vào nơi đây pháp lực cũng như cương khí nội thể, sẽ bị một lực lượng thần bí áp chế mất hết thông linh không khác gì phạm nhân. Người có tu vi hoặc thân thể càng mạnh thì lại càng phải chịu lực lượng cổ xưa của nơi đây áp chế càng cao, ngược lại có tu vi thấp như Huy Tân thì lại dễ chịu hơn nhiều vì áp lực hẳn phải gánh lấy không bằng một phần ngàn của Mộc Vân Anh có tu vi Nguyên Anh kỳ.

Càng đi sâu vào trong bầu trời càng trở nên âm u, đến nỗi xoè bàn tay ra cũng không thấy được năm ngón. Gió thì mỗi lúc một mạnh và lạnh xiết, đau như đao cắt mật. Độ ẩm trong không khí hầu như không có, mỗi Huy Tân bắt đầu xuất hiện khô nứt nứt nẻ.

Đi được hai ngày liền Mộc Vân Anh đã có dấu hiệu suy kiệt, thân thể nàng không bằng hẳn nên một khí mất đi sự bảo vệ của linh lực liền như người thường khó mà tự mình vượt qua mảnh băng nguyên bao la này được.

Kinh phong tạc đến Huy Tân có cảm giác mình chỉ như chiếc lá mỏng, có thể bị cuốn bay đi mất bất cứ lúc nào. Nhìn nàng càng lúc càng không ổn, hần bèn để nàng nằm trên lưng mình mà cõng đi. Dù như vậy tốc độ sẽ bị giảm hẳn xuống nhưng lại không e ngại sẽ bị gió cuốn bay đi nữa.

Ba ngày sau, Huy Tân vẫn tiếp tục cố gắng bước từng bước nặng nề một ngược dòng bão hàn phong mà đi về phía trước. Do qua bao năm tháng bị đao phong bào mòn, mặt băng nơi này trở nên bóng loáng vô cùng trơn trượt khiến hắn phải chặt vật nghiêng ngã mấy lần.

Từ lúc tiếng vào xa mạc tuyết đến nay đã một tuần, lần đầu tiên Huy Tân thấy được một chút ánh sáng giữa đêm tối phát ra từ ở cuối đường chân trời. Hắn như được tiếp thêm sức mạnh bước chân vững trải hướng về nơi ánh sáng phát ra mà đi.

Lại đi thêm được ba ngày đường nữa, lúc này Huy Tân đã có thể lờ mờ hình dung ra được phía trước mắt là một ngọn núi cao chót vót. Ở trên đỉnh của nó chứa một nguồn năng lượng khổng lồ không ngừng tỏa hào quang vạn trượng ra xung quanh.

Núi đã thấy ngay trước mắt, nhưng Huy Tân cứ đi mãi đi mãi vẫn không tới gần hơn được chút nào. Hắn bắt đầu hoài nghi có phải tất cả chỉ là do ảo tưởng của chính mình tự dựng nên.

Đầu óc Huy Tân như bị cái lạnh tê cứng lại, trả suy sệt được thêm gì nhiều, không hiểu sao vào lúc này từng hình ảnh của người thân quen lại lần lượt hiện ra trước mắt hắn. Lâm con tim đang lạnh cóng bỗng cháy rừng rực nhớ lại được nhiệm vụ của hắn, trọng trách nặng nề, rồi nhớ lại nụ cười ngọt ngào ấy, ánh mắt mong mỏi ngày đêm đó.

Đôi mắt hắn đang mệt mỏi rồi sắp nhắm tịt lại chợt sáng bừng cả lên, hướng nhìn đỉnh núi băng đằng xa cần môi khô bật máu kiên định tiếp tục lên đường.

Đến tận năm ngày sau, Huy Tân mới nhứt nhấc lê lét đến được dưới chân núi. Do có sườn núi đã che chắn lại phần lớn âm phong trên cao và một phần cũng là nhờ sức nóng tỏa ra từ bên trong đỉnh núi. Nên không khí nơi này đã dễ hít thở hơn trước rất nhiều.

Khi đến gần Huy Tân phát hiện vách núi này toàn thân đen như mực được làm từ một loại cỏ thạch cứng rắn hiếm có nào đó mà đến ngay cả hắn cũng không nhận ra.

Sau khi đặt Mộc Vân Anh vào một chỗ an toàn khuất gió, Huy Tân vừa ngồi bệt xuống đất gần đó liền ngủ thiếp ngay đi.

Mãi ba ngày sau mới có dấu hiệu hồi tỉnh, hắn vội vàng cẩn thận chăm sóc cho Mộc Vân Anh, cơ thể nàng bắt đầu có dấu hiệu bị nhiễm hàn khí phải tìm cách nhanh chóng thoát khỏi cái chỗ quỷ quái này, bằng không thật khó mà nói nàng có thể chống chịu được bao lâu nữa.

Nhìn vách núi trước mặt, Huy Tân cắn răng lấy dây và kiếm đã được mang theo trên người từ đầu ra buộc lại với nhau thành một dây neo dùng để leo tường, đầu dây còn lại thì buộc vào thân mình.

Đang chuẩn bị phóng kiếm leo lên thì hắn vô tình liếc thấy một bộ xương trắng khô nằm phơi giữa những gò đá lôm chôm cách đó không xa.

Hiếu kì, Huy Tân tạm dừng lại đi qua quan sát một chút. Người này toàn thân là vết đập vỡ thậm chí có chỗ xương bị đánh nát thành bột cốt trắng, tựa như y đã bị té ngã từ trên đỉnh núi xuống vậy. Ngay chỗ tay phải người chết còn có đeo một vòng trứ vật trông như ngọc thạch được khắc trạm vô cùng tinh tế. Không suy nghĩ nhiều, hắn liền cúi người cầm lấy cho vào túi rồi quay người bỏ đi.

Về đến vách núi hắc thạch, Huy Tân liền hi hục bám vào khe đá mà trèo lên. Dù mặt đá không có băng tuyết hay rêu trơn trượt, nhưng lại lạnh cóng cả tay. Không bao lâu tất cả ngón tay hắn đã tê dại mất cảm giác như chúng nó không còn thuộc về cơ thể này nữa.

Khi lên tới một độ cao nhất định, hắn bèn lấy thanh kiếm đã buộc dây trước phóng lên cao cắm sâu vào sườn núi để làm dây cột an toàn. Dùng tay giựt giựt kiểm tra một chút rồi hắn mới yên tâm tiếp tục theo mép đá mà trèo lên.

Đang leo chóc chóc Huy Tân lại cuối nhìn xuống như đang tìm kiếm vật gì đó rất quan trọng. Cứ vậy cho đến lúc lên tới được nửa đường, hắn lắc đầu bỏ cuộc không nhìn xuống nữa, miệng thì lầm bầm chửi rủa chỉ vì không tìm thấy được thêm bộ xương nào như đã tưởng tượng.

Quay đầu nhìn xuống lần cuối sát đỉnh không có bỏ sót gì, Huy Tân đưa tay rút cây kiếm đang găm vào đá cạnh đó rồi lại phóng nó lên cao. Lặp đi lặp lại như vậy được thêm một hai lần thì hắn phát hiện cơ thể bỗng chốc trở nên nặng trĩu hơn trước gấp bội.

Mới đầu Huy Tân cứ nghĩ đó là do quá mệt mỏi nên mới sinh ra ảo tưởng, nhưng càng lên cao cảm giác này càng trở nên mãnh liệt. Tựa như có một khối đá lớn mỗi lúc càng thêm nặng đang đè trên đầu vai.

Ra sức hít lấy hơi, Huy Tân cực lực dùng ngón tay như móc câu chim ưng bám lấy mặt đá cỏ thạch mà từ từ bò lên. Nhưng cứ theo tình hình như vậy đi lên không qua bao lâu áp lực đã nhanh vượt sức giới hạn chịu đựng cơ thể của hắn rồi.

Giờ thì Huy Tân mới hiểu vì sao từ xưa tới nay chưa có nhân yêu nào đi vào Xích Viêm tử vực mà có thể thoát ra ngoài được. Ngay ở vòng xa mạc ngoài cùng đã là thập tử nhất sinh. Yêu thú cho dù chỉ cần không dụng đến linh lực thì có thể sống an nhàn nhưng lại phải chịu sự giam cầm bởi các giới tuyến và yêu hoá linh thú.

Còn tu sĩ đa phần sẽ bị miểu sát ngay sau khi gặp phải bày tay yêu hoá linh khí. Số ít vì cơ duyên sào hạp nào đó mà nhận biết được cách thức hoạt động của bàn tay yêu hoá linh khí nên có thể kéo dài sinh mạng mình thêm được một chút. Tuy vậy do không có linh lực trợ giúp ở một nơi hoang dã thiếu thốn tài nguyên này, họ sớm muộn gì cũng sẽ biến thành mồi ngon cho lũ yêu quái của xa mạc như tên tiền bối ma đạo kia.

Kể đến dù cho là tu sĩ luyện thể có thần thông cao cường may mắn chốn thoát ra khu vực xa mạc bên ngoài thì lại gặp phải thiên tai cùng thủy quái ở vùng hải dương.

Chỉ có người kiếm tu cả pháp lẫn thể như hần mới may mắn đến được vùng đất trung tâm này. Nhưng đến đây người tu vì càng lợi hại thì lại càng phải gánh chịu lực lượng huyền bí áp chế, Huy Tân có cảm giác nếu một khi các vị cao nhân Phần Thần thậm chí Chân Thần hoặc tồn tại cao tầng hơn, một khi bước vào nơi này lập tức sẽ phải chịu đựng một áp lực vô cùng khủng bố, đến nỗi khiến cho linh lực nội thể tự bạo chết ngay tức khắc.

Lúc này đang ở giữa sườn núi, Huy Tân rút kiếm cầm chắc trong tay rồi dùng hết lực đâm nó xuyên suốt tận đến cán vào tảng thạch đen cứng trước mặt.

Sau khi điều chỉnh tâm tình lại, hần mới phi mình đập lên cán kiếm búng người bay lộn nhào ngược một vòng ôm chặt lấy một chòm đá mọc đâm thẳng ra ngoài cả ba mét. Nếu nhìn từ dưới sẽ thấy chòm đá này được nhô lên chênh lệch hẳn ra so với chỗ khác, người thường căn bản không thể leo qua được khúc này.

Huy Tân ngồi phịch lên trên chòm đá lưng dựa vào vách núi thờ hồng hộc. Khi lấy lại được chút hơi sức hần nắm lấy dây cẩn thận giật kiếm ra khỏi chỗ cũ, nhưng cho dù Huy Tân có cố làm cách gì đi nữa cũng không thể lay động cây kiếm dù chỉ một chút, tựa như nó đã biến thành một phần của quả núi này rồi vậy.

Huy Tân đành cời phát dây đang buộc quanh người mình ra. Từ đây lên trên phải cẩn thận gấp bội lúc trước, chỉ cần hần có một sai lầm nhỏ hần sẽ phải trả bằng chính mạng sống của mình.

Trên đây không gió không trăng, ngoài đồng tảng đá đen này ra thì chỉ còn những luồng ánh sáng với đủ các loại màu sắc sỡ như ảo như mộng không ngừng tỏa ra trên đầu. Ngược nhìn lên Huy Tân cứ tưởng chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm tới tầng trời đưa hần đến một chốn thần tiên nào đó.

Lắc đầu tự chấn tỉnh mình lại một chút rồi cúi nhìn bóng đen phía dưới. Giờ Huy Tân đã không còn sự lựa chọn nào khác, đường lui đã hoàn toàn bị cắt, chỉ có tiếp tục trèo lên tới đỉnh mới có cơ hội sống sót.

Khi sinh mạng bị đẩy đến bước đường cùng trước lần ranh sinh tử, Huy Tân dần đang đột phá giới hạn của bản thân mình.

Trong vùng đan điền, tất cả linh lực bị lực lượng thần bí nơi đây áp chế đang tự thiêu đốt chính mình, rồi bị biến thành sinh lực dồi dào thẩm thấu vào từng tế bào một trong cơ thể và bồi dưỡng chúng.

Huy Tân không hề hay biết những thay đổi trong người mình, vì hần đang rơi vào một trạng thái kì diệu. Trong đầu hần lúc này chỉ nghĩ đến việc làm sao leo lên đỉnh ngoài ra không còn tạp niệm nào khác, đó là một sự tập trung trung cực cao độ.

Người thường cũng có thể tiến nhập vào trạng thái này khi ngủ sâu dưới bề mặt của tìm thức. Ý thức họ khi đó đã chìm lặng xuống tới tầng đáy của vô thức, cơ thể và hành động hoàn toàn bị tìm thức khống chế. Huy Tân như người mộng du làm ra hàng loạt các động tác dị thường có lúc như người nhện, có lúc như con tắc kè không ngừng leo lên cao.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, khi Huy Tân tỉnh lại thì đã thấy mình đứng trên đỉnh núi. Nghĩ lại thì không tài nào nhớ được mình đã làm cách nào mà vượt qua vô số hiểm trở, những khe núi đá lớn, nhìn như thể nhảy qua nó mà còn sống chỉ là điều không tưởng.

Nhưng bản thân Huy Tân vẫn đang lạnh lẽo đứng đây, điều đó chứng minh là hần thật sự đã thành công, đã lên được tới đỉnh. Chưa kịp vui mừng thì cơ thể hần đột ngột ngã lẳng ra đất, mí mắt nặng trĩu không chống lại được cơn buồn ngủ khủng khiếp đang chiếm lấy tâm trí.

Huy Tân ngủ li bì không biết ngày đêm, khi từ giường tỉnh dậy mở mắt ra thì chỉ thấy trước mặt là một sọ đầu khổng lồ. Người kiên cường như hần cũng phải bị dọa cho gần tè ra quần.

Phía sau cái đầu còn cả một bộ khung xương hoá thạch trắng phếu, nếu nó đứng thẳng lên thì có to bằng cả toà nhà trăm tầng. Đây là một bộ hài cốt của một loài cổ thú nào đó đã toạ hóa từ rất lâu trước đây, mà Huy Tân không nhận ra được.

Dựa vào những cái cốt gai nhọn mọc dày đặc trên lưng thì có thể đoán nó thuộc huyết thống của loài rồng có bốn chân và hai cánh nào đó. Ngoài ra thì không tìm hiểu được gì thêm.

Những luồng linh quang lúc trước Huy Tân thấy chính là do vô số những thanh kiếm to lớn trong suốt long lạnh đang cắm gim chằng chịt trên bộ hài cốt này phát ra. Nếu để ý kĩ sẽ thấy tất cả thanh kiếm bằng ánh sáng này được sắp xếp theo một đồ hình có trật tự huyền bí nào đó.

Đang mải mê suy tư thì Huy Tân giật mình phát hiện, từ bao giờ trong hai hốc mắt của cái đầu lâu khổng lồ có hai điểm sáng đỏ hơn máu, như hai con mắt đang thâm lặng dõi theo nhất cử nhất động của hần.

Chuyện lạ trên đời này xảy ra nhiều không đếm xuể, nhưng hần chưa bao giờ nghe có việc người chết sống lại, rồi biết mở mắt mà nhìn chăm chăm vào người sống cả. Đây chính là phản quy luật, chuyện không thể xảy ra.

Tất cả sự vật sự việc diễn ra xung quanh chúng ta đều tuân theo một quy luật nhất định, và quy luật là không thể biến đổi. Như quy luật vận tốc nhanh nhất trong vũ trụ mà một vật hay năng lượng có thể đạt đến là vận tốc ánh sáng, thì tất cả hành tinh và sinh mạng đều phải tuân theo nó không có ngoại lệ.

“La...lại là...là mộ...một tên tiểu tử Trúc Cơ?” Một âm thanh khô khan thô ráp của người già không một dấu hiệu vang vọng lên cả ngọn núi.

Một luồng long khí chi uy không biết từ đâu áp xuống khiến Huy Tân cực kỳ kinh ngạc, nhưng tâm vẫn luôn trầm đề phòng nên bên ngoài không tỏ ra biểu cảm gì. “Người quả thật chưa chết?”

“Hửh, khạc khạc... Khá khen cho một tên tiểu tử yếu nhược như ngươi lại đến được nơi này.” Trong hốc mắt của cái đầu lâu của cự long có hai đốm hào quang xạ ra ánh sáng chớp lóe lung linh nhịp nhàng theo giọng nói ồ ồ đó.

“Ngươi là chủ nhân nơi đây? Nhìn có vẻ không giống! Nhưng ngươi biết đường nào ra khỏi cái chỗ quái quỷ này không?” Mặc kệ đối phương có là thần thánh phương nào, Huy Tân vẫn muốn hỏi thẳng vào điểm mấu chốt nhất, tìm cách thoát khỏi Xích Viêm Từ Vực.

“Đường thì không, nhưng cách thì lại có một.” Lại là cái giọng cứng ngắt kia không chút biểu cảm.

“Đa tạ, ta đây đi trước.” Huy Tân bỗng nhiên phui áo quay đầu bỏ đi không chút tiếc nuối.

“Đứng lại, ngươi không phải muốn biết làm cách nào để thoát khỏi nơi này sao?” Lần đầu tiên trong giọng kẻ cả bên trên kia đã có chút ngạc nhiên gấp rút.

Huy Tân quay người cười mỉm nói. “Đương nhiên là muốn, nhưng ngươi sẽ tự nguyện nói cho ta nghe sao? Cho dù là vậy đi nữa thì ta cũng sẽ không nghe.”

“Ngươi nói thử, vì sao lại cứ phải như vậy?” Giọng nói của đầu lâu đã có chút nhen nhàn hơn trước.

“Trên đời này làm gì có chuyện linh thạch tự trên trời rơi xuống, cái gì cũng phải có cái giá của nó. Nếu quả thật ngươi không chịu nói cho ta biết cách thoát ra ngoài, thì ngay từ đầu đã không nói thật là có cách, mà phải nói khác đi. Một khi đã nói có cách nghĩa là ngươi muốn ta hỏi ngươi là cách gì, để rồi sau đó trao đổi điều kiện nào đó với ta. Nhưng nhìn vào tình thế của ngươi, thì dùng đầu ngón út cũng hiểu điều ngươi muốn nhất chính là được giải thoát khỏi kìm cớ của trận pháp. Ta không biết cái tên đã hãm hại ngươi còn sống hay đã vẫn lạc, nhưng ta biết chắc một điều là ta không đủ sức để phá giải hay khống chế đại trận này. Cho dù có khả năng đó đi nữa ta cũng không dám. Biết đâu, việc đầu tiên khi ngươi thoát ra có khi chính là quay lại giáng cho ta một đòn? Bởi thế tốt nhất là không nghe gì cả, khỏi phải bận tâm nhiều.”

“Khạc kha kha khạc...” Cả bộ sương rỗng hình như cũng hơi rung động theo từng tiếng cười khàng đặc.

“Được... Tốt lắm... kha kha... Đã lâu không gặp một tên quỷ quái như ngươi vậy, kẻ ra ngươi cũng thú vị lắm đó chứ. Nhưng ngươi chỉ biết một mà không biết hai, ngươi nhìn cho kĩ đi, vào tình trạng của ta thì còn có thể làm được gì nữa? Không lẽ ngươi không biết dòng tộc của ta là gì ư?”

“Ngươi là giống loại gì thì mặc mớ gì đến ta, nhưng tình trạng thú không ra thú quỷ không ra quỷ này của ngươi đúng là ta không hiểu nổi.” Huy Tân vừa nói vừa vân vê cằm đi vòng quanh xem xét.

“Cũng không thể trách được, một tên trúc cơ như ngươi thì có thể biết được gì cơ chứ. Không ngại nói một chút cho ngươi hay, nghe rồi thì chó có mà kinh hồn khiếp đảm, ta đây chính là cô thú độc nhất vô nhị của tam tộc Thiên Cổ Long.” Trong khi nói, ánh mắt cổ long không tránh khỏi lấp lóe vài tia kiêu hãnh.

“Hoá ra lại là một con khủng long, sao ngươi sống dai như vậy? Không phải ngươi đã bị tuyệt chủng từ rất lâu rồi sao?” Huy Tân gác gác đầu có ý muốn nói hoá ra cũng chỉ là như vậy.

“Tên tiểu tử ngươi... haiz... Có lẽ nói như vậy cũng không sai biệt so với sự thật cho lắm. Cũng chỉ vì ta đã bị giam giữ ở đây quá lâu, nên tất cả đã trôi vào dĩ vãng, vũ trụ đã không còn ai nhớ đến ta nữa. Ta bây giờ chỉ là một kẻ đã bị lãnh quên” Mới đầu cổ long vô cùng giận dữ nhưng ngay sau đó thì vì nghĩ đến chuyện gì đó lại biến thành buồn rầu chán nản nói.

“Nói thế ngươi đã bị lưu lại ở đây suốt hơn bốn trăm vạn năm (4m), bảo sao trông ngươi già như vậy, đến da bọc xương cũng không có. Nhắc đến mới nhớ, cô thú bình thường cao lắm cũng chỉ có thọ nguyên vài chục vạn năm, sao ngươi lại có thể kéo dài hơi tàn lâu như vậy được?”

“Hửh, xem ra ngươi cũng là kẻ có kiến thức không như đám nhà quê ở đây.”

Huy Tân phẩy phẩy tay từ chối nói. “Không có gì, chỉ là ta may mắn đọc được vài cổ thư có nói về sự mất tích của Cổ Long, nên mới biết được một hai điều mà thôi. Mà hình như ngươi vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của ta ah.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Trở Về

“Chuyện này kể ra thì khá là dài dòng, muốn nói thì phải nhắc đến cổ sự kinh điển tiên nhân giáng thế, cách đây rất lâu vào thời gian nào thì ta cũng không nhớ rõ nữa, có thể là vài trăm ức năm trước (vài chục tỉ). Thời đó giữa các tộc đàn đã có một cuộc vũ trụ chi chiến vì tranh dành một hải cốt tiên nhân. Không ai biết nó từ đâu đến hay vì sao mà đến. Tất cả chỉ lo nhìn chăm chăm đến báu vật có trên người nó. Rất lâu về sau không biết vì nguyên nhân gì có một lượng tiên huyết được bí mật đưa vào lãnh thổ của tam tộc. Thời đó liên minh tam tộc chỉ vừa mới được thành lập, việc giám sát biên giới vẫn còn rất lỏng lẻo, nên có một vài tên ngoại tộc vì truy tìm tiên huyết đã len vào. Trong số đó có một thằng mặt ngựa kinh tởm, ta vừa nghĩ đến bản mặt nó đã thấy đáng ghê tởm cả cổ. Nhà ngươi không tưởng được nó khó coi đến thế nào đâu, tên đó mũi tẹt mặt phẳng lì, môi lợi trề hở, hai mắt lòi ra cả

ngoài, còn da nó thì màu xanh đốm trắng cứ như mấy tên bị mắc bệnh giang mai vậy. Đúng là một loài không còn gì xấu hơn.” Cổ Long tưởng nhớ vừa kể lẽ vừa làm giọng điệu khặc nhổ.

“Không biết số ta may mắn hay đen đui nữa, một ngày cách nay bốn triệu năm ta tình cờ bắt gặp nó đang mang tiền huyết và tiền bảo đánh cắp được trên đường bỏ trốn trở về. Bấy giờ ta cũng chẳng biết trên người nó có báu vật gì, chỉ thấy một tên tộc đàn khác lên vào lãnh thổ của tộc mình là biết mười phần hết mười là có việc chẳng lành rồi. Ta hiện ngang chính nghĩa luôn có tinh thần bất khuất vì đàn tộc cao cả mà hy sinh, thấy chuyện như vậy sao có thể bỏ qua được. Giữa ta và nó liền có đại chiến nổ ra, đánh đấm làm sao rơi vào ngay hang ổ của Thú Thần. Mẹ kiếp, thế mà chẳng thấy tằm hơi tên Thú Thần đâu, ngay cả quân cứu viện hần cũng không phái ra. Càng đánh càng tức thế là ta dụ ngựa đi tới đâu phá phách tới đó, liên tiếp đập banh hàng trăm cái hành tinh, nhỏ có lớn có thấy cái nào là ta đánh cái ấy. Giờ nghĩ đến mà vẫn còn cảm thấy sợ tay. Ta và nó chiến đấu bất phân thắng bại, nhưng cuối cùng cũng đến lúc thương tích đầy mình hao tận nguyên khí. Ta dồn sức giáng cho nó một đòn chí mạng cuối cùng, kinh lực làm tan bẻ hơn một nửa tinh cầu. Nửa còn lại của tinh cầu đó chính là đại lục mà ngươi đang đứng trên này đây. Tên kia cũng đúng là không phải tay vừa, dù không còn sức để trả lại đòn nhưng trước khi chết lại kịp dùng bảo vật kỳ bí nọ phong ấn ta lại nơi này. Cũng nhờ vậy phần nửa còn lại của hành tinh không bị tan rã mà kết lại thành đại lục này, mà ta một đời kiêu hùng cứ thế mà hết.”

Thiên Cổ Long bồi hồi xúc động thuật lại truyện xưa, Huy Tân nghe cũng muôn phần cảm khái cho số phận hẩm hiu của một cường giả.

Chẳng qua, khi hần nghe tới đây thì lắc đầu nói. "Không đúng, thánh điện của thần thú không phải luôn ở ngay bên ngoài canh giữ đại lục này hay sao? Đầu phải tự nhiên đại lục này có tên Đại Lục thần thú?"

"Ồ, còn có chuyện như vậy?" Cặp mắt cổ long thu nhỏ ti hí lại tự hỏi mình một câu. "Hắc, thì ra hần vẫn chưa tìm ra được bảo tháp đó, không phải... Có thể hần đã tìm được nhưng không có cách lấy đi được, nên phải dò thánh điện qua đây canh chừng bảo vật. Khặc khặc... Đáng đời cái đồ thừa nước đục thả câu, tính toán cho lắm rồi cả tiền huyết lẫn bảo vật nằm ngay trước mắt nhưng không lấy vào tay được."

"Hần? Người người nói là thần thú sao? Không phải đó là Tuyết Nữ Vương à? Sao lại gọi bằng hần?"

Nghe Huy Tân nói thế cổ long chợt trở nên chững chững, im lặng hồi lâu không nói gì. Mãi sau này mới buồn một câu thở dài. "Tuế nguyệt trôi nhanh không chờ đợi một ai, ta quên mất là đã bốn triệu năm qua đi, hần có lẽ cũng đã không còn tại thế nữa. Theo lẽ ta không nên lưu lại trên đời này nữa, nhưng vì duy trì hồn hoá truyền thừa của Cổ Long tộc. Ta đã âm thầm chờ đợi ở đây suốt cả mấy trăm vạn năm qua, cũng chỉ để gặp được ngươi."

Thật ra còn có hai nguyên nhân Thiên Cổ Long bằng lòng tin tưởng giao dịch với Huy Tân mà không có nói ra, đó là vì long khí của Cổ Long không thể áp bức được hần, thứ hai là trên người hần mang đến cho Cổ Long cảm giác rất quen thuộc khó hiểu không nói thành lời.

Huy Tân nhắm mắt lắc đầu. "Nào nào... Sao lại liên quan đến ta ở đây. Cũng như ngươi đã nói, ta chỉ là một tên trúc cơ không hơn không kém. Chả có tài cũng chẳng có đức, chuyện của ngươi e là phải chờ đợi thêm mấy hôm nữa đi. Biết đâu có ai đó sẽ đến giúp ngươi thoát khổn."

"Tên tiểu tử ngươi đừng có đồng kích trước mặt ta nữa, yên tâm ta sẽ không để cho ngươi bị thiệt thòi. Mà việc ta muốn ngươi làm không hề khó khăn hay có nguy hiểm gì cả. Nếu ngươi đồng ý ta cũng sẽ chỉ điểm cho ngươi cách đi ra khỏi đại trận này." Cổ long cười khẩy không thêm quan tâm tới lời khua môi của hần.

"Thôi được dù sao ta đây cũng không có bận việc gì trong người, nên nán lại nghe ngươi nói thêm vài câu cũng không phải là không được." Nói rồi Huy Tân phui một tảng đá gần đó rồi ngồi vắt chân lên gối thư giãn chờ đợi.

"Tốt, thế ta cũng không vòng vo nữa. Thật ra rất đơn giản, chỉ cần ngươi hứa sẽ đem hồn hoá của ta đặc vào trứng của một cổ thú là được. Xong việc ngươi có thể giữ lại nội đan, coi như đó là thù lao của ta cho ngươi." Cổ long vui vẻ bắt đầu cùng Huy Tân trao đổi điều kiện.

Nhưng vì bị Huy Tân nhìn ra được điểm yếu và giành lấy thế chủ động, Cổ long chỉ còn cách xuống nước kể rõ đầu đuôi ngọn ngành. "Ngươi biết quá trình niết bàn của phượng hoàn chứ? Thay vì trọng sinh từ tro tàn và thừa hưởng truyền thừa của dục hoá, thì cổ thú chúng ta tiếp nối truyền thừa đời này sang đời khác dựa vào hồn hoá. Chỉ cần hồn hoá chưa tắt chúng ta sẽ không bị diệt vong."

Sau khi cân nhắc lợi hại cả buổi trời Huy Tân mới chịu gật đầu đồng ý, Cổ Long liền thở dài một hơi như trút được cả gánh nặng ở trong lòng. "Chỉ cần ngươi làm theo chỉ dẫn của ta, một khi lấy được tiền huyết từ nơi bí mật đó thì liền có thể rời khỏi nơi đây mà không sợ lực lượng của pháp trận nơi đây áp chế nữa."

Nói xong lời cuối hai đốm lửa đỏ từ trong hốc mắt đầu sọ Cổ Long liền bay ra ngoài, rồi hội tụ lại với nhau giữa không trung hoá thành một viên tinh thạch to cỡ quả trứng gà, chính giữa có ngọn lửa màu đỏ hồng như huyết không ngừng nhấp nháy.

Vương ra chụp lấy khoả tinh thạch vào lòng bàn tay rồi cẩn thận đánh giá, bên ngoài bề mặt nó trơn nhẵn bóng loáng có từng làn hơi ấm toả ra xung quanh. Huy Tân vui mừng thầm nhủ. 'Mang về để Mộc Vân Anh sưởi ấm người cũng khá tốt! Cổ long ngươi chết rồi cũng đừng nên chấp nhất a. Ai bảo nội đan ngươi nóng ấm như vậy, ở nơi băng tuyết thế này không mang ra dùng thì thật là vứt quách cho rồi. Còn đi tìm trứng cổ thú há? Để xem ta đây có rảnh không đã, dù sao ngươi cũng đầu bắt ta phải đi làm liên. Ngươi đã chờ được mấy trăm vạn năm, vậy chờ thêm mấy chục năm thì có đáng là gì? Trước mắt cứ đem tiền huyết lấy vào trong tay rồi hãy nghĩ tiếp.'

...

Một tháng sau Trong Cửu Duệ thành, Huy Tân từ biệt Mai Phu Nhân rồi cầm túi trữ vật chất đầy linh thạch đi ra ngoài cửa bảo lâu.

Đây đã là địa điểm cuối cùng hần phải tới để thu lợi nhuận từ việc buôn bán hài cốt yêu thú cấp thấp và chiến lợi phẩm không cần thiết. Kể đến hần phải tới điểm hẹn trước đó với Mộc Vân Anh rồi cùng nhau xuất phát lên đường phản hồi.

Huy Tân hoà vào dòng người vừa đi về phía dịch quán vừa kiểm kê lại tổng thu hoạch của lần này, ngoài được một bình tiên huyết không biết hiệu dụng, một khối nội đan chứa hóa hồn của Cổ Long, thì lấy được đồng tài liệu quý hiếm kim thiết và huyền tinh trong giới chỉ và vòng tay trừ vật của hai cái xác khô, và còn có một món pháp bảo lõi đao may mắn chưa bị phong hóa.

Trong đó phải nói tới ba cổ khối lõi cấp Nguyên Anh sơ kỳ, vì thần niệm bị phế nên Huy Tân đã giao cho Mộc Vân Anh giữ, đồng thời cũng truyền cho nàng một công pháp tu luyện sống não phù hợp và Nhập Lăng Già Kinh tu luyện ý chí. Kề bên là vài tấm phù triện cấp cao, còn tài liệu thì để dành để tế luyện pháp trận.

Khiến Huy Tân bất ngờ nhất lại là thanh lõi đao kì dị đó, chưa nói đến phẩm cấp D-3 và chất liệu vô cùng cứng rắn của nó, chỉ cần khi hắn cầm lên cảm thấy rất thuận tay như nó thuộc về một phần thân thể của mình vậy. Đã đủ để hắn quyết định tế luyện thanh đao này lại một phen.

Khi hắn về đến trước đại môn của dịch quán chỉ thấy Mộc Vân Anh đang tay trong tay cười nói với một nữ nhân khác. Hai người nhìn như một cặp chị em song yến, huyền thiên rộn rã cả con đường. Kể đi người lại ngang qua không khỏi phải dừng chân thăm chú ý liếc mắt.

Dù cả hai đã thay đổi dung mạo bên ngoài, nhưng qua những cử chỉ vô tình duyên dáng và tiếng cười xao động lòng người, cũng để lại ấn tượng khó phai cho người khác. Chỉ cần là những kẻ có chút đầu óc liền có thể nhận ra họ chính là giai nhân ân mình, mà như thế lại càng gây ra sự hiếu kì và kích thích cho họ.

Càng lúc càng thấy không ổn, nên Huy Tân định bước tới cười nói. "Khụ khụ, hai..."

"Hai vị giai nhân hẳn là lần đầu tiên tới Cửu Duệ thành, chúng ta thực vinh hạnh được đón tiếp những người như hai vị. Chẳng hay hai vị có ý muốn đi dạo quanh thành một vòng, để ta đây có dịp được đón tiếp làm tròn giải vị địa chủ?" Thành linh một gã có thân hình cực kì khiêm tốn cả chiều ngang lẫn chiều dọc không khác gì một cái lu, cười cười khoe hàm răng vàng với hai nữ nhân.

Mắt Mộc Vân Anh lấp lánh những tia vui mừng nhìn phía sau tên lùn cười hô một tiếng "Đại ca!", rồi nói với người bên cạnh. "Đi, để muội giới thiệu với tỷ một người. Muội nghĩ rồi tỷ cũng sẽ thích nói chuyện với hắn!"

"Ừm" Cô tỷ tỷ cười đáp rồi nhìn sang tên mập gât đầu nói. "Đa tạ, nhưng chúng ta phải rời thành ngay hôm nay, có gì hẹn công tử một dịp khác."

Mộc Vân Anh vội níu tay cùng cô ta đi về hướng Huy Tân, nhưng chưa kịp mở lời đã thấy hắn ra hiệu im lặng đi theo sau.

Ba người theo công chính rồi rời bỏ đại sảnh đi thẳng lên căn phòng đã thuê sẵn trước đó.

Vừa đi trên hành lang Huy Tân vừa giải thích. "Ồ ngoài không tiện nói chuyện, chúng ta vào trong trước hắn tính."

"Huynh nhận biết người vừa rồi là ai?" Mộc Vân Anh cùng tỷ tỷ của nàng theo sát ngay phía sau hắn hỏi.

"Không, nhưng hắn y chẳng có ý tốt lành gì?" Sau khi mở cửa mời mọi người vào trong Huy Tân nói tiếp. "Vị này là..."

"Đây là Kỳ Lan Na tỷ tỷ, tỷ ấy là Chấp Pháp trưởng lão của Thiên Thủy Đảo, rất thân với muội." Mộc Vân Anh hăng hái giới thiệu.

"Hân hạnh được gặp Lan Na tỷ! Tôi là Trần Huy Tân" Huy Tân vươn tay ra bày tư thế muốn bắt tay làm quen.

Vị Kỳ Lan Na tỷ thì cứ đứng im nhìn đánh giá hắn từ đầu tới chân, không hề có ý sẽ nắm tay hắn.

Đợi mãi Huy Tân cảm thấy tay mình bị thừa thãi, do mặt định rút tay về cười cho qua thì Lan Na cười gật đầu đáp. "Thú vị, rất vui có cơ hội diện kiến công tử, nhưng ta sẽ không đáp lễ. Hy vọng công tử có thể thông cảm cho."

"Haha... Không sao, lỗi tại tôi vì quá phấn khích nên mới thất lễ. Tỷ đừng để tâm." Huy Tân xua tay cười gượng nói, nhưng trong lòng thì ngậm tiếc nuôi vì không được nắm tay người đẹp.

"Đừng khách sáo nữa, đó là lễ nghi theo phong tục của huynh ấy, tỷ đừng để trong lòng. Trông đại ca có vẻ lưu manh nhưng lại rất tốt bụng, huynh ấy không có ý gì đâu." Mộc Vân Anh vội phân bua, giúp hắn giải vây.

"Thì tỷ có nói gì đâu, tại muội cứ lo xa. Mong Trần công tử cũng lượng thứ vì sự quê mùa của tôi." Sau khi nói với Mộc Vân Anh một câu, nàng chuyển mắt nhìn Huy Tân tạ lỗi.

"Đã vậy mời tỷ tỷ ngồi dùng linh trà, không biết Lan Na tỷ nghĩ thế nào về người vừa rồi" Huy Tân chả muốn cứ nói mấy cái chuyện lễ nghi này nọ nữa nên đổi chủ đề.

"Lan Na không rõ, không phải gã chỉ mời chúng tôi đi dạo thôi sao? Công tử vì sao cứ nghi ngờ gã đó có ý xấu?" Lan Na hai mắt mở to ngạc nhiên nói.

"Ta..." Huy Tân còn đang lúng túng tìm cách giải thích thì nàng ta lại hỏi tiếp.

"Không phải công tử sợ gã kia sẽ quyến rũ cướp mất đi Mộc muội muội đấy chứ?" Lan Na tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn.

"Ta..."

"Na tỳ, tỳ đừng làm khó huynh ấy nữa. Đang bàn việc chính mà. Tỳ cứ vậy muội không nói chuyện với tỳ nữa." Mộc Vân Anh nghiêm lạnh tỏ ra giận dữ để che giấu đi sự xấu hổ của mình.

"Hihi... Tỳ còn lạ gì cái chiêu bài làm mặt lạnh này của muội nữa, người khác không biết, chứ tỳ thì biết rõ. Bề ngoài càng tỏ ra băng lãnh thì bên trong càng nóng rực như lửa đốt, đừng hòng qua mặt được tỳ." Lan Na vừa nói vừa chồm tới dùng tay điểm vào các điểm huyệt của đối phương.

Mộc Vân Anh liền phì cười khi tức băng tuyết khiến lòng người lạnh vừa nảy chột tan biến đi mất. Thay vào đó là khuôn mặt đỏ ửng vừa mắc cỡ vừa buồn cười, cả hai bờ mắt Huy Tân đang một mình tròn mắt há mồm mà cừ đũa giỡn.

Huy Tân bất ngờ nhận ra đã rất lâu không còn thấy vẻ mặt vô tình hững hờ lạnh nhạt với mọi vật của Mộc Vân Anh kể từ cái ngày lần đầu tiên gặp mặt. Hắn còn nhớ rõ như in tình hình khi đó, xem ra thời gian qua không chỉ có mình hắn thay đổi.

Không biết người đó có còn chờ đợi hắn nữa không, hay cũng đã thay đổi như bao người khác.

Không biết là ai phát hiện ra trước, hai nữ bỗng dừng lại nhìn Huy Tân như đang nhìn một loài động vật kì lạ hiếm có trước đây chưa bao giờ nhìn thấy.

Nhận ra được ánh mắt kỳ quái của hai người, Huy Tân hoàn hồn trở lại thì phát hiện mắt mình đã ướt từ bao giờ.

"Hắc hắc, là do lâu ngày thiếu ngủ và mệt mỏi nên mới như vậy, thật là thất lễ." Nói rồi Huy Tân đứng dậy bỏ đi ra ngoài.

"Haiz... Xem ra muội muội của tôi phải khổ rồi." Vị tỳ tỳ buồn một hơi dài rồi ôm đầu Mộc Vân Anh nói.

"Hửh, tỳ nói vậy là có ý gì?" Mộc Vân Anh hồn nhiên nghiêng đầu nói.

"Không gì, chỉ mong là tỳ đoán sai. Mà lần này tỳ trên đường đến đây có nhận được mật phù truyền tin của sư phụ muội." Lan Na lắc đầu như không có gì rồi nói.

"Của sư phụ? Không lẽ trong các đã có chuyện gì xảy ra?" Mộc Vân Anh lo lắng đứng dậy hỏi.

"Muội đừng vội hãy nghe tỳ nói hết đã, chỉ là Tuyết Hân đi đi muốn nhờ ta nếu có gặp muội thì nhắn lại phải về gấp. Tất cả thập đại thiên tài đều đã trở lại tông môn, chỉ có muội là vẫn không có tin tức gì, nên người rất lo lắng." Lan Na cười trấn an nàng rồi từ từ kể lại.

"Haiz... Không có chuyện gì thì tốt quá. Tất cả cũng vì muội bất hiếu không truyền tin về đã để sư phụ phải một phen khổ tâm." Mộc Vân Anh thở phào buồn rầu nói.

"Muội nên nhanh chóng lên đường, tỳ cũng phải đi ngay kéo lễ hên thì sư phụ sẽ trách phạt xuống." Nói rồi Lan Na đứng dậy đi ra cửa, trước khi rời khỏi thì quay lại hỏi. "Muội thật sự thích hắn?"

Mộc Vân Anh không nói gì chỉ gật nhẹ một cái

"Tỳ cũng không có ý kiến gì, chỉ là..."

"Chỉ là làm sao?" Mộc Vân Anh một bụng đầy nghi hoặc lo lắng nhìn Lan Na hỏi.

"Chỉ là hắn có gì đó khác biệt, rất tốt, rất lạnh."

Mộc Vân Anh lại gật đầu, nàng hiểu tỳ ấy đang nói đến cái gì. Vì chính nàng cũng đã từng cảm nhận được cái đen tối đó.

"Đó chỉ là trực giác của tỳ, muội cũng đừng suy nghĩ nhiều. Tỳ đi trước đây"

"Sau này tỳ phải kể chuyện của tỳ cho muội nghe đấy."

Lan Na buồn Mộc Vân Anh ra cười đáp. "Nhất định!"

Khi Huy Tân lui thủi quay lại thì mới biết cô nàng tỳ tỳ vừa mới rời đi được năm phút. Hắn liền cùng Mộc Vân Anh cải trang thành hai người khách điểm ở phòng kế bên mà đi ra ngoài.

Một đường thuận bồm xuôi gió ra khỏi sa mạc Xích Viêm Hải. Suốt quãng thời gian này hai người không nói với nhau được gì nhiều. Đa phần là do sắp phải từ biệt nên không khí giữa hai người chột trở nên căng thẳng.

Đến tận lúc tới biên giới phía nam Cana quốc, bốn mắt đỏ hoe nhìn nhau không nói được gì.

Cuối cùng Huy Tân thu can đảm thì thảo. "Huynh sẽ đi tìm muội, đến lúc đó muội đừng trở mặt mà không nhìn nhận người đại ca này đó."

"Hihi... Ai mà quen biết một tên lưu manh như huynh chứ." Mộc Vân Anh thúc thích cười tươi như hoa bảo sẽ chờ đợi hắn.

Người đi rồi nhưng hơi ấm vẫn còn luẩn quẩn đâu đây, thậm chí mùi hương của nàng vẫn luôn theo sát bên hắn. Chia tay mà không biết khi nào gặp lại,

hắn không thể hứa được gì nhiều. Hắn chỉ biết sẽ có một ngày, nhất định có một ngày hai người họ sẽ gặp lại, và đó là điều duy nhất bây giờ hắn có thể nói với nàng.

Đường về xa vời vợi, Huy Tân bắt kẻ ngay đêm chỉ nhắm thẳng một hướng mà chạy.

Linh hồn bị thương tổn thần thức băng hoại, mà Mộc Vân Anh thì đã bỏ đi, Huy Tân không thể đập kiếm mà phi hành được. Đúng hơn thì không phải hắn không thể điều khiển phi kiếm, mà vì khi phi hành mà chỉ dùng mắt thường để nhìn thì không thể bao quát nắm rõ được tình hình xung quanh. Nhất là nếu có người ẩn mình trong rừng hay dưới đất, lúc đó hắn sẽ trở thành cái bia ngắm di động tha hồ để bọn phi đạo tập kích.

Cũng như lần vừa rồi nguyên do chủ yếu Huy Tân bị quái mực thành linh đánh lén từ phía sau, cũng là vì không có thần niệm giúp hắn rà quét và phát hiện nguy hiểm xung quanh để mà có phòng bị.

Dù sao tốc độ chạy bộ của hắn cũng không kém bao nhiêu, nên Huy Tân không thấy có gì bất tiện. Vẫn một mực xé gió lao vùn vụt băng qua những cánh đồng hoang vắng, rừng rậm âm u, rồi từng dãy đồi núi hiu quạnh. Chỉ thỉnh thoảng phải vượt sông lớn hắn mới phải bắt đắc đi điều khiển phi kiếm bay là trên mặt nước lạnh cần thận từ từ mà qua.

...

Lại một mùa thu không hắn, trước đây nàng như bao thiếu nữ khác luôn thích mộng mơ, thích xây cho mình một giấc mơ nồng nàn nào đó. Ở nơi ấy sẽ chỉ có nàng và hắn, không có thù hận, giàu sang nghèo hèn, không có phân biệt giai cấp, và nhất là không có tiền phàm.

Cũng như mùa thu năm ấy, nàng đã vụn vụn lần dần lòng phải kiên cường, phải tin tưởng vào hắn, phải luôn tươi cười để hắn không phải bận lòng mà lo lắng cho nàng. Giờ này nàng cũng đang dần lòng mình từng phút từng giây rằng phải mạnh mẽ, phải tập trung làm việc, phải luôn sống tốt để một khi hắn về sẽ thấy nàng đang rất hạnh phúc mà không phải tự trách.

Tiết trời mỗi lúc một se lạnh hơn, chẳng mấy chốc đông lại đến, rồi lại thêm một năm qua đi. Tính ra hắn cũng đã gần tròn đôi mươi rồi nhỉ. Nàng thật sự muốn tin rằng mọi chuyện vẫn tốt đẹp, nó không như nàng nghĩ đâu. Hắn đã hứa mà, hắn nói sẽ về nhanh thôi, đừng lo lắng mà làm gì.

Đã bao mùa thu qua đi kể từ cái ngày ấy, cái ngày nàng sẽ không bao giờ quên. Thật sự nàng chưa từng quên được một chuyện gì, dù là những năm tháng trước ngày đó, dù là cái ngày đầu tiên họ gặp mặt. Khi cả hai vẫn còn đậm nét thơ ngây hồn nhiên của tuổi trẻ.

Không còn thời gian để thần thờ nữa, nàng phải đi giặt đồ. Để một ngày nào đó hắn về sẽ luôn có quần áo sạch sẽ cho hắn thay.

Giặt xong tranh thủ lúc trời còn nắng, nàng mang chúng ra phơi khô ở sân sau. Từ đây nàng có thể dễ dàng nhìn thấy những sân vườn của nhà hàng xóm.

Ở chốn này, những người bằng tuổi nàng tất cả đã yên bề gia thất, tề tể cũng đã một bụng hai con, đêm đến nhà nhà đầy ắp tiếng cười nói của trẻ con.

Nàng không có những điều này, mà nàng cũng không cần những thứ đó. Nàng chỉ muốn biết được hắn đang làm gì? Hắn có sống vui không? Chỉ mong trước khi quá trễ được gặp lại hắn lần cuối.

Bỗng có cơn gió bắc cuốn lá thu bay xào xạc trong vườn, những tấm khăn trắng lớn trên xà cũng bị thổi lật phật khiến nàng lo sẽ bị rơi xuống nên vội nẹp thêm kẹp cho chắc.

Khi nhìn lên một lần nữa đã có một bóng đen đứng sẵn phía sau tấm khăn từ bao giờ, nhưng vì lo tập trung làm việc nên nàng vẫn chưa phát hiện. Mất trọn hai ba giây sau cả người nàng mới cứng đờ thần kinh bị xáo trộn cả lên không suy nghĩ được gì, cơ thể nàng phản ứng theo tiềm thức từ từ quay đầu nhìn lại.

Dù bị tấm khăn trắng đang bay phất phơ che mất đi một nửa nhưng nàng vẫn nhận ra hắn. Không một tiếng động, cả hai người chỉ đứng đó nhìn nhau mà nước mắt rơi lúc nào không hay.

...

“Anh! Nhìn kia ở bên đó!” Julian chỉ tay xuống bên dưới một sườn núi nhỏ nói.

“Ừhm” Huy Tân gật đầu cười rồi đổi hướng phi kiếm chậm chậm bay qua.

Bay thêm một quãng nữa, vừa qua một cánh rừng xanh um đã thấy một ngôi miếu nhỏ có chút đồ nát nằm ở giữa đồi núi hoang vắng.

Khi hai người Huy Tân vừa đáp xuống gần đó thì Đại sư cùng một người nữa cùng bước ra chào đón.

“Sư phụ, sư phụ người khỏe chứ.” Huy Tân hớn hờ giật Julian chạy lại cung kính thăm hỏi.

“Đừng đa lễ, đứng dậy cả đi. Đây nhìn ra được ai đây không? Chớp mắt tất cả các con đã trưởng thành hết rồi.” Đại sư vẫn như xưa hòa ái nâng đỡ hai người dậy.

“Là tiểu Lục?” Julian ngạc nhiên thảng thốt. “Hihi, tiểu Lục càng ngày càng phát triển nha.”

“Julian đừng cười ta. Đại ca, đại ca không cười đệ chứ.” Tiểu Lục ục ịch chạy lại ôm Huy Tân hỏi.

“Kaka... không bao giờ, ai biểu chúng ta là huynh đệ chứ. Nhưng kỳ này đệ phải giảm béo gấp, không thì sẽ sinh bệnh mất.”

“Đại ca àh, sao mới gặp đã muốn hành hạ đệ rồi, bao năm qua đệ đã thử rất nhiều cách, vô cùng siêng năng tập luyện nhưng không giảm cân được.” Tiểu Lục uất ức kể lể sắp khóc đến nơi.

“Thôi được rồi, tất cả vào trong hũ nói, lâu ngày không gặp. Hôm nay chúng ta sẽ nấu cháo trắng ăn mừng.” Đại sư tính tình vẫn keo kiệt như vậy, Huy Tân và Julian chỉ liếc nhau cười, chỉ có tiểu Lục là trẻ môi luôn lầm bầm gì đó.

Sau bữa cơm đoàn tụ vui vậy, Huy Tân mới hướng Đại sư nói. "Sư phụ, con vừa rồi mới từ Triệu quốc trở về, nên có thăm dò được một số tin tức mới. Mặc dù đám tiên nhân kia sau hai năm không thu hoạch được gì, đa số đã bỏ đi. Nhưng đệ tử tình cờ nghe được chuyện có rất nhiều yêu quái ở trong hồng hoan tập trung ở vùng lân cận gần đó. Nên con thiết nghĩ tạm thời chúng ta tiếp tục tránh hiểm ở nơi này, chưa thể về nhà ngay được"

"Không sao, con đừng quá lo lắng. Sư phụ và tiểu Lục ở lại đây cũng rất thanh tịnh thoải mái. Ngày thường có rau ăn rau có cháo ăn cháo, rất hợp với công cuộc tu luyện của ta." Sư phụ gật gù vuốt râu bạc cười nói.

Kể đó Huy Tân chuyển sang hỏi chuyện thật hư của tiểu Lục, thì Đại sư chỉ lắc đầu nói. “Sư phụ cũng không hiểu rõ, chỉ biết một ngày hai năm trước bỗng thấy cơ thể tiểu Lục càng ngày càng cao lớn chẳng mấy chốc đã to lớn gấp đôi người thường.”

Nghe vậy Huy Tân nói vài câu trấn an mọi người, rồi bảo tiểu Lục thử vận công tập luyện như thường ngày cho hũ xem thử.

Tiểu Lục gật gù gật đầu rồi ngồi xuống bắt đầu làm theo như lời đại ca hũ nói.

Còn Huy Tân thì đặt tay lên đầu tiểu Lục, nhắm mắt thông qua bàn tay cảm nhận chân khí nội lực trong người tiểu Lục.

Khi này nội lực trong người tiểu Lục chia ra làm hai, một phần tuần hoàn theo kinh mạch của lục phủ và tam phế. Phần khác lại cố gắng đi đã thông các huyết đạo của hai lòng bàn tay, bàn chân, và thiên linh cái.

Cả hai hoàn trái ngược nhau làm khí huyết trong người nổi sóng cồn cào chạy loạn tứ tung, chân khí theo đó phát tán ra toàn thân làm gân cốt và thịt da sưng phồng cả lên. Lâu ngày máu bầm tích tụ dần sinh thành bệnh u bướu.

Nhận ra tình hình nguy ngập của tên tiểu đệ, Huy Tân thu linh lực lại nhắm mắt suy tính tìm cách giải quyết.

Thấy hũ đang tập trung tinh thần, mọi người cũng không làm phiền lảng lạng chờ đợi.

Trợn hơn một tiếng sau Huy Tân bất ngờ mở mắt nhìn tiểu Lục hỏi. "Đệ đã lên tu luyện Cửu Dương thần công và Phục Minh thần công bao lâu rồi?"

"Đệ...đệ không... Đệ... Đã được hai năm sáu tháng rồi." Tiểu Lục vô lực gục đầu thừa nhận.

"Quả nhiên là vậy, so với dự đoán của ta cũng không khác biệt cho lắm. Nào, qua đây đại ca sẽ giúp đệ đã thông các huyết đạo hoàn thành các bước cuối của Cửu Dương thần công và Phục Minh thần công." Huy Tân nghĩ kỹ rồi quyết định phải giúp tiểu Lục luyện thành phật-ma thần công giống hũ khi xưa, thì không những giải quyết được vấn đề mà nội công tiểu Lục cũng sẽ đại tăng.

"Thiệt vậy u! Đệ biết đại ca tốt nhất mà." Tiểu Lục vui mừng nhảy bổ vào người Huy Tân nước mắt nước mũi chảy đầy người.

Sau khi con xúc động qua đi, để tiểu Lục ngồi thiền chuẩn bị tinh thần. Huy Tân mới tiến lại đưa cho tên tiểu đệ một bình đan dược rồi nhìn vào mắt hũ với đầy thâm ý dặn. "Đến lúc nếu thấy không chịu đựng được nữa thì hãy uống một viên này vào"

Gật đầu hội ý, tiểu Lục đã tạ rồi đỏ lấy một viên ra xem xét rồi nắm chặt trong tay.

Huy Tân gật đầu với mọi người rồi ngồi xuống đặt hai tay lên lưng tiểu Lục bắt đầu điều trị cho tiểu Lục.

Quá trình đã thông kinh mạch cho tiểu Lục diễn ra khá suôn sẻ, phần lớn là vì linh lực có độ tinh thuần hơn xa chân khí, nên dễ dàng loại bỏ các tạp chất và máu huyết ứ đọng.

Nội lực tiểu Lục thuận theo đồ hình kinh mạch của phật và ma thần công mà vận hành. Chẳng mấy chốc đã đi vào quỹ đạo, hoàn thành một chu kỳ lớn.

Huy Tân đang định thu công lại thì tiểu Lục cả người bất ngờ run lấy bấy liên tục thổ huyết ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ma Khí Hiện

Mọi việc xảy ra trong chớp nhoáng, Huy Tân không chút phân vân đã phong bế kinh mạch tiểu Lục lại trước. Hai tay hắn nhanh múa lên điểm ra từng chỉ như mưa rơi vào người tiểu Lục phát ra những tiếng phụp phụp không ngừng. Qua một vài khắc sau, huyết khí trong người tiểu Lục lập tức đã bắt đầu bình lặng lại không còn có dấu hiệu sẽ xuất huyết ở mắt, mũi, miệng, và tai nữa.

"Đệ... Đệ không sao. Đại ca đừng lo." Tiểu Lục cả người vô lực, ngượng thều thào vài câu rồi mắt nhắm ngã ra ngất đi.

Đại sư và Julian vốn luôn đứng kề bên quan sát từ lâu, thấy Huy Tân đưa tay đỡ tiểu Lục một mực chau mày trầm tư đưa mắt nhìn họ lắc đầu không nói gì, thì hai người cũng không nói gì chỉ gật đầu hội ý rồi đỡ tiểu Lục đi ra ngoài không làm phiền hắn một mình yên tĩnh suy tư.

Lần này đột biến xảy ra hoàn toàn ở ngoài dự tính của Huy Tân, tái diễn sự việc lặp đi lặp lại như một cuốn phim trong đầu hàng giờ, hắn vẫn không tìm ra được chút đầu mối nào. Tất cả quá trình vận công đều dựa vào kinh nghiệm tu luyện nội công sáu năm trời của hắn, nhưng vẫn không giải đáp được đã sơ sót ở bước nào.

Tạm thời trước mắt tiểu Lục không có mệnh hệ gì, nhưng đây chỉ là cách trì hoãn kéo dài thời gian. Không khác gì đang chờ nước lũ dâng cao rồi mới lo đắp đê, chẳng thể chèo chống được bao lâu, sóng lũ sẽ rất nhanh nhất chìm tất cả mọi thứ.

Huy Tân bứt tóc vò tai đi quanh quần trong phòng, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn tên tiểu đệ trên giường lòng lại càng rối bời hơn.

'Không được, phải bình tĩnh, không được hoảng...' Hít sâu vài hơi, Huy Tân nhắm mắt cố nhớ lại tình cảnh ngày đó lần đầu tiên khi hắn bắt đầu tập tành tu luyện hai loại thần công này.

Thời điểm đó hắn tu luyện đại thành cả hai Cửu Dương thần công và Phục Minh thần công rất nhẹ nhàng tự nhiên, không gặp bất cứ một trở ngại lớn nào. Mặc dù hai loại thần công này hoàn toàn trái ngược nhau, một cái là phật một cái là ma. Nhưng ở trên người hắn lại vô cùng hoà hợp như âm và dương tuy hai mà một.

'Phật-Ma, âm-dương. Không lẽ vấn đề là ở chỗ này, nhưng vì sao khi mình tu luyện lại không gặp khó khăn như tiểu Lục. Nếu là do trước đó cơ thể mình được nguyên lực quán thông, thì vừa rồi tiểu Lục cũng đã được nguyên lực tu bổ nội thể lại.' Càng nghĩ Huy Tân càng đi vào ngõ cụt, nếu nói vì hắn là thiên tài luyện võ thì lại càng nực cười hơn.

Hắn? Thiên tài? Huy Tân biết rõ mình nhất, từ khi sinh ra cơ thể hắn luôn ốm yếu bệnh tật, hại cha mẹ phải luôn bận rộn đi tìm thần dược tiên thảo về cầm cự một chút hơi tàn cho mình.

Nhưng từ khi luyện được Phật-Ma thần công thân thể Huy Tân tự dần phục hồi, bệnh tật tiêu biến, ngày lại càng tráng kiện hơn, bách độc bất xâm. Như đã hoàn toàn biến thành người khác.

Khoang đã, nếu nói vậy sự khác biệt duy nhất giữa hai người chính là huyết thống, một bên là bệnh tật bẩm sinh khác thường, một bên thì sinh lực dồi dào.

"Khụ hụ, học..." Tiểu Lục nằm trên đường gỗ bỗng trở mình, không ngừng ho khan, có cả lúc ho ra những đốm máu.

Huy Tân biết thời gian không còn nhiều nên đành phải cắn răng đánh liều thôi. Nâng tiểu Lục ngồi xếp bằng trên giường, Huy Tân xắn tay áo vỗ hai chưởng lên lưng rồi nhắm mắt tập trung điều hoà khí huyết của tên tiểu đệ lại, rồi vận khí loại bỏ chân khí của Phục Minh thần công ra ngoài.

Lần đá toạ này kéo dài đến cả nguyên đêm, mãi đến trời sáng hôm sau mới thấy Huy Tân thần sắc tiêu sái tuy nhưng tinh thần đầy phấn chấn đầy cửa đi ra cười báo với mọi người tiểu Lục đã không còn trong tình trạng nguy hiểm, nay mai sớm khỏi phục lại.

Kể đó hắn trở về phòng mình không kịp làm gì đã lăn đùng ra ngủ.

Đang trong cơn mơ màng Huy Tân chợt cảm giác được nguy hiểm như có một cơn yêu thú cao lớn đang nhe răng tiến đến gần mình. Hắn phản xạ theo tự nhiên thành linh bật dậy vỗ bắt lấy cổ tay của con vật rồi quật một phát thật mạnh xuống giường.

"Trời ơi, chết cái lưng của ta rồi!"

Ngoài tưởng tượng của Huy Tân không phải tiếng gầm hay tiếng tru của yêu quái mà là âm thanh của một cụ già đang than trời trách đất.

Thầm hô hồngбет, quay đầu nhìn kĩ lại thì chỉ thấy đại sư đang ôm lưng không ngừng rên rỉ. Dời mắt nhìn xuống thấy tay còn lại của sư phụ vẫn còn đang nắm chặt lấy tấm chăn ấm thì Huy Tân lập tức hiểu ra mọi việc.

"Sư phụ, người không sao chứ. Cũng may..." Hối hả đỡ đại sư ngồi lên, hắn nói.

"May cái gì mà may, lưng ta đã gãy hết rồi đây này." Đại sư lườm bảu nhún nhó trách móc.

"Haha... Để con thoa thuốc cho sư phụ, bảo đảm sẽ lành lại liền như mới. Mà sao nửa đêm người không ngủ, còn đi lung tung. Làm con cứ tưởng là..."

"Tưởng là ai? Là Julian? Khụ khụ, tuy sư phụ già mắt mờ, nhưng tâm vẫn còn rất sáng. Chuyện của tụi bây không qua nổi được mắt của ta đâu."

"À, sư phụ, tiểu Lục sao rồi. Nó tỉnh lại chưa? Có phát sinh biến chứng gì không con lo cho nó quá!"

"Đừng hòng đánh lừa được ta..., mà tiểu Lục đã khá hơn rất nhiều rồi. Ta cũng vừa từ bên đó qua, có Julian kề bên chăm sóc nên sẽ không có gì đáng lo đâu. Cũng may lần này có con, không thì khổ rồi!" Đại sư lắc đầu cười rồi vừa vỗ vai hấn vừa nói.

"Sư phụ đừng nói vậy, nó cũng là sư đệ con mà" Huy Tân xoa tay như là chuyện hiển nhiên.

"Những thời gian qua chắc con đã chịu nhiều gian khổ?" Nghe thế Đại sư đột nhiên chau mày rậm tràm từ nhìn hấn nói.

"Đó có là gì, người và sư đệ phải chịu cảnh tha hương cố quốc mới là khổ cực." Thờ dài một hơi Huy Tân hướng ngoài cửa sổ nhìn ánh trăng trên cao nói.

"Đừng giấu ta, người khác không nhận ra thì thôi, kẻ làm sư phụ này mà cũng không hiểu được đệ tử mình thì còn gì gọi là thầy."

Nói thế rồi Đại sư lại tiếp tục khuyên nhủ. "Thôi được rồi con không cần phải nói gì cả, cứ ở lại đây vài ngày theo ta thanh tu. Khi nào bài trừ được tạp niệm rồi hãy quyết định, tới lúc đó muốn đi cũng chưa muộn."

Huy Tân cũng không nghĩ gì nhiều liền gật đầu tuân theo sư phụ ở lại trong miếu. Thời gian sau đó là những chuỗi ngày bình yên, không một chút gợn sóng. Ngày ngày Huy Tân luôn theo sư phụ học tập thiền tu tìm lại bản tâm của mình.

Có lần đang trong lúc tĩnh tâm Đại sư nói. "Thiên tính của sinh mạng là trung hoà với đồng loại, vì đời là bể khổ nên sinh mạng mang đau khổ lại cho nhau. Vì thế sinh mạng cần vượt qua chính mình để làm chủ chính mình. Thiên tính của con, Huy Tân, cũng chính là trung hoà đau khổ của mình với thế gian. Vì thế con cần vượt qua chính mình để làm chủ mình, thì mới không lâm đường lỡ bước, sau này sẽ không phải hối hận."

"Đức Zahey có nói, thế gian cho đời là bể khổ, nhưng nếu đời thật sự là bể khổ thì chẳng còn ai thiết tha với hồng trần. Vì đời không phải là bể khổ nên mới có hy vọng, và hy vọng là động lực để sinh mạng tiếp tục hành trình thử thách của mình. Con hãy đi tìm lại hy vọng đã lãng quên của mình."

"Lời sư phụ chỉ dạy, đệ tử sẽ ghi tạc trong lòng."

...

Chớp mắt thời gian đã qua ba tháng, tu vi của Huy Tân vẫn ở bình cảnh trúc cơ kỳ tu sĩ. Trải qua nhiều ngày tu tâm Huy Tân dần nhận ra những gì Thanh Yên đã làm cho hấn lớn hơn là hấn đã tưởng. Đây lại là một nỗi đau khác, nỗi đau này hấn luôn dấu kín trong đáy lòng chưa nói với ai. Ngay cả sư phụ cũng không biết.

Huy Tân lúc đầu cứ nghĩ hấn là do cơ thể đã mệt mỏi quá độ mà gây ra. Nhưng giờ bình tâm nhớ lại, những lúc hấn và Mộc Vân Anh ở cùng nhau không phải là cả hai không nghĩ đến chuyện kết duyên đạo lữ. Chỉ là mỗi khi đến trọng điểm thì hấn lại là người tránh né rút lui.

Huy Tân luôn tự biện hộ cho mình là vì cái này hay tại lý do khác, nên cần thêm thời gian nghỉ ngơi. Nhưng sau ba tháng qua đối diện với Julian, hấn phải thừa nhận một sự thật vô cùng tàn khốc là hấn không thể.

Nhưng như vậy không có nghĩa là hấn bị bắt lực hay liệt dương. Vì khi có quan hệ với ngũ cung công chúa Huy Tân lại tỏ ra vô cùng sốt sắng. Chỉ là khi trước mặt hấn là một người con gái bằng xương bằng thịt khác, thì hình ảnh của Thanh Yên lại hiện ra với một nụ cười quyến rũ đắm đuối nhìn hấn, rồi cảnh dưới hang động hấn đang dày vò Mộc Vân Anh. Những lúc như vậy toàn thân Huy Tân liền sồn gai ốc, mồ hôi hột đổ ra đầm đìa như đã gặp phải ác quỷ vậy.

Cứ thế thời gian trôi qua, Huy Tân đã tưởng mình sẽ phải sống trong nỗi ám ảnh khủng khiếp đó đến suốt đời.

Nhưng rồi cũng đến một ngày của hai năm sau, khi đó hấn đang cùng Julian vui vẻ tay trong tay dạo quanh dưới chân một ngọn núi Tiềm Phong hùng vĩ nổi tiếng là một trong danh lam thắng cảnh của Đại Lục, thì nàng bất thành linh mất sức ngã quỵ ra. Cũng may có hấn đang đứng kề bên liền đưa tay ôm nàng vào lòng.

Đã lâu không thấy nàng như vậy, Huy Tân có lúc còn tưởng con bệnh quái ác kia đã được tiêu trừ. Theo như tình hình trước mắt xem ra hấn đã phải thất vọng thêm một lần nữa.

Sau đó Huy Tân vội đưa Julian về động phủ của hai người mới mở ở gần đó.

Mấy năm nay Huy Tân luôn đồng hành ở cùng bên với Julian, hai người không đi du ngoạn sơn thủy, hay không ngắm cảnh trăng tàn trăng khuyết, thì cũng đi câu cá bắt thỏ phiêu du khắp chốn. Không khác gì một cặp vợ chồng trẻ, hấn đang tận lực bù đắp lại thời gian ba năm trời hai người bị chia cắt.

Chuyện của Thái Phượng Thanh Yên, Huy Tân đã tâm sự cho nàng biết từ lâu, hôm đó nghe xong Julian chỉ ngẹn ngào khóc oà một trận rồi thôi, cứ như thể nó chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của hai người vậy.

Nhưng đó chỉ là bề mặt bên ngoài, còn đằng sau đó chỉ có là người trong cuộc mới thấu hiểu sự cắn rứt dày vò, sự mặc cảm tội lỗi, và tự trách vì con người mình quá yếu ớt không cách nào nắm bắt lấy được vận mệnh của mình. Mặc cho người khác đùa vui thao túng.

Như hai gốc cây non dựa vào nhau để vươn lên truy tìm ánh sáng trong con đông tố, hai người làm chỗ tựa vững chắc để người kia không bị con bão cuộc đời cuốn đi mất.

Tiết trời đã dần chuyển sang đông, tuyết trên núi rơi dày hơn nơi khác rất nhiều. Cứ như cái mùa đông ngọt ngào năm đó, sự việc như một đoạn phim

ngắn một lần nữa lại được tái diễn nhưng lần này kết quả có lẽ sẽ khác.

Tình trạng Julian mỗi lúc càng một tồi tệ hơn, Huy Tân trong lòng hiểu rõ bản thân mình cần phải làm gì, nhưng để vượt qua nỗi sợ hãi, vượt qua ám ảnh quá khứ đâu phải cứ nói là làm được.

Huy Tân đã thử rất nhiều lần nhưng chờ đợi chỉ có thất bại và thất bại. Hắn càng chần chừ thì Julian lại ngày càng cách xa hắn hơn.

Mỗi tháng chỉ có một đêm trăng rằm, Huy Tân đánh lờ mắt một cơ hội thì lại phải chờ tròn đến cả tháng sau. Mà thời gian còn lại cho hắn đã không còn bao nhiêu nữa.

Từng ngày trôi qua áp lực trên người Huy Tân càng nặng nề, hắn phải tìm mọi cách để làm việc này. Vì nàng hắn phải, trên đời này cũng chỉ có hắn mới cứu được nàng.

Người ta nói quả không sai, trong cái khó ló cái khôn, vào những lúc nghiệt ngã như thế này, Huy Tân chợt nghĩ đến một thứ gọi là xuân dược. Lập tức vấn đề làm hắn khổ não bấy lâu nay cứ thế là được giải quyết.

Quần quật với cả đồng đồ trong giới chỉ, Huy Tân mới kiếm ra được ba mai Kim Côn Diệt Tứ Phương của tên tu sĩ xấu số nào đó bị hắn hạ sát trước đây. Nằm trong tay ba viên thần dược hắn vui mừng cười hắc hắc không thôi, cẩn thận cất thuốc tiền vào rồi mới vội đi chuẩn bị cho đại sự.

Hiếm khi có ngày trăng rằm sáng tỏ vào mùa đông và đêm nay cũng thế. Bên ngoài bão tuyết đầy trời, gió bắc lạnh cắt không ngừng cuốn từng mảng bông tuyết trắng to bằng ngón tay cái bay lất phất vào cửa động, còn trong thạch động lại tràn đầy xuân sắc hương diễm nồng ấm. Vì thiếu khí huyết khuôn mặt Julian trở nên hốc hác thân sắc xanh xao, bờ vai dần héo gầy như thể chỉ cần một ngọn gió nhẹ cũng có thể thổi nàng bay đi mất. Nhưng vì chịu hắn, nàng đã phải cố gượng lắm mới ngồi dậy được. Nhưng lúc này Huy Tân đã bị dược lực khống chế, đầu óc quay cuồng đâu còn biết thương hoa tiếc ngọc là gì.

Hai tháng sau, nắng xuân về đem theo hơi ấm xua tan đi cái rét giá lạnh, tuyết đã bắt đầu tan dần tụ thành từng con suối nhỏ chảy róc rách theo sườn núi đá xám. Những mầm non mới chồi lên, mạnh mẽ như chưa từng có. Thoảng cái cả dãy núi trùng điệp này tràn ngập sức sống trong màu xanh mơn mơn của lá và hoa, từng đàn ong bướm bị mật ngọt cuốn hút vòng quanh. Nhưng tất cả chỉ là khởi đầu của một con sóng ngầm khủng khiếp nhất đang ập tới.

Trong động phủ, Huy Tân lúc này đang nhắm mắt nhập định củng cố lại thái cực ở trong đan điền của mình.

Y như theo nguyên lý vật cực tất phản, lượng sinh chất. Sau khi nhận được một lượng lớn âm khí từ Julian, chất âm dịch trong đan điền Huy Tân không ngừng lớn dần lên, rồi tự xoay tròn dồn nén tất cả lại một điểm. Nhưng không như Huy Tân đã dự đoán, một khi âm dịch đã đầy tràn và cực độ tích tụ thì âm đan sẽ thành, mà lần này cái sinh ra từ âm dịch cô đặc lại là dương đan.

Ngoài việc dương đan chỉ toả ánh sáng trắng, có thể nói nó trông không khác gì một mặt trời nhỏ bằng đầu ngón tay út. Xung quanh dương đan luôn được bao bọc trông âm dịch, nhìn vào như một con cá đen có con mắt màu trắng vậy.

Thế rồi con cá âm đen bắt đầu tạo ra một lực hút đáng sợ không ngừng phát ra từ chính giữa trung tâm đan điền, tham lam cắn nuốt dương khí trong trời đất.

Thời khắc mấu chốt nhất đã tới, chính vì cái giờ phút này Huy Tân đã chịu biết bao nhiêu là cay đắng, liều mạng đi đổi lấy một đồng thuốc kháng đau đem về. Ngay cả như vậy, lần tiên khí quán này thế hắn lại không cần dựa vào một viên đan dược cầm đau phụ trợ nào để vượt qua.

Qua hệ thần kinh nhạy bén, Huy Tân vẫn cảm nhận được nỗi đau của từng tế bào trong người hắn đang bị tế luyện, nhưng đây vẫn chưa phải là cực hạn chịu đựng thống khổ của hắn.

Không biết có phải do những cực hình Huy Tân đã chịu đựng khiến cơ thể hắn tự sinh ra sức đề kháng với đau đớn, hay là vì ý chí của hắn đã có đột phá mới. Dù sao điều này cũng không quan trọng lắm, miễn sao có thể bình yên vượt qua tiên khí quán thể lần này là được.

Tranh thủ một chút thời gian liếc nhìn nàng một cái thì Huy Tân không khỏi nheo mày. Julian ngọc thể không một mảnh vải che thân vẫn còn hôn mê nằm yên trên giường. Từ trên người nàng thỉnh thoảng có vài sợi khí đen bốc ra ngoài.

Mới đầu chỉ một hai đường tơ vô cùng mỏng manh, nếu không nhìn kĩ sẽ không nhận ra được. Nhưng theo thời gian dần trôi, chúng đã trở nên rõ ràng rồi từ một biến thành hai từ hai biến thành bốn. Nhoáng một cái chúng đã tràn ngập cả động phủ.

Tình cảnh này lọt vào mắt, Huy Tân cả người không ngừng run cầm cập. Hắn cũng không hiểu vì sao mình lại run rẩy như vậy nữa, có thể là vì quá đau hay là vì quá sợ hãi. Một nỗi sợ không tên, không một lý do. Hắn chỉ biết chết lặng mà ngồi nhìn.

Cái Huy Tân thầm mong không xảy ra nhất, đã xuất hiện. Nó như một hệ thống khổng lồ, một khi bắt đầu vận chuyển thì không có gì có thể ngăn cản lại được.

Huy Tân bắt đầu cảm thấy lung lay, không biết những điều mình đang làm là đúng hay sai nữa. Nhưng một điều hắn biết chắc đó là hắn đang dần mất năng.

Huy Tân không muốn tin, không muốn suy nghĩ nữa. Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra đây?

Mặc kệ thân thể đang trong giai đoạn biến đổi vô cùng yếu nhược, Huy Tân vươn tay cố nhích đến gần với nàng một chút. Cả thể giới này như đang chảy chậm lại, mọi thứ muốn kéo người hắn lại ngăn cách giữa hắn với nàng. Ngay cả cái cơ thể thối tha này cũng không còn nghe lời hắn nữa.

Gân đỏ nổi đầy trong đáy mắt, nó gần biến thành màu của máu. Từng chút một Huy Tân đã lê bò gần tới thành giường. Với khoảng cách này ngày thường chỉ phóng chân một cái là tới, nay hắn lại cảm thấy sao mà xa xôi cố hết sức chạy hoài nhưng không bao giờ tới.

"Ca!" một tiếng, cánh tay trái vốn đang chống xuống đất để đỡ cơ thể hắn lên bỗng gãy lìa, làm mất hắn đập thẳng vào cạnh giường sống mũi bị bẻ cả người lăn đùng xuống mặt đất máu me bắn đầy khắp tường. Huy Tân nằm im không động đậy được nữa.

Âm khí ngày một trầm trọng nuốt trọn cả ngọn núi cao vào trong, và không ngừng lan ra các khu vực xung quanh. Âm khí đi tới đâu sự sống tàn lụi tới đó, nó như một chất cực độc nhất thế gian thân tiên cũng không cản nổi.

Không bao lâu tình hình ở đây đã được lan truyền khắp liên minh cửu phái rồi dấy lên một cơn sóng ngầm trong tu tiên giới, với đủ loại tin đồn.

Dưới một hang động thần bí, một bóng người đen tuyền cảm tình báo do bên dưới đưa lên nói "Nghe nói Tiềm Phong có đại bảo xuất thế! Ta nhất định phải đi đến một chuyến tới đó để thử vận may, biết đâu có thể giúp ta đột phá bình cảnh..."

Trong một tửu quán bên đường một đôi nam nữ đang truyền âm trao đổi với nhau. "Tiềm Phong hả? Ta có nghe qua, hình như có ma tu cao giai ở đó đang tế luyện thần bảo gì đó. Rất nhiều cao thủ sẽ tụ tập đến xem náo nhiệt..."

Trên kim điện nguy nga lộng lẫy của một tông môn, một lão già không giận mà uy đang đứng truyền mệnh lệnh xuống dưới. "Ban lệnh của ta xuống, toàn bộ sơn môn đại trận mở ra, nghiêm cấm tất cả đệ tử ra vào. Tiềm Phong có thiên ngoại ma đầu xuất hiện, ngày tàn của chính phái chúng ta không còn xa nữa..."

...

Không biết thời gian trôi qua được bao lâu Huy Tân khôi phục chút tinh táo mở mắt ra nhưng lại chỉ thấy một màu tối đen. Toàn bộ căn thạch động âm u tối như mực làm hắn có chút không phân biệt được đâu là mơ đâu là thật. Mò mẫm hồi lâu cuối cùng cũng tìm thấy được cái chân giường. Khi xác định Julian vẫn còn ở đây hắn mới dần bình tâm lại được một chút.

Ngửa tay muốn té ra một ngọn lửa nhỏ để có thể nhìn rõ mọi thứ thì nó lại tắt phụt, thử lại vài lần kết quả vẫn đều như vậy. Huy Tân lập tức hiểu ra mọi chuyện, tất cả là vì âm khí trong phòng đã hút sạch tất cả năng lượng, nên lửa không thể cháy ở đây được. Có lẽ các hạt minh châu được hắn đính trên tường cũng đã bị âm khí làm hỏng.

Kiểm tra lại lần cuối, chỉ thấy cơ thể Julian vẫn đang liên tục phát tán ra một lượng âm khí tinh thuần khổng lồ. Cứ như thể trong người nàng có một bình chứa vô tận âm khí, và cái nắp bình đó đã bị hắn đánh bật mở ra.

Ngồi ôm nàng trong lòng mà Huy Tân thử cả người ra. Hắn không hiểu mà cũng không biết mình nên phải làm gì vào lúc này nữa.

Huy Tân lòng đang rối bời, thần kinh rối loạn xạ cả lên thì giữa không trung chợt hiện ra vài tia sáng trắng nhỏ nhoi không ngừng nhập vào cơ thể hắn rồi mất hút.

Theo bản năng hắn dùng nội thị thuật, nếu là không phải lúc này mà là một lúc nào khác Huy Tân sẽ trợn mắt há miệng kinh hoàng không thôi.

Vì trong đan điền hắn lúc này đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất. Thái cực ở vùng trung tâm vẫn là hắc bạch lưỡng dịch, nhưng chúng bây giờ mỗi cái có thêm một con mắt.

Âm dịch có dương đan còn dương dịch lại có âm đan, cả hai con cá đã hoàn tất cái biến thành lưỡng nghi của thái cực, cũng như trước đây luôn cuốn lấy nhau không rời.

Còn những điểm sáng trắng lúc này hắn vừa nhìn thấy chính là dương khí. Vì ở đây có vô tận âm khí, Huy Tân chỉ cần hơi hít thở vài lần là âm dịch trong người lại lớn hơn một vòng. Chẳng bao lâu nó đã lớn như được tắm bổ bốn lần cùng nghĩa với việc bình cảnh của Huy Tân được nâng lên tới Kim Đan trung kỳ.

Nhưng đây không phải là điều đáng nói, cái kỳ lạ lại là bốn đồ hình cổ thú đứng xung quanh thái cực. Huy Tân không biết chúng từ đâu mà đến cũng không biết chúng muốn làm gì trong đan điền mình. Hắn cái mà hắn quan tâm nhất lúc này nhất chỉ có Julian.

Từng ngày một trời qua, số lượng tu sĩ tụ tập quanh chỗ ở của hai người cũng dần tăng theo thời gian. Vì đất chật người đông nên thỉnh thoảng có vài vụ tranh chấp và tàn sát liên tục diễn ra trông chớp nhoáng. Ai cũng hiểu đây là thời kỳ nhạy cảm, tai vách mạch rừng, nếu nhắm không giải quyết được đối phương trong thời gian ngắn thì thả là bỏ đi. Còn hơn làm bộ ngựa bắt ve sâu bị chim sẻ rình sau lưng, chuyện ngu ngốc như vậy không ai muốn làm cả. Thành thử tình hình trước mắt vẫn có thể nói là sóng yên bể lặng, nhưng nó sẽ được kéo dài bao lâu thì không ai dám bảo đảm.

Trong động phủ lúc này dị biến lại phát sinh, xung quanh người Julian xuất hiện những luồng ánh sáng bảy màu khác nhau. Chúng như đang phải khổ chiến với âm khí, lúc bắt đầu rất mỏng manh dễ vỡ liên tục bại lui. Nhưng càng về sau bảy luồng sáng càng biết phối hợp tập trung dần chiếm lại thượng phong. Cả căn phòng tràn ngập trong ánh sáng lưu ly, riêng chỉ có vùng đan điền Julian vẫn tối đen như mực.

Huy Tân vội khoát áo vào cho nàng, rồi ôm nàng chạy ra cửa động phóng thẳng lên đỉnh núi. Không hiểu sao hắn có cảm giác một chuyện động trời nào đó sắp xảy ra, cứ ở lại trong động phủ không phải là ý hay.

Huy Tân không hề hay biết hành động vô ý của mình lại là tiếng còi báo động cho phong vân bắt đầu bạo khởi.

...

"Chúc mừng sư thúc, xem ra lần này người nhất định sẽ lập được đại công lấy bảo vật về tay Luyện Thực phái." Trên không trung, một thiếu niên vận bào xanh lam sau khi nhìn thấy những đoàn sáng bảy màu len lỏi phát ra từ trên đỉnh núi phía xa xa thì quay qua ôm quyền tươi cười nói với một trung niên nam tử bụng phệ đang đứng kề bên trên đỉnh đầu một con đại ưng khổng lồ.

"Haha... Đa tạ lời các lành của Trịnh sư đệ, hiển nhiên lần này sẽ không thiếu phần của sư đệ. Ngoài chánh bảo phải dâng lên cho Trịnh gia chủ ra, sư đệ có thể thống khoái lựa chọn cho mình một vật tùy thích. Nếu không ta cũng có thể mở bảo khố để sư đệ vào lấy một kiện bảo vật để bù đắp." Người sư thúc chấp tay sau lưng gật đầu cười hiền hậu nói.

"Đa tạ, sư thúc ban thưởng, để tránh đêm dài lắm mộng, hay là chúng ta nên ra tay ngay bây giờ?" Thiếu niên tên gọi Trịnh sư đệ nghe thế vẻ mặt háo hức muốn lập tức lên động tay động chân một chút.

Nhưng người bụng phệ vội giơ tay ngăn lại. "Sư đệ không cần phải nóng vội cứ để lũ kiến hôi kia giúp chúng ta đi dò đường trước. Sau đó ra tay đoạt bảo cũng chưa muộn."

Nói thế nhưng nội tâm lão lại thầm hậm hực. "Người có muốn đi liều mạng thì cũng phải chờ tới lúc cha ngươi xuất hiện, bây giờ lỡ có gì ngoài ý muốn xảy ra với ngươi, Luyện Thực môn ta sao dám đứng ra chịu con thịnh nộ của một vị sư giả đây!"

"Đa tạ sư thúc chỉ dạy, là do sư đệ đã quá nóng vội." Tên Trịnh sư đệ cuối đầu lãnh giá, nhưng trong ánh mắt thì tỏ ra vẻ khinh thường, cho rằng người sư thúc này quá nhất gan làm sao đoạt bảo vật vào tay được.

Tuy vậy lão bụng phệ vẫn gật đầu hài lòng rồi phát tay ra hiệu với người sau lưng. "Ừm, các ngươi mau đi bố đại trận lưu giữ khí tức tất cả người ở trong khu vực này lại. Ngay cả một con nhặng một con ruồi cũng không được bỏ sót."

"Chúng đệ tử tuân lệnh!" Khoảng có bảy cái bóng đen cúi người đáp lại rồi lui vào bóng đêm.

...

"Nhất huynh nhìn xem, đó là...?" Trên không trung trống rỗng cách đó hai trăm dặm bỗng có tiếng truyền âm của một nam tử vọng ra.

"Ta cũng không rõ thất sắc hào quang đó là gì, cũng rất có thể là do bảo vật xuất thế nên mới tạo ra kỳ cảnh như vậy" Hình ảnh mờ như có như không của Nhất sư huynh đứng lơ lửng gần đó lác đác truyền âm đáp lại.

"Vậy huynh đệ ta cứ đứng nhìn để bảo vật rơi vào tay người khác sao?" Tên Lệnh sư đệ dò hỏi lại một câu.

"Lệnh sư đệ, chuyện này ra ngoài chủ đích chỉ là muốn tìm cho ra kẻ đã hãm hại tên đệ tử xấu số của ta, còn mấy chuyện này ta không có hứng thú. Đó là chưa nói không biết có bao nhiêu tiền bối Hoá Thần kỳ ở xung quanh đây đang nhìn hai người chúng ta chằm chằm, sư đệ đừng vì lòng tham nhất thời làm hoa mắt mà phải bỏ cả mạng."

"Nhất sư huynh yên tâm, ta không nỡ vứt bỏ tánh mạng của mình đi một cách vô lý như vậy đâu. Nhưng chúng ta cứ toạ sơn quang hồ đầu, nếu không có gì thì cứ như đi xem kịch, một khi có biến thì cứ dựa vào tình huống mà xem có thể thừa nước đục thả câu, biết đâu lần này câu được một con cá lớn cũng không chừng." Tên Lệnh sư đệ nháy mắt với sư huynh mình mà nói.

"Thôi được, nếu đệ đã nói vậy thì ta lưu lại đây thêm một lúc cũng không phải là không được." Nhất sư huynh cân nhắc một lúc lâu rồi mới động tâm nói.

...

Một cảnh như vậy có thể bắt gặp ở khắp mọi nơi trong vòng vạn km quanh đây, đâu đâu cũng là người, tu sĩ đệ giai có lên đến cả vài nghìn, tuy thế đa số chỉ vì tò mò đến để mở rộng tầm mắt. Còn cao giai tu sĩ nhắm vào bảo vật còn số lại rất ít, họ thường đi cùng nhau tụ thành nhóm năm nhóm ba, cũng có nhiều người là tán tu luôn đi đơn lẻ độc lai độc vãn. Nhưng ai nấy cũng đều âm thầm có tính toán riêng cho mình, trong khi ánh mắt thì không ngừng dõi theo nhất cử nhất động của luồng ánh sáng bảy màu ở ngay khu vực trung tâm.

Nhưng không ai hay biết ngay trên đầu họ ở ngoài không trung bao la, đang có một nhóm mười người khổng lồ cơ thể cao đến cả vài chục mét toàn thân mặc giáp thiết giáp đang lặng lẽ đứng chỉnh tề trong hàng ngũ mà chờ đợi lệnh.

Mỗi người đều được trang bị một loại giáp đặc biệt khác nhau, nhưng tổng thể nhìn chung thì có thể phân biệt thành hai loại khái giáp chính. Trong đó Có sáu thành viên từ bên ngoài bộ khái giáp của họ nhìn như làm từ giáp xác, lân phiến, hay vảy mọc sát trên da. Những người này ai nấy cơ bắp cuộn cuộn, trên đầu đều có mọc linh giác và sừng cong, thần sắc hung dữ nanh ác, ánh mắt vô cùng thêm khát huyết tính.

Loại thứ hai chỉ có bốn người trong mười người, thân hình có tứ chi hai tay hai chân nhìn như một con khổng lồ hình người đầu thú. Toàn thân là sắt thép băng lãnh ánh mắt điện tử vô cảm, gây cho người khác một ảo giác rung động như đang đứng trước các vị thần linh.

Vì ở trong không gian không có phân biệt phương hướng trên dưới và trước sau nên đội hình của mười người này nhìn qua có chút cổ quái.

Tất cả được chia làm hai hàng mỗi hàng năm người, đều quay mặt nhìn xuống đại lục. Hàng sau đứng lơ lửng cách hàng trước năm mươi mét và cao hơn một trăm mét. Như thế khi trong tình trạng phải bắt ngờ tác chiến sẽ bảo đảm không ai bị cản trở bởi tầm nhìn cũng như ảnh hưởng hành động của đồng đội.

"Soạt!" Không một dấu hiệu đột ngột có một bóng hình mờ ảo lúc có lúc không khó có thể nhìn rõ, nhưng vẫn có thể hình dung ra được đó là một người phụ nữ áo trắng ngọc khiết băng thanh miêng nhẹ cười tuy không giận mà uy hiện ra nhìn xuống chúng nhân.

"Nữ Vương!" Cả mười người cùng đặt tay lên ngực trái của mình còn chân phải thì khuyu xuống theo tư thế nửa quỳ nửa ngồi cung kính đồng thanh nói. Nhờ có lĩnh vực bao bọc lĩnh khí khu vực này lại nên tuy ở trong không gian nhưng âm thanh vẫn được truyền đi đến bóng người nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ngày Băng Tồi

Lam Từ, người nói đi "Nữ Vương ừm một tiếng rồi nhìn người đứng đầu đội có bộ giáp nhìn như một khối lõi đầu sói ra lệnh.

"Chúng thần bắt tài tôi nay vẫn chưa điều tra ra rõ được tình hình bên dưới, có thể nói nó vô cùng.. tà quái. Cả vùng chướng khí đen như một hắc động không gì không cắn nuốt, sinh vật, thực vật, và vật chất chứa năng lượng một khi đã vào thì sẽ không trở ra được. Cũng vì thế thần có thể nhận định đây không phải là trùng động hay hắc động do thể lực khác tập kích tạo ra. Vì hắc động ít nhất còn có thể dùng máy quét siêu xạ từ để tìm hiểu, nhưng đám khí này không một loại rada nào của bên ta có thể xuyên thấu qua." Giọng nói Lam Từ đầy biểu cảm cung kính từ trong Meka phát ra.

Ngưng một hồi lâu Tuyết Nữ Vương mới hỏi tiếp. "Hừm... Tình hình bên Xích Diêm từ vực thế nào?"

"Bẩm Nữ Vương, vẫn như cũ không có biến động gì." Lam Từ trả lời vô cùng ngắn gọn.

"Được rồi, các người tiếp tục giám sát khối khí đó chặt chẽ cho ta. Không có lệnh không ai được phép tự ý đi vào, trái lệnh... Nếu ai cả gan trái lệnh đi vào đó rồi thì các người cũng trả còn mạng để mà trở về lãnh phạt." Nói lạnh nhạt một câu rồi nàng ta liền biến mất không để lại một chút dấu tích.

"Haiz... Cũng may chỉ là đối diện với một cái hoá thân, nếu đứng trước bản thể của ngài không biết tìm ta có thật sẽ bị ánh mắt đó làm cho đóng băng như trong lõi đồn không." Lam Từ liếc nhìn ở dưới góc phải mắt mình thì thấy hình ảnh một tên đàn em đầu đồ bên dưới có thêm hàng chữ danh tự 'Khí' đang lao thảo trong kênh mặt thoại của bốn người.

"Nói thế mới biết đội trưởng chúng ta cù ra sao. Nhìn sáu thằng quái thú kia kìa, đến cả thờ cũng không dám thờ." Lần này trong đầu Lam Từ màn hình lại chèn lên trên thêm hình ảnh một gã buộc tóc dài râu ria lồm chồm trong miệng gậm lấy hai ống thép thuốc lá, bên dưới có dòng chữ 'Gà', đang phì phò đầy khói trắng nói.

"Haha..." Cả đám bốn người phì cười.

Lam Từ quay qua nhìn tên nhân tộc cuối cùng trong đội, trong não hắn liền hiện thêm ra một khung thông tin vô cùng chi tiết về bộ giáp meka của người trước mắt, bên trên ô thông tin còn đính kèm một tấm hình của một cậu bé đầu trọc khoản bảy tám tuổi. "Chuột này! Em có làm sao không đấy? Không phải đang coi phim xx?"

"Hả...Kh...ông, không...hề có! Đừng có đùa...như thế" Cậu bé Chuột bối rối lắc đầu vung tay quây quẫy từ chối.

"Không? Sao mặt lại đỏ như ớt khi thế kia?" Lam Từ tò vè khó hiểu nói.

"Đội trưởng, mong em không hề đồ! Không tin em vạch ra cho anh xem!" Tên tóc đỏ biệt hiệu Khi nhảy dựng lên phân bua.

"Hắc hắc, thôi đi Khi, đừng thất đức quá, nếu làm ta nôn ra hết ở trong đây thì thật là một ác mộng." Tên buột tóc được gọi là Gà kinh hoàng la toán cả lên.

"Thằng ngọc, anh mày nói là giống loài khí thật, chú mày muốn biến thành khí thật àh." Lam Từ phát tay bỏ qua rồi lại nhìn Chuột nói tiếp. "Nhưng nếu quả thật như thế thì Chuột lại là người cừ nhất ở trong đội rồi nhì"

"Kaka...hắc hắc..."

"Đứng đứng... Anh đây cũng phải báỉ phục tiểu đệ rồi àh nha. Nhớ khi xưa bằng lứa tuổi của chú, anh đây chỉ biết tu luyện khô khan luôn giữ mình trong sạch"

Cả ba đang bỏ càng ra cười thì một tên mặt trâu trong sáu tên quái thú mở miệng ồ ồ nói. "Đội trưởng, người nhìn!"

Lam Từ liền thu lại vẻ cười cợt, liếc mắt nhìn theo hướng ngón tay thô kệch đen sì của tên trâu điên đang chỉ. Hình ảnh bên dưới lập tức không ngừng

được phóng to lên trong đầu, nháy mắt hắn đã thấy ngay chính giữa đám chướng khí đen chột có vài tia sáng lấp lờ bảy màu, như một vì sao lẻ loi giữa đêm tối.

...

Đồng thời lúc này khu vực ở bên ngoài hắc khí, trên không hay dưới đất đang nổ ra có hơn mười mấy trận đấu pháp, tiếng nổ kinh thiên liên tục vang vọng cả một góc trời.

“Tất cả dứt hết cho ta.” Bỗng một tiếng rống chấn động thương khung khiến tâm thần những tên đang đỏ mắt chém giết bên dưới phải bừng tỉnh. Nếu là tồn tại Nguyên Anh kỳ thì đầu óc chỉ hơi chấn động một chút rồi khôi phục như cũ, nhưng còn những tên có tu vi Kim Đan trở xuống linh lực trong nội thể bị tán loạn như ngựa thoát cương, mất đi không chế nhao nhao té bỏ nhau xuống đất, nhẹ thì mắc phải cành cây chỉ gãy tay gãy chân, nặng thì rớt xuống vực sâu phải chịu cảnh thịt nát xương tan.

“Thất Sát Hổ Vương-Tây Kiệt Môn ở đây, mấy tên gia hỏa các ngươi khôn hồn thì dứt hết cho ta.” Lại là cái giọng oang oang lúc này, một lần nữa được phát ra từ một lão tử trông độ vừa vào ngũ tuần. Phía sau lão còn một người trung niên vận hoàng bào nho nhã lễ độ, ánh mắt ngưng tụ để làm người khác kinh sợ.

“Tây Kiệt môn đến rồi, chúng ta đi.”

"Thất Sát Hổ Vương Hợp Thân lão quái, phía sau lão còn một vị cao nhân nữa thì phải?"

"Là chân nhân Hoá Thần kỳ, chán sống thì các ngươi cứ ở lại ta đi trước."

Chúng tu sĩ sợ hãi lũ lượt kéo nhau bỏ đi, không đầy nửa phút cả rừng người đã chạy mất hút sau rặng núi phía xa, để lại một bầu không khí nặng trĩu với mùi máu tanh vẫn còn luẩn quẩn đâu đây.

"Tên bụng phê Lương Tư Quần, người thân là địa chủ đã đến từ lâu sao không dám ra gặp mặt ta?" Người trung niên từ áo vàng kia đột ngột mở miệng nói một câu không đầu không đuôi.

"Hắc hắc, Một con chim nhỏ nhỏ như ngươi cũng đáng sao? Không có gì làm lại chạy ra đây thả tên Cầu Vương kia đi sửa bảy làm hồng việc của ta." Tên sư thúc và sư đệ phe Luyện Thực phái cũng đã xuất hiện.

"Công phu thả rắm tứ phương của Tư Quần người càng lúc càng lợi hại ah, ta ở tận đông bắc cũng không thoát được." Một nam tử áo đen vô thanh vô tức hiện hiện ra ngay chính giữa hai bên, chẳng hề ai trong mắt ngừng cuồng nói.

"Lý Tuân! Khi nào ma giáo các ngươi có quyền lên tiếng ở đây? Muốn hủy bỏ hiệp ước sao? Nhận Ứng người còn không mau cùng ta phát lệnh triệu tập mọi người đến vây tên ma đầu này lại."

"Kaka... Các ngươi muốn ý đồng người thế mạnh mà khinh kẻ yếu àh, nhìn cái này là cái gì. Các ngươi muốn tập hợp liên minh, thì ta cũng sẽ gọi đồng đạo của ta tới. Có điều... Tới lúc đó là bên nào sẽ chiếm được bảo vật cũng khó nói, ngay cả là liên minh các ngươi lấy bảo vật vào tay. Đến khi phân chia ra thì... Hắc hắc ta không nói thì các ngươi cũng hiểu." Lý Tuân vừa cầm một lệnh bài trong tay tung lên tung xuống vừa hống hách cười.

Bốn người Nhận Ứng và Tư Quần vốn đang định kích hoạt pháp thuật triệu tập liên minh thì không khỏi phải dừng lại liếc nhìn nhau, dù Lý Tuân chưa nói rõ ràng gì cả nhưng ai cũng đều ngầm hiểu ý tứ của hắn. Tuy vậy bên ngoài thì vẫn giả bộ ngu ngơ hỏi lại. "Ngươi muốn nói gì thì nói ra hết đi, đừng có áp a áp ứng như vậy thiếu nữ thế"

"Kaka... Bảo vật thì hiếm nhưng người thì lại đông, vì sao phải đem bảo vật tặng những tên chỉ ngồi mát ăn bát vàng kia. Nếu chỉ có ba phe chúng ta ở đây, sao không thử hợp lực một lần, phân định rõ ràng trước. Một khi tìm được cổ bảo rồi chia làm ba phần mỗi bên một phần. Như vậy không những tránh tổn hại hoà khí, mà còn được bảo vật vào tay. Hai người nghĩ sao?"

Thật sự thì bọn người Tư quần cũng không muốn làm lớn mọi chuyện ra, vì như thế thì phần lợi ích của mình sẽ bị chia nhỏ chẳng còn được bao nhiêu. Có khi còn bị tiền mất tật mang mà không thu về được một khối tinh thạch.

Nhưng đối phương là tồn tại Hoá Thần Trung kỳ, mà trong khi bọn họ chỉ có Tư Quần và Nhân Ứng là Hoá Thần sơ kỳ cộng hai tên tiểu bối Hợp Thân kỳ thì chả được gì. Một khi xảy ra đại chiến cơ hội bọn họ nắm được phần thắng chẳng có là bao, nên vẫn còn phân vân. Còn về việc thân phận ma tu của Lý Tuân thì chẳng ai thèm để ý tới, đến cấp bậc này trong mắt họ chỉ có đặc lợi ích lên hàng đầu, còn cái gì trừ ma vệ đạo đều là lời nói sáo rỗng không đáng một xu.

Sau một hồi truyền âm trao đổi với nhau Nhận Ứng mới đứng ra thay mặt mở miệng. "Ma đạo các ngươi miệng nói mà lòng không thành thật, người tính để hai con chuột nhắt kia vào chia phần với chúng ta àh?"

“Haha... là hai tên Cổ Tinh giáo kia? Chỉ là hai cái xác khôn hồn thì chia chác gì được nữa.” Lý Tuân gáp dài bằng quơ phẩy tay áo một cái rồi nói.

Tức thì phía gốc đông bắc giữa hư không có hai bóng đen hiện ra chia làm hai đường xé gió kích bắn đi nhanh như chớp giật.

Nhưng chưa đi được bao xa đã bị một bàn tay to lớn đen sì do ma khí kết tụ từ hư không hiện ra đánh cả hai bay ngược trở lại. Chưa hết, nó đảo một vòng rồi lấy thế lôi đình như vạn quân áp đảo mà đánh xuống hai bóng đen đang lúc trọng thương.

Vô cùng kinh hãi, hai người Nhất sư huynh và Lệnh sư đệ vội vàng tung hết pháp bảo và thần thông của mình ra, chỉ cầu mong đổi lấy được một đường sinh cơ.

Lý Tuân thấy thế chỉ hừ một tiếng, lập tức đem khí thể Hóa Thần Kỳ của mình mà áp bức xuống, làm linh lực trong nội thể của hai sư huynh đệ Cổ Tinh ngưng trệ một thân thần thông không bộc phát ra được bao nhiêu uy lực. Hệ quả đã bị bàn tay ma khí dễ dàng bỏ một chương lún xuống mặt đất đánh tan thân thể và Nguyên Anh trong đan điền đi.

Hai người Nhạn Ưng và Tư Quân đứng nhìn mà thâm rúng động liên hồi, nên biết cả hai anh em họ Nhất và họ Lệnh cùng là Hợp Thần kỳ đỉnh giai tồn tại. Có thể chỉ cần giờ tay nhắc chân là đã diệt sát được họ thì đầu phải là chuyện đùa, ít nhất thì Nhạn Ưng và Tư Quân biết mình không thể làm nhẹ nhàng như vậy được.

"Hai người đã không còn thắc mắc gì chứ, hãy mau cho ta một lời quyết định." Lý Tuân trong bảo đên bay pháp phối đứng lơ lửng giữa không trung như ma như quỷ không thèm nhìn hai đồng thịt nát ở dưới một lần nói.

"Nếu chúng ta đồng ý hợp tác thì khi lấy được bảo vật phải được chia làm 6:4." Tư Quân cười hehe gật đầu nói.

"Hắc hắc... Đương nhiên là phải vậy, bảo khố sẽ chia theo 6:4. Ta sáu các ngươi bốn." Lý Tuân nhìn tên bụng phệ như thằng đàn cười lớn nói.

"Ngươi..." Tư Quân giận đỏ mắt nhưng không nói được gì.

"Mới có tí thực lực mà đã tự cao tự đại." Đúng lúc này tên Trịnh thiếu niên lại phán một câu làm ai nấy đều phải giật cả mình.

"Tiểu tử ngươi vừa nói cái gì?" Lý Tuân có chút không dám tin vào tai mình nữa, cho rằng mình đã nghe lầm nên hỏi lại.

"Ta nói là ngươi mới chỉ là một tên Hóa Thần kỳ nho nhỏ mà đã dám hống hách đi thả rắm khắp nơi." Tên Trịnh thiếu niên vừa nói vừa bịt mũi phun nước miếng phún phụt như đã ngửi phải cái gì khó chịu lắm vậy.

Lý Tuân dù tài cao gan lớn không để ai trong mắt, nhưng tu luyện đến mức này thì chẳng có mấy ai là kẻ không có đầu óc cả. Dù đang vô cùng giận dữ nhưng hắn vẫn bình tĩnh nhìn tên bụng phệ nói. "Tư Quân ngươi thật may mắn dạy dỗ ra một tên đồ đệ thật có khí phách đấy, chắc hẳn phải có tên tuổi đại danh gì chứ hả."

"Kaka... Lý huynh ngươi nói không đúng rồi, ta nào dám trèo cao như thế." Tư Quân cười giễu nói.

"Ta không ngại nói cho ngươi biết. Người ta gọi ta là Trịnh thiếu gia" Tên thiếu niên hất mặt lên trời nói.

Cả ba người Nhạn Ưng, Thất Sát, Lý Tuân đang chú mục lắng nghe thì không khỏi trợn ngược trông mắc lên. "Cái gì đây? Có làm không vậy, đó cũng mang ra gọi là đại danh sao?"

"Haha... Mới nghe tới danh hiệu của ta thì đã sợ rồi sao?" Tên họ Trịnh khoái chí cười híp mắt.

"Hắc hắc... Bụng phệ, hôm nay ta nhất quyết phải thay ngươi dạy tên đồ tử đầu óc có vấn đề này mới được." Nghe thế Lý Tuân không còn kiên dè gì nữa liền muốn ra tay giết người.

Đúng lúc này Nhạn Ưng vốn đang ngẩn ngơ thì trong đầu chợt loé lên nhớ ra điều gì đó liền kinh hô. "Trịnh thiếu gia? Phụ Thân ngươi là Trịnh đại nhân Cang Thương Thần?"

"Đúng thế! Ngươi nhìn vậy mà lại sáng dạ hơn tên cuồng nhân này." Trịnh thiếu gia gật gật nói phải.

Lý Tuân không biết Cang Thương Thần ai, nhưng kể được xưng thần thì chỉ có Phân Thần kỳ sử giả trở lên mới đủ tư cách được gọi như vậy. Xem ra lần này hắn đã gây ra họa lớn, tên khốn khiếp Tư Quân kia lại một mực đứng một bên nhìn xem kịch, cũng may sự việc chưa đi quá đà vẫn còn cơ hội.

Lý Tuân hậm hực liếc nhìn tên bụng phệ một cái nhưng sau đó liền cười hoà nói. "Trịnh thiếu gia quả nhiên phong tư hơn người khiến người khác khó nhận ra, họ Lý ta thật là có mắt không trông. Lần này bảo khố lấy về chánh bảo nhất định sẽ dâng lên phụ thân ngươi, phần còn lại của tại hạ sẽ nhượng lại cho thiếu gia hết, coi như là chút lòng thành của Lý Tuân ta"

"Ừ, phải thế chứ. Lý Tuân ngươi nhìn kĩ cũng dễ thương đấy, để ta nói với phụ thân đem ngươi về làm thị vệ gác cửa cho ta." Trịnh thiếu gia mát lòng vui vẻ nhìn người trước mặt nói.

Nghe thế Lý Tuân vẫn đang cười nịnh thì cả người như hoá thành đá, một đời tiêu sái phong lưu của hắn cứ thế là đi tong.

"Chúc mừng Trịnh thiếu gia, chúc mừng Lý thị vệ dễ thương" Ba người Tư Quân cuối người bấm bụng nịnh cười nói.

"Haha... Tự hợp đồng đủ thế này thật là hiếm thấy, Lý Tuân ngươi thật là có điểm phúc ah. Khiến họ Doanh ta cảm thấy ghen tị không thôi." Một lão ông bạch y râu tóc trắng xoá nhìn như tiên nhân xuất phàm cùng hai người nữa đạp một con linh quy to lớn đi tới.

Một người đứng kề bên Doanh lão có khoác thanh bào lưng đeo kiếm hiên ngang lăm lăm ánh mắt bén nhọn nhìn chúng nhân, đây chính là Thiên Kiếm Lạc Thiên Thành sư phụ Phạm Thế Tiến.

Người nữ còn lại là Thục Uyên vận tử y ngoan ngoãn đứng sau lưng Doanh lão. Nàng cùng sư phụ đi dự hội đàm đạo ở Thanh Trung Kiếm Nôm, nhưng không được bao lâu lại được tin Phạm Thế Tiến mất tích trong Hồng Hoang thế là ba người vội vã lên đường tiến vào khu rừng nguyên sinh lãnh thổ của yêu thú. Khi đi ngang qua Cana quốc thì được tin có dị ma đầu xuất thế ở ngọn Tiềm Phong nên đổi hướng tới đây.

"Hội ngộ mọi người ở đây thật là phúc phận của tại hạ, chẳng hay đây là Trịnh công tử mà mọi người vẫn hay thường đồn đãi." Thiên Kiếm dùng giọng đều đều nhìn mọi người nói.

"Sao? Mọi người thường hay đồn đại gì về ta sao?" Tên Trịnh thiếu gia hiếu kỳ nói.

"Đúng thế, đại danh thiếu gia được ca tụng không những ở tu tiên giới mà còn ở trong lòng con dân của đại lục nữa. Họ nói công tử yêu ‘chính’ như thân ghét ‘tà’ như thù, không tiếc mình diệt ma vệ đạo luôn là gương mẫu xứng đáng để tất cả tu sĩ học tập theo" Thiên Kiếm khiêm tốn nhưng vô cùng hùng hồn nói.

Những tên cáo già ở đây nghe mà không khỏi lạnh sống lưng, cùng thầm nghĩ quả là một chiêu âm độc. Bề ngoài nghe như Lạc Thiên Thành đang không biết xấu hổ hạ người võ mông ngựa tên thiếu niên kia, nhưng thật ra là lão đang gieo mầm mống chính đạo vào đầu tên trẻ người non dạ này. Nếu không có gì thì thôi nhưng một khi cái ý nghĩ đứng về ánh sáng này nảy mầm, thì nó sẽ ăn sâu vào tiềm thức của tên họ Trịnh này, vô cùng bất lợi cho phe ma đạo và nhất là Lý Tuấn. Với chỉ vài lời vô tình đã lôi kéo được một đồng minh thì việc lão mất mặt ở đây thì chẳng có đáng là gì.

"Ồ..." Thục Uyên vốn vẫn một mực giữ yên lặng đột nhiên thất thố la lên một tiếng.

Bảy người còn lại lấy làm kỳ lạ liếc nhìn theo hướng ánh mắt của nàng thì cùng kinh hô vô cùng sợ hãi.

Trong vùng chướng khí đen đặc, vệt sáng thất thái thần quang vốn lẽ loi chap chòn như ngọn lửa leo lét trước gió có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào, thì giờ phút này đã cháy bùng toả sáng như vì một vì sao giữa đêm đen.

Ngôi sao đó mỗi lúc một đốt sáng chói mắt hơn như muốn xua tan toàn bộ bóng tối xung quanh, rồi đột ngột lại tắt ngấm. Giấy phút này thế gian như hoàn toàn bị chìm vào chướng khí bóng đêm của cõi chết.

Tìm của mười người ngoài không gian đang chú mục quan sát từ đầu tới giờ cũng đã ngừng đập theo, ngay cả thở cũng quên mất, thế giới như hoàn toàn chìm sâu trong hắc ám. Để ngay sau đó là một cột sáng trắng chói mắt vương thẳng lên trời cao, xét toạc tầng tầng mây đen, tiếp tục bắn vào vũ trụ bao la vô cùng vô tận.

...

Huy Tân khi mở mắt ra một lần nữa thì chỉ thấy thân mình bị bao bọc trong vô vàn ánh sáng, mắt đau buốt không thể mở ra được. Tay hần quờ quạng khắp mặt tảng đá riêu xung quanh nhưng không tìm thấy Julian đâu nữa. Trống ngực đập liên hồi, miệng kêu gào tên nàng không thôi.

"Ồ đây..." Một tiếng hát ngân dài lúc có lúc không như đang được phát ra từ dưới đáy biển sâu truyền đến.

Dù không thể định hướng bằng mắt hay niệm lực, Huy Tân vẫn cảm giác được tựa như mình không còn ở trên đỉnh Tiềm Phong nữa. Chỉ có thể cuồng loạn mò mẫm trong mù loà, hần vô ý đập phải cây gai rồi vấp ngã té nhào vài vòng, đầu đập đến bể trán ra, cũng may não không có thương tổn gì nặng.

"Ồ đây..." Lần này Huy Tân có thể chắc chắn là Julian, nghe giọng nàng hần nhẹ cả người, cười ngu ngơ bò tới.

"Anh..." Julian ngắt đoạn như đang phân vân lựa chọn lời nói. "Người không sao chứ?"

"Hà hà... Không sao, em biết thân thể anh chai lì như thế nào rồi mà, chút trầy xước này nhằm nhò gì." Huy Tân cố mở mắt ngược đầu lơ mơ có thể thấy trên cao Julian vẫn đang khoát cái áo trắng hần mặc cho nàng.

"Để ta giúp ngươi một tay." Julian nói rồi nhẹ thổi một hơi vào Huy Tân, không có ánh sáng hay chấn động gì ghê gớm như trong tưởng tượng. Nhưng vết thương trên người hần đã bắt đầu khép miệng lại dùng tốc độ mắt thường có thể thấy, phút chốc đã lành lặn lại như mới.

"Cảm ơn em!" Huy Tân cảm thấy cả người như được tắm gió xuân cực kỳ thoải mái.

Khi này chú tâm nhìn kĩ Huy Tân mới phát hiện sau lưng Julian còn có hai đoàn ánh sáng một xanh một đỏ.

"Thánh Nữ, đã đến giờ, không nhanh lên nhip thông đạo sẽ đóng." Một vầng sáng tròn xanh lục ở phía sau Julian phán ra những âm điệu kì lạ mà thân thuộc, đây là một loại ngôn ngữ kì bí Huy Tân không nhận ra, trong truyền thừa cũng không có, nhưng khi lọt vào tai thì hần tự động hiểu được ý nghĩa của nó ngay.

"Ta hiểu, chỉ thêm một chút nữa thôi." Nói rồi Julian hạ người đáp xuống, chân trần đạp thảm riêu xanh bước đến trước Huy Tân.

Nàng khẽ quơ tay nhẹ lập tức có tầng một không gian cách biệt với bên ngoài được tạo ra, rồi cúi người hôn nhẹ lên trán hần thỏ thẻ. "Tạm biệt, em sẽ chờ anh!"

Nói rồi nàng lại tan biến quay về chỗ cũ gặt đầu với hai đoàn ánh sáng kia.

"Lên đường thôi." Đoàn ánh sáng đỏ nói.

Huy Tân đầu óc trống rỗng không thể suy nghĩ được gì nhiều, mọi chuyện diễn ra quá sức tưởng của hắn. Cứ như nơi đây là một thế giới khác không tuân theo một qui luật nào của vũ trụ cả. Nhưng tất cả những cái này giờ đây không còn quan trọng nữa, hắn chỉ muốn biết làm cách nào để có thể giữ nàng ở lại đây với hắn. "Khoan đã, các ngươi là ai? Thuộc phường chó má nào lại đến đây gây sự? Tại sao lại buộc nàng phải rời..."

Miệng hắn mới nói được đến đây thì bị đông cứng lại, không chỉ thế người hắn cũng không thể nhúc nhích dù chỉ một phân. Ánh mắt Huy Tân chú mục đến cây cỏ, bụi cát, không khí, vòng chướng khí xung quanh tất cả đều dừng đứng lại.

Huy Tân không biết thời khắc này không chỉ có hắn mà toàn thể sinh vật, thực vật, thái dương hệ ngoài không gian tất cả cũng đã cùng ngừng chuyển động.

Từ quang sáng đỏ như là sắt khí đã bị thu liễm đến cực đỉnh tựa như vật chất mà thành, có một bóng người toàn thân huyết giáp chói lọi bước ra, quay lại đối mặt với Huy Tân gầm hét. "Phường chó má nào? Một cái hạ cấp sinh mạng như ngươi ngay cả một con vi khuẩn cũng không bằng mà dám nói thế với ta? Biến đi!"

Thánh Nữ nhìn người có thân hình đỏ như máu đang muốn hạ tay xuống thì cắn môi định lên tiếng can ngăn thì...

"Huyết Tử vệ, nếu hắn ngay cả một vi khuẩn cũng không bằng. Vậy lời nói của một vi khuẩn đáng để Thánh vệ phải bận tâm sao?" Bóng có một giọng nói mềm mại như lụa điệu ngọt như đường mật rót vào tai, chỉ một câu văn đậm phong khinh như không có gì đặc biệt lại khiến con người Huyết Tử vệ mở to ra như đang nghe được một điều gì vô cùng kinh tâm động phách.

Thấy thế Thánh Nữ và quang sáng xanh chỉ đứng im lặng chờ đợi, không hỏi thúc đi vội nữa.

Cả vũ trụ tiếp tục ngưng hoạt động như đã hoàn toàn bị đóng băng phong bế lại, bất kể là sinh vật hay tồn tại nào cũng không thể phản kháng lại. Không biết thời gian trôi qua được bao lâu, có thể chỉ là vài giây có thể vài năm và cũng có thể đã là vài tỷ năm đã trôi qua, chợt có một cái thờ dài như đến từ vạn thu trước truyền đến phá tan vô thượng pháp thuật [Không Gian Đóng Băng] đi.

"Đạ tạ Thanh Tử vệ đã chỉ điểm giúp, nhờ vậy Huyết tử vệ ta ngộ ra chướng ngại tâm cảnh của mình ở đâu, nếu không kiếp này sợ là sẽ mãi trầm luân trong sương mù không thoát ra được." Người màu đỏ kia mở mắt âm âm nói với đoàn sáng xanh.

"Vi ngươi mà chúng ta lỡ mất thời gian thông đạo mở ra, nên trên đường về phải làm phiền ngươi phá giới giúp chúng ta rồi."

"Chuyện nhỏ, không thành vấn đề. Đã lâu không vận động gân cốt, cứ để ta hiển lộ thân uy một chút cũng tốt." Người máu đỏ ngực cam đoan rồi tính quay người bỏ đi, khi liếc nhìn qua chỗ Huy Tân thì chợt dừng lại nhăn mày suy nghĩ.

"Đón ngộ lần này cũng có công của ngươi, ta là tồn tại công bằng xưa nay không thích thiếu nợ ai, nên sẽ tặng ngươi một hộ mệnh ấn ký coi như là để đáp trả, không ai nợ ai" Nói xong người đó liền điểm một chỉ lên trán Huy Tân, lưu lại một ký hiệu có nhiều đường cong màu vàng như một bông hoa ở ngay giữa mi tâm, rồi chìm lặng vào da biến mất.

"Ta thay mặt hân hạ tạ Huyết Tử vệ!" Thánh Nữ hạ người thật tâm nói.

"Chỉ là chuyện vặt Thánh Nữ không cần phải làm vậy" Người máu khoát tay ngăn lại rồi hoá thành đoàn ánh sáng đỏ cắt ngang mở ra một khe hở ở ngay giữa không gian tạo thành một thông đạo nhỏ để hai người kia bước vào.

Julian quay người dùng ánh mắt chất chứa vô tận cảm xúc nhìn người thiếu niên đang nằm bất tỉnh trên đất ở đằng xa lần cuối, mà cổ nghẹn đắng không nói được gì chỉ cảm chừng lệ rồi bỏ đi.

Khi khe không gian khép lại một lần nữa thì hình ảnh của ba người cũng vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này. Để lại giữa các tộc đàn một trận oanh động lớn nhất từng có từ cổ chí kim.

Trong tương lai không xa khi nói về lịch sử vũ trụ người ta sẽ được biết về ngày này với một cái tên Ngày Băng Tối. Vì trong ngày này không những toàn bộ vũ trụ bị đóng băng suốt 36 tiếng, mà còn là ngày khai mở cho một vũ trụ chi chiến mới kéo dài suốt bao kỷ nguyên với cái tên là chiến dịch Hoại Linh.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Vô Định

Trước đó 36 tiếng...

"Chuột hãy mau truyền tải hình ảnh hiện thời về thánh điện, cố thiếp lập kết nối tạm thời với Nữ Vương. Đuôi Gà dùng rada quét tỉ mỉ tình hình bên dưới, ta muốn biết rõ nguồn năng lượng đó là gì, nó từ đâu đến, và cái gì đã kích hoạt nó. Khi ở lại bảo vệ Chuột và Đuôi Gà. Còn lại sáu Trâu Thần chiến sĩ

theo ta xuống khảo sát tình hình, triển khai đội hình phòng ngự sẵn sàng tác chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào." Lam Từ không chần chừ vô cùng lão luyện liền một mạch ban bố các mệnh lệnh đi xuống.

Các đội viên cùng nhau hét một tiếng rõ rồi nghiêm chỉnh đi thi hành mệnh lệnh mà mình đã được giao.

Lam Từ không dừng lại để kiểm tra hành động của mọi người có đúng ý mình không mà đã trực tiếp điều khiển meka B-8 đầu sói màu bạc của mình lao đi xuống dưới, theo sát phía sau là sáu đầu trâu thân mình đầy giáp xác màu xám cứng rắn vô bì không thua kém gì huyền thiết tinh luyện. Như đã có phối hợp từ trước, khi bắt đầu tiến vào bầu khí quyển đội trinh sát bảy người Lam Từ, mỗi người cùng triệu hồi ra một cái khiên hình tròn rồi áp sát thân mình vào phía sau khiên mà phóng đi.

Như bảy ngôi sao băng rực lửa bắn xẹt trên bầu trời không ngừng tiếp cận với đại lục. Khi chỉ còn cách mặt đất khoảng mười km, Lam Từ bắt đầu ra dấu đáp xuống với sáu đầu yêu quái kia rồi mới đặt bàn tay lên khiên không ngừng truyền linh lực vào.

Trên bề mặt bóng loáng phía bên kia của khiên đang bị lửa nung nóng đỏ chói thì có chín cái lỗ nhỏ từ đó phun ra chín cột hào quang chói mắt đầy ngược nhanh chóng giảm thể rơi lại, nếu nhìn kĩ có thể thấy trong chín vệt sáng này có vô số các hạt điện tích li ti được cùng bắn ra.

Đây chính là Phong Tích Động Cơ đẩy (Ion Thruster) rất được thông dụng trong vũ trụ, nó dùng phong, hỏa và lôi linh lực để tạo ra các hạt ion có điện tích trái ngược mà sinh ra lực đẩy. Chín luồng sáng ion đó chợt phun chợt ngưng vài lần thì đã hoàn toàn triệt tiêu hết lực rơi.

Lam Từ điều khiển meka tung mình lộn một vòng trên không rồi nhẹ nhàng đáp xuống. Thu cái khiên vào trữ vật không gian, Lam Từ nhìn ngó xung quanh thấy sáu đầu trâu thân dù không có hành động nhẹ nhàng tiêu sái như hân tuy vậy cũng đã an toàn đi tới, hân mới gạt đầu ra hiệu để họ chia nhau ra bao vây khu vực rộng lớn này lại.

Trên tay mỗi chiến sĩ đầu trâu là một cây chùy dài kỳ dị có hai đầu nhọn hoắt lấp lánh đầy những thần văn. Khi đã tiến vào vị trí đã được chỉ định, cả sáu người cùng truyền âm hô một tiếng rồi đồng đều vận sức cắm vật cầm trong tay thật mạnh xuống đất.

Mặt đất bỗng không ngừng rung chuyển, cây chùy vốn nằm sâu dưới đất như một mầm non mọc cao lên, chớp mắt đã đạt tới hàng trăm mét rồi cùng toả ra hào quang vạn trượng, đan chéo với nhau thành một lớp màng năng lượng mỏng màu đỏ có kết cấu từ vô số hình lục giác hợp lại nhìn như tổ ong úp chụp xuống.

Đại trận đã được kích phát thành công, nhưng sáu tên chiến sĩ kia tay vẫn không rời cây cột to lớn, linh lực trong người thất thoát như nước thác liên miên đổ vào cây cột trước mặt.

Trong khi đó ở bên kia, Lam Từ như ma quỷ lảng lảng hiện thân ra trước mắt chúng nhân, từ trên cao liếc nhìn tám người Lạc Thiên Thành như đang nhìn tám con kiến cũng không khác nhau âm âm nói. "Việc ở đây đã có thánh điện lo, các người không cần quản. Từ đầu đến thì hãy về đó đi."

Bọn người Tư Quân và Lý Tuấn được chứng kiến hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác miệng lưỡi cứng đờ ra không thể nói được gì. Riêng Thiên Kiếm Lạc Thiên Thành có tu vi Hoá Thần hậu Kỳ cao nhất ở đây đứng trước một chuyện kinh tâm động phách như thế này, cũng chỉ qua thời gian mấy cái hô hấp đã hoàn hồn trở lại họ lớn. "Xin tuân mệnh, sứ giả..."

Bảy người lão Doanh và Tư Quân còn lại cũng chợt tỉnh ngộ vội vịn cuối người vâng dạ liền hỏi không thôi.

"Sứ giả đại nhân, không...không biết... bên kia...?"

"Không cần phải nói!" Lam Từ giờ bàn tay thép to dùng cắt lời Lạc Thiên Thành. "Đây không phải là chuyện các ngươi có thể biết được, mau biến khỏi chỗ này khi ta còn chưa thay đổi chủ ý."

"Chúng tiểu bối sẽ rời đi ngay, đại nhân ngài đừng bận tâm." Lão Doanh vội cướp lời rồi không dám nói nhiều thậm chí truyền âm cũng không chỉ đánh mất ra hiệu với Thiên Kiếm ngầm có ý dừng nhiều chuyện nữa chuẩn thôi.

Lạc Thiên Thành cũng là người biết tiến thủ nên gạt đầu nhẹ cái rồi xoay người đạp con rùa dưới chân cùng hai thầy trò Doanh lão bỏ đi. Ngay sau đó không bao lâu năm người Tư Quân và Lý Tuấn cũng lục đục tách ra ai đi đường nấy.

Bất quá họ chưa đi được bao lâu thì vùng chướng khí lại có dị động, vốn cả ngọn núi Tiềm Phong bị che khuất thì nay đã lộ diện ra. Tất cả hắc khí và dây ánh sáng bảy màu đã cùng nhau biến mất không để lại một chút dấu vết nào.

"Soạt!" Một thân ảnh nữ nhân áo trắng như tuyết do linh khí tụ lại hiện ra liếc mắt đánh giá tình xung quanh một chút rồi lạnh lùng nói. "Lam Từ, chuyện gì đã xảy ra ở đây?"

"Bẩm Nữ Vương, hạ thần cũng... không rõ nữa. Trước đây một khắc mọi thứ vẫn còn ở đây và đã bị chúng thần lập đại trận Cách Diện phong bế lại, nhưng chỉ một giây kế tiếp sau đó đã trống rỗng, như hoàn toàn biến mất vậy. Hạ thần quả thật chưa bao giờ nghe hay thấy việc nào lạ kỳ như thế này. Nữ Vương ngài nhìn, đại trận của chúng ta vẫn còn nguyên vẹn không may mắn tổn hại, tuy vậy..." Lam Từ vừa nửa quí một chân vừa cân nhắc lời nói cố gắng báo cáo lại tình hình một cách ngắn gọn và rõ ràng nhất.

Bên kia đám người Lạc Thiên Thành thì chỉ thấy đằng xa trong một vùng sương trắng vị sứ giả đầy uy nghiêm kia đang khụy chân nói chuyện với một người nào đó mà họ không tài nhìn rõ khuôn mặt được.

Tuyết Nữ Vương cười châm biếm. "Ngươi đang nói với ta là cả đám chướng khí đó đã tự động thuận di đi mất? Ngươi có hiểu điều mình đang nói có ý

nghĩa gì không? Cả vũ trụ này không có cái gọi là thuận đi hay vận chuyển tức thời gì cả, có thì cũng chỉ tồn tại trong tiểu thuyết phim ảnh viễn tưởng mà..." Đúng lúc này, khi Nữ Vương chưa kịp dứt lời thì không gian xung quanh đã bị đông kết hết lại. Dù bà ta có hoảng hốt giãy giụa như thế nào cũng không thoát ra được.

Cùng lúc đó khi bị đông băng thì vũ trụ cũng đang dần lệch khỏi quỹ đạo vận hành vốn có của mình, nó không ngừng tiến gần và tiếp cận với giao diện của một vũ trụ khác.

...

"Hihi... Chị thấy Shoje anh dũng không, sau này em cũng sẽ lớn lên trở thành người đẹp trai và hào hùng như vậy!"

"Được rồi, đừng coi phim nữa mau ăn hết cái bánh cà rốt rồi uống thuốc cha em mới đem về đi, không thì chẳng được ra ngoài chơi đâu..."

"Mấy đứa con trai trong lớp thật cù lần, em trả ưa đứa nào cả. Chúng không vì mụn tài khoản thì cũng vì game nên mới nói chuyện với em. Chúng tưởng là em ngu chặc?"

"Mấy đứa con gái thế nào? Chắc nhiều cô để ý em lắm nhĩ?"

"Nhắc tới chỉ bức mình, đám con gái toàn là công chúa tiểu thư mắt luôn để trên chân nên đâu nhìn thấy được vẻ đẹp kiều mị của em"

"Hihi... Em học đâu ra mấy cái câu khiêm tốn quá vậy?"

"Chị coi nè, đây là phi thuyền Hồng Ưng cấp C-9 đó, ngày mai em sẽ làm cho đám tiểu thư kia phải lác mắt hết mới được."

"Được rồi đừng chạy vòng vòng nữa thiếu gia của tui ơi, em làm chị chóng mặt hết cả đầu rồi đây này."

"Ngày mai, chúng ta sẽ chuyển đến Phong Linh tinh. Chị tin không, ở đó chỉ có hai người chúng ta ở trong một cái lâu đài cổ. Lại đây! Để em cho chị xem hình mô phỏng của nó."

"Không cần đâu, với chị ở đâu cũng vậy thôi. Chỉ cần có em đi cùng là được rồi."

"Lũ khốn khiếp, lũ họ Lô kinh tởm Huy Tân ta thề sẽ diệt sạch tất cả các nguoi. Hồng, nhắm vào tên đầu sỏ đó! ZZZXXYYYY! Dám đuổi theo ông mày hả, ông mày cho chúng mày biến thành cát bụi vũ trụ vĩnh viễn."

"Thiếu gia, vậy có ổn không? Chị nghĩ chúng ta không nên đuổi tận giết tuyệt như vậy."

"Chị không hiểu đâu, lũ khốn khiếp này là kẻ địch của chúng ta. Không thể tha cho chúng đi, ai biết được sau này chúng còn tàn sát bao nhiêu người họ Trần của ta nữa. Hồng, giết hết cho ta, bắn cho chúng không còn một mảnh manh giáp."

"Julian! Suyt... Nói nhỏ thôi, kéo sự phụ biết được. Hihi... Lát gặp em ở sau núi nhé!"

"Thôi, chị không ăn đâu. Tội nghiệp con thỏ quá, nó dễ thương vậy mà..."

"Ok! Chị không đến thì em nhịn đói luôn, sẽ không ăn gì nữa hết."

"...Coi như em thắng nhưng lần sau đừng giết thỏ nữa."

"Được cứ quyết định như vậy, nhưng em sẽ đi săn nai hay cừu gì đó, nếu chị vẫn không thích thì sẽ đi giết cọp giết gấu..."

...

Nỗi nhớ lẫn vào hồi ức với nhau tạo nên một thế giới mộng mơ nhưng vô cùng sinh động riêng của hai người, Huy Tân đắm chìm trong những khoảnh khắc vui buồn, khốn khó của cuộc sống mà hắn và nàng đã luôn cùng đồng hành chia sẻ với nhau. Hắn muốn khám hết thầy tình cảm này sâu vào trong xương tủy của mình, vì phải qua một thời gian dài nữa, một quãng đường tương chừng vô tận hắn phải đi để một ngày tìm thấy lại được nụ cười dịu dàng và ấm áp đó.

Gió xuân mang hương hoa lay lá cây xào xạc khiến lòng người phải xao xuyến miên man, chẳng qua lòng hắn bây giờ chỉ là một mảnh hư vô trống vắng. Tựa như hai thế giới song song cùng tồn tại bất quá lại hoàn toàn đối lập với nhau, bên ngoài càng tràn đầy màu sắc sức sống lòng hắn càng cô liu hiu quanh chết lạnh dần vào cái bóng đen kia.

Một lần nữa nó đã quay trở lại, lần này nó đã lột xác và mạnh mẽ hơn bao giờ hết, trong khi đó Huy Tân thì chẳng còn chút ý chí nào để ngăn cản nó lại cả. Hắn chẳng biết phải đi về đâu, phải làm gì mới có thể bảo thù cho gia tộc mới có thể gặp lại nàng.

...

Ngày qua ngày, tháng qua tháng Huy Tân không phân biệt được thời gian và nơi mình đang ở là đâu nữa. Hắn chỉ biết gần đây có một con suối nhỏ chảy róc rách cả ngày lẫn đêm, chắc chẳng có cá nào sống được trong một nơi chật và hẹp như vậy. Lâu lâu hắn có vài con thú hoang đến đây uống nước, hắn có thể nghe tiếng loạt xoạt đập tảng lá rơi của chúng.

Thông qua tiếng uống nước, Huy Tân tưởng tượng ra được đó là một đàn hươu non khoảng bốn con đi theo mẹ chúng kiếm ăn. Những con sinh ra trong mùa này là khỏe nhất vì có lượng thức ăn dư dả, không phải ăn vỏ cây khô như những con sinh vào cuối thu.

Hôm nay Huy Tân đợi mãi nhưng không thấy chúng tới đây uống nước nữa, có lẽ cả nhà chúng nó đã di dời qua nơi có nhiều cỏ non hơn. Cũng có thể là bị một con báo lông đen tuyền bụng đói còn cào nào đó vồ bắt lấy một đứa nhỏ khiến cả đàn chạy tán loạn mỗi con một nơi. Có lẽ chúng chỉ đi dọc theo con suối xuống hạ nguồn tìm đồng loại của mình, nhiều khi ba của chúng về kịp nên đã dùng sừng đánh đuổi con báo hung dữ kia đi. Thậm chí chẳng có gì xảy ra chúng chỉ đơn giản là đến chậm hơn mọi hôm một chút mà thôi, Huy Tân không cách nào đoán biết hết được.

Ngoài đàn hươu ra, nơi này còn có một con khỉ lớn. Nó thường là lý do làm những nháng cây xoài bật rung kêu ào ào. Có lần nó vô tình phát hiện ra có người lạ mặt xuất hiện trong một khe núi nhỏ. Vì tính tò mò nó chỉ nhảy qua nhìn một cái rồi bỏ đi.

Cũng nhờ vậy Huy Tân thấy được bộ lông màu nâu vàng của nó, đó là điểm đặc trưng của loài khỉ rừng bình thường có thể thấy ở khắp nơi. Phải mất cả một tháng trời sau khi quan sát theo dõi con khỉ mới cả gan tiến lại gần nhìn con người quái lạ nó thấy lần đầu tiên trong đời. Sờ mó, bới móc, và nắm giật hồi lâu không được gì con khỉ mới nhận định rằng người này đã chết rồi bỏ đi không quay lại nữa.

Chết? Huy Tân cũng không hiểu vì sao hân vẫn chưa chết, có lẽ đâu đó trong con người hân còn tiếc nuối cái thế gian này, còn chưa thể buông tay an tâm ra đi. Nhưng nó lại không đủ động lực để hân tiếp tục bước lên con đường đầy nghiệt ngã không lối.

Nghĩ cho kỹ thì Huy Tân cũng không có bao nhiêu thứ có thể nếu giữ hân lại nơi này.

Những người hân có thể coi là có quen biết ở trên đại lục này cũng chẳng có mấy người, ngoài Mộc Vân Anh thì cũng chỉ còn có sư phụ và tiểu Lục, Thanh Uyên thì không cần phải nhắc tới rồi. Tình huynh đệ với Phạm Thế Tiến tới đây coi như chấm dứt. Tri kỷ thì sao chứ? Cấp bậc giữa hai bên quá trên lệch, chẳng thể ngồi chung một bàn mà bình phẩm thể nhân.

Ngay cả đối với Mộc Vân Anh, Huy Tân cũng không có tự tin bao nhiêu. Dù nàng ta chấp nhận, ngược lại hân không thể nào không có lòng tự trọng mà trở thành gánh nặng, làm vật cản trên con đường tiến giai rộng mở của một thiên tài như nàng. Dù nếu có một ngày nào đó tình cờ gặp lại thì sao? Nhiều khi chính hân sẽ biến thành tâm ma của nàng, khiến nàng bị huỷ diệt cả tương lai.

Đây đúng là một thế giới tàn bạo, làm sao một thằng bất tài như hân có thể tồn tại được. Ngay cả người thân người yêu của mình cũng không bảo vệ được thì còn có thể làm gì nữa đây. Không có nàng hân chẳng khác gì là một tên rác rưởi, phế vật không thể tu luyện, không có âm khí của nàng hân sẽ phải kẹt mãi ở bình cảnh Kim Đan này. Tương lai không, mục đích không, hy vọng cũng không.

"...con hãy đi tìm một hy vọng cho chính mình..." Lời của sư phụ Tinh Bi lại vang lên trong tai Huy Tân, mặt khác hân chỉ nhắm mắt cười khẩy.

Hy vọng? Nghe sao mà nó xa vời đến thế, nó là một cái gì đó quá ư là xa xỉ với một kẻ như hân không bao giờ có thể mơ tới được.

Như từ trong cõi hư vô, đã có bàn tay sắp đặt mọi chuyện, dù hân có gãy gập chật vật chống cự như thế nào đi nữa cũng không thoát khỏi số kiếp an phận thủ thường, mặc để cho người khác nắm lấy vận mệnh của mình...

...

Sáu tuần sau...

"Sư tỷ, không nên ép người quá đáng. Những gì cướp được ta cũng đã giao ra hết rồi, người đừng lo, ta dùng tâm ma thế nhất định sẽ không nói chuyện này cho kẻ thứ ba biết." Một người thiếu niên tha thiết khẩn cầu vị sư tỷ của mình. Âm thanh của hân chợt vọng đến cắt ngang dòng suy tư của Huy Tân.

"Ta biết, vật cướp được tất cả đều ở đây, nhưng ta vẫn còn cần một thứ của đệ." Giọng nói ngọt ngào của vị sư tỷ kia như hơi ấm của gió xuân truyền đến khiến tên sư đệ kia phải ngẩn ngơ cổ hất một hơi khí lạnh mới thanh tỉnh lại được một chút.

"Chỉ cần là vật đệ có nhất định sẽ đưa lên cho tỷ không hối tiếc." Nghe tiếng bước chân hình như tên thanh niên đang lui nhanh lại gần về phía bên này, tiếng động mỗi lúc một lớn hơn.

"Tốt, vậy người đừng chạy nữa hãy dâng nó qua đây, sau khi có nó ta sẽ lập tức bỏ đi." Vị sư tỷ dùng ngữ điệu ôn hoà hứa hẹn.

"Nếu tỷ hứa sẽ quên chuyện này đi và tha cho đệ, đệ sẽ không chạy nữa."

"Được, ta hứa chỉ cần vật đó thôi, ngoài ra không lấy thêm gì nữa và cũng sẽ không truy cứu việc này."

Tên sư đệ nghe vậy liền dừng lại đứng nhìn vị sư tỷ xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành của mình mà hỏi. "Sư tỷ cần gì, quả thật trên người đệ chẳng còn gì đáng giá."

"Hihi... Đệ chớ lo xa, vì nó ở ngay trên cổ của đệ đó!" Á cười tươi như hoa nhưng ánh mắt lại không ngừng loé ra hàn khí sắc bén.

Sau đó chỉ nghe tiếng hét thảm của người thiếu niên kia rồi im bặt, khu núi rừng này lại một lần nữa chìm vào sự tĩnh lặng khủng khiếp.

Thời gian chậm chậm trôi qua được nửa tiếng sau, bỗng có tiếng lanh lảnh nói lớn. "Người là ai? Vì sao cứ lén lút lấp ló... nếu người không chịu hiện thân ta đây có việc phải đi trước, cáo từ."

Kể đó là tiếng xé gió đập phi kiếm phóng thẳng lên trời, nhưng chỉ khoảng nửa tiếng sau đạo ánh sáng đó đã quay lại đáp xuống kiểm tra khu vực xung quanh, thấy túi trữ vật trên thân thể tên thiếu niên kia vẫn chưa bị lấy mất thì thở phào một hơi bắt đầu tiến hành quá trình huỷ thi diệt xác.

Tiêu phí một hồi năm phút thời gian, cô ta lại một lần nữa đập phi kiếm vội vã bay đi, bất quá khi bay ngang qua một hốc đá kín vô tình liếc mắt nhìn xuống thì phi kiếm dưới chân lao đảo khó khăn lắm cô ta mới trụ vững thân hình để không bị ngã xuống.

Khi nhìn lại thì vật bên dưới quả thật là một thi hài nam tử đã nằm ở đó từ lâu, bị lá cây cỏ khô phủ lấp đầy ngập cả người.

Lòng tham nổi lên ả ta bèn đi tới gần xem xét, xác định được người này không còn sinh khí mới cẩn thận cầm một tấm phủ triện trong tay rồi mò tới gần.

Tuy đã làm bao nhiêu chuyện tày trời xấu xa, nhưng thời khắc này tim ả vẫn đập bình bịch như cái trống không thôi. Cô ả thậm chí cười giễu tự châm biếm bản thân mình quá đa nghi, một cái xác chết thì có thể làm được gì cơ chứ.

Không bao lâu sau toàn bộ tâm trí của ả đã tập trung vào ba cái giới chỉ trên bàn tay trái của tử thi, liếm bờ môi mỏng của mình ả liên tục thầm hô phát tài rồi.

Không chờ đợi được nữa cô ả nhảy bổ vào run run cầm lấy tay người chết mà hớn hờ cười không khép miệng lại được. Cố hết sức tháo chiếc nhẫn ra, bất quá quần quật đồ cả mồ hôi một lúc lâu vẫn không có tiến triển gì.

Cấp bách quá ả cắn răng lấy linh khí đoàn đao ra nhắm đúng vào cổ tay cái xác nhắm mắt dùng hết sức mà chém xuống. Tuy vậy đao mới đi được một nửa thì đã bị ngăn lại, lấy làm kỳ lạ ả mở mắt ra thì giật mình la toán cả lên, buồn bỏ thanh đao bỏ lui lại cả chục bước mới dừng lại.

"Người... là quỷ hay là ma... Không phải người vẫn chưa chết?" Cô ta vô cùng hãi hùng lắp bắp cả lời nói chẳng đâu vào đâu.

Đợi hơn cả một phút đồng hồ vẫn không thấy đối phương đáp lời, cô ả bỗng nổi sát tâm, dù sao thì chuyện xấu lúc này cũng đã bị người ta biết. Tốt nhất là cứ biến cái xác giả này thành xác thật vậy thì mọi chuyện đều êm xuôi.

Khoé miệng vừa giựt lên cười lạnh, ả đang định thi hành pháp thuật gì đó thì trên trán bỗng cảm thấy mát lạnh, một cây đao không biết đã cắm vào đó từ lúc nào. ả há miệng đẹp tính nói gì đó thì cả người đổ rầm xuống thảm lá mục, máu thấm theo từ vết thương chảy nhỏ giọt ra ngoài.

Huy Tân lắc mình đứng dậy làm khớp xương lâu ngày không hoạt động kêu rôm rốp, dùng linh lực chấn tan bụi trên người rồi hần mới vô cảm liếc nhìn thân thể trắng nõn thon thả nảy nở kia.

Cô ta cũng có thể được coi là người đẹp hiếm có, dầu vậy thì sao? Không phải bây giờ cũng chỉ là một đồng thịt, thêm vài ngày nữa sẽ bắt đầu thối rữa chẳng thể nhận ra hình dạng ban đầu.

Huy Tân bước đi vô định mà lòng không ngừng tự hỏi tại sao đã không để cho cô ta giết mình, chết rồi không phải tất cả mọi thứ đều kết thúc sao? Hoá ra hần cũng biết sợ chết là gì!

Biết thế Huy Tân càng căm ghét mình hơn, đã là một tên rác rưởi vậy còn tham sống sợ chết nữa chứ. Không hần là thế, chắc hần chỉ không muốn chết một cách vô vị lẳng nhách như vậy.

Mặt khác thế nào mới là chết nhẹ tựa như lông hồng nặng tựa như thái sơn? Trên đời có cái gì đáng để ta phải hy sinh sao? Chẳng phải sớm muộn gì tất cả rồi cũng phải đến lúc sinh mạng mình bị kết thúc sao?

Lạc lối giữa một mớ bông bông câu hỏi chẳng dẫn được đến đâu, cứ thế Huy Tân vừa cúi đầu suy tư vừa lững thững bước đi.

Đến một ngày nọ, đột nhiên có một nam tử xuất hiện đứng cản đường trước mặt hần lại, kề bên người này còn có một con khi mặt chó lông trắng đang vỗ hai cánh dơi sủa ăng ăng về phía hần.

Người này chỉ độ khoảng hai mươi lăm cùng lứa tuổi với Huy Tân, đang dùng hai cặp mắt đỏ vô cùng oán hận nhìn hần.

"Người đã từng gặp qua người này?" Tên thanh niên vớt một viên ngọc giản qua cho Huy Tân gất giọng khô khan tra hỏi.

Huy Tân nhìn lướt qua hình ảnh của một người con gái tuyệt sắc trong ngọc giản rồi gật đầu nói. "Có chút quen mặt?"

"Chỉ có chút quen mặt? Người chính là tên đã hãm hại nàng?" Người kia cười điên cuồng thần sắc cực kỳ thiếu kiên nhẫn nói.

"Ta không nhớ rõ, để coi... Hình như không, ta không có hãm hại người này." Huy Tân nhủ mảy mảy, mơ màng nói.

"Hắc hắc, người tưởng chỉ cần nói không giết nàng thì ta sẽ tin sao?" Người thanh niên nói rồi té một linh khí bút mực ra lăm le sẽ phát động tấn công bất cứ lúc nào.

"Ta chỉ nói là chưa bao giờ có ý hãm hại nàng ấy, không có nghĩa là không có diệt sát cô ta." Huy Tân lắc đầu quầy quậy cho điều người thanh niên vừa nói là cực kỳ vô lý.

"Bằng thừa! Người có hãm hại hay không thì cũng phải đền mạng lại cho nàng." Quát một tiếng rồi tay thanh niên làm một ấn quyết kích phát cây phán

quan phát ra hắc khí đen như mực nhắm vào đan điền Huy Tân mà đâm tới.

Lắc đầu thờ dài, Huy Tân đứng yên chịu trận không dùng đến pháp bảo hay thần thông nào cả, chờ khi cây bút lao tới trước mặt tay phải hấn nhoáng lên một cái đã bắt nó vào tay mình.

Thấy một chuyện kỳ lạ thế này, người kia cũng chỉ đảo tròn trắng một cái rồi nhanh chóng bình tâm cười lạnh, tay hơi run một chút lại phóng ra thêm hai viên ngọc một tím một đỏ về phía địch nhân.

Đội đến đúng lúc Huy Tân lại giao tay ra bắt lấy thì người thanh niên nọ ánh mắt phát ra tia kinh hãi hô "bạo" một tiếng.

Tức thì viên ngọc màu đỏ phát ra ngọn lửa bạo liệt, còn viên châu màu tím lại nổ đi bùng ra lôi điện. Cả hai bộc phát ra năng lượng đánh sợ nuốt chửng lấy Huy Tân vào trong.

Hồi lâu sau khi vụ nổ lòi cùng hoá tan mất đi mất lộ ra một thân ảnh đen tuyền từ đầu chí cuối nhìn như một người làm từ than.

"Người còn hoả ngục châu hay lôi thiên châu gì dùng hết một lần đi, trong giới chỉ ta chỉ còn một bộ quần áo cuối cùng thôi. Không thể tùy tiện để người huỷ đi được." Huy Tân nói như đang rất là uất ức thương tiếc thay cho cái áo xám thầy tu của mình.

"Người... Người là Kim Đan kỳ tu sĩ? Không phải, Kim Đan kỳ cũng không thể bá đạo như vậy được..." Tên thanh niên vốn đang thống khoái khi tưởng đã trả thù được cho người trong lòng thì bây giờ lại run rẩy sợ hãi hồi hận không thôi nhìn Huy Tân mà như đang nhìn một con quái vật.

"Hết rồi thì tốt để ta mặc quần áo vào. Nói thật với người, cái nội giáp này quả thật rất tốt nhưng nhìn nó tà dị sao đó. Chẳng hợp sở thích của đứng nam nhi cứng cáp mạnh mẽ như chúng ta tí nào... Ể! Đừng chạy, người còn quên cái cây bút mực này... Bắt lấy!" Nói rồi Huy Tân tiện tay phóng kiện linh khí trong tay đi, không biết may rủi sao lại đâm chết người thanh niên nọ.

"Chup cây viết thôi cũng không nên thân... Đừng là còn tệ hại hơn cả ta, chết là đáng! Mà chút nữa thì quên, còn con khi mặt chó nữa. Đã lâu không làm một chầu, hắc hắc không biết thịt con này có ngon không, phải thử một chút mới được..."

...

Huy Tân ngà ngà say miệng không ngừng ngâm nga vài bản nhạc mà Julian thích hay hát. Trước đây hẳn chẳng hiểu tại sao nàng lại thích nghe mấy loại nhạc cổ, vừa chậm vừa chán mà chất lượng âm điệu cũng trả ra làm sao, nhất là lời nhạc có lúc nghe thật khó hiểu, khó hiểu đến gần như là rỗng tuếch.

Vậy mà nó đã len lỏi đi tâm trí hẳn từ lúc nào. Để bây giờ khi hẳn điên loạn giữa say và tỉnh, giữa quá khứ và hiện thực, một mình ngồi tựa gốc cây tự lẩm bẩm ngân nga cái điệu nhạc buồn chán không dứt đó...

"Đúng là không biết sống chết, đại nạn lâm đầu đến nơi mà còn nhõm nhợ có tâm tình ngồi đây thưởng rượu ngắm trăng. Làm sao Thông nhi lại bị một tên bại hoại như người gia hại được chứ" Một lão đầu lưng cong tay cầm gậy chống trên lưng một con bọ cạp đứng lơ lửng giữa hư không cuối nhìn xuống hẳn khinh thị nói.

Huy Tân muốn mượn rượu giải sầu nên đã uống rất nhiều, đầu óc lúc này đã có chút hỗn loạn. Chẳng qua nghe lời lão nói thì cũng đoán ra được vài phần, đối phương hẳn là gia quyến của tên thanh niên kia. Mười phần thì hết chín là tìm đến đây để báo thù. Dù sóng nào bị thương không thể phóng thích tinh thần lực ra ngoài, nhưng hẳn vẫn cảm giác rõ được linh lực của đối phương chưa đạt đến mức Nguyên Anh kỳ, nên cười hắc hắc nói.

"Trăng hôm nay đúng là sáng thật, rất vừa với tâm trạng uống rượu của ta. Ông cho ta là bại hoại thì tên thanh niên đó đúng thật là một đồng phân thối, ngay cả chụp một cây phán quan cũng không làm được thì sống chỉ cho thêm tổn tinh thạch."

"Haha... Đồng phân thối đang nói người khác thối đây, mọi người thấy có mực cười không?" Lão giả gật đầu cười ha hả rồi nhìn bốn phía hỏi, lập tức xung quanh nổi lên lời mắng nhiếc và tiếng cười cợt.

"Lão giả này không có gì ăn, lại đi lấy đồng phân ta ị ra bỏ vào mồm rồi nói với mọi người đó là phân của mình. Cho thấy lão cũng là cùng một loại với tên bại hoại kia"

"Ngông cuồng! Phụ thân người không cần nhiều lời với kẻ này, hãy ban lệnh tiến hành bắt hắn về trước rồi nói sau." Một trung niên tử đạp phi kiếm bay đến chen ngang rồi cúi người cung kính với lão giả nói.

"Cũng phải, người nói rất đúng. Tất cả nghe lệnh, bắt đầu bỏ trận!" Lão giả gật đầu dùng bí thuật gì đó quát lớn một tiếng truyền lệnh xuống.

Theo sau đó là hàng chục tiếng hô "tuân mệnh!" đồng thanh đáp lại. Trong rừng không ngừng nổi lên những âm thanh ầm ầm, bầu trời đầy sao dần bị một lớp sương mù che phủ đi.

"Như thế ta càng đỡ tốn thêm một phen công sức phải đi đuổi bắt từng tên. Hẳn Thực hai người có thể thoả thích hành động rồi." Huy Tân đã vung tay gọi đôi đại xà ra.

"Xi xì, kỳ này xà ta tha hồ đánh chén rồi, chỉ là mấy con dê non chủ nhân không cần phải bận tâm, đi thôi Thực muội." Hẳn xà uốn éo người khè lười với người trước mặt nó rồi dẫn đầu bò đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Huyết Tủy

Từ đình Tiềm Phong phi hành chọn một tháng về hướng đông nam sẽ đến vùng cảng nổi tiếng Yanba, nối liền ra cửa biển đông một trong hai đại dương lớn nhất của đại lục. Ở đây cũng là một vùng biên giới quan trọng thuộc Liên Minh Cửu phái để chắn cửa biển Đông, phòng tránh thủy quái tiến vào đất liền gây thiệt hại to lớn cho nhân tộc.

Mặt khác kẻ bên đó luôn là những nguồn khoáng sản quý hiếm dồi dào thu được từ biển cả vô cùng có lợi cho việc tu luyện của tu sĩ. Do đó ở đây tam lưu hay thậm chí nhị lưu môn phái và các đại gia tộc thì nhau mọc lên như nấm, dẫn đến nhiều tranh chấp chém giết xảy ra liên miên trong vùng như cơn bão.

"Trình dâng gia tở, đây là phong thư do gia chủ Tổng gia sai người đưa đến sáng nay, họ yêu cầu chúng ta xuất binh." Một gã gầy gò đầu đội mũ vải giấy đen hai chân đang quỳ trên sàng gỗ tay nâng một phong thư mạ vàng lên quá đầu nói.

"Có bao nhiêu nhà cùng nhận được phong thư như thế này?" Một phụ nhân sắc diện tươi tắn nhàn nhã hấp một ngụm trà thơm rồi nói.

"Thưa gia tở là toàn bộ... tất cả các đại gia tộc phụ thuộc Nham Lam thành của Tổng gia đều đã nhận được." Gã gầy nhún mạnh lời đáp lại.

"Xem ra lần này không thể thoái thác được... Đạo này bên đó có dị động gì không? Nói, nói hết việc lớn nhỏ gì đã xảy ra mà chưa được báo lại, không được thiếu sót điểm nào." Người nữ nhân không còn tâm tình bình phẩm trà nữa, hốt giục thuộc hạ.

"Theo điều tra và tình báo của chúng ta, trên dưới Nham Lam thành của Tổng gia vẫn như thường. Không hề có xảy ra huyết thù nào với các nhị lưu thế lực khác... Chi...là..."

"Chi là chuyện gì? Nói mau!"

Gã gầy lúng túng nói. "Chi là cách đây hai tuần, thiếu gia Tổng Tinh Thông có một lần ra ngoài du lãm nhưng sau đó vẫn chưa thấy trở về."

"Có chuyện này sao? Sao chuyện quan trọng như vậy bây giờ người mới nói?" Phụ Nhân tức giận mặt méo xệch đứng dậy nhìn gã âm trầm nói.

"Thuộc hạ thiếu sót, cứ tưởng tên thiếu gia đó chỉ đi hẹn hò với nữ nhân kia vài ngày rồi trở về, nhưng không ngờ lần này đi tận hai tuần sau mà vẫn biệt tăm vô tích."

"Được rồi tội người cứ để đó, mau đi truyền lệnh triệu tập tất cả cửu đại trưởng lão chuẩn bị cùng ta đi tụ họp với Tổng gia." Gia tở thần sắc âm tình bất định phàn phó.

Cùng lúc đó việc như vậy cũng xảy ra tương tự ở cả bảy tam lưu gia tộc phụ thuộc vào Nham Lam thành của Tổng gia.

Nửa ngày sau, bóng râm cây đa vừa nghiêng đổ dài trên sân đá xanh rộng lớn của doanh trại tập kết trong Nham Lam thành một trong năm đại thành của Tổng gia, có hàng chục thân ảnh già có trẻ có đứng chia đều thành tám đoàn, mỗi đoàn do một tu sĩ Nguyên Anh kỳ dẫn đầu.

Khi số lượng đã tập hợp đông đủ không hề họ chờ đợi lâu thì một luồng khí tức khủng bố ập xuống tám người đứng đầu chỉ hơi rung nhẹ một cái bất quá 72 Kim Đan còn lại thì không được thoải mái như vậy. Cả đám khuôn mặt trắng toát không cất ra được giọt máu, chân tay bủn rủn, thậm chí có người khuỵu xuống hay té lăn ra đất.

Từ phía sau những ngôi đình đài các ánh vàng do nắng chiều tà chiếu xuống, một đoàn mười người như thiên binh thiên tướng hạ phàm lơ lửng nhìn xuống đám người ô hợp ở dưới đất.

Một tên mũi ưng có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ đứng ra nhìn mọi người rồi mở miệng hùng hồn nói. "Các đại trưởng lão, các trưởng lão của các đại gia tộc, Tổng gia lần này không may gặp phải một kẻ đối đầu nguy hiểm có thực lực tương đương cấp bậc Nguyên Anh kỳ, còn ở giai phẩm nào thì vẫn chưa được làm rõ, nhưng kẻ bên này còn có hai đại xà tinh linh thú cấp 4. Vì muốn bắt sống người này về nghiêm trị đền tội cho vong linh của thiếu chủ và 23 vị anh kiệt đã tử trận, Tổng gia rất cầu sự viện trợ của các đại gia tộc, sau này nhất định sẽ luôn cùng các vị kẻ vai sát chiến với kẻ thù để bảo vệ an nguy con cháu của gia tộc chúng ta..."

Bên dưới ai cũng bình lặng lắng nghe, không có tiếng phản bác gì, mặt khác cũng không có hô hào hưởng ứng. Ở đây toàn là lão già đã thành tinh đã trải qua bao nhiêu sương gió bão bùng, đều là từ trong huyết chiến mới tu luyện nên một thân tu vi ngày nay, ý chí cứng cỏi đầu dễ bị lung lay do vài lời sao ngữ này.

Nói được hồi lâu cũng đã thấy mũi ưng mới kết thúc bài diễn văn và lui xuống đứng sau lưng một lão tóc trắng búi cao gương mặt hiền hoà. Người này là Tổng Vân Hoàng Nguyên Anh đỉnh được gia tộc bổ cấp làm lãnh đạo cho nhiệm vụ vây bắt địch lần này. Nói bất cứ thật ra trong quá trình đấu pháp ai dám đảm bảo sẽ không có chuyện hối tiếc gì đó xảy ra? Mà chẳng ai quan tâm dù là người sống hay chết, dù sao thì đem xác về cũng đã rửa nhục cho gia tộc rồi.

"Cũng không sai biệt lắm, Thập Bát liên đội, lập!" Tổng Vân Hoàng ngẩn nhìn trời rồi nhàn nhạt quát một tiếng.

Tất cả 89 người còn lại không dám chậm trễ cùng văng dạt rồi theo hướng đội của mình đã được phân bố từ trước mà bay đi. Nhanh chóng mười tám đội hình năm người lần lượt tổ hợp, mỗi đội có một Nguyên Anh kỳ dẫn đầu theo sau là bốn Kim Đan kỳ.

Tổng Vân Hoàng lãnh khốc chỉ thẳng về phương bắc mà ra lệnh. "Hướng thẳng Hắc Mã thành!"

...

Đêm xuống Huy Tân muốn vào các tửu quán của thành thị để mua thêm linh tửu, mà là vạn dặm xung quanh đây lại chỉ có mỗi một thành thị gần nhất là Hắc Mã thành. Với thể chất của hắn bây giờ rượu thường ở dân gian đã không thể lọt vào mắt hắn nữa rồi, uống vào chỉ để căn bụng và đi tiêu cho nhiều hơn mà thôi, chẳng thể ảnh hưởng được bao nhiêu tới thân thể tựa như yêu thú cấp 3 của hắn.

Sau khi mua được thượng hạng linh tửu xong thì linh thạch trên người Huy Tân cũng chỉ còn vài ba khối trung phẩm, nhiều đó không đủ cho hắn uống thêm được hai ngày nữa. Đang cầm bầu rượu đi đổ xiêu đồ vẹo trên đường, hắn thật muốn kiểm soát đập phá đánh nhau với một ai đó để vui bớt nỗi trống vắng trong lòng.

Đang loay hoay tìm kiếm mục tiêu thì có một cô gái mặt mũi lam lũ trạc mười lăm mười sáu gì đó đang cầm bản 'bán thân cứu cha' đang từ trong con hẻm nhỏ chạy ra tông vào người hắn, nhưng liền bị cơ thể cứng như thép của hắn hất ngược lại té xuống đất trầy da tróc vẩy chảy máu đầm đìa.

Huy Tân chỉ nhìn xem cô ta còn sống không rồi liền nhúng vai bỏ đi, bước chân vừa nhấc lên thì đã bị hai tay người con gái kia nắm chặt lấy dùng ánh mắt cầu cứu nhìn hắn.

"Không quen không biết đừng nhìn ta bằng ánh mắt đòi nợ như vậy, trên người ta cũng không còn bao nhiêu tinh thạch không đủ cho cô đâu." Huy Tân lạnh nhạt lắc chân dễ dàng thoát khỏi vòng tay bị bầm tím bầm xanh gầy gò vô lực đó.

"Làm ơn... Xin cứu..."

Cô gái vừa mở miệng nói được hai câu đã bị hai tên đại hán có tướng mạo giống nhau như hai giọt nước có cùng nước da ngăm đen chạy tới nắm lấy tóc cô bé giữ lại.

"Người chết chắc rồi, mẹ kiếp lấy đâu ra bao nhiêu sức lực mà nó chạy nhanh thế." Hai tên song sinh cười ha hả rồi đồng thanh nói.

"Bán thân còn làm giả nữa hả mày... linh thạch của ông... có phải là đồ giả đâu mà chê bai. Ông đã đưa mày hai trăm linh thạch như trên bản ghi, mày còn muốn gì nữa?" Phía sau còn một tên béo hồng hộc vật vờ với cái bụng mỡ vừa lê lét đi tới vừa mắng chửi cô gái.

Tên mập phát tay ra hiệu cho hai người kia bắt lấy đem cô ta về. "Ông không cần biết, đã đưa tinh thạch dù mày có lấy hay không cũng phải đi với ông."

"Ê! Béo, người cũng biết nhìn hàng đấy, chỉ có điều... Tiếc thật!" Huy Tân đứng vãn vãn cầm nhìn cô gái sẫm soi lắc đầu bảo với tên chủ nhân.

"Hừ, tiếc? Tiếc cái gì?" Tên mập cũng nhìn kĩ người con gái lại không biết có gì không ổn.

"Tiếc là... người không có mạng mà hưởng" Nói rồi Huy Tân thỉnh thoảng nghiêng người tung một cú đá đánh gót chân trái về sau, tạo thành đường cong từ dưới lên trên trúng ngay chỗ giữa háng của tên mập.

Tiếp theo sau đó là một tiếng rú của heo nọc bị thiên vang dội cả thành. Thấy chủ nhân mình bị đánh đến nát hạ thể, hai tên da đen liền bỏ cổ bé ra té ra linh khí bao vây Huy Tân lại.

Một tên đứng bên trái trong hai người trợn mắt nhìn Huy Tân hăm dọa. "Người chết chắc rồi, người biết chủ nhân ta là ai không?"

Tên còn lại cũng cười âm hàn ý nói. "Người chết chắc rồi, dám ở trong thành giết người?"

"Mật Liên Vương, lăn ra đây cho ta!" Chẳng qua đáp lại chúng lại là một tiếng hét ầm ầm từ trên tầng mây vọng xuống khiến cả tường thành run rẩy như sắp đổ đến nơi.

Bốn người Huy Tân (Tên mập bận lo cho thằng cu tí) tò mò ngược mặt nhìn lên cao thì phải hít một hơi cả kinh, bầu trời ngoài những áng sao đêm là hàng tá vết sáng đủ màu sắc do pháp bảo pháp khí tỏa ra lung linh sáng rực cả góc thành vô cùng khí thế.

Đúng lúc này thì trời chợt ầm ầm đổi sắc, mới vừa đó trắng thanh gió mát giờ đây mây mù không biết từ đâu rủ nhau kéo lũ lượt về đây, từng tia lôi điện loằng ngoằng chạy chằng chịt chớp loé liên hồi.

Thiên địa đang không ngừng giao nhau giữa sáng và tối, thì một đạo cầu vòng từ trong giữa thành bay lên cao nói. "Là ai to gan dẫn người tới đây thách thức uy nghiêm của Chu Đạo giáo ta? Chấn sống hết rồi à?"

"Hừm, là Tổng gia Tổng Vân Hoàng ta đang chán sống đây, người khôn hồn mau mở đại trận mang người của người cút hết cho ta. Hôm nay Tổng gia ta muốn huyết tẩy toàn thành!"

"Sát thành? Các người... nhưng là vì sao?"

"Ta hành sự cũng phải bảm bảo với người sao? Nếu không nể mặt Chu Đạo nhân thì người nghĩ ta lại rảnh rỗi đi nói nhiều với một tên như người? Không thích người cũng đừng đi nữa, có thể ở lại bồi mạng cùng với họ."

"Ta... Haha... Được được, tốt lắm... ta sẽ đi." Nói rồi Liên Vương chu miệng hút sáo một tiếng ra hiệu gọi tất cả cấp dưới và vệ binh thủ thành dưới trướng mình cùng bỏ đi.

"Một tên thủ hạ của tam lưu giáo cũng dám chất vấn chúng ta? Không cho hắn ném mùi đầu khổ không biết uy nghiêm của gia tộc ta." Tên mũi ưng lầm bầm vài tiếng bên tai Vân Hoàng, thấy lão không gạt đầu cũng không lắc đầu, thì hắn cười hắc hắc giờ tay ra hiệu cho đám thuộc hạ phía sau.

"Không còn nhiều thời gian nữa, bắt đầu đi" Tổng Vân Hoàng chán nản phát tay nói.

"Các người nghe rõ rồi đó, sống phải thấy người chết phải thấy xác, có gì sơ suất thì chính gia tộc các người sẽ phải gánh chịu." Tên mũi ưng lại rống hống quát một tiếng truyền mệnh lệnh xuống.

"Hai vị tiền bối an tâm, chúng vẫn bối nhất quyết dốc hết sức hoàn thành sứ vụ" Mười sáu đội tám mươi người cúi đầu tuyên thệ rồi chia nhau dùng hết tuyệt kỹ của mình mà bắt đầu cuộc chém giết vô cùng khốc liệt.

Phút chốc tiếng niệm chú ngữ của hàng chục cường giả cùng râm ran lên như tiếng của ác quỷ đòi mạng nửa đêm khiến lòng người trong thành hoảng hốt xô đẩy chen lấn như ngày tận thế đã tới.

Linh quang của pháp bảo phi kiếm, phi đao, phi châm, và các pháp thuật hoá đạn, băng chùy, sương độc đủ loại màu sắc nhiều như mưa tạt ồ ạt ập xuống. Tiếng gào thét, tiếng cầu cứu, tiếng nô bạo liệt như căn bệnh dịch lây lan khắp cả thành. Tất cả chỉ có thể dùng một chữ 'loạn' để hình dung.

Trong chớp mắt một chốn bình yên cho hàng ngàn đệ giai tu sĩ tụ tập an cư lập nghiệp đã biến thành một lò huyết ngục ở trần gian.

"Kỳ này thì chết chắc rồi, còn không mau chạy!" Hai tên song sinh liếc nhìn nhau một cái rồi không chút do dự bỏ lại tên chủ nhân đang vẫn còn ôm vùng dưới háng đầm máu lẫn lộn trên đất, mà cùng đập lấy pháp bảo phi hành phóng lên cao hy vọng tìm cơ hội đột phá vòng vây mà trốn ra ngoài, chẳng qua hai người còn chưa đi được bao lâu đã bị một đội năm người Tổng gia gần đó chú ý đến ra tay diệt sát.

Huy Tân nhanh chóng nhận ra tất cả những tu sĩ nào cố liều mạng dùng phi kiếm bay ra ngoài sẽ đều biến thành nạn nhân đầu tiên cho cuộc huyết tẩy thành lần này.

"Cô không sao chứ, còn đi được không?" Huy Tân chạy lại nâng cô gái lên hỏi thăm.

"Không.. Tiểu nữ không sao đa tạ huynh!" Ánh mắt cô bé tỏ ra hoảng loạn sợ hãi, người không ngừng rung lên từng hồi.

Khi vô tình chạm phải tay nàng, Huy Tân chỉ cảm thấy một cổ hàn khí từ cô ta không ngừng truyền ra. Hắn liền đưa tay lên áp vào trán cô bé thì lại nóng ran như than đỏ. Châu mày một chút đã thấy hắn lật tay lấy ra hai viên linh đan đặt vào tay cô ta nói. "Ăn vào sẽ lấy lại được chút sức lực thì mới chạy thoát được khỏi nơi đây."

"Cảm ơn huynh." Như bị lấy nhiễm từ thần sắc bình thản thông dong của hắn, cô bé lấy được chút yên tâm, gật đầu nhận lấy đan dược bỏ ngay vào miệng trực tiếp nuốt xuống.

Thấy vậy Huy Tân gật đầu hài lòng bảo nàng đi sát theo phía sau rồi cùng đứng núp nào thành tường của một cửa hiệu bán phù gần đó.

Ló đầu xem xét hoàn cảnh xung quanh một chút Huy Tân mới quay lại giải thích cho cô ta. "Bây giờ chưa phải lúc để thoát thân, tạm thời chúng ta sẽ tìm chỗ trú ẩn lại nghỉ ngơi. Khi tình hình dịu xuống mới tính đến việc chạy trốn."

"Ah, thật ngại quá, tên ta là Trần Huy Tân, nếu muốn cô có thể gọi là Trần đại ca." Chợt nhớ tới mình còn chưa biết tên cô bé, Huy Tân gãi đầu tự giới thiệu.

"Tiểu nữ là Tôn Khắc Vi, thật là biết ơn Trần huynh. Không có huynh thật không biết muội phải làm sao." Khắc Vi mặt ửng hồng nhỏ nhẹ nói.

"Chuyện đó tính sau, trước hết chúng ta cần tìm một chỗ thật kín đáo để ẩn náu, càng sâu xuống lòng đất càng tốt, muội có quen thuộc hoàn cảnh ở đây không?" Huy Tân vừa khum người chạy qua một con hẻm vừa hỏi.

"Cái đó thì muội không rõ, nhưng có lần tình cờ thấy ở gần thành tường phía đông có một cái giếng hoang." Cô bé ngập ngừng liếc nhìn Huy Tân nói.

"Đây cũng là một cách, được, chúng ta đi mau." Huy Tân dẫn Khắc Vi chạy dọc theo con phố đồ nát.

Khắp nơi là băng chùy, hoá cầu, gai đất, khí độc, mỗi lần đi qua một góc phố là lại thấy một thảm cảnh khác. Tiếng nổ tạc, tiếng kêu la, tiếng cầu cứu, tiếng mắng chửi cùng hòa lại với mùi máu tanh, mùi thịt người bị chết cháy khét đen lùì, mùi chất bài tiết hôi hám của người bị tường đá đè nát, có cả người bị chém lăm đôi nội tạng xương trắng phếu đều phơi ra giữa đường. Nhìn mà khiến lòng người phải quặn đau tê tái.

Khắc Vi dùng tay bịt mũi miệng lại quay đầu đi không dám nhìn thêm nữa, sợ sẽ lại nôn thốc nôn tháo ra hai viên đan dược vừa mới uống. Huy Tân nhìn thấy cảnh thê lương này thì cũng chỉ đành bất lực nhắm mắt thở dài.

Khi hai người vừa đi đến đại lộ ở Đông thành thì bị một mảng chướng khí xanh lục phong toả không có cách nào đi vòng qua được.

"Chúng ta làm sao đây? Dùng vòng linh lực bảo hộ ngăn cản khí độc có thể dễ dàng đi qua, nhưng sẽ tạo ra chấn động hấp dẫn chú ý của đám ma quỷ trên không trung kia" Tôn Khắc Vi kinh hoàng nói.

"Không còn đường nào khác sao?"

Thấy cô bé lắc cái đầu tóc bù xù của mình tỏ ý không còn cách nào, thì hắn nói tiếp. "Ở quanh đây có linh dược lâu nào không, chúng ta hãy đến đó tìm thuốc giải độc."

"Có, đi hết con đường bên kia rẽ phải hai lần sẽ tới Lan Chi Tạp quán, ở đó bán rất nhiều linh dược có thể sẽ tìm được thứ huynh cần." Tôn Khắc Vi chỉ về phía sau nói.

"Hay lắm! Muội dẫn đường nhanh."

Năm phút sau khi Huy Tân và Khắc Vi đến được trước cửa dược lâu thì cả toà nhà bây giờ chỉ còn là một đồng hoang tàn. Huy Tân không bỏ cuộc, cố đi vào đào bới tìm kiếm, nhưng không được gì.

"Trần đại ca, bên đây có người!" Khắc Vi bỗng hoảng sợ la toán lên.

Huy Tân phóng người qua xem thì thấy đó là một phụ nhân dù đã quá tứ tuần tuy nhiên vẫn còn xuân sắc, từ đan điền trở xuống bà ta đã bị mái nhà hoàn toàn phủ lấp không thể cứu vãn được nữa. Nhưng hắn vẫn đặt tay lên ngực chuyển linh lực vào cứu tinh bà dậy.

"Các người... Các vị... ta... Xin hãy mau đi cứu con trai ta, ta cầu xin các vị..." Người mẹ dùng hết chút hơi tàn vừa van xin vừa dùng tay cố chỉ về hướng hậu sảnh, nhưng nói được vài câu thì đã tắt thở.

"Chúng ta đi!" Huy Tân lao ra phòng trước, đi tới phía sau là một sân vườn rộng điều tàn, nhưng nếu nhìn kỹ vào sự bố trí tài tình của vườn hoa, ao hồ, và cây cối xung quanh có thể hình dung ra được một phần vẻ sinh tươi thơ mộng trước đây của nó.

Phía xa trên thềm bậc cửa tam cấp dẫn vào hậu điện, có một cậu bé chỉ khoảng 9-10 tuổi đang nằm bất tỉnh trên đất. Huy Tân kiểm tra nhịp tim thấy vẫn còn đập thì thở dài một hơi nói. "Không sao còn sống."

"Các người là ai? Phụ thân phụ mẫu ta đâu?" Đứa bé hét lên một tiếng mở mắt kinh hãi nhìn Huy Tân rồi vừa khóc vừa hỏi.

"Tiểu đệ đáng thương, lại đây với tỷ..." Tôn Khắc Vi dang tay ôm đứa nhỏ vào lòng nói. "Phụ thân phụ mẫu phải bận việc, đã đi đến một nơi rất xa...rất xa... Không sao có tỷ ở đây với đệ..."

"Hai người phải rời khỏi đây ngay, mấy cây cột này không còn chống đỡ được bao lâu nữa đâu." Huy Tân thảm liếc mấy cây cột xung quanh rồi nói.

"Huynh định làm gì?"

"Đừng lo, huynh chỉ lưu lại một lúc, tìm được thuốc sẽ ra sau ngay, hai người đi nhanh kẻo không kịp"

"Huynh nhớ cẩn trọng..." Nói rồi cô bé dắt tay cậu nhóc thoát bằng cửa sau ra ngoài trước.

Chứng kiến hình ảnh này khiến Huy Tân nhớ lại hoài niệm xưa, Julian cũng đã từng luôn nắm tay chăm lo cho hắn như vậy, một sự bức tức vô cớ bỗng nổi lên trong lòng hắn.

Chạy quanh lục soát từng căn phòng được hồi lâu cuối cùng Huy Tân mới tìm thấy một cái xác cháy đen, trên tay có đeo một cái giới chỉ to đùng. Mừng rỡ hắn hối hả lao tới thì bị một cột xà ngang chắn ngay trước đường rơi ầm một tiếng.

Bụi khói cùng những tia lửa đỏ như đom đóm mang theo hơi nóng bốc lên hừng hực, chưa hết tiếp theo sau đó là hàng chục cây cột như vậy đang ầm ầm rơi xuống.

Nhận ra cả căn phòng đang bắt đầu sụp đổ, sẽ phá huỷ luôn cả thi thể và giới chỉ với nhau, Huy Tân liền nhảy phi người qua hàng rào lửa bảo vệ lấy bàn tay nguyên vẹn có mang giới chỉ.

Tiếng rầm rầm nổi lên như tiếng đạn dội liên tục xuống, thoáng một lúc toàn bộ toà nhà đã đổ ngã nghiêng hoàn toàn bị lửa đỏ nuốt trọn. Từ trong lò hoả luyện đi ra, quần áo Huy Tân đã bị cháy trụi để lộ ra bộ nội giáp đen tuyền bao bọc lấy toàn thân, cầm lấy chiếc nhẫn mới kiếm được trong tay mà hắn thăm hồ may mắn không thôi.

Vài phút sau Huy Tân đã tụ họp lại được với hai người Khắc Vi rồi cùng nhau mò theo lối cũ quay lại Đông thành.

Lấy ra ba tấm chắn lớn ra rồi đổ dung dịch tìm được trong giới chỉ lên trên Huy Tân nói. "Đây là bách hợp thủy rất hiệu nghiệm với các loại chướng khí như thế này, chúng ta đã có thể an tâm đi vào mà không sợ bị nhiễm độc."

Giúp hai người khoát chắn lên người, Huy Tân cũng phủ cho mình một cái kín mít từ đầu đến chân, kiểm tra có không sơ sót mới ra hiệu cho Khắc Vi đi

dẫn đường trước.

Nhờ vào tinh thần lực Luyện Khí kỳ của mình, Tôn Khắc Vi tiêu phí non nửa cả tiếng mới tìm ra được lối vào giếng nước ngay giữa đám khí độc. Để hai người lần lượt ngồi trong giỏ mức nước chậm chậm thả dây xuống đáy giếng, Huy Tân mới tung mình nhảy theo sau.

Cậu bé khi thấy đã an toàn định tháo khăn xuống liền bị Huy Tân ngăn lại. "Đừng mạnh động, không ai dám bảo đảm dưới này không có độc, cẩn trọng vẫn tốt hơn, nếu cậu muốn báo thù cho phụ thân phụ mẫu thì phải biết tự bảo vệ bản thân mình trước." Huy Tân nói từ kinh nghiệm xương máu của mình.

Thằng bé không đáp lại chỉ gật đầu như đã hiểu rồi tiếp tục cố nhịn mùi hôi thúi đi sát theo sau người chị nó mới quen.

Lần mò trong bóng tối lạnh tê, ngoài tiếng đập nước đi vội thì cũng chỉ còn tiếng hít thở của ba người. Do hệ thống nước ngầm dưới thành chẳng chịt như một mê cung nhỏ, phải mất hồi lâu mới tìm được đúng phương hướng.

Thấy được ánh sáng ở đầu bên kia con hầm, Khắc Vi thở nhẹ ra một hơi cười với Huy Tân, nhưng lại bị hấn đưa tay chặn lại ra hiệu đừng mạnh động hãy dùng vải nhét vào tai.

Cô nàng gật đầu ngồi xuống giúp bé trai bịch hai tai lại, rồi dõi theo thân ảnh Huy Tân đang nhẹ nhàng bước từng bước một, cẩn thận như một con báo săn mồi đi về hướng ánh sáng không gây ra tiếng động nào.

Chỉ thấy khi còn cách cửa hang không bao xa thì Huy Tân lại từ giới chỉ lấy ra hai cỗ khối lõi có hình dáng như con người, rồi thả trôi theo dòng nước đục đi ra ngoài.

Khối lõi vừa từ miệng cống rơi ra ngoài, đột nhiên có rất nhiều thanh âm pháp khí pháp thuật va chạm đùng đùng với nhau rồi có tiếng người nam hô. "Có hai người theo lối này ra, trời tối qua không nhìn rõ nhưng hình như đã bị pháp bảo của chúng ta phân thay."

"Hai người không nhớ lệnh của Tổng gia à? Sống phải thấy người chết phải thấy xác, còn không mau đi xuống sông mò lên cho ta." Giọng một người nam từ khác đầy khí lực truyền tới, làm người nghe có cảm tưởng đó là một đại hán khỏe mạnh.

"Nhưng đáy sông này..."

"Người dám trái lệnh?"

"Chúng tiểu bối không dám, lão Ninh đi với ta." Theo sau đó là hai tiếng bùm bùm như có hai vật gì rơi mạnh xuống nước.

"Lũ khốn, lại giao cho ta đi canh bãi sông phân thúi này..."

Cùng lúc đó khi tên cầm đầu Nguyên Anh kỳ vừa nói đến đây thì hai tên Kim Đan kỳ còn lại bỗng nghe một tiếng "bang" chói tai cùng với một đạo sáng đỏ như máu đâm xuyên vùng đan điền tên hán tử, đánh hấn rơi ra khỏi phi kiếm dưới chân.

Dù sợ hãi tốt cùng nhưng động tác của hai người này không hề chậm trễ, đã cùng thi pháp gọi ra một vòng năng lượng bao bọc mình vào trong, rồi mới nhìn lại chỗ thoát nước nơi tia ánh sáng kia được bắn ra thì chỉ thấy một vệt tím đỏ đang dùng một tốc độ khó tin lao về phía bên này.

Khi dùng thần niệm đảo qua cả hai không khỏi cả kinh, vốn đạo cầu vòng màu tím đỏ đó là do một người không có mắt mũi miệng từ trên xuống dưới đen tuyền xung quanh được bao bọc trong lõi linh lực và hoá linh lực, nhắm thẳng vào tên bên trái mà bay tới.

Tên bên phải thấy vậy yên tâm lấy bản mệnh pháp bảo là một cây thương có mũi nhọn phát ra linh quang đỏ hồng như máu ra điều động đâm thẳng tới. Tên còn lại thì lo vận hành một cái thuẫn lớn do nhiều tấm khiên nhỏ hơn ghép lại thành bảo vệ lấy toàn thân.

Tuy nhiên tên dị nhân đen tuyền kia khi bay được nửa đường thì lại gấp tay phóng ra một thanh lõi đao trong tay đi về phía người bên phải.

Thời gian gấp rút không kịp làm gì nhiều, tên đó chỉ đành bỏ mặc phòng hộ mà tập trung tinh thần dồn hết linh lực trong người vào cây thương trước mặt, với hy vọng có thể chống đỡ được một kích này.

Bất quá thanh lõi đao kia lại sắc bén vô bì nhẹ nhàn đi xuyên qua mũi thương rồi cán thương tiếp tục đâm thẳng tới cuống họng tên kia.

Chưa hết, người không có mắt kia lại tiếp tục lấy ra một đoản kiếm khác phóng đâm thẳng vào tu sĩ kim đan kỳ bên trái còn lại.

Đoản kiếm đánh lên tấm thuẫn kiên cố chỉ lại chỉ phát ra những tia lửa điện kêu leng keng rồi dừng lại, thấy thế chủ nhân tấm thuẫn nhẹ lòng đi thăm nghĩ. 'May là có món cô bảo này, không thì lần này tiêu thật.'

Đây là một là bài tẩy khác của y, do một lần y đi lạc vào một đền cổ phủ tìm được tám phụ tử thuẫn này, chỉ cần điều khiển tám khiên chính sẽ điều động được những tám khiên phụ còn lại ghép thành một lớp phòng ngự vô cùng cứng rắn.

Tuy nhiên khi y ngược nhìn lên một lần nữa thì đã không còn thấy dị nhân kia đâu nữa, mà chỉ cảm thấy dưới đan điền mình tự nhiên nóng ran lên như có lửa đốt vậy.

Bụp một tiếng, một bàn tay ma quỷ năm ngón đen xì không dấu hiệu nào nắm chặt lấy kim đan của hấn chui ra ngoài. Ý thức y sau đó như bị một hố đen băng giá hút đi mất không còn biết gì nữa.

Cầm kim đan không còn nguyên thần nào ẩn náu trong đó, Huy Tân trực tiếp bỏ vào miệng nuốt xuống luyện hoá mất.

Thoáng liếc nhìn qua hai cái xác còn lại đã thấy Khắc Vi đang khổng chế phi kiếm cùng đưa bé bay qua giúp hấn đi thu thập tàn cuộc.

Sau khi xác định không còn nguy hiểm, căn dặn hai người họ vài câu rồi Huy Tân tung mình nhảy bùm xuống sông đi truy sát hai tên Kim Đan còn lại..

"Vừa rồi đệ thấy Trần ca ca đã ăn Kim Đan, rất có thể huynh ấy là một tên đại ma đầu nào đó đang bị đám người Tổng gia tìm kiếm." Cậu bé một mực vẫn luôn giữ im lặng bỗng mở miệng hỏi.

"Đệ còn nhỏ đừng nói lung tung, Trần đại ca là người tốt nên mới cứu chúng ta thoát khỏi tai kiếp lần này. Lát nữa đệ không nên nói như vậy trước mặt đại ca." Khắc Vi trong lòng cũng có chút lo sợ, nhưng phải cố trấn tĩnh để khuyên dạy cậu nhóc.

"Đệ đâu có nói gì sai đâu mà bảo không được nói..." Cậu bé trề môi lăm bằm một mình.

Không để hai người chờ đợi lâu, vài phút sau Huy Tân đã một mình nhảy ra khỏi mặt nước. Nhưng dường như đã có việc gì xảy ra dưới sông khi này hấn hai mắt đỏ ngầu giận dữ nói. "Lần này Huy Tân ta phải liều mạng thề tiêu diệt hết lũ Tổng gia khốn kiếp này!"

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.